Giới thiệu Chín Chương Thành Thơ

Editor: Điệp Điệp

Thể loại: ngôn tình hiện đại, Vườn trường + đô thị, ánh trăng sáng và nốt chu sa. Yêu sâu sắc gương vỡ lại lành nghiệp giới tinh anh ngọt văn

Vào năm học thứ hai của cao trung thì trong lớp có một sinh viên mới lấy sắc đẹp mà liêu nhân.

Cùng lúc đó thì Diệp Già Làm là hàng xóm, cho nên cô kiêm luôn việc thay nữ sinh trong trường chuyển thư tình một tháng, mỗi lần đều không hề trì hoãn mà bị trả lại.

Có bạn tốt đánh giá: Đường Ngộ là một kiểu hoa lạnh lùng cao ngạo, vừa đẹp trai lại học giỏi, trừ mỗi việc không thể theo đuổi được thì chỗ nào cũng tốt cả.

Sau, trong một lần bạn bè tụ họp, Diệp Già Lam ngồi trong góc, trơ mắt nhìn người đẹp trai bên cạnh kẹp tờ giấy trong tay đưa qua.

Bên trên ngắn gọn năm chữ, cộng thêm hai dấu câu nữa ——

"Nghe lời,

Không dính người."

Năm thứ ba đi làm, bệnh viện có một đồng nghiệp mới đến, dựa vào sắc đẹp mà tấn công người ta.

Có đồng nghiệp nữ sau khi giẫm phải cái đinh này tốt bụng nhắc nhở cô: Bác sĩ Đường là người có tự chủ rất mạnh, chỉ có thể đứng từ xa nhìn, không thể có suy nghĩ đen tối được.

Sau đó lại có lần phải trực ca đêm, hai người đụng nhau ở cửa bệnh viện. Trai đơn gái chiếc, đêm khuya gió lớn, người nọ nhẽ nâng mắt, một đôi mắt đào hoa câu nhân câu đến trắng trợn táo bạo.

"Đừng nhìn anh như vậy."

"Ân?"

"Tự chủ của anh rất kém đó."

CP: Bác sĩ ngoại thần kinh giả đứng đắn× bác sĩ tâm lí rất dịu dàng.

Nhắc nhở: Nam chủ giai đoạn trước hai nhân cách, để ý chút

Từ khóa tìm kiếm: Vai chính: Diệp già lam, đường ngộ ┃ vai phụ: Nam vai phụ nữ vai phụ ┃ cái khác:

Bạn đang đọc truyện *Chín Chương Thành Thơ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

9h rưỡi sáng, cơn mưa rào đầu mùa đã tạnh.

Diệp Già Lam kiểm tra lại phòng trong vòng 10 phút xong, lại nhận được một cuộc điện thoại.

Bắc thành sắp vào thu, mưa rền gió dữ đã tạnh, ánh nắng xuyên qua lớp lớp tầng mây chiếu xuống, sáng ngời lóa mắt, lập tức đã xua tan toàn bộ hơi ẩm còn ứ đọng lại.

Diệp Già Lam đứng bên cửa sổ nhận nghe: "Mẹ."

Đầu điện thoại bên kia, giọng phụ nữ dịu dàng thong thả: "Ăn sáng chưa?"

"Ăn rồi ạ."

Diệp Già Lam híp mắt, duỗi tay kéo cửa sổ văn phòng vào một chút, lại hạ rèm xuống, khó khăn lắm mới chặn lại một nửa sức nóng của ánh mặt trời chói chang kia

Sau đó tiếng của Dư Thu Hoa lại vang lên, nháy mắt lại thổi bùng lên sức nóng cho đủ, "Giờ nghỉ trưa rảnh rang, đi gặp cháu trai của dì Lưu con đi."

Một câu trần thuật.

Là giọng điệu thông báo cho cô hay.

Cứ cách nửa năm tất lại xuất hiện đề tài này, Diệp Già Lam trầm mặc vài giây, sau đó thuận theo đáp lại.

Điện thoại nhanh chóng cắt đứt, Dư Thu Hoa đã gửi địa chỉ qua.

Tin nhắn lại thêm cái nữa, là tên họ và cách liên lạc của đối tượng xem mắt.

Cộng thêm một tấm ảnh hằng ngày, trên ảnh chụp nam nhân thoạt nhìn ôn tồn lễ độ, văn nhã soái khí.

Đồng nghiệp Hứa Luyến ngẩng đầu khỏi bệnh án, "Lại bị bức hôn à?"

Hai người vào phòng cùng thời gian, tuổi tác lại xêm xêm nhau, là đồng nghiệp hợp tác mấy năm, độ ăn ý và tình cảm đều tốt hơn so với người khác

Diệp Già Lam gật đầu, màn hình di động mới tắt, cô kéo ghế dựa ngồi xuống, mở ra bệnh án của phòng bệnh vừa đi kiểm tra, "Lần thứ năm."

Sau sinh nhật hai mươi lăm tuổi, Dư Thu Hoa đã đem chuyện hôn nhân đại sự của cô kéo lên lịch trình hằng ngày luôn rồi.

Nửa năm một lần, một lần cũng không rơi.

Hứa Luyến nhìn cô chằm chằm khẽ thở dài.

Diệp Già Lam lúc này ngồi đưa lưng về phía cửa sổ, ánh sáng chỉ hắt lên sườn mặt bên trái của cô, làm cho non nửa khuôn mặt kia càng thêm trong suốt lấp lánh, mái tóc dài của cô buộc đơn giản rũ ở sau lưng, lộ ra một đoạn cần cổ trắng nõn tinh tế

Dịu dàng tú khí.

Cũng khó trách người theo đuổi cô trên có bác sĩ nam ở các phòng khác, dưới lại có người nhà bệnh nhân đến thăm bệnh.

Hứa Luyến là một cô gái mà còn cảm thấy có chút tâm viên ý mã*, cong mắt híp híp lại nói: "Đàn ông không mấy người tốt cả, Loan Loan, nếu không hai người chúng ta chắp vá lại --"

Nhũ danh của Diệp Già Lam là Loan Loan, là do Dư Thu Hoa đặt, không có ngụ ý gì, chỉ là tối hôm cô sinh, mặt trăng trên trời lại cong cong như vậy.

Tên do đó mà ra.

*(*tâm viên ý mã: là một câu thành ngữ, ý so sánh tâm tư người ta cứ loạn xạ, tim loạn nhịp, như ngựa khó kìm cương.)*

(Loan loan= cong cong)

Lời Hứa Luyến còn chưa dứt, Diệp Già Lam đã liếc cô nàng một cái, "Không chắp vá."

Cô giở đến một tờ bệnh án, cầm tệp tài liệu đã cố định, sau đó sửa lại cổ áo blouse trắng, đứng dậy đi ra cửa.

Hứa Luyến quay đầu, "Đi đâu đó?"

Diệp Già Lam xoay người cười với cô nàng: "Bệnh nhân vẫn luôn ôm dép lê ngủ mấy hôm trước, cuối cùng hôm qua cũng chịu nói chuyện với tớ rồi, giờ tớ qua xem thử chút."

Lời nói rơi xuống, tiếng đóng cửa cũng vang lên.

Người Diệp Già Lam qua xem chính là một người phụ nữ mắc chứng vọng tưởng.

Tuần đầu tiên bệnh nhân này nhập viện, không khóc cũng không nháo, ban ngày soi gương nói mình là Thường Nga, buổi tối ôm dép lê coi thành thỏ ngọc trên cung trăng mà ngủ.

Cô ấy cứ đắm chìm trong thế giới của riêng mình, không chịu trò chuyện với bất cứ bác sĩ nào.

Mấy hôm nay Diệp Già Lam đã phải đóng vai mấy nhân vật có liên quan đến Thường Nga, mãi đến chiều hôm qua, cuối cùng cô cũng thấy bệnh kia phá lệ dời mắt từ tấm gương ra ngoài cửa sổ, ngón tay nhấc chỉ lên không trung nói một câu: "Máy bay kìa."

Bầu trời xanh thẳm rộng lớn lại trống không, nào thấy bóng dáng cái máy bay nào.

Nhưng tốt xấu cũng xem như có chuyển biến tốt.

Diệp Già Lam nắm lấy cơ hội không ngừng cố gắng, lại đi đến phòng bệnh hàn huyên với Thường Nga một tiếng đồng hồ.

Tuy rằng một tiếng này, đa phần thời gian cũng chỉ có cô nói.

Hơn mười một giờ, Diệp Già Lam rời khỏi phòng bệnh.

Y tá khoa thực tập cũng trùng hợp đụng phải cô, bắt lấy cánh tay cô thở hồng hộc nói: "Bác sĩ Diệp.....bệnh nhân 301 không chịu uống thuốc."

"Sao thế?"

"Cô ấy nói chúng ta là hoàng hậu ác độc, thuốc mỗi ngày bắt cô ấy uống đều là thuốc độc."

Cô bé phòng bệnh 301 tên Vân Hoan, ngày ngày đều cố sức trang điểm cho mình xinh xinh đẹp đẹp, dép lê ở phòng bệnh cũng có thể bị cô nàng coi là giày thủy tinh cao quý

Toàn bộ phòng đều biết, bệnh nhân này ngày thường đều nghe lời bác sĩ Diệp nhất.

Diệp Già Lam hơi hơi nhíu mày, xoay người đi về hướng phòng 301, "Trạng thái hôm nay của cô ấy thế nào?"

Cô ý tá nhẹ nhàng thở ra, vội vàng theo sau: "Trước 10 giờ vẫn rất bình thường, mười giờ hơn thì bắt đầu nói mình là công chúa, bạch mã vương tử của cô ấy sẽ lập tức tới đón cô ấy....."

Diệp Già Lam nghe được mà đau cả đầu.

Phòng bệnh 301 còn cách không xa.

Không đến nửa phút, Diệp Già Lam đứng yên ở cửa, nhấp môi điều chỉnh tốt toàn bộ biểu cảm trên mặt, sau đó đẩy cửa đi vào.

Vân Hoan đang nằm dựa vào giường bệnh.

Cô gái hai mươi mấy tuổi trắng nõn xinh đẹp, giờ phút này, lại đang hung tợn trừng mắt hai ý tá tiêu chuẩn đang bưng thuốc chuẩn bị đút cho cô uống ở trước mặt

Diệp Già Lam nâng tay nhìn đồng hồ.

11 giờ hai mươi lăm, cách thời gian xem mắt còn có ba mươi lăm phút.

Cô hít một hơi, nhận ly nước và thuốc, đi đến bên đầu giường ngồi xuống: "Tới giờ uống thuốc rồi công chúa nhỏ."

"Công chúa chỉ uống sương sớm."

Vì thế Diệp Già Lam phối hợp lắc nhẹ ly thủy tinh, "Sương sớm cho em uống đó."

Ánh mắt cô bé vừa chuyển, không nói lời nào, trên ngực cô thắt cái nơ bướm, trang điểm cũng rất xinh đẹp, lông mi cong dài, rất giống búp bê Tây Dương.

"Uống thuốc rồi cho em mua kẹo đường ăn có được hay không?"

Cô nàng vẫn không nói lời nào.

Cô gái nhỏ hôm nay giống như bị quỷ sai vậy, không chịu nghe lời gì cả.

Diệp Già Lam ngồi trên đầu giường dỗ hai mươi phút, vừa lừa lại gạt, cưỡng ép lại dụ dỗ, cũng không sao đút thuốc cho cô được.

Đến bốn mươi lăm phút, Hứa Luyến sẽ qua nhận ban cho cô.

Dư Thu Hoa nữ sĩ đã nhắn tin nhắc nhở cô không được đến trễ, còn gửi lại cả thời gian hẹn, Diệp Già Lam thở dài, cởi áo blouse trắng đưa cho Hứa Luyến: "Có chuyện gì thì gọi cho tớ."

Hứa Luyến ra hiệu OK, "Good luck!"

-

Địa điểm gặp mặt là một nhà hàng cơm Tây ở đối diện bệnh viện

Lúc Diệp Già Lam đến nơi, còn sớm hơn thời gian hẹn 2 phút.

Đối phương đã ngồi ở bàn cạnh cửa sổ chờ cô

Diệp Già Lam bước nhanh qua, cực kì áy náy: "Ninh tiên sinh, chờ lâu rồi?"

Người đàn ông ngẩng đầu nhìn cô, hơi hơi mỉm cười, "Tôi cũng vừa mới đến thôi."

Đối tượng xem mắt tên Ninh Trí, bên ngoài còn đẹp hơn trong ảnh, mắt thì nghiêm túc, nói chuyện cũng ôn hòa có lễ, Diệp Già Lam cười một cái, hạ tay áo

somi xuống, sau đó ngồi xuống.

"Công việc ở bệnh viện chắc rất bận đúng không?"

"Vẫn ổn ạ"

So với các phòng khác, khoa tâm thần đã nhẹ nhàng hơn không ít rồi.

Diệp Già Lam cúi đầu thả viên đường vào ly cà phê, lúc cầm muỗng quấy, trong lòng đã bắt đầu tính toán chờ lát nữa phải làm sao để có thể thoát thân mà vẫn giữ lễ được.

Ánh mắt Ninh Trí dừng trên mặt cô, "Lúc làm việc, có phải gặp được rất nhiều người thú vị đúng không?"

Xem mắt năm lần, anh ta là người đầu tiên hỏi như thế.

Diệp Già Lam không khỏi ngẩng đầu nhìn anh thêm một cái

Ninh Trí cong môi: "Tôi đoán thế."

Diệp Già Lam gật đầu, cũng theo đó hơi hơi mỉm cười: "Đúng thế thật."

Lời này không giả.

Các ngành các nghề đều sẽ gặp phải mấy người thú vị.

Hai người câu được câu không nói chuyện phiếm, không khí tuy hơi xấu hổ nhưng không mất lễ phép.

Hơn 1 giờ rưỡi, giờ nghỉ trưa sắp kết thúc.

Sau khi để lại WeChat cho nhau, Diệp Già Lam và Ninh Trí đường ai nấy đi.

Trở lại bệnh viện, Diệp Già Lam vào văn phòng làm việc rất đúng giờ, đặt túi xách, cũng bỏ luôn di động ở trong đó.

Lại có một người bệnh mắc chứng lo âu đến khoa, sau khi chẩn trị, kể thuốc xong, đã là hơn 7h tối.

Cô y tá buổi sáng đi gọi cô đẩy cửa vào, dán người lên tường, vẻ mặt sống không còn gì để luyến tiếc: "Bác sĩ Diệp, công chúa vẫn không chịu uống thuốc, sợ lại phải cưỡng chế cho uống qua đường mũi."

"Vẫn đang đợi bạch mã vương tử của cô ấy sao?"

Cô y tá gật đầu.

Còn không phải sao, đợi cả một ngày.

Diệp Già Lam giơ tay xoa xoa huyệt thái dương, lúc cô vừa xem mắt về có nhìn thoáng qua.

Lúc ấy chắc là mới vừa cho uống qua đường mũi xong, cô bé kia vừa gạt nước mắt, vừa xem truyện cổ tích, đôi mắt trang điểm kĩ càng đều vì khóc mà nhòe ra, vòng quanh mắt y như bảo vật cấp quốc gia vậy đó.

Ủy khuất ba ba.

Diệp Già Lam đứng dậy: "Tôi lại đi qua xem thử xem."

Phòng bệnh 301, Hứa Luyến ôm cánh tay cùng Vân Hoan trừng mắt nhìn nhau hơn mười phút.

Mãi đến khi Diệp Già Lam gõ cửa, cô bé kia cuối cùng mới chuyển mắt đi, mở miệng một câu lại như tiếng sấm sét: "Bác sĩ Diệp, bạch mã vương tử của em tới rồi."

"....."

Vẻ mặt Diệp Già Lam thiếu chút nữa không khống chế nổi.

"Chị dẫn em đi gặp anh ấy, em sẽ lập tức uống thuốc."

Cô nàng cũng chỉ nói điều kiện với mình Diệp Già Lam.

Diệp Già Lam và Hứa Luyến liếc nhau, "Em uống thuốc trước rồi chị đưa em đi gặp anh ta."

Công chúa quay đầu nhìn, hừ một tiếng.

Cô nàng đã hóa trang cẩn thận lại rồi, thay một bộ váy màu hồng phấn nho nhỏ, trên eo lại thắt cái nơ bướm to to, giống hết một Lolita từ trong tranh bước ra.

Nếu không phải tinh thần không bình thường lắm, ngược lại cũng giống một công chúa thật đấy chứ.

Diệp Già Lam nhìn cô nàng chằm chằm nửa giây, sau đó quay đầu hỏi Hứa Luyến: "Cơm ăn chưa?"

"Một ngày rồi chưa ăn."

Vì thế cô lại chuyển mắt quay lại: "Ăn cơm trước đã"

Cô bé con vẻ mặt ủy khuất, nhưng vì bạch mã vương tử mình, vẫn ngoan ngoãn chịu đi ăn cơm.

Hứa Luyến nhân cơ hội cọ đến cạnh cửa, nhẹ nhàng huých một cái lên cánh tay cô: "Vụ xem mắt thế nào?"

Bận cả một buổi trưa, đến tận khi tan tầm mới nhớ tới một vụ này nữa

Còn có thể thế nào, Diệp Già Lam cúi đầu nhìn đôi giày trắng của mình "Thì cứ vậy đó."

"Có đẹp giai không?"

"Cũng được."

Biết Hứa Luyến tò mò, Diệp Già Lam dứt khoát lấy di động ra cho cô nàng xem ảnh của Ninh Trí.

Click mở WeChat lại thấy, Dư nữ sĩ gửi 5 tin, một người không liên quan gì gửi 7 tin.

Còn có một người kết bạn mới.

Trên tên ghi Ninh Trí.

Diệp Già Lam nhanh chóng chấp nhận, sau đó mở ảnh lúc trước Dư Thu Hoa gửi, đưa điện thoại cho Hứa Luyến xem.

Nửa phút sau, Hứa Luyến vẫn còn nghi ngờ với bức ảnh: "Cái này gọi là cũng được à?"

"..... không được à?"

Hứa Luyến quả thực muốn đem bệnh án trong tay úp lên mặt cô, "Cái này phải gọi là cực kì đẹp trai đó!"

Diệp Già Lam: "....."

"Anh ấy có thể nằm trong top 3 những người đàn ông đẹp trai nhất mình từng thấy đấy!"

"Có khoa trương như vậy không?"

Hứa Luyến thở dài, "Sao lại cảm thấy không ai lọt được vào mắt cậu thế nhỉ?"

Khóe môi Diệp Già Lam khẽ cong, không đáp lời.

Lại qua năm phút, cô bé kia xuống giường, nhảy đến trước mặt bọn cô

Chỉ có vài phút mà cô nàng đã ăn xong một chén mì to, còn có thời gian tô lại son môi.

Cô bé con vuốt lại mái tóc, giữ chặt tay Diệp Già Lam kéo ra ngoài: "Đi, chúng ta đi gặp vương tử."

"....."

Thường thì Vân Hoan đều rất nghe lời, lúc không chịu nghe lời, cũng chỉ không chịu uống thuốc mà thôi, tình huống công kích người vẫn chưa từng xuất hiện.

Vì thế Diệp Già Lam mới yên tâm đưa cô nàng ra ngoài.

Ba người cùng nhau đi thang máy xuống lầu.

Vân Hoan cả một đường nhìn đông nhìn tây, mãi đến khi đến sảnh lớn, ánh mắt cô nàng đột nhiên chạm tới cửa bệnh viện: "Diệp bác sĩ, mau xem bạch mã vương tử của em!"

Cô nàng chỉ một thoáng đã tâm hoa nộ phóng*, "Nhìn mỗi cái bóng đằng sau thôi đã biết là cái cực phẩm!"

"....."

Vân Hoan lúc bình thường còn bình thường hơn cô, còn biết thưởng thức cái đẹp.

*(*cực kì vui vẻ)*

Diệp Già Lam liếc ra bên ngoài một cái, trông không rõ lắm

Vân Hoan ghé sát vào tai cô, nhỏ giọng nói nói mấy câu.

Nói xong cũng không đợi Diệp Già Lam trả lời, ngón trỏ cô thu lại, vê làn váy chạy thẳng ra cửa.

Mục đích của Vân Hoan rất rõ ràng, là người đàn ông áo trắng quần đen vóc dáng cao ở ngoài cửa.

Cô chạy có chút giống mèo nhỏ, tốc độ bay rất nhanh.

Diệp Già Lam mới vừa ra đến cửa, còn không kịp gọi cô nàng lại, cùng với một tiếng bén nhọn "A", cô bé kia đã lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, giống như ăn vạ nằm vật ra dưới mặt đất.

"....."

Diệp Già Lam trợn mắt há hốc mồm.

Sửng sốt nửa giây, cô mới nhớ tới vừa rồi Vân Hoan nhờ cô nàng hỗ trợ việc tiếp cận vương tử --

"Vị tiên sinh này....."

Tầm mắt Diệp Già Lam di chuyển lên trên.

"Bạn gái anh....."

Càng di chuyển lên cao, giọng cô càng nhẹ, tới chữ cuối cùng, cơ hồ đã bị nghẹn ở cổ họng.

Khoảng cách giữa hai người không đến hai mét.

Anh đưa lưng về phía cô, ở giữa vẫn còn một Vân Hoan ngã trên đất chưa đứng dậy nổi.

Tay đút trong túi áo blouse của Diệp Già Lam siết chặt, sau đó, cô thấy người nọ hơi quay lại, sườn mặt lộ rõ.

Người đàn ông vẫn đang ngậm điếu thuốc trông miệng, có chấm sáng nhỏ nổi bật giữa đêm đen.

Hô hấp của Diệp Già Lam cứng lại, móng tay thiếu chút nữa bị siết gãy.

Sau đó, anh hoàn toàn xoay người lại.

Diệp Già Lam ngơ ngẩn sững sờ: "Đường --"

Giọng nói vừa ra, lại đột nhiên im bặt.

Người nọ cúi thấp xuống, lúc giương mắt nhìn qua, khóe mắt anh hơi hơi nheo lại. Diệp Già Lam như bị mê hoặc, không tự chủ được lại nói nốt một chữ sau: "..... Ngộ."

Giọng cô nhẹ, gió thổi qua đã tản ra.

Đường Ngộ nhìn cô nửa giây, sau đó khóe môi nhẹ nhàng thả ra, điếu thuốc còn chưa hút xong đã rơi xuống, ánh lửa đỏ bắn ra mấy centimet, lại nhanh chóng bị nghiền nát dưới chân anh.

Vân Hoan vẫn nằm trên mặt đất tay ra hiệu nhắc nhở cô, đáng tiếc Diệp Già Lam căn bản không có tâm trạng nhìn đến, cô không chớp mắt, nhìn người trước mắt càng lúc càng đến gần.

Cây chổi của bác lao công trực đêm quét qua chỗ anh vừa đứng, cuốn theo nửa điếu thuốc kia.

Lúc cách nửa thước, anh dừng lại.

Phía sau có tiếng xe bóp còi vang lên.

Không khí phảng phất dừng lại, chỉ trôi rất nhẹ.

Hốc mắt Diệp Già Lam nóng lên, khóe môi người nọ ngược lại lại hơi hơi gợi lên, nhẹ nhàng xuy một tiếng.

Người kia đẹp trai, lúc cười rộ lên, khóe môi nửa cong, giống như nốt ruồi dưới mắt phải kia cũng có thể dễ dàng mê hoặc ánh nhìn của người khác.

Rực rỡ lấp lánh, lại cực kì dịu dàng.

"Bạn gái anh," Đường Ngộ hơi hơi cúi người nhìn cô, khoảng cách kéo lại, hít vào hương thơm ngọt ngào trên người cô nhóc nào đó, cũng không khác thật lâu trước đây là mấy, giọng anh thả nhẹ: "Làm sao cơ?"

Hơi thở của anh rất sạch sẽ,không giống người hút thuốc.

Bốn mắt nhìn nhau, Diệp Già Lam có thể thấy rõ lông mi của anh phủ một cái bóng lên đáy mắt, thần trí của cô vừa thu lại, lời nói cũng rơi xuống: "Rớt trên mặt đất."

Bạn gái anh rớt trên mặt đất.

Đây không biết là cách Vân Hoan học được ở chốn nào nữa.

Tiếng còi của chiếc xe phía sau lại vang lên lần nữa.

Đường Ngộ không nói đáp, ánh mắt anh rời khỏi đôi mắt ngập sương của cô gái trước mặt, xẹt qua đôi môi hé mở cùng cái cằm xinh đẹp của cô, sao đó, dừng trên nửa xương quai xanh lộ ra bên dưới.

Ánh mắt anh tối tăm, sau đó, không mặn không nhạt "Ân" một tiếng.

Câu cuối cùng của Diệp Già Lam.

Thật ra anh không nghe rõ.

Tác giả có lời muốn nói:

Đã lâu không thấy, ta lại tới rồi

Lần đầu tiên viết loại này văn, vẫn là hy vọng mọi người nhiệt tình điểm moah moah QAQ

Ps: I need dịch dinh dưỡng ＝v＝

Editor có lời muốn nói: đào hố theo tác giả, có ai nhảy không nào?

Bạn đang đọc truyện *Chín Chương Thành Thơ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Nhưng Vân Hoan lại nghe rõ.

Không chỉ nghe rõ câu khi của Diệp Già Lam mà còn nghe rõ tiếng "Ân" kia của Đường Ngộ.

Trong lòng cô nàng tràn đầy vui mừng nằm trên mặt đất, nhắm mắt cong thành hai mảnh trăng khuyết, chờ bạch mã vương tử của cô thân sĩ ưu nhã ôm cô dậy.

Kết quả đợi một hồi lâu, vương tử vẫn không hề có động tĩnh gì.

Trợn mắt nhìn lên, lại thấy bác sĩ Diệp ở trước mặt hơi hơi nhíu mày lại.

Diệp Già Lam sinh ra đã có một đôi mày liễu xinh đẹp, mảnh lại dài, cong cong dịu dàng, dưới mày đẹp lại là đôi mắt mềm mại như nước.

Cô cũng không hề động đậy.

Vân Hoan có chút gấp gáp, đưa mắt ra hiệu không được, cô nàng đành dứt khoát dùng lực ho mạnh một tiếng

Tiếng không nhỏ, chỉ nháy mắt, thậm chí đã áp luôn cả tiếng xe réo chung quanh.

Đường Ngộ khẽ nhíu mày, rũ mắt nhìn xuống

Vân Hoan rốt cuộc cũng có cơ hội nghiêm túc nhìn thẳng vào vương tử của mình.

Đuôi mắt vương tử hơi nhếch lên, mí mắt rũ xuống, độ cung làm cho ánh nhìn càng thêm dịu dàng câu nhân, mũi cũng cao thẳng cực đẹp.

Nhìn xuống chút nữa, môi hồng răng trắng.

Đến cả tóc cũng vừa ở độ dài cô nàng thích

Chứng vọng tưởng lại phát tác, Đường Ngộ vừa liếc nhìn cô nàng một cái, Vân Hoan đã cảm thấy anh ở trong tối liếc mắt đưa tình.

Cũng không uổng công cô nàng nằm trên mặt đất lâu như vậy.

Vân Hoan nuốt một ngụm nước miếng.

Trong lòng cô nàng như có nai con đấu đá lung tung, lúc này hận không thể biến thành nai nhỏ, sau đó lập tức lao vào trong lòng vương tử.

Vân Hoan thuộc phái hành động nên lập tức ra tay, kết quả vừa muốn bò dậy, đã lập tức lại dập mông xuống____

Hai chân cô nàng trần trụi, lại tiếp xúc với mặt đất lạnh lẽo trong một thời gian dài, vừa rồi dùng sức cũng quá mạnh.

Trật khớp rồi.

Vân Hoan đau đến cả mặt đều vặn vẹo, cẳng chân cứng ngắc động một chút cũng không dám động. Cô nàng lớn lên là tiểu bích ngọc trong nhà, kêu gào lên còn có thể so với tiếng giết heo, tiếng tru thảng tắp cắt ngang bầu trời đêm: "Diệp Diệp Diệp…… bác sĩ Diệp!"

Diệp Già Lam đột nhiên hoàn hồn.

Cô cũng không kịp nghĩ đến một tiếng "Ân" vừa rồi của Đường Ngộ là có ý gì, vội vàng ngồi xổm xuống, nâng tay nhẹ nhàng đè lên mắt cá chân của Vân Hoan, một tay khác lại đè lên bàn chân trật khớp của cô nàng, sau đó đẩy vào trong.

Động tác của cô dứt khoát lưu loát, nửa phần do dự tạm dừng đều không có.

Giây tiếp theo, có tiếng khớp xương vang lên một chút.

Hệt như tiếng giết heo đạt đến cao trào.

Đôi mắt trang điểm của Vân Hoan nhanh chóng lem ra thành gấu trúc.

Bên cạnh đã có y tá đặt cáng đến, ba chân bốn cẳng nâng Vân Hoan lên, sau đó lại vội vã nâng vào bệnh viện.

Diệp Già Lam nhấc chân bước nhanh đuổi kịp, sau khi bước vài bước, cô quay đầu lại

Chỗ người nọ đứng ở phía sau lúc này giờ đã rỗng tuếch.

Đường Ngộ chắc đã lên xe.

Tiếng còi xe trong khu phố náo nhiệt vẫn kéo dài không ngừng, bàn tay siết chặt túi của Diệp Già Lam dần dần buông ra.

Đột nhiên bất ngờ gặp lại, sau đó lại đột nhiên bất ngờ mà tiếp tục chia ly.

Diệp Già Lam nhẹ nhàng hít một hơi

Hứa Luyến bên cạnh nhẹ chọt một cái lên bả vai cô: "Nhìn đến choáng rồi?"

Không đợi cô trả lời, Hứa Luyến lại nói: "Tớ cũng nhìn đến choáng rồi."

Hèn gì vừa rồi cô nàng lại an tĩnh thế.

Diệp Già Lam thu lại ánh nhìn, không liếc nhìn cô nàng, cất bước trở lại phía bệnh viện.

Giọng Hứa Luyến từ đằng sau căn bản không hề ngập ngừng: "Tớ tuyên bố, đối tượng xem mắt của cậu hôm nay không tính là top 3."

Dừng một chút, hình như cảm thấy không tốt lắm, Hứa Luyến lại bổ thêm một câu: "Nhưng đối tượng xem mắt của cậu cũng khá tốt đó."

Diệp Già Lam đè đè ấn đường, không nói tiếp.

Hứa Luyến đã trở lại vấn đề đứng đắn: "Lần này thật sự không định thử một chút à?"

"Tạm thời không định gì cả."

"Vì sao a?"

"Không thích."

Mỗi lần đáp một vấn đề, bước chân của Diệp Già Lam lại chậm hơn một chút

Hứa Luyến không tự giác đi đến trước mặt cô, cô nàng hỏi: "Có người mình thích rồi à?"

Diệp Già Lam hoàn toàn dừng lại.

Cô quay đầu nhìn lại

Chiếc Cayenne màu đen đang đậu ven đường, có lẽ là đợi đèn xanh, cửa sổ xe hơi hạ xuống, người nọ ngồi ở vị trí phó lái như có như không bật bật lửa.

Ánh sáng màu lam sắc lạnh lóe lên rồi tắt, sau khi lặp lại vài lần, anh nhìn qua, cách không xa, Diệp Già Lam thấy khóe miệng người đàn ông hơi hơi gợi lên, như có như không cười một cái.

Cô thu ánh nhìn lại, gần như không thể nghe thấy đáp một câu: "Có a."

Người nọ ở trên xe, cách có hơn mấy mét, lại không biết cười với ai đến điên đảo chúng sinh kìa.

-

Tiểu công chúa hờn dỗi mất mấy ngày.

Thuốc thì vẫn theo thường lệ mà uống, nhưng lại không thích nói chuyện với ai, cũng chẳng buồn xuống giường đi lại.

Cô nàng nằm trên giường ba ngày.

Ngày thứ tư là thứ Bảy, đến phiên Diệp Già Lam trực ban.

Lúc chiều, cô đặc biệt mang riêng món kẹo sữa Vân Hoan thích tới tìm cô nàng nói chuyện phiếm, kết quả cô nhóc kia bản không để ý tới cô, nằm nghiêng ở trên giường lật xem cổ tích.

Diệp Già Lam giơ giơ giấy gói kẹo ở trước mắt cô nàng: "Hoan Hoan……"

"Không được gọi em là Hoan Hoan."

Cuối cùng cũng có phản ứng, Diệp Già Lam hít một hơi.

"Giống tên chó quá."

"……"

Vân Hoan căn bản khinh thường với cách gọi của cô, cô nàng rõ ràng là một cô gái 20 tuổi, lại giống như xem cổ tích đến phát nghiện, nghiêm túc lật giở đọc từng tờ một.

Lúc lật đến một tờ nào đó, cô nàng hít hít cái mũi, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Mạng đều dâng cho anh ấy……"

Diệp Già Lam không nghe hiểu, cầm khăn giấy đưa cô nàng lau nước mắt, "Cho ai?"

Vân Hoan tiếp tục lật sách, nước mắt cũng tiếp tục chảy: "Vương tử của em."

"……"

Cả một buổi chiều, Diệp Già Lam dùng hết nguyên một hộp khăn giấy

Hơn 6 giờ, có đồng nghiệp tới thay ban.

Diệp Già Lam thu dọn rồi tan ca, mới ra bệnh viện đến cửa, Hứa Luyến đã gọi điện qua: "Loan Loan, cậu vẫn nhớ tối nay khoa chúng ta có buổi liên hoan với phòng cách vách chứ hả?"

"Nhớ."

Công việc của bác sĩ quả thật áp lực quá lớn, người trẻ tuổi khó tránh khỏi lâu lâu lại muốn thả lỏng một chút.

Đây là từ hai tuần trước, một đám bác sĩ ở ba phòng cùng trực ba thương lượng với nhau mà đề ra.

Diệp Già Lam nhớ thì nhớ rõ, nhưng cô cũng không muốn đi lắm.

Cô duỗi tay đè đè sau cổ, lúc cúi đầu tóc dài theo cổ rũ ra trước ngực, cô kéo giọng đáp bạn: "Tình yêu à, hôm nay tớ hơi mệt."

" Nếu cậu không đến, thì cả khoa cũng chỉ có mình tớ là nữ thôi đó."

"……"

"Cậu nhẫn tâm nhìn tớ bị một đám sói hoang ở cách vách vây quanh sao?"

Kề cạnh khoa tâm thần là khoa thần kinh nội ngoại, khoa nội còn đỡ chứ khoa ngoại vốn dĩ nổi tiếng thiếu phụ nữ rồi.

Toàn bộ khoa giải phẫu thần kinh, chỉ có một bác sĩ nữ, tuổi từ bốn mươi trở lên.

"Qua đây đi," bên Hứa Luyến có tiếng giày cao gót vang lên, "Vừa hay kế bên có đồng nghiệp mới đến, hôm nay Đại Ngưu tốn không ít lời mới mời được người ta đến đó."

"Kế bên nào a?."

"Khoa ngoại a!" Dừng một chút, Hứa Luyến lại hỏi: "Cậu không muốn đến làm quen à?"

"Không muốn."

Diệp Già Lam cảm thấy không cần thiết, bệnh viện lớn như vậy, sớm hay muộn cũng sẽ đụng thôi.

"Cậu có thể để tâm một chút đến đàn ông hay không hả?"

Trong giọng Hứa Luyến mang theo ý hận sắt không thành thép bật ra khỏi ống nghe, "Có biết hai cô ý tá ở khoa nội, chỉ vì muốn gặp đồng nghiệp mới người ta mà còn đặc biệt điều ban không hả?"

"……"

Một người giống như thần phật như Diệp Già Lam thì lời trong lời ngoài đều không có hứng thú.

"Tớ gửi địa chỉ cho cậu, hiện tại, lập tức qua đây ngay."

Mới vừa nói xong, Hứa Luyến đã cắt đứt điện thoại, cường thế đến mức căn bản không cho cô từ chối.

Địa chỉ gửi qua.

Là nhà hàng K nổi tiếng bậc nhất, gần kề bệnh viện.

Diệp Già Lam suy nghĩ vài phút, cuối cùng vẫn quyết định đi cứu vớt con cừu non Hứa Luyến nằm giữa sói kia.

Cô đi đường, lúc đến nơi còn chưa đến 7h.

Đồ ăn ngon, nhưng lại không đủ người

Trong phòng thưa thớt chỉ có tám chín người ngồi, đều là những gương mặt quen thuộc cả.

Đồng nghiệp mới không đến.

Hai cô nàng y tá vì đồng nghiệp mới đặc biệt đến vẻ mặt buồn bực, mãi cho đến khi cơm nước xong, hai người các cô vẫn không chờ được mục tiêu xuất hiện.

Hơn 8 giờ xíu, đoàn người đã đến KTV đặt phòng.

Diệp Già Lam không thích ca hát, vừa rồi cô lại uống vài chén rượu, đi vào không đến nửa giờ, dưới tiếng quỷ khóc sói gào giống như đang xả giận của hai cô y tá nhỏ, cô đã dựa vào vai Hứa Luyến ngủ lăn ra rồi.

Giấc ngủ này cũng không yên ổn.

Diệp Già Lam bị gió điều hòa trong phòng làm lạnh đến tỉnh, cô ôm ôm cánh tay, híp đôi mắt hỏi Hứa Luyến: "Mấy giờ rồi?"

Giọng cô không lớn, vừa dịu vừa mềm, Hứa Luyến không nghe thấy, "Cái gì?"

Diệp Già Lam vì thế lại phải bò đến bên tai cô nàng lặp lại một lần.

"9 giờ rưỡi," Hứa Luyến nhìn đồng hồ, "Làm việc với cậu trong khoa mấy năm mà giọng vẫn dịu dàng thế."

Diệp Già Lam hừ nhẹ một tiếng, một lần nữa nhắm mắt lại.

Lần này còn không đến năm phút, toàn bộ tiếng quỷ khóc sói gào trong phòng chợt dừng lại, giây tiếp theo, cánh tay Diệp Già Lam đột nhiên bị người ta dùng lực bóp chặt.

"…… Mẹ nó."

Tiếng Hứa Luyến vang lên bên tai cô, rất thấp, nhưng vẫn không áp được sự kích động.

Diệp Già Lam nhíu mày, rút tay về, sau đó trợn mắt, ngẩng đầu.

Cửa phòng mở ra lại khép lại, có người khoan thai tới muộn.

Nhạc đệm ca khúc "mua bán tình yêu" vẫn đang mở, nhưng hai cô y tá kia không ai hát cả, chạy đến phân nửa mới có người ấn tạm dừng.

Tiếng vang trong phòng vọng lại nửa giây, sau đó lập tức an tĩnh lại.

Bác sĩ Ngưu ở khoa kế bên kéo bác sĩ mới đến lại, khụ một tiếng, "Giới thiệu với mọi người về đồng nghiệp mới một chút, đây chính là vị bác sĩ mà chủ nhiệm của chúng ta lừa ba năm mới lừa về nước được, bác sĩ Đường."

Người nọ ngồi xuống một bên sô pha, giọng không lớn, ngữ điệu cũng không chút để ý: "Đường Ngộ."

Xem như là tự giới thiệu đơn giản tự.

Bên cạnh có người rót cho anh một ly rượu.

Anh không cự tuyệt, nhưng cũng không uống.

Không khí rõ ràng thay đổi.

Hai tuyển thủ vừa như quỷ khóc sói gào, đột nhiên bắt đầu dịu dàng lại.

Hứa Luyến ngồi ở bên cạnh, đã nắm chặt tay áo sơmi của Diệp Già Lam thành nếp luôn rồi, "Lần trước anh ta đến bệnh viện, chắc là kiểm tra sức khỏe để nhận chức."

Diệp Già Lam "Ân" một tiếng, rút tay áo của mình từ trong tay cô nàng ra.

Có đồng nghiệp nam bên kia vì muốn làm không khí trở nên sôi động, nên nhiệt tình quơ quơ xúc xắc: "Hỏi mọi người một vấn đề hơi riêng tư một chút"

Có người ấn tạm dừng nhạc đệm.

"Đặc biệt là con gái," đồng nghiệp nam thần bí hề hề, biểu cảm trên mặt hiện vẻ quỷ dị: "Nụ hôn đầu tiên của mọi người là khi nào?"

Đều là người trưởng thành, cũng không ai giấu giếm cả.

Một vòng người lướt qua, đáp án hoa hoè loè loẹt, rất nhanh đã đến phiên đầu bên này.

Hứa Luyến: "Năm nhất."

"Bác sĩ Diệp thì sao?"

Ngón tay Diệp Già Lam ma sát trên hoa văn nút áo, sau khi ma sát vài cái, cô đáp: "Đã quên."

Một đám người ồn ào, có ánh mắt tựa hồ ngừng trên người cô vài giây.

Diệp Già Lam không ngẩng đầu, rót chén nước, chậm rãi uống sạch sẽ.

Năm phút đồng hồ sau, một cuộc điện thoại lại giải thoát cô ra khỏi những ồn ào.

Điện thoại là Ninh Trí gọi tới, muốn đi xem phim điện ảnh với cô

Diệp Già Lam tùy tiện tìm lý do từ chối, cô là bác sĩ, nên từ chối áo cũng luôn có cớ đếm không xuể.

Sau khi cắt đứt điện thoại, cô đi dạo dọc theo hành lang một vòng, mãi đến khi tim đập bình thường lại, mới đi về phía cửa phòng.

Sau đó đi càng gần, bước chân cô lại càng nhỏ.

Có người đứng ở cửa phòng cửa, khẽ tựa vào tường bên cạnh cửa nghe điện thoại.

Cũng không biết đầu điện thoại bên kia nói cái gì, anh quay đầu qua, ánh mắt xẹt qua Diệp Già Lam trước mặt, tạm dừng nửa giây, sau đó liếc nhìn biển số phòng.

Tiếng hít thở của Đường Ngộ cực nhẹ, hơi hơi híp mắt, nhìn chằm chằm biển số phòng kia lại không lên tiếng.

Anh bị cận thị.

Diệp Già Lam mím môi, căn cứ vào ý muốn thể hiện sự hữu hảo với đồng nghiệp mới, nhẹ giọng nhắc nhở anh: "D50."

Số phòng ở KTV.

Ánh mắt Đường Ngộ vừa chuyển, rũ mắt liếc cô

Diệp Già Lam mới vừa khôi phục lại nhịp tim đã lại bắt đầu nhanh dần lên, cô hít sâu một hơi, thu hồi tầm mắt, vươn tay mở cửa.

Tay phải mới vừa gặp đến then cửa, cổ tay trái rũ bên người đã bị người ta nắm lấy.

Tay Diệp Già Lam nắm then cửa lại siết chặt hơn một chút, hạ mắt, lại thấy tay anh.

Xương cổ tay tinh xảo, ngón tay sạch sẽ xinh đẹp.

Đầu ngón tay Đường Ngộ có chút lạnh, dán trên cổ tay mảnh khảnh của cô, nhẹ nhàng vuốt ve vài cái.

Tay Diệp Già Lam phát ngứa, không khống chế được lại muốn thu về, kết quả vừa mới rụt lại một chút, tay người nọ lại dùng thêm chút lực, đột nhiên xoay người cô lại, sau đó, cúi đầu hôn xuống.

Hương rượu nhàn nhạt phả vào mặt, đến từ trên người Đường Ngộ——

Cái người này ngày thường không chạm vào một giọt rượu, vừa uống là say ngay.

Diệp Già Lam nắm chặt tay, móng tay cái dường như muốn khoét vào da thịt

Giây tiếp theo, cửa phòng đột nhiên bị người kéo ra, tiếng nhạc bên trong cùng tiếng người hòa lại ồ đến, Diệp Già Lam nín thở, còn chưa phản ứng lại, bàn tay người nọ lại đưa qua, lướt qua bên người cô, kéo then cửa.

"Phanh" một tiếng, cửa lại một lần khép lại.

Diệp Già Lam nghe thấy bên trong có người nói câu "Gặp quỷ", tay cô buông lỏng, không tự chủ lại nín thở.

Môi anh trằn trọc trên môi cô di chuyển qua, hôn lên sườn mặt, sau đó nhẹ nhàng dừng lại bên tai cô, anh mở miệng, giọng cũng rất nhẹ: "Nhớ ra chưa?"

Anh là hỏi nụ hôn đầu tiên có khi nào.

Cứ như vậy non nửa phút, ký ức Diệp Già Lam hao hết tâm tư đè dưới đáy lòng lại như tơ lột kén thoát ra ngoài, cô không chỉ nhớ khi nào, còn nhớ rõ cả nguyên nhân và hậu quả nữa kìa.

Lúc đi học cô là một cô bé ngoan, sau lần đầu tiên Đường Ngộ hôn cô, tâm trạng lại giống Vân Hoan hiện tại vậy đó.

Giống như là bị câu mất hồn.

Muốn dâng mạng cho anh

———

Editor: trong truyện có nhắc đến bài hát "Mua bán tình yêu" là của Mộ Dung Hiểu Hiểu nhé! Bản sub trên youtube như phía trên nhé!

Còn có xe Cayenne đen, hình ảnh mang tính chất minh họa đây:

Bạn đang đọc truyện *Chín Chương Thành Thơ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đảo ngược thời gian về mấy năm trước.

Gần trước ngày từ năm hai cao trung leo lên năm ba cao trung, trong lớp có một bạn học mới tới

Lúc Diệp Già Lam nhận được tin nhắn của bạn cùng bàn Tô Cẩm Kha, thì đang ngồi ở salon tóc gần trường học để Tony lão sư cắt tóc cho.

Tô Cẩm Kha:【 trong lớp có một bạn học mới đến! 】

Diệp Già Lam lúc ấy đang nhắm hai mắt nghỉ, không phát hiện.

Lúc mở mắt ra, mở di động lại thấy bình luận toàn là"A a a", Tô Cẩm Kha kích động muốn xuyên qua khỏi màn hình:【 Cuộc sống cao trung buồn tẻ a, rốt cuộc cũng bắt đầu có điều mới mẻ xuất hiện rồi! 】

Diệp Già Lam rũ mắt gõ cho cô nàng mấy chữ:【 cậu có bệnh à? 】

【 nói không chừng là một tiểu ca ca soái khí bừng bừng đó! 】

【 sau đó bắt đầu một tình yêu hoàng tử và lọ lem có một không hai với cậu chắc? 】

Tô Cẩm Kha bày ra vẻ mặt đáng khinh:【 hắc hắc hắc! 】

Diệp Già Mam nghĩ đến đống tiểu thuyết ngôn tình làm tắc cả ngăn bàn của Tô Cẩm Kha, còn có bài thi ngữ văn tháng trước cô nàng lại viết《 trần tình biểu 》*thành《 trần thư biểu 》*, lập tức bê một chậu nước lạnh dội lên đầu cô nàng:【 làm xong ngũ tam* chưa? 】

【 Diệp Loan Loan! 】

【《ly tao》đã thuộc chưa? 】

Một hôm vừa hỏi.

Tô Cẩm Kha tò mò:【 Loan Loan, trong mắt cậu trừ Khuất Nguyên ra còn có người đàn ông nào không không? 】

【 có a. 】

【 ai? 】

【 Vương Hậu Hùng. 】

Vương Hậu Hùng, chính là chủ biên của sách ôn tập đó.

Tô Cẩm Kha biết cô nói giỡn, nhưng vẫn nghiến răng mắng cô một câu:【 Lăn nhanh đi! 】

Khóe môi Diệp Già Lam nhếch lên, đề tài này ngưng hẳn.

*(*1. 《trần tình biểu 》là tấu chương của nhà văn họ Lý thời tam quốc ở Lưỡng Tấn bí mật viết tấu lên Võ Đế. Bài viết bắt đầu viết từ những bất hạnh ông gặp thuở ấu thơ, kể về tình cảm đặc biệt sống nương tựa vào nhau của mình và tổ mẫu (bà), tự thuật công ơn dưỡng dục của tổ mẫu đối với mình, cùng với việc bản thân phải báo dưỡng tổ mẫu; ngoài việc cảm tạ ơn tri ngộ của triều đình, còn nói bản thân không thể phụng mệnh, từ chối khẩn thiết, chân tình biểu lộ, ngôn ngữ ngắn gọn, uyển chuyển trôi chảy. Đây được nhận định là tác phẩm văn học trữ tình tiêu biểu nhất của văn học Trung Quốc giai đoạn này, có câu "Đọc《xuất sư biểu 》của Gia Cát Lượng không khóc là bất trung, đọc《trần tình biểu 》của Lý Mật không khóc thì bất hiếu". Tương truyền Tấn Võ Đế sau khi đọc bài biểu này thì cảm động, ban thưởng cho Lý Mật hai nô tỳ, cũng lệnh cho quận huyện đúng hạn chu cấp cho vị tổ mẫu này.*

2.《Trần thư biểu》là một cuốn tiểu thuyết ngôn tình, tuy nhiên, tui lên google tìm và không thấy nó đâu, chỉ thấy trên baidu có phần nhận xét của mấy đại tỉ. Đại ý bảo rất hay, nam chính rất hợp khẩu vị, cảm thấy là cuốn ngôn tình hay nhất mình tình đọc, bla bla....

3. Ngũ tam: ở đây là tên tắt của sách ôn thi đại học bên đấy. Mời xuống xem minh họa bên dưới)

Ra khỏi khung chat với Tô Cẩm Kha, cô đã thấy tin tức trong nhóm lớp tăng mấy chục cái rồi.

Chọn vào xem, một đám người mồm năm miệng mười thảo luận, tất cả đều quay chung quanh vấn đề bạn học mới đến ——

【 Tin tức nội bộ, lớp bọn mình hôm nay có một bạn học mới đến! 】

【 Sao lại chuyển đến lúc này; vừa hay đuổi kịp lần thi cuối kì à? 】

【 tao đoán là một tên học siêu dốt, không hề sợ thi cuối kì nên muốn đến lúc nào thì đến. 】

【 bậy bạ, học bá cũng không sợ nha mấy má a! 】

……

Trong nhóm thảo luận khí thế ngút trời.

Mà chủ nhiệm lớp lão Ngô ở trong nhóm đó, quanh năm suốt tháng an tĩnh như gà.

Diệp Già Lam yên lặng khung chat, mãi đến có người nhắc tới cô một câu:【 lão Ngô không nói với lớp trưởng sao? 】

Cô rũ mắt đánh chữ:【 không có. 】

Có người lại đem đề tài xoay trở về:【 đoán xem bạn học mới là nam hay nữ? 】

【 đánh cuộc một bao que cay, là anh giai cool ngầu lại ngạo mạn vô đối. 】

【 tao đánh cuộc hai bao que cay, là một em gái tóc dài mắt to tròn, y như lớp trưởng của chúng ta vậy đó. 】

【 đánh cuộc que cay không thú vị a, muốn đánh cuộc thì phải đánh cuộc lớn xíu. 】

Rất nhanh có người hỏi:【 đánh cuộc gì? 】

【 đánh cuộc một tuần làm bài vật lý! 】

Tiền đặt cược này quả nhiên lớn hơn không ít.

Lập tức thần long thấy đầu không thấy đuôi* cũng xông ra:【 tao đoán là một bạn nam anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, ngọc thụ lâm phong giống tao vậy đó. 】

【 không biết xấu hổ. 】

【 gay! 】

Diệp Già Lam: "……"

*(*Đây vốn là một câu thơ, sau này sử dụng để so sánh với người hành tung thần bí, bất lộ chân tướng, cũng để so sánh lời nói lập loè, khiến người khó nắm bắt).*

Càng nói càng không yên lòng.

Diệp Già Lam không tiếp tục xem nữa, thu di động bỏ vào túi, lại nhắm mắt nghỉ một lát.

Năm phút đồng hồ sau, Tony lão sư vỗ vỗ nàng bả vai: "Bạn học, cắt xong rồi!"

Diệp Già Lam trợn mắt, sau đó thấy trên mắt kính phía trước chiếu lên khuôn mặt thiếu nữ.

Trắng nõn sạch sẽ, mắt ngọc mày ngài, lại nhìn lên trên xem, tóc mái cắt mày, so le không đều lại như một đám răng cưa.

Có chút thảm không nỡ nhìn.

Vẻ mặt cô cứng đờ, mày khẽ nhíu khụ một tiếng.

Tony lão sư hiển nhiên cực kì hài lòng với thành quả của mình, vừa tháo tấm khăn đen che quần áo trên người cô, vừa cười hì hì hỏi: "Bạn học, em xem kiểu tóc này có phải rất đẹp không?"

Diệp Già Lam suýt nữa túm miếng vải đen phủ lên đầu anh ta.

Vị thợ tóc trẻ tuổi vẫn mơ màng trong cảm giác tốt đẹp, vừa mở miệng, khẩu âm phía nam rất nặng: "Em xinh đẹp thế, rất xứng với kiểu tóc mái này, quả thực giống y như loli bệnh kiều trong truyện tranh vậy đó!"

Diệp Già Lam: "……"

Lại còn loli bệnh kiều*

Anh ta còn tìm cái cớ dễ nghe như thế để nói việc bản thân run tay à.

*(*bệnh kiều: là một loại tính cách cũng là trạng thái của thể xác và tinh thần. Nguyên tự Nhật ngữ "ヤンデレ". Nghĩa hẹp chỉ trạng thái của những người luôn kiềm giữ bản thân khi ở thẹn thùng sẽ biểu hiện ra tính cách đặc thù của mình, nghĩa rộng chỉ tinh thần khi trong trạng thái bị thế sẽ không thể kìm chế nổi khi bị sự vật nào đó hấp dẫn mà thể hiện tính cách, có tính chiếm hữu cùng tư tưởng và hành vi cực đoan. Định nghĩ cơ bản là vậy, nhưng trên thực tế định nghĩa này thường thường mỗi người lại cho là khác nhau. Có nhân vật bệnh kiều thông thường sẽ đối với hiện tượng phát sinh sẽ nổi lên cảm xúc mạnh mẽ, chấp niệm, cũng coi đó là động lực để bày tỏ yêu thương quá kích, hại người lại hại mình, thương tổn người khác bởi cách hành vi cực đoan.__ baidu.*

Trên là tra baidu, nhưng theo một số chị tui quen, mấy chị lại bảo là hiểu tạm là người đẹp ốm yếu cũng được.

Hoang mang~ing.)

Diệp Già Lam thật sự không tiếp nhận được điều tồi tệ này, cô duỗi tay đẩy đám tóc con rũ hai bên tai, nhìn màn hình di động xem giờ.

2h20" chiều.

Còn mười phút, tiết học đầu tiên sẽ bắt đầu rồi.

Từ cửa hiệu cắt tóc đến trường nam thành một trung, còn phải đi ngang qua một đường cái, Diệp Già Lam cũng không tốn công đi lý luận với thợ cắt tóc làm gì, chỉ có thể nhận tài.

Lúc trả tiền, anh thợ cắt tóc còn đi bên cạnh nhắc mãi: "Em như này mà đến trường học, tỉ lệ quay đầu tuyệt đối là 100%!"

Lời này nói rất thật.

Lúc Diệp Già Lam đến trường, đến lúc vào trường, ngay cả con chó trông cửa của bác bảo vệ già cũng liếc nhìn cô một cái.

Bao gồm cả lão Ngô ở trong lớp cũng dùng nửa phút mới xác nhận là cô, sau đó mới nhanh hóng dương tay cho cô vào

Mới vừa vào cửa, lớp học có người đã thổi tiếng huýt sáo.

Lão Ngô nộ mắt trừng qua: "Thành thật chút đi!"

Một câu nạt xuống, tiếng huýt sáo thì dừng, nhưng tiếng rì rầm trong lớp vẫn y như cũ không hề bị gián đoạn, Diệp Già Lam còn tưởng là do mái tóc quá xấu của mình, vừa muốn giơ tay chắn tóc mái đáng chết kia một chút, lão Ngô đã khụ một tiếng: "Lớp trưởng tới rất đúng lúc, làm quen với bạn học mới một chút đi."

"……"

Diệp Già Lam thiếu chút nữa đã quên vụ này

Cô vừa lúc đi đến phía chính giữa bục giảng, tiếng lão Ngô vừa dứt, cô rất phối hợp chuyển đầu, sau đó nghênh diện chạm phải tầm mắt của bạn học mới đang đứng bên cạnh lão Ngô

Lão Ngô duỗi tay chỉ chỉ cô, lúc giới thiệu vẻ mặt và giọng điệu đều là vẻ vui vẻ tự hào: "Lớp trưởng của lớp ta, bạn học Diệp Già Lam."

Người nọ khẽ nhìn lại.

Vừa rồi chắc anh đang điền tờ thông tin, bây giờ vẫn trong tư thế cúi nửa người, lúc giương mắt nhìn qua, đuôi mắt hơi giơ lên, hai mí mắt rất sâu.

Hai người nhìn nhau như thế nửa giây.

Nửa giây qua đi, tầm mắt thiếu niên di chuyển lên trên, ngừng trên mái tóc chó gặm của cô chớp mắt một cái, sau đó dời đi, khóe môi anh nhẹ cong "Ân" một tiếng, "Đường Ngộ."

Diệp Già Lam: "…… Nga."

Có chút quen quen.

Lúc đi xuống, Diệp Già Lam nghe thấy có nữ sinh nhỏ giọng nói với bạn cùng bàn: "Sao đến cả giới thiệu tên cũng làm tim người ta rung động như thế kia chứ a……"

Nói đương nhiên không có khả năng là lão Ngô.

"Tim tớ nhảy nhanh như thể mới chạy tám trăm mét xong vậy đó."

"……"

Vẫn tốt.

Vừa rồi đối diện với bạn học mới nửa giây, tim Diệp Già Lam mới chỉ đập nhanh có nửa nhịp mà thôi.

-

Hình như là do hôm nay lớp có thêm bạn mới nên trong giờ học lại phá lệ náo nhiệt.

Đến cả bạn nữ ngày thường tương đối an hôm nay cũng nhiều lời hơn.

Lúc tan tiết 2 tiết tự học buổi tối, một đám người tụ lại với nhau, bắt đầu thảo luận vụ đánh cuộc buổi trưa khởi xướng kia ——

"May mà tao đoán là đồng bào nam, nếu không đã phải thay người khác làm bài vật lý rồi."

"Hôm nay về nhà vào trong nhóm thống kê một chút, xem có ai đoán em gái mềm manh thì thay chúng ta làm bài tập nào."

Khi đó, tin nhắn còn chưa có chức năng xóa, nên chứng cứ không có cách nào mà tiêu hủy cả.

Trong nháy mắt có người hưng phấn có người kêu rên, hơn 8 giờ trong phòng học tiếng ồn ào nhốn nháo.

Diệp Già Lam duỗi tay che che tai.

Bên tai quá ồn, cô không đọc sách được.

Cách một lối đi nhỏ, hai bên nữ ngay bên cạnh cũng chưa từng dừng lời lúc nào.

Cô nghe thấy một người nữ sinh hận sắt không thành thép hỏi một câu: "Sao mày lại y như sắc lang mà nhìn bạn học mới thế hả?"

"Không phải sắp phân ban sao…… bây giờ tao phải nhìn cậu ấy nhiều thêm mấy lần, chứ sợ đến khi phân ban lại chẳng được thấy nữa…… "

Chỉ là một vụ phân ban vô cùng bình thường lại bị cô nàng nói y như sinh ly tử biệt vậy.

Diệp Già Lam liếc sang bên kia một cái, dừng lại, sau đó lại quay đầu nhìn về phía cuối lớp.

Cô thật muốn nhìn xem bạn học mới kia rốt cuộc có ma lực gì.

Chỗ kia là chỗ nam sinh tụ tập, tầm mắt hơi chuyển chút, đã nhìn thấy bạn học mới ngồi ngay gần cửa sau.

Một nam sinh khác trong lớp kéo ghế dựa ghé vào bên cạnh bàn của anh, hình như đang cầm tấm ảnh lớp mới chụp mấy hôm trước, tự mình giới thiệu bạn học trong lớp cho anh.

Nam sinh tên Tạ Cảnh Phi, chính là người ở trong nhóm lớp mèo khen mèo dài đuôi buổi chiều nay.

Tạ Cảnh Phi vừa lúc giới thiệu tới cô: "Đây là lớp trưởng của chúng ta, đặc biệt ngoan."

Xuống chút nữa, không nói lời gì khác.

Cậu ta và Diệp Già Lam cùng lớp một năm, nhưng kỳ thật không quen lắm

Ấn tượng của Tạ Cảnh Phi đối với cô chỉ ngừng ở mặt ngoài: Lớn lên xinh đẹp, nói chuyện không lớn, là một thục nữ ngoan ngoãn rất điển hình.

Nhưng Diệp Già Lam không biết điều này, cô vừa muốn thu lại tầm mắt, lại đột nhiên thấy Đường Ngộ nâng mắt.

Chỉ liếc mắt một cái, lúc ánh thu tầm mắt lại, khóe môi khẽ cong, hình như có cười một cái.

Không chút để ý lại bất động thanh sắc, nhưng cố tình lại có thể làm lung lay người nhìn.

Mắt Diệp Già Lam hơi lung lay một chút, còn cảm thấy dáng vẻ muốn cười lại không cười của người này có chút khó hiểu, cánh tay đã bị người ta xách lên, Tô Cẩm Kha kéo cô dậy: "Đi hiệu sách với tớ!"

Thời gian nghỉ giữa tiết hai với tiết ba là 20 phút, nên có không ít bạn học đi ra ngoài cho thông khí.

Diệp Già Lam quay đầu nhìn cô nàng: "Lại đi mua《tiểu cục cưng của hotboy bá đạo》* à?"

Tô Cẩm Kha trừng mắt liếc cô một cái: "Không phải."

*(*từ giáo thảo được dùng là từ học sinh Đài Loan dùng để chỉ anh chàng đẹp trai trong trường nên để là hotboy nhé.*

Và khi tôi lên tìm nó thì nó là 1 truyện, đọc giới thiệu, có vẻ, hình như, hơi sắc xíu xìu xiu, chưa hoàn, của tác giả tên Cạn Lời (bả lấy tên Khô Ngữ đó). Truyện này chưa hoàn, chưa có sách, nên không rõ có phải cuốn tác giả nhắc đến hay không nữa. Truyện này cũng chưa có bản convert gì cả. Tên tác giả ghi là:"霸道校草的小甜心". Ai muốn biết thêm tự tìm hiểu nhé!)

"Đổi tính rồi?" Diệp Già Lam cảm thấy thật khó tin.

Tô Cẩm Kha quả thực muốn đem quyển "tiểu cục cưng" kia chụp lên mặt cô, nhưng lại ngại hiện tại đang ở lớp, có tà tâm mà không gan tặc*, đành phải kéo tay cô ra bên ngoài: "Đi mua《36 kế truy phu》"

"Đó là cái gì thế?"

"Ai…… Không phải là muốn theo đuổi anh giai kia sao?"

*(*Có tâm tư đen tối cơ mà hông có gan làm loạn.)*

Diệp Già Lam mở to hai mắt nhìn cô nàng, giọng cô lúc nói chuyện vốn dĩ không lớn, lúc dùng quá nhiều sức, âm cuối có hơi run, nghe cực kìmềm mại, cô hỏi Tô Cẩm Kha: "Theo đuổi ai?"

Tô Cẩm Kha cười tủm tỉm: "Cậu đoán xem."

"……"

Khỏi cần đoán.

Ngoài bạn học yêu nghiệt mới đến, sợ cũng không ai giỏi đến mức có thể khiến cô nàng chỉ trong nửa ngày đã đổi tính rồi.

Vừa chuyển đầu, bạn học mới ngồi sau đã ra khỏi lớp trước các cô rồi.

Anh cao cao gầy gầy, vai rộng chân dài, lúc đi đường giống như có mang theo luồng gió, ngoài hiên không ít nữ sinh nghỉ chân ghé mắt nhìn.

Diệp Già Lam mím môi, thu mắt lại, vẻ mặt không tình nguyện bị Tô Cẩm Kha kéo đi.

Tới hiệu sách, Tô Cẩm Kha ở trong lại y như đang tìm sách cấm vậy đó.

Diệp Già Lam thật sự không nhìn nổi, cô đứng bên trong không đến nửa phút thì ra ngoài trước đợi cô nàng.

Hiệu sách cách khu dạy học không xa không gần, ở giữa hai bên đường còn trồng cây đại thụ.

Bên này có ánh đèn mới mở, rừng cây bên kia cành lá sum xuê, cơ hồ muốn che hết đi ánh đèn đường, làm ánh sáng chỉ có thể xuyên qua kẽ lá có tí tẹo thôi.

Đây chính là thánh địa hẹn họ của những đôi tình lữ yêu đương sớm.

Diệp Già Lam ở bên ngoài chờ đến nhàm chán, nâng chân, bất tri bất giác bước thêm mấy chục bước.

Ánh sáng bên kia càng ngày càng tối, chỉ có thể mơ hồ thấy được bóng người.

Có hai người, một cao một thấp.

Cô dừng bước chân, nghe thấy một giọng nữ ngọt đến phát ngấy vang lên: "Bạn học, cậu…… Có bạn gái chưa?"

Diệp Già Lam: "……"

Cô thế mà lại thật sự đi phá chỗ hẹn hò của người ta.

Bên kia giọng nữ nũng nịu nói, giống như có chút thẹn thùng, càng lúc sau, giọng lại càng nhỏ, đến cuối cùng lại trực tiếp bị gió cuốn bay.

Nam sinh không đáp, anh nửa cúi đầu, đang nhìn tờ giấy ở trong tay.

Ánh sáng nhờ mờ, nên tốc độ đọc của anh cực chậm, mãi đến khi nữ sinh kia lời ngon tiếng ngọt nói cũng sắp xong rồi, anh mới thu tờ giấy bỏ lại vào trong phong thư, giơ tay đưa qua.

Bên này cây nhiều muỗi cũng nhiều, ong ong ong bay bòng bên tai, Diệp Già Lam khó chịu giơ tay xoa xoa cánh tay.

Giây tiếp theo, cô còn chưa nghe được câu trả lời của nam chính, một tia sáng chói đã đột nhiên rọi qua đây.

Nữ sinh lúc đó rơi tay, phong thư đột nhiên rớt xuống.

Đôi nam nữ bị rọi vào.

Người cầm đèn pin chính là chủ nhiệm giáo dục đứng phía sau tia sáng, người đàn ông đang trong thời kì mãn kinh xụ mặt, giống hệt như cảnh tượng thường gặp trong mấy bộ phim kinh dị: "Hai người các cô các cậu đang làm trò gì ở đây?"

Diệp Già Lam thừa dịp còn không bị ai phát hiện, tay chân nhẹ nhàng lui vào dưới bóng cây, ánh mắt cô hơi chuyển, nhìn về phía hai đương sự kia

Nữ sinh mặt mang vẻ đào hoa, mặt vẫn còn hồng, cô nàng rõ ràng là bị sự xuất hiện đột nhiên của Chủ Nhiệm Giáo Dục dọa sợ không ít, lúc này mắt trợn to, ấp úng nửa ngày, chỉ có một chữ "Em", nửa ngày cũng không thể nói ra chữ nào khác nữa.

Khuôn mặt Chủ Nhiệm Giáo Dục âm u chuyển hướng sang nam chính: "Cậu nói."

Diệp Già Lam cũng theo đó xoay chuyển tầm mắt.

Đèn pin chiếu đến, sườn mặt người nọ bị chiếu lên bên sáng bên tối, hình dáng độ cong trên khuôn mặt đều rất rõ ràng.

Sau đó anh hơi cúi thấp xuống, chân phải nhẹ nâng dẫm lên phong thư ở trước mặt, sau đó lại không nhanh không chậm nhẹ thu về

Lúc ngẩng đầu lên, mắt anh hơi hơi nhíu lại.

Anh nói: "Làm bài a."

Làm, bài, a.

Chủ Nhiệm Giáo Dục tức giận đến dựng râu trừng mắt, vừa muốn nói một câu "Đánh rắm" để chứng minh chỉ số thông minh của mình, thiếu niên đột nhiên quay đầu.

Diệp Già Lam cuối cùng cũng nhìn thấy khuôn mặt anh.

Ngũ quan tinh xảo, đuôi mắt có nốt ruồi nhỏ.

Là bạn học mới chuyển đến.

Diệp Già Lam dịch ra sau một bước, đối diện với ánh mắt của anh chưa đến nửa giây, vừa muốn xoay người rút lui khỏi hiện trường, đã thấy khóe môi Đường Ngộ hơi hơi gợi lên.

Lúc anh cười rộ lên đuôi mắt hơi hơi giơ lên, nhướng mày, khuôn mặt ẩn chứa vẻ nhu tình, dịu dàng lại sạch sẽ.

Sau đó anh mở miệng, là một câu cực kì không hợp với vẻ tốt đẹp trên gương mặt ấy, từ ngữ đơn giản, không có ý tốt gì: "Cậu ấy thấy."

Editor:

Anh người thương nhà tui có từng đóng bộ phim "Tư Mỹ Nhân" về cuộc đời nhân vật Khuất Nguyên, mọi người có thể xem thử nha. Còn có bài

hát "Ly Tao" của anh nhà tôi cũng siêu hay, mọi người có thể nghe thử một chút.

*1. Khuất Nguyên: **Khuất Nguyên** (chữ Hán: 屈原, 340 TCN - 278TCN), tên thực **Bình** (平), biểu tự**Nguyên**[1], lại có biệt tự **Linh Quân** (靈均) [2], là một chính trị gia, một nhà thơ yêu nước nổi tiếng thời Chiến Quốc thuộc nước Sở trong lịch sử Trung Quốc.*

Ông là người trong hoàng tộc nước Sở, làm chức Tả Đồ cho Sở Hoài vương. Ông học rộng, nhớ dai, giỏi về chính trị, lại có tài văn chương. Lúc đầu ông được vua yêu quý, sau có quan lại ganh tài ông, tìm cách hãm hại. Sở vương nghe lời gièm pha nên ghét ông. Ông âu sầu, ưu tư viết thiên Ly Tao để tả nỗi buồn bị vua bỏ. Ngoài tập Ly tao là tập thơ bất hủ của ông để lại, ông còn có nhiều sáng tác thơ khác như Sở từ, Thiên Vấn (Hỏi trời)...

Đến cuối đời ông bị Sở Tương Vương đày raGiang Nam (phía nam sông Dương Tử). Ông thất chí, tự cho mình là người trong sống trong thời đục, suốt ngày ca hát như ngườiđiên, làm bài phú Hoài Sa rồi ôm một phiến đá, gieo mình xuống sông Mịch La tự tử.

Ông cũng chính là nhân vật trong sự tích tết Đoan Ngọ (Đoan Dương). Theo truyền thuyết này, để tưởng nhớ về con người và cái chết bi ai của ông, hàng năm người ta tổ chức vào ngày mồng năm tháng năm là ngày tết Đoan Dương ở Trung Quốc và một số nước khác ởChâu Á. (Nguồn Wikipedia)

*2. **Ly Tao** (tiếng Trung: 離騷; bính âm: Lý São) là một trong những bài thơ nổi tiếng trong lịch sử Trung Quốc do Khuất Nguyên sáng tác. Đây là một tác phẩm bất hủ của ông. Tác phẩm dài 370 câu tả tâm sự của tác giả.*

Ly Tao được dịch ra theo nghĩa tiếng Việt là sự "oán thán" (lời than vãn), nhưng cũng được biết đến với nghĩa là "sự buồn phiền quá đỗi" hay một "tâm trạng xáo trộn". Đặc sắc của bài trường thiên này là lời bi thảm triền miên, thường dùng lối tượng trưng, lối nhân cách hóa và dẫn rất nhiều điển cố thần thoại. (Nguồn Wikipedia)

3. Đây là cuốn ngũ tam bên trên, là ôn vật lý nha:

4. 《36 kế truy phu》có nhắc đến bên trên tui vẫn chưa thấy bản edit, nhưng có bản convert rồi nhé. Tên đầy đủ là 《36 kế truy phu: ông xã, tới chiến!》Của Bối Ni Nhi đã hoàn 735 chương.

Bạn đang đọc truyện *Chín Chương Thành Thơ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

"..... "

Bước chân Diệp Già Lam cứng lại, trong lúc nhất thời tiến cũng không được lùi cũng không xong.

Ánh mắt sắc bén của Chủ Nhiệm Giáo Dục đảo qua, đèn pin chuyển đến, chiếu trên dưới cô một lượt, hiển nhiên đã coi người đang đứng ở khu vực ngồi xem coi thành kẻ trong cuộc mất rồi.

Hai nữ một nam.

Chủ nhiệm sống đến tuổi này, đã gặp đủ loại yêu sớm, nhưng thể loại tình tay ba giống hôm nay thì vẫn chưa từng đụng phải

Tay cầm đèn pin của ông vừa thu lại, "Đều vào văn phòng cùng tôi ngay!"

"Tôi thật muốn xem xem ba người các cô các cậu lại làm cái bài tập gì!"

Tiếng chuông vào lớp vang lên, quẩn quanh khắp trốn.

Chủ nhiệm xoay người đi ở phía trước hỏi: "Học lớp mấy hả?"

Nữ sinh kia lên tiếng trước, giọng yếu ớt, giống như đã bị dọa khóc đến nơi rồi: "Lớp 17 năm hai ạ....."

Năm hai, từ lớp 17 đến lớp 20 đều là học sinh lớp năng khiếu, yêu sớm là điều tối kị.

Như trong dự kiến.

Nữ sinh không chỉ có giọng không lớn, đến tiếng bước chân cũng nhỏ, y như liễu rủ trong gió nhìn thấy mà thương.

Diệp Già Lam không khỏi quay đầu nhìn đương sự bị cáo trạng kia

Ánh sáng mờ ảo, cô chỉ có thể miễn cưỡng thấy khuôn mặt anh, không lạnh lùng cũng chẳng dịu dàng, giống như có phủ lên một lớp ánh sáng mờ ảo, khuôn mặt ẩn giữa bóng tối, nhìn không rõ lắm.

Đường Ngộ không nhìn cô, chân dài vẫn nhấc cất bước.

Diệp Già Lam thấy phong thư vừa rồi bị anh đè đôi giày màu trắng đế lên, tinh tế nhỏ xinh, phía trên còn dán một trái tim siêu siêu lớn.

Màu hồng phấn.

Là cách thiếu nữ chuyên dùng để thổ lộ.

Ánh mắt Diệp Già Lam ngừng vài giây, còn chưa thu lại, người đằng trước đột nhiên dừng lại bước chân, Đường Ngộ quay đầu liếc nhìn cô một cái, nhẹ giọng hỏi: "Lớp mấy ấy nhỉ?"

Chủ nhiệm: "....."

Không biết mình lớp mấy, đây cũng là lần đầu tiên ông thấy đó

Diệp Già Lam vội vàng thu lại tầm mắt: "Lớp 1 năm hai," dừng một chút, cô lại giải thích câu: "Chủ nhiệm, cậu ấy mới chuyển đến hôm nay."

Chủ Nhiệm Giáo Dục đột nhiên dừng lại, "....."

Đây là chuyện gì đây, vừa tới ngày đầu tiên đã chơi trò yêu đương sớm rồi?

Không khí cứng đờ, sau một lúc lâu, chủ nhiệm mới xoay người tiếp tục đi về phía trước, phẫn nộ mắng một tiếng.

"Lá gan của học sinh bây giờ đúng là càng lúc càng lớn!"

Không ai tiếp lời.

Từ rừng cây nhỏ đến văn phòng chủ nhiệm, Chủ Nhiệm Giáo Dục đã giáo dục ba người bọn họ một chặp trên đường.

Mãi đến khi tới văn phòng, lửa giận của chủ nhiệm mới hạ xuống một ít, ống uống trước chén trà nhuận giọng, đỡ khát, sau đó mới lại xoay người nhìn về phía ba bạn học phía sau.

Vừa rồi ánh sáng không tốt, ông lại đang nổi nóng, nên chưa kịp nhìn kỹ.

Hiện tại ánh đèn trên đầu sáng tỏ, chiếu rõ lên diện mạo của ba người.

Rõ ràng, hơn nữa rất đẹp mắt.

Đặc biệt là bạn học nam kia, khuôn mặt và vóc dáng đều hoàn mỹ, vượt cả tiêu chuẩn.

Càng giống như tiết mục tình tay ba hai nàng tranh một anh vậy đó.

Hỏa khí mới vừa hạ xuống của Chủ nhiệm lại bắt đầu rục rịch phát ra, đặt chén trà lên bàn một cái, có mấy giọt trà bắn ra, ông trầm giọng hỏi: "Nói xem vừa rồi mấy cô cậu làm bài gì?"

Ông liếc nhìn học sinh khoa nghệ thuật trước.

Nữ sinh cúi đầu thấp thấp, mái tóc dài phía sau buông xõa, cô nàng cắn môi đáp: "Số..... Toán học ạ."

Chủ nhiệm đưa giấy bút qua: "Viết lại đề bài xem nào."

Tim Diệp Già Lam nhảy loạn

Quay đầu lại thấy, bạn học mới hơi nhíu mi, đáy mắt mông lung, có vẻ mệt mỏi.

Anh không dao động, giống như hôm nay người bị bắt chỉ có cô với nữ sinh khoa nghệ thuật kia vậy.

Nữ sinh kia run không biết làm sao nhận bút, trên chóp mũi của cô nàng đổ ra một lớp mồ hôi, cúi đầu, viết một đề bài mà mất mười phút.

Chủ nhiệm cũng không nóng nảy, lại nhấp một ngụm nước trà: "Hiện tại nói thật cũng không muộn."

Không ai đáp.

Lại qua vài phút, nữ sinh rốt cuộc cũng viết xong đề bài.

Chủ nhiệm chính là giáo viên toán học, liếc mắt nhìn đề toán trên giấy, thiếu chút nữa cười ra tiếng.

"Bạn học học nghệ thuật kia thì thành tích văn hóa có khả năng không quá tốt, muốn tìm bạn học để xin giảng giải vấn đề thì tôi có thể hiểu được," ông đem vở hướng tới trước mặt hai người, giọng đột nhiên chuyển, "Nếu là làm bài, vậy giữa hai người cô cậu dù sao cũng phải có một người làm được chứ nhỉ?"

Lời này của ông còn có thâm ý khác

"Ai tới nói cho bạn học này một chút đây?"

"....."

"Giải thích đúng thì tôi sẽ tin ba người các cô các cậu ở đó làm bài."

Căn bản không thể giải nổi, Diệp Già Lam nhìn thoáng qua, đề nữ sinh kia viết ra còn bị sai cả.

Hai người đều đứng ở tại chỗ không nhúc nhích.

Chủ nhiệm: "Không ai làm được sao?"

Vừa dứt lời, nữ sinh kia lập tức hít hít cái mũi, tố chất tâm lý của cô nàng rõ ràng không quá tốt, trực tiếp bị Chủ Nhiệm Giáo Dục dọa khóc: "Chủ nhiệm..... Là em tỏ tình với bạn học Đường Ngộ....."

Chủ Nhiệm Giáo Dục nhìn về phía nam sinh duy nhất.

"Nhưng cậu ấy không chấp nhận em....."

Tỏ tình thất bại, còn bị Chủ Nhiệm Giáo Dục bắt tại trận.

Nữ sinh vừa ủy khuất vừa mất mặt, mắt chớp chớp, từng chuỗi hạt châu thi nhau rơi xuống, rất nhanh đã khóc đến mức thở hổn hển.

Nữ sinh kia lớn lên xinh đẹp, lúc khóc càng làm người ta không đành lòng nói nặng lời, con gái Chủ Nhiệm Giáo Dục cũng xêm xêm tuổi này, sau khi nhíu mày nhìn cô nàng một lúc lâu, mới thở dài: "Chỉ còn hai tháng nữa là các em chính thức lên năm ba rồi, chuyện thế này để sau khi tốt nghiệp mới nói không phải tốt hơn sao?"

Nữ sinh kia khóc càng lợi hại hơn.

"Chuyện thế này thầy không hy vọng gặp lại lần hai nữa," Chủ Nhiệm Giáo Dục đưa điện thoại qua, "Lưu số người lớn nhà em vào đây, nếu có lần sau thì sẽ trực tiếp gọi người nhà đến."

Ông vẫn còn tính là thông tình đạt lý.

Nói đến cùng vẫn là vì hai người này còn chưa đến nỗi ván đã đóng thuyền.

Nữ sinh hít mũi ấn mấy chữ số, rất mau đưa điện thoại về.

Chủ Nhiệm Giáo Dục lúc này mới vẫy vẫy tay, "Về đi, dốc hết tâm tư đặt vào việc học, cũng không đến nỗi viết sai một cái đề."

Ông rất nhanh đã lại nhìn về phía hai người kia, "Hai người thì ở lại."

"....."

Nữ sinh kia đáp lại ỉu xìu, mãi đến khi ra cửa cũng chưa dám liếc Đường Ngộ lấy một cái.

Cửa nhanh chóng lại khép lại, văn phòng một lần nữa khôi phục an tĩnh.

Chủ nhiệm lấy bút điểm điểm lên bàn: "Nói xem hai người các trò sao lại thế này?"

Hai người này nhưng thật ra rất ăn ý, ai cũng không nói lời nào.

"Kì thi tháng trước đứng thứ bao nhiêu?"

Lời này của ông chính là hỏi Diệp Già Lam.

Diệp Già Lam: "Thứ nhất ạ."

"....."

Đường Ngộ bên cạnh nghiêng đầu nhìn cô một cái.

Chủ nhiệm tùy ý lật lật phiếu điểm, thấy cái tên đứng thứ nhất: "Bạn học Diệp Già Lam?"

Vẻ mặt của ông tốt hơn không ít, nháy mắt đã chuyển sang trạng thái nhiều mây: "Buổi tối em tới rừng cây nhỏ làm gì?"

Diệp Già Lam ăn ngay nói thật: "Đi ngang qua ạ."

Ai biết lại bị người kia đánh úp bất ngờ thế.

Chủ Nhiệm Giáo Dục chỉ vào Đường Ngộ khụ một tiếng, "Vậy lúc trò ấy nói em thấy hai người bọn họ..... Khụ..... làm bài, sao em không giải thích?"

Diệp Già Lam cúi thấp đầu, không đáp.

Cô với Đường Ngộ học cùng một lớp, việc xấu trong nhà không thể để lộ ra bên ngoài, cô vạch trần thì không tốt lắm đâu.

Cô gái nhỏ cúi đầu, cả người đều có vẻ sợ hãi.

Chủ Nhiệm Giáo Dục không biết cô nghĩ cái gì, còn tưởng rằng cô sợ nên không dám phản kháng, tầm mắt vừa chuyển, trừng mắt nhìn nam sinh bên cạnh cô một cái: "Có phải cậu bắt nạt bạn học nữ không hả?"

Đường Ngộ xốc xốc mí mắt.

Mấy ngày nay anh ngủ không ngon, nên không nghe vào.

"Bạn học nữ đáng yêu như vậy là để chăm sóc cẩn thận."

Đặc biệt là nữ sinh lớp khoa học tự nhiên học tốt như thế, quả thật là bảo vật trân quý giữa chốn nhân gian.

Những lời này anh lại nghe rất rõ.

Đường Ngộ nghiêng mắt liếc Diệp Già Lam một cái, cô rũ đầu đứng bên quy quy củ củ, đôi tay đặt phía trước túm lại với nhau.

Trước kia cũng không thấy cô ngoan quá mức như thế.

Vài giây sau, anh không mặn không nhạt "Ân" một tiếng.

Chủ Nhiệm Giáo Dục lại nói vài câu, tất cả đều là dặn dò bọn họ đặt tâm tư vào học tập.

Không quá vài phút, lúc chuông báo tiết thứ ba kết thúc, ông cuối cùng cũng thả hai người đi.

Tất cả các tiết tự học buổi tối kết thúc, đã là gần 10 giờ.

Lúc Diệp Già Lam đi theo phía sau Đường Ngộ ra khỏi tòa nhà văn phòng, có trộm liếc di động, tin nhắn của Tô Cẩm Kha có mấy cái_____

【 Loan Loan, sao nửa đường lại không tìm thấy cậu thế? 】

【 lão Ngô nói cậu bị Chủ Nhiệm Giáo Dục gọi đi? Lão ấy gọi cậu làm gì? Mơ ước sắc đẹp của cậu sao? 】

Mơ ước sắc đẹp cũng không tới phiên cô a.

Đằng trước có một bạn nam còn đẹp hơn cô mấy lần kìa.

Diệp Già Lam rep:【 không có việc gì. 】

【Tiết 3 anh giai kia cũng không ở lớp. 】

Ngón tay Diệp Già Lam cứng đờ, không biết nên trả lời thế nào, Tô Cẩm Kha đã gửi thêm một tin qua:【 Nhưng Tạ Cảnh Phi cũng không ở lớp, chắc là trốn học cùng cậu ta rồi. 】

Tô Cẩm Kha:【 Tạ Cảnh Phi là cái tên đại ngốc, lại dám đi dạy hư bạn học mới! 】

Diệp Già Lam: "....."

Còn dạy hư bạn học mới nữa chứ.

Nói giỡn.

Tự bạn học mới đã chẳng phải cái dạng tốt đẹp gì rồi, ngay vừa nãy thôi, còn kéo một nhân sĩ vô tội như cô vào hố lửa kia kìa.

Diệp Già Lam không rep lại Tô Cẩm Kha, bỏ điện thoại vào túi.

Thời gian đã không còn sớm, khu dạy học đèn tắt không còn mấy cái, ngẩng đầu nhìn lên, lầu sáu toàn bộ đều tối đen.

Cô định trực tiếp về nhà.

Cũng chỉ thất thần có mấy giây không nhìn đường, lúc thu tầm mắt lại, Diệp Già Lam không chú ý một chút, dưới chân không biết bị vướng cái gì, cô đè tiếng mắng chửi người sắp phun ra ở cổ họng, nhỏ giọng oán giận nói ba chữ____

"Vương bát đản."

Vận số năm nay đúng là không tốt.

Không hiểu sao bị giáo huấn một trận thì không nói, lúc này đến nhánh cây cũng muốn đối nghịch với cô, không vướng chân cái người làm chuyện xấu phía trước lại cố tình vướng vào cô.

Diệp Già Lam không nói không sao, vừa dứt lời, thì giống như người nói bậy phải chịu báo ứng, trọng tâm cô không vững, lúc nhào lên phía trước theo bản năng túm lấy vạt áo T-shirt trắng của nam sinh trước mặt.

Lúc này mới không ngã xuống.

Tuy sợ nhưng không nguy hiểm gì, Diệp Già Lam nhẹ nhàng thở ra.

Giây tiếp theo, người nọ đang đi đằng trước dừng lại, nghiêng đầu rũ mắt nhìn cô một cái.

Diệp Già Lam một hơi lại nín lại.

Ánh mắt của Đường Ngộ dừng trên mặt cô nửa giây, sau đó rời đi, rơi xuống bàn tay đang túm áo anh của cô.

Diệp Già Lam lúc này mới phản ứng lại, từ sau khi lên trung học cô rất ít khi tiếp xúc với nam sinh, lúc này bị Đường Ngộ nhìn như thế, bên tai không tự giác nóng lên một chút.

Vừa muốn thu tay lại, đầu ngón tay còn chưa buông ra, động tác của người nọ còn nhanh hơn, nhẹ nắm cổ tay cô, hơi hơi dùng sức, kéo cô lên nửa bước.

Cô đang ở phía sau lại bị anh kéo đến bên cạnh người.

Tay Đường Ngộ nhanh chóng buông ra.

Trên cổ tay Diệp Già Lam vẫn còn lưu lại độ ấm trên ngón tay Đường Ngộ, dần dần lan ra, thẳng lên mặt rồi tới bên tai.

Bên tai thổi đến luồng hơi nóng, không biết do cơn gió khô nóng giữa đêm hè hay là do hô hấp ấm áp của thiếu niên bên cạnh nữa.

Bên cạnh có mấy bạn học đi ngang qua, Đường Ngộ cúi đầu, giọng anh ép xuống rất thấp, mang theo chút nhẹ nhàng hỏi: "Ai là vương bát đản cơ?"

Bạn đang đọc truyện *Chín Chương Thành Thơ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Anh chính là vương bát đản.

Diệp Già Lam liếc anh một cái, nhấp khóe môi, lại đem mấy chữ này nuốt về.

Loại lời nói này cũng chỉ có thể ngẫm trong lòng mà thôi.

Vứt bỏ chức trách phải hòa ái với bạn học của lớp trưởng không nói, bạn học mới cũng chỉ vừa tới nửa ngày, tình tính cô còn chưa rõ, lỡ như vận khí không tốt, lại gặp một kẻ âm tình bất định, trong ngoài bất nhất, chọc giận anh ta khẳng định là chuốc tội vào người.

Trong tiểu thuyết Mary Sue mà Tô Cẩm Kha mê muội nói rất đúng: "Nam sinh càng đẹp trai thì có khả năng lại càng biến thái."

Diệp Già Lam rũ mắt, nhanh chóng liếc cái tay Đường Ngộ mới thu lại, bàn tay kia năm ngón cân xứng, xương cổ tay hơi nổi, nhìn cũng rất đẹp.

Vừa rồi tư thế khi nắm tay cô nhất định là rất rất đẹp.

Tư tưởng của Diệp Già Lam nhiều ít bị Tô Cẩm Kha hun đúc, cô sợ bạn học mới thật sự là biến thái, theo bản năng lùi về sau nửa bước, sau đó cúi đầu, đá đá nhánh cây vừa rồi ngáng chân mình, "Nó, vương bát đản."

Lời này cũng không sai.

Nó với Đường Ngộ đều là vương bát đản.

Chẳng qua cô cơ trí tinh lược một chủ ngữ đi mà thôi.

Diệp Già Lam nói xong nâng đầu lên, khóe môi bạn học mới vẫn như có như không câu lên, đôi mắt đào hoa sâu không thấy đáy.

Thật sự là một đôi mắt ôn nhu đa tình điển hình, chớp mắt thôi mà cũng có thể câu hồn người.

Chỗ bị anh nắm trên cổ tay cô ẩn ẩn nóng lên, nhiệt độ giống như xuyên qua da thịt, dội thẳng vào trong cốt tủy

Diệp Già Lam theo bản năng bắt tay để ra sau, cả khuôn mặt cô đều đỏ bừng, kéo tới phía sau, cả mặt cô đều nhiễm sắc đỏ, tai phải ở gần Đường Ngộ lại càng tệ hơn.

Ánh mắt Đường Ngộ dừng trên sườn mặt của cô mấy giây, sau đó nhẹ "Ân" một tiếng, "Về một mình à?"

Nghe ý này của anh, nếu cô thật về một mình, anh định sẽ đưa cô về sao?

Diệp Già Lam mới vừa bị anh hố một lần, căn bản không dám để anh đưa về nữa, đưa tay chỉ ra phía cổng trường, "Bạn tớ đợi ở bên đó."

Người cô chỉ chính là Tô Cẩm Kha.

Bên cổng trường có một tiệm báo nhỏ, ngày thường phải tầm 10h mới đóng.

Tiết tự học buổi tối, Diệp Già Lam cũng hay được thầy cô dạy gọi đi nhiều lần, Tô Cẩm Kha có kinh nghiệm sẵn, chỉ cần tan tiết tự học buổi tối mà không thấy cô đâu sẽ tự động ra ngồi chờ ở sáp báo nhỏ.

Lúc chờ cô, Tô Cẩm Kha còn có thể thuận tiện đọc ngôn tình thêm mấy phút.

Một công đôi việc.

Đường Ngộ nhướng mày.

Diệp Già Lam báo tên Tô Cẩm Kha lên, "Bạn cùng bàn của tớ"

"Ân."

Anh không có ấn tượng.

Diệp Già Lam không hề nhìn anh, cúi đầu đá nhánh cây chết tiệt kia sang ven đường, phòng ngừa nó lại gây tai họa cho người khác.

Sau đó cô rũ tay, giương mắt nhìn anh: "Đi thôi."

Nếu còn không đi, cổng trường sẽ đóng mất.

Lời vừa rơi xuống, ánh mắt Đường Ngộ cũng thu lại, xoay người đi về phía cổng trước

Diệp Già Lam đi theo sau cách anh hai bước chân, thị lực của cô không tồi, hơn nữa càng gần cổng trường đèn đường lại càng mạnh, nên khẽ liếc là có thể thấy vạt áo thun trắng trên người Đường Ngộ.

May mắn là tay cô sạch sẽ, nên không lưu lại ngón tay trên đó.

Bất hạnh chính là cô dùng sức quá lớn, đã kéo vạt áo kia thành nếp rõ ràng luôn.

Diệp Già Lam giơ tay sờ sờ tai, nhấc chân đi phía trước nửa bước: "Bạn học Đường Ngộ."

Đường Ngộ quay đầu lại liếc cô một cái.

"Áo cậu……" Diệp Già Lam không có mặt mũi ngẩng đầu nhìn anh, "Hôm nay để tớ cầm về nhà giặt cho cậu một chút được không? Hơi nhăn rồi."

"Hôm nay?"

"Hôm nay không được sao?"

Đường Ngộ không lập tức đáp lại cô, mày hơi nhíu, sau đó đột nhiên cúi người xuống.

Khoảng cách không xa không gần, vẫn trong an toàn phạm vi, nhưng tư thế này lại ôn nhu ái muội đến không chịu nổi, ánh mắt hai người chạm nhau, Diệp Gùa Lam hoảng sợ, không tự giác nuốt một ngụm nước miếng.

Đường Ngộ hơi hơi híp mắt: "Cậu muốn bây giờ tớ cởi ra đưa cho cậu sao?"

"……"

Rõ ràng ý cô không phải thế.

"Vậy ngày mai cậu……"

"Không cần."

Diệp Già Lam giương mắt nhìn anh.

"Vậy cậu tự giặt sao?"

Khóe mắt Đường Ngộ nhẹ nhíu, thong thả ung dung phun ra hai chữ: "Vứt đi."

"……"

Cô biết ngay, người chơi với Tạ Cảnh Phi đều chẳng tốt đẹp gì, đều là theo chủ nghĩa tư bản độc ác.

Diệp Già Lam dứt khoát ngậm miệng không nói nữa.

Đường Ngộ ngẩng dậy, xoay người, đi ra cổng trường.

Diệp Già Lam an an tĩnh tĩnh theo sau, vừa ra khỏi cổng, hai người liền đường ai nấy đi.

Chuyển sang bên trái, cô nhanh chống thấy Tô Cẩm Kha đang ngồi bên cái bàn nhỏ bên ngoài tiệm sách.

Bóng đèn trên đỉnh đầu cô nàng không rõ bao nhiêu wat, khẽ lung lay theo chiều gió, ánh sáng vẫn luôn đung đưa, mông lung, lúc này Diệp Già Lam gọi cô nàng một tiếng: "Kha Kha, đi thôi."

Mắt Tô Cẩm Kha chẳng thèm nâng lên dù chỉ một chút, thô bạo xốc lại khuỷu tay đang đè lên cuốn tiểu thuyết phía dưới: "Chờ tớ thêm hai phút nữa!"

Diệp Già Lam đến gần, thấy tiêu đề phía trên.

《 Hotboy tà mị yêu tôi 》.

(Nguyên gốc là《tà mị giáo thảo yêu ta》nha, truyện này có vẻ là tác giả tự chế tên nên hông có truyện nào cả.)

Tô Cẩm Kha: "Tớ vì muốn theo đuổi được tiểu ca Đường Ngộ nên ở đây chuẩn bị đầy đủ."

Diệp Già Lam: "……"

May mà Đường Ngộ không tiện đường với cô, vừa rồi đã lên một chiếc xe hơi màu đen rồi

Diệp Già Lam duỗi tay vỗ vỗ bả vai Tô Cẩm Kha, "Đi nhanh."

Cô mua mấy cây kẹo mút từ cửa hàng gần tiệm bán báo

Tô Cẩm Kha nhanh chóng quét xong hàng chữ cuối cùng, khép lại cuốn sách thả lại tại chỗ, cô nàng duỗi cái eo lười, vừa chuyển đầu cắn cây kẹo mút Diệp Già Lam đưa cho, sau đó "Ai" một tiếng: "Kia không phải xe nhà Tạ Cảnh Phi sao?"

Diệp Già Lam cũng xoay lại nhìn.

Xe hơi màu đen, là chiếc Đường Ngộ vừa lên.

"Dân tư bản." cô nhỏ giọng nói thầm một câu.

Tô Cẩm Kha không nghe rõ, chỉ cần nghĩ đến Tạ Cảnh Phi, cô nàng lại thở dài: "Hôm nay cậu ta khẳng định đã mang tiểu ca ca trốn học đi chơi bóng!"

"Cậu ta không trốn học."

"Cái gì?"

"Đường Ngộ không trốn học."

Diệp Già Lam kéo cánh tay cô nàng, trên đường về nhà kể hết những chuyện đã qua kia một lần.

Chuyện chỉ có mấy câu, rất nhanh đã nói xong.

Lúc tới giao lộ chờ đèn xanh, Tô Cẩm Kha cũng đúng lúc nghe xong nguyên nhân gây ra chuyện kia, cô nàng tức giận đến mức phải dạo vòng quanh Diệp Già Lam một vòng: "Bạn học năng khiếu kia hành động cũng, con mẹ nó, quá nhanh đi!"

Diệp Già Lam cắn kẹo que không đáp.

Cô cũng cảm thấy quá nhanh.

"Có đẹp không?"

"Cũng được."

Tô Cẩm Kha nghiến răng nghiến lợi: "Tiểu yêu tinh!"

Không biết là chỉ bạn học năng khiếu, hay là chỉ Đường Ngộ nữa

Đèn xanh đèn đỏ thay đổi, Diệp Già Lam không để ý tới Tô Cẩm Kha đang bực tức, lôi kéo cô nàng đi sang đường.

Xuyên qua giao lộ, bóng dáng hai người dần dần biến thành hai điểm trắng.

Là màu của bộ đồng phục trên người hai người.

Thuần trắng, chỉ trên cổ tay áo có một vạt màu vàng nhạt tươi mát.

Mà giờ phút này ở cổng trường, trên chiếc xe hơi màu đen kia, Tạ Cảnh Phi mới rít một hơi thuốc nhả khói ra.

Cửa sổ xe mở ra, nên mùi thuốc không quá nặng, Tạ Cảnh Phi từ kính chiếu hậu nhìn người ngồi phía sau, vừa muốn mở miệng hỏi chuyện hôm nay thế nào, người nọ ngồi phía sau đã đưa tay vòng lên phía trước.

Tạ Cảnh Phi cho rằng anh muốn cầm tay mình, thụ sủng nhược kinh, vừa muốn bắt tay với qua, Đường Ngộ đã nâng mắt: "Thuốc!."

"……"

Tạ Cảnh Phi hơi hơi thất vọng một chút, nhưng rất nhanh, cậu ta lại giống như vừa phát hiện ra đại lục mới, đưa hộp thuốc qua: "Oa, Ngộ Ngộ của chúng ta.... Anh Ngộ muốn học hút thuốc?"

Cậu ta với Đường Ngộ đã quen nhau từ thuở mặc quần thủng lỗ, có hồ bằng cẩu hữu từ tiểu học, sơ trung đã bắt đầu học hút thuốc, cũng chỉ có anh trước nay không chạm qua, không giống người thường mà lại giống kẻ biến thái vậy đó.

Đường Ngộ không để ý đến cậu ta.

Lòng bàn tay trái của anh vẫn còn lưu lại hương thơm chỉ thuộc về cô bé đó, mùi hương không đậm, lại rất ngọt ngào.

Đường Ngộ nửa cúi đầu, lấy từ hộp thuốc ra một điếu thuốc, sau đó niết ở giữa ngón cái và ngón trỏ, hơi dùng một chút lực, điếu thuốc còn chưa được đốt đã bị anh bẻ gãy trong tay.

Điếu thuốc bị nghiền nát, mùi hương cay cay gay mũi, che đi mùi hương còn tàn lưu của người con gái trên đầu ngón tay anh.

Đáy lóng Đường Ngộ hiếm khi xao động một lần, ngắn ngủn vài phút đã bình ổn lại.

Tạ Cảnh Phi lẩm bẩm một câu: "…… Lãng phí."

Cậu ta không dám nói Đường Ngộ bị bệnh thần kinh.

Đường Ngộ cũng không phản bác, chỉ hơi hơi híp mắt, "Hút ít thôi."

"A?" Tạ Cảnh Phi lại bắt đầu thụ sủng nhược kinh, "Vì không tốt cho sức khỏe sao?"

"Ân."

Tạ Cảnh Phi mắt lấp lánh: "Ngộ Ngộ……"

"Làm giảm IQ."

"……"

-

Sau sự kiện rừng cây nhỏ, suốt một tuần sau Diệp Già Lam cũng không dính dáng gì đến Đường Ngộ cả.

Nếu không phải ở cùng một lớp, ngẫu nhiên lúc quay đầu lại có thể thấy anh ghé vào trên bàn ngủ, sợ là Diệp Già Lam cũng sẽ mất mấy hôm trước có một bạn học mới chuyển đến.

Bình thường bạn học mới này đều rất an tĩnh.

Anh thích ngủ, hơn nữa chẳng phân biệt giờ nào cả.

Lúc nghỉ trưa ngày chủ nhật, trong phòng học chỉ còn lại có vài người.

Sau tiết hai buổi chiều là thời gian hoạt động tự do, giữa trưa Diệp Già Lam không về nhà, ăn cơm chưa ở nhà ăn xong là lại về lớp ngủ một giấc, lúc bò dậy khỏi bàn, vốn muốn nhìn đồng hồ treo tường phía cuối lớp, kết quả vừa chuyển đầu, đã nhìn thấy có một nữ sinh lặng lẽ nhét một phong thư màu hồng vào ngăn bàn bạn học mới.

Cô nàng đứng đó điều chỉnh vị trí phong thư nửa ngày, như là sợ anh thấy, lại như là sợ anh không thấy.

Diệp Già Lam thu mắt lại.

Chuông báo hết tiết hai buổi chiều vang lên, học sinh năm hai lớp 1 đều như chim rời tổ.

Diệp Già Lam từ cửa sau đi ra ngoài, lúc đi qua thùng rác, thấy bức thư màu hông phấn kia đáng thương yên vị bên trong.

Cô chỉ liếc mắt một cái, sau đó đi theo Tô Cẩm Kha vẫn hoàn toàn không biết gì về chuyện này ra khỏi phòng học.

Lúc Diệp Già Lam về đến nhà đã là hơn 4h rưỡi chiều

Dư Thu Hoa đang làm vằn thắn trong phòng bếp.

Dư Thu Hoa là chủ nhiệm khoa nhi bệnh viện thành phố, hôm nay thị bệnh viện nhi khoa chủ nhiệm, hôm nay không phải trực ban, nên lúc này mới ở nhà.

Diệp Già Lam ở trước cửa đổi dép lê, còn chưa vào đã hô lên: "Mẹ, hôm nay sao mẹ lại làm sủi cảo thế?"

Tiếng chày cán bột lăn lộn không hề bị gián đoạn, Dư Thu Hoa ở bên trong đáp lời cô: "Lát nữa có khách tới nhà ăn cơm."

"Khách nào ạ?"

"Có còn nhớ dì Đường Dung của con không?"

Diệp Già Lam "Ân" một tiếng.

"Con của bà ấy dọn đến nhà đối diện của chúng ta."

Hèn gì mấy hôm trước có người mua thêm dụng cụ gia đình chuyển vào nhà trống ở đối diện.

Diệp Già Lam: "…… Nga."

Cô đã sớm quên con trai Đường Dung là ai rồi.

Dư Thu Hoa và Đường Dung là bạn thân thời đại học, sau khi tốt nghiệp, Đường Dung lấy chồng rồi xuất ngoại, liên hệ mới bị ngăn trở.

Sức khỏe Đường Dung vốn không tốt lắm, sau khi sinh con xong lại càng tệ hơn, mấy năm trước đã hương tiêu ngọc vẫn mất rồi.

Diệp Già Lam sắp ăn xong một cây kẹo mút, trong miệng ngọt lịm, cô đổ chén nước uống, có chút kinh ngạc: "Mẹ, đã nhiều năm như vậy, mẹ còn có thể nhận ra con trai dì Đường á?"

"Thằng bé kia với dì Đường của con ấy à, lớn lên cứ y đúc, lúc mẹ ra cửa đổ rác vừa lúc thấy nó mở cửa, thuận miệng vừa hỏi nó tên là gì, đây quả thật là rất trùng hợp!"

Lời rơi xuống, chuông cửa cũng vang lên.

Dư Thu Hoa ở trong phòng bếp giương giọng: "Loan Loan, mau đi mở cửa đi."

Diệp Già Lam cắn lấy cây kẹo mút, đứng dậy lê dép đi mở cửa.

Cửa mở ra, cô vừa nâng mắt, sửng sốt.

Dư Thu Hoa từ trong phòng bếp hỏi dò ra: "Tiểu Ngộ tới đó à?"

Bà nhìn Diệp Già Lam có chút ngẩn ngơ đứng ở cửa, "Loan Loan, lúc còn nhỏ con còn từng bắt nạt Tiểu Ngộ đến phát khóc, giờ đã quên rồi sao?"

"……"

Bà lại hỏi ngược người bên ngoài: "Tiểu Ngộ còn nhớ không?"

"Nhớ không rõ lắm ạ."

Diệp Già Lam hơi hơi thở nhẹ ra.

Đường Ngộ liếc mắt nhìn cánh cửa bên trong, Dư Thu Hoa lại đi vào phòng bếp.

Anh hơi hơi cúi đầu, giọng đột nhiên đè thấp, nhẹ tới mức chỉ có hai người bọn họ có thể nghe thấy: "Cậu cũng tin sao?"

Diệp Già Lam cứng đờ, miệng theo bản năng khẽ nhếch lên, kẹo mút đang cắn trong miệng cứ thế trượt ra, "Bang" một cái rơi thẳng lên đôi giày trắng sáng của Đường Ngộ, sau đó lăn trên đất.

"……"

Xong rồi.

Đoán chừng ngày chết của cô đã đến rồi đây.

Bạn đang đọc truyện *Chín Chương Thành Thơ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Diệp Già Lam khi còn nhỏ cũng không ngoan lắm.

Thành thực mà nói, chắc phải là rất không ngoan.

Lúc ấy Diệp gia còn chưa chuyển đến tòa chung cư này, lúc ấy là ở một xóm quê nhỏ có rất đông nhà, mỗi nhà cơ hồ đều có một hỗn thế tiểu ma vương.

Diệp Già Lam không phải thế, cô là đại ma vương.

Nhóm tiểu ma vương trong phạm vi mấy dặm đều cúi đầu xưng thần với cô, ngoan ngoãn gọi cô một tiếng "Chị Lam".

Số tiểu đáng thương bị cô bắt nạt quá nhiều, số người bị bắt nạt đến phát khóc một bàn tay đã chẳng còn đếm xuể, vì thế, tuy Dư Thu Hoa đã rút nhỏ phạm vi cho cô, nhưng Diệp Già Lam vẫn không nhớ nổi Đường Ngộ là vị nào.

Con sên nhỏ bị cô bắn súng nước vì trộm đào nhà người khác?

Tiểu khốc bao bị cô đánh mông vì bắt nạt em gái nhỏ?

Đường Ngộ chẳng giống loại nào cả, anh đẹp đến quá phận như thế, chỉ cần đứng ở đó, cho dù chả nói năng gì, cũng tự toát lên vẻ tự phụ liêu nhân

Diệp Già Lam không tưởng tượng nổi cảnh tượng anh bị mình bắt nạt đến phát khóc là như thế nào được.

Cô hạ mắt, dừng trên cái kẹo mút bị cô làm rơi trên đôi giày trắng của Đường Ngộ, nửa ngày cũng không dám ngẩng lên.

Đường Ngộ rũ mắt nhìn cô.

Lông mi cô gái nhỏ hơi rũ, dài lại dày, xuống chút là chóp mũi xinh xắn, xuống chút nữa, miệng cô nhẹ nhấp, hàm răng trắng bóc cắn nhẹ lên môi dưới, sau đó buông ra.

Màu máu truyền lên, đỏ ửng diễm lệ.

Bộ dáng này của cô, so với trước kia đã ngoan ngoãn hơn không phải chỉ là một chút.

Đường Ngộ vô thức nghĩ đến mùi hương dính trên ngón tay anh hôm qua

Anh thu mắt lại, sau đó cúi đầu, liếc một lên giày mình, giọng điệu không gợn sóng: "Không nhớ ra sao?"

Diệp Già Lam: "……"

Quá nhiều, căn bản không biết là ai cả.

Môi Diệp Già Lam đang nhấp lại hơi buông lỏng, trên môi dưới phủ lên một lớp nước lóng lánh, cô đặc biệt có thành ý xin lỗi: "Ngại quá…… Khi còn nhỏ tớ không nghe lời lắm."

"Giờ thì sao?"

Diệp Già Lam giương mắt nhìn anh, một đôi mắt thông thấu sạch sẽ, ẩn ẩn có hình ảnh phát chiếu ngược, cô không nghe hiểu: "… Giờ làm sao cơ?"

Khóe môi Đường Ngộ hơi hơi gợi lên: "Nghe lời sao?"

Diệp Già Lam sợ tới mức lùi vào trong cửa nửa bước.

Lúc Đường Ngộ hố cô vào văn phòng chủ nhiệm giáo dục cũng chính là dùng vẻ mặt này.

Vẻ mặt thì thuần khiết như thiên sứ thế mà lại đi làm việc chỉ ma quỷ mới làm ra.

Trong đầu Diệp Già Lam có một sợi dây đàn đứt phựt, động tác trên tay lại nhanh hơn não, còn chưa kịp phản ứng lại, tay đã sờ đến tay cửa

Phịch một tiếng.

Cô nhốt Đường Ngộ ở bên ngoài luôn.

Dư Thu Hoa đang bận rộn trong phòng bếp nghe thấy tiếng rung vang trời này, nhô đầu ra nhìn thoáng qua, "Sao lại đóng cửa lớn tiếng thế?"

Ngay sau đó ánh mắt bà quét qua toàn bộ phòng khách cũng không thấy bóng dáng Đường Ngộ đâu, "Tiểu Ngộ đâu?"

Diệp Già Lam cuối cùng mới phản ứng lại.

Tim cô vẫn đập thình thịch, khẽ tay còn có mồ hơi chảy ra, dính dính nhớp nhớp, Diệp Già Lam mặt không đổi sắc nói: "Cậu ấy về nhà lấy ít đồ."

May mà Dư Thu Hoa không nghi ngờ, lại quay đầu vào phòng bếp.

Diệp Già Lam hít một hơi, làm công tác tư tưởng mất nửa phút mới giơ tay ra mở cửa.

Lần này động tác mở cửa rất thong thả, cửa hơi hé ra.

Cô mới ngó người qua quan sát động tĩnh bên ngoài, mất hơn 10s, sau đó cửa mở ra, người trước mặt đang thẳng tắp đứng đó.

Anh đang gọi điện thoại, tay cầm di động lúc nâng lên, xương cổ tay tựa hồ càng rõ ràng hơn một chút, anh liếc mắt nhìn người sau cánh cửa một cái, sau đó

nhướng mày, xả môi, “Ngoan chỗ nào thế? ”

Tạ Cảnh Phi đầu kia nghe không hiểu gì: “Ai không ngoan cơ a?”

“……”

Diệp Già Lam không biết những lời này là nói với ai, hay là chỉ ai.

Tay cô run lên, thiếu chút nữa lại muốn đóng sập cửa trước mặt Đường Ngộ.

May mà Dư Thu Hoa mở miệng đúng lúc: "Hai đứa đừng đứng ở cửa nữa, mau tới ăn cơm nào!"

Ánh mắt Đường Ngộ vẫn dừng trên mặt Diệp Già Lam.

Cô rất trắng, mắt cũng không che dấu nổi cảm xúc, đáy mắt kinh ngạc lại ảo não, thuần khiết vô cùng.

“Cúp đây.”

Anh không đáp, thu hồi tầm mắt, đồng thời cắt điện thoại.

Diệp Già Lam đã buông then cửa trong tay ra, xoay người vào phòng khách.

Không bao lâu, đồ ăn đều được dọn lên bàn.

Diệp Già Lam ngồi đối diện Đường Ngộ.

Dư Thu Hoa đưa chén lại: “Tiểu Ngộ vừa rồi về nhà lấy cái gì thế?”

Diệp Già Lam mới vừa cho miếng sủi cảo vào miệng đã bị nghẹn, ứ lại trong cổ họng mất mấy giây.

Người nọ ngồi đối diện liếc cô một cái, vẫn như cũ không chút để ý: “Thay giày ạ.”

“……”

Anh thay cái rắm.

Giày vẫn là giày kia, có khả năng vẫn còn dính nước miếng của cô ấy chứ.

Diệp Già Lam cúi đầu, lấy một quả trứng gà.

Lúc lột vỏ, Dư Thu Hoa lại ném vấn đề cho cô: "Loan Loan, nhớ ra Tiểu Ngộ là ai chưa?"

Diệp Già Lam: “……”

“Cái đứa nhỏ này, thế mà lại quên thật rồi……” Dư Thu Hoa thở dài, “Con đã quên mất lúc con mười tuổi, dì Đường của con dẫn Tiểu Ngộ đến nhà, con đã dẫm thằng bé đến phát khóc rồi ư?”

“……”

Lời này của Dư Thu Hoa đã có tác dụng dẫn đường trực tiếp

Trong đầu Diệp Già Lam như có thứ gì thoảng qua.

Nhớ ra.

Nhưng còn không bằng đừng nhớ ra.

Lần đó Đường Dung hiếm lắm mới về nước một chuyến, lần này tất nhiên muốn tụ tập với Du Thu Hoa, bạn thân thời đại học một lần

Bà mang theo Đường Ngộ tới Nam Thành mấy ngày.

Diệp Già Lam năm ấy mới vừa mười tuổi, vừa lúc là tuổi bướng bỉnh nhất.

Mà hôm Đường Ngộ tới, lại đúng ngày cô cùng với cả mấy tiểu đồng bọn hẹn nhau ném đá trên sông.

Buổi chiều có tiểu đệ đứng ở cửa gọi người, trong lòng Diệp Già Lam chỉ còn mỗi chuyện ném đá trên sông, cực sốt ruột, lúc ra ngoài tựa như cuồng phong bão tố vậy, không cẩn thận dẫm lên chân Đường Ngộ một cái.

Người này từ nhỏ đã thích đi giày trắng.

Diệp Già Lam dừng lại nhìn, cảm thấy một cái giày thì bẩn, một cái kia lại vẫn trắng thật chẳng đẹp gì cả.

Cô cực kì ra dáng chị đại đầu gấu vỗ vỗ bờ vai anh, sau đó dưới chân giơ lên, để lại một dấu giày đen xì trên chiếc giày trắng còn lại.

"Không cần cảm ơn."

Mới vừa nói xong, mắt Đường Ngộ đã lóng lánh, khóc lóc chạy đi mất rồi.

Kết quả của việc dẫm khóc Đường Ngộ 9 tuổi chính là hôm ấy Diệp Già Lam không những không được đi ném đá trên sông mà còn bị Dư Thu Hoa dạy dỗ một trận nên thân.

Đường Dung ở bên cạnh khuyên bà: "Trẻ con chơi chơi thôi mà, nói hai câu là được rồi."

Dư Thu Hoa không nghe, tay duỗi chỉ hướng toilet: "Đi, giặt sạch giày cho em trai ngay!"

Vì thế vào giữa ban đêm, Diệp Già Lam ủy khuất ba ba ngồi xổm trong toilet giặt giày cho Đường Ngộ, vừa chuyển đầu là có thể nhìn thấy gót chân người nọ đung đưa đang ngồi bên ngoài xem TV.

Gió nước thay nhau chuyển, người khóc lại biến thành cô.

Đường Ngộ này, từ nhỏ đã có chút ác liệt.

Nhưng lại không giống tính ác liệt của người khác, anh tuy ác liệt lại ưu nhã hơn nhiều

Chuyện cũ nghĩ lại mà kinh.

Người này rất đặc biệt.

Diệp Già Lam hồi thần, ngẩng đầu nhìn người đối diện một cái.

Khuôn mặt thiếu niên đều đã phát triển hơn, trừ mỗi nốt ruồi nhỏ nơi khóe mắt, những chỗ khác đều đã thoát thai hoán cốt rồi.

Đẹp thì vẫn đẹp, nhưng cảm giác lại hoàn toàn không giống nhau.

Cô càng lớn càng thu liễm, tính tình cũng càng thêm mềm mại, mà Đường Ngộ, giống như hoàn toàn tương phản với cô vậy.

Diệp Già Lam nhìn chằm chằm khuôn mặt kia, không tự giác cắn cắn chiếc đũa.

Đường Ngộ không nhìn cô, ánh mắt hơi rũ, không nhanh không chậm uống miếng nước.

Dư Thu Hoa múc canh cho hai người

"Buổi tối mẹ phải đến bệnh viện trực ban, con với Tiểu Ngộ có khả năng cùng học một khối, đợi lát nữa nói chuyện với nó một chút."

Diệp Già Lam từ khi lên sơ trung đột nhiên đổi tính, trừ học tập ra, cơ bản đặt chuyện gì trong lòng cả.

Mãi cho đến năm hai cao trung này, số lần cô kiểm tra thi cử đứng thứ hai đều rất ít.

Dư Thu Hoa vô cùng yên tâm cô: "Nghe thấy không?"

Diệp Già Lam cắn đũa gật đầu.

Một bữa cơm ăn đến hơn 6h.

Đến 6 giờ rưỡi, Dư Thu Hoa bị đồng nghiệp ở bệnh viện gọi đi trước

Diệp Già Lam vào phòng bếp dọn chén đũa.

Mười lăm phút sau ra ngoài, trong nhà đã trống rỗng một mảnh, TV vẫn mở ra, nhưng tiếng cũng nhỏ.

Trước khi Dư Thu Hoa đến bệnh viện đặc biệt giao cho cô phải đi đối chiếu xem xét chương trình học cho Đường Ngộ, cô không dám không nghe, ở nhà cọ qua cọ lại trong chốc lát, mãi đến hơn 7 giờ, cô mới cầm chìa khóa chuẩn bị ra cửa.

Lúc đi đến đầu cửa, cô thấy trên tủ giày có để một chuỗi chìa khóa.

Phía dưới đè một tờ giấy.

Chữ bên trên rõ ràng lại cực đẹp, đơn giản mấy chữ: "Tự mở cửa."

Diệp Già Lam thấy phía dưới có tên của anh.

Đường Ngộ.

Diệp Già Lam gấp tờ giấy bỏ vào túi, tiện tay cầm một quyển tiếng Anh, lấy chìa khóa, sau đó mở cửa nhà đối diện vào.

Phòng khách không có ai.

Phòng tắm phía Đông Nam có mở đèn, có tiếng nước ào ào vang lên.

Diệp Già Lam tìm chỗ trên sô pha ngồi xuống, mở ra quyển tiếng Anh đọc mấy từ đơn.

Lúc đang muốn lật trang mới, thì có tin báo tin nhắn trên máy tính.

Diệp Già Lam nâng mắt, nhìn về phía chiếc laptop trên bàn cafe đối diện.

Vừa rồi cô vẫn không hề chú ý đến cái laptop kia, lúc này đảo mắt qua, khoảng cách không xa, khung chat vẫn còn mở, nội dung phía trên chiếu thẳng vào mắt____

【 đều là mấy tác phẩm kinh điển tớ tìm được mấy ngày nay đó. 】

【 có đủ cho cậu xem không? 】

【 không đủ thì chỗ nơi này vẫn còn nha. 】

Sau tin này, bên người là hình ảnh với video từng cái được gửi qua.

Diệp Già Lam nhìn thoáng qua, nháy mắt bị thân thể trắng bóng trên màn hình kích thích, tai cô nóng lên, trên mặt nhanh chóng cũng bị thiêu hồng.

Tạ Cảnh Phi đầu bên kia vẫn hồn nhiên không phát hiện, vẫn tiếp tục gửi.

Phòng tắm cách đó không xa không biết đã dừng tiếng nước từ khi nào.

Lúc Diệp Già Lam phản ứng lại, cửa phòng tắm đã bị mở ra, người nọ nhấc chân qua đây.

Cô theo bản năng muốn đóng laptop lại, mới vừa đụng tới còn chưa kịp đóng, tay Đường Ngộ đã ấn lên phía trên, động tác khép laptop đột nhiên dừng lại, ngón tay hai người khẽ chạm vào nhau, anh khẽ nhíu mày: "Sao cậu lại đỏ mặt?"

"……"

Còn có thể vì sao đỏ mặt chứ.

Hình ảnh trên màn hình đánh thẳng vào thị giác, nhưng do hiếu kì nên Diệp Già Lam lại không tự giác muốn nhìn thử lên.

Lúc này Đường Ngộ mới cảm thấy không thích hợp.

Ánh mắt anh hơi chuyển, từ trên mặt cô chuyển tới trên màn hình laptop, vừa liếc mắt một cái, ánh mắt Đường Ngộ tối sầm lại, yết hầu anh nhẹ lăn một cái, giơ tay che mắt Diệp Già Lam, giọng thấp mà nhẹ: "Đừng nhìn."

Bạn đang đọc truyện *Chín Chương Thành Thơ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Tầm nhìn của Diệp Già Lam đen kịt, ánh sáng không thể chiếu vào

Bên người có mùi hương mát lạnh của sửa tắm trên người thiếu niên mơ hồ bay đến, cô gắt gao nhắm chặt mắt lại, nhưng vẫn không thể khống chế mà nhớ đến hình ảnh kia.

Thật cay mắt!

Hô hấp Diệp Già Lam ngày một nóng, ngón tay nhẹ nhàng cuộn lại.

Trên màn hình máy tính, Tạ Cảnh Phi cuối cùng cũng dừng lại.

Video và hình ảnh không gửi thêm nữa, cậu ta đã gửi một câu lại:【 Hạ Hạ, sao cậu không rep hả? 】

Cậu ta gọi Hạ Hạ, chứ không phải là Ngộ Ngộ.

Tay trái của Đường Ngộ vẫn đang che trên mắt Diệp Già Lam, ánh mắt dừng trên màn hình, không rep cậu ta.

Không đến vài giây, đầu kia lại hỏi:【 Lát nữa cậu có thể xóa lịch sử trò chuyện không? Nếu không bị Ngộ Ngộ phát hiện tớ gửi cho cậu mấy loại như này, tớ khẳng định không thấy được mặt trời ngày mai.....】

Mày Đường Ngộ càng nhăn chặt, thân trên của anh hơi tiến lên, tay phải lướt qua bả vai cô gái nhỏ, gõ mấy chữ, tư thế này có điểm ái muội, nhưng thực tế căn bản không có tiếp xúc tay chân gì nhiều.

Từ trước đến nay anh vẫn luôn có chừng mực.

【 lăn. 】

Đường Ngộ gõ trên bàn phím một chữ, sau đó đóng cửa sổ khung chat, cùng lúc buông tay đang che mắt Diệp Già Lam ra.

Hơi thở của Diệp Già Lam vẫn còn hơi nong nóng, cúi đầu, không biết phải nhìn đi đâu.

"Được rồi."

"....."

Lúc này Diệp Già Lam mới cố gắng trấn định giữ thẳng ánh mắt.

Trên màn hình đã không còn khung chat, lúc này đơn giản sạch sẽ.

Đường Ngộ kéo cây bút máy dựa ngồi trên sô pha, tóc anh vẫn chưa cắt, tóc mái cũng không dài lắm, phủ trên hàng mày, mi mắt khẽ buông, không nhìn cô, cũng không mở miệng nói chuyện.

Không khí một lần nữa lâm vào xấu hổ nặng nề.

Diệp Già Lam đứng ngồi không yên, tự động quy kết loại phản ứng này của Đường Ngộ là cảm xúc ảo não và xấu hổ của nam sinh vị thành niên đi xem phim cấm bị bạn cùng lớp bắt được.

Cô cúi đầu nhéo nhéo ngón tay, sau đó lại ngẩng đầu: "Cái kia....."

Cây bút máy đang nhẹ chuyển trong tay Đường Ngộ đột nhiên dừng lại, anh giương mắt nhìn cô.

Diệp Già Lam căng da đầu tiếp tục nói: "Tớ có thể hiểu mà."

Thiếu nam thiếu nữ đang trong độ tuổi như bọn họ vẫn luôn tương đối trưởng thành sớm.

Ngày thường trên lớp cũng có mấy nam sinh thảo luận loại vấn đề này, chẳng qua trước kia Diệp Già Lam chỉ nghe bọn họ thảo luận, lần này lại là gặp thật mà thôi.

Cô càng nghĩ càng cảm thấy thẹn thùng, thấp đầu khụ một tiếng, "Tớ có thể coi như không phát hiện."

Mắt Đường Ngộ nhấc lên, nhìn cái trán tron bóng trắng sáng của cô.

Diệp Già Lam ngại xấu, nên mấy hôm trước dứt khoát đã lấy kẹp tóc kẹp hết đống tóc mái kiểu loli kiểu bệnh kia lên.

Tầm mắt Đường Ngộ khẽ chuyển, "Ân" một tiếng.

"Tớ cũng sẽ không ra ngoài nói bậy đâu."

Ánh mắt Đường Ngộ lại xoay về, không lên tiếng nữa.

Diệp Già Lam giương mắt, thấy vẻ mặt của anh.

Không tốt cũng không xấu.

Gương mặt Đường Ngộ rất đẹp, mắt nhu hòa, nhưng đỉnh mày lại rất sắc bén, anh hơi hơi cau mày, môi nhấp thẳng.

Diệp Già Lam có một loại ảo giác, giây tiếp theo anh sẽ vì thẹn quá hóa giận mà ra tay giết người diệt khẩu.

Cô hít sâu, không dám tiếp tục đề tài này nữa, xoay người lấy quyển sách tiếng Anh đặt trên bàn trà: "Chúng ta đây hiện tại..... tập trung được chưa?"

Đường Ngộ nhìn chằm chằm tay Diệp Già Lam lấy sách

Đầu ngón tay thiếu nữ xanh nhạt tinh tế, trên mu bàn tay ẩn ẩn có thể thấ mạch máu màu xanh lá, ngón tay cô có chút run, vừa rồi lúc lấy thư sách còn thiếu chút nữa cầm không chắc

Người bị đánh vỡ hiện trường nên xấu hổ rõ ràng là anh, kết quả ngược lại cô nhóc này lại một bộ dạng lo lắng hãi hùng.

Thật cẩn thận đến có điểm đáng yêu.

Cũng không biết tiểu ma vương trước đây vì sợ giày anh bẩn không cân xứng mà dẫm thêm một cái đã chạy đi đâu mất rồi.

Bên này Diệp Già Lam lấy sách mất năm giây, lật sách mất bảy giây, lật xong cô mới nhớ hỏi: "Cậu có sách không?"

"Không có."

"....."

Ngón tay Diệp Già Lam gác bên trái trang sách, lại hỏi một vấn đề: "Vậy tiếng Anh của cậu tốt không?"

"Thường thôi."

Còn cách kì thi cuối kì không đến một tháng thôi đấy.

Diệp Già Lam có chút buồn bực gãi gãi tóc: "Học lệch à?"

Lần đầu tiên Đường Ngộ bị người ta hỏi loại vấn đề này, anh hơi hơi híp mắt, "Không."

Nga, đó chính là đều giống nhau đó à?

Diệp Già Lam càng buồn bực, đây căn bản làm cô không thể nào xuống tay được mà.

"Năm hai vào đầu tháng 3 sẽ phân ban, thành ban trọng điểm và ban bình thường, là dựa vào thành tích kì thi cuối kì lần này để phân....."

Hai loại ban này quả thực có cách biệt một trời một vực đó

Móng tay Diệp Già Lam bấm lên trang sách tiếng Anh, "Cậu đến một quyển sách cũng không có à?"

Trước kia cô thật đúng là không chú ý đến vấn đề này.

Đường Ngộ nhướng mày, không nói chuyện.

Bực này cùng với cam chịu trả lời phương thức làm diệp già lam thở dài.

"Vậy mấy hôm nay cậu dùng sách tiếng Anh của tớ để ôn tập đi," cô khép quyển sách tiếng Anh lại, lại thả lên bàn trà lần nữa, trong không khí ước số xấu hổ kéo dài không thôi, Diệp Già Lam chỉ có thể tiếp tục tìm đề tài đánh vỡ trầm mặc: "Còn có cái gì không rõ lắm có thể hỏi tớ."

Ánh mắt Đường Ngộ vô thanh vô tức, mang theo vài phần tính xâm lược như có như không, anh xoay nhẹ cây bút máy: "Tạm thời không có."

Diệp Già Lam không suy nghĩ sâu xa thâm ý của cái "Tạm thời" này.

Chốn này không thể ở lâu.

Cô hít sâu một hơi, sau đó đứng dậy: "Tớ về trước đây."

Đường Ngộ không nói lời nào.

Mãi đến khi Diệp Già Lam đi tới cửa, anh mới mở miệng: "Chìa khóa."

Diệp Già Lam lúc này mới phát hiện hai tay trống trơn, đến chìa khóa nhà cũng đã quên lấy, cô đứng yên, sau đó xoay người.

Ngón tay người nọ câu lấy chùm chìa khóa của cô đưa đến gần, lúc đến trước mặt, Diệp Già Lam tự giác đưa tay ra, lòng bàn tay mở ra.

Sau đó tay Đường Ngộ nhấc lên, lúc thả chìa khóa vào trong tay cô, ngón trỏ thu về trễ, nhẹ nhàng cọ lên lòng bàn tay cô một cái.

Có chút ngứa.

Diệp Già Lam không tự giác buộc chặt ngón tay nắm lấy chìa khóa, nắm chặt một cái, lập tức nắm chặt cả ngón tay thon dài của thiếu niên trong lòng bàn tay.

Cô ngừng thở, theo bản năng ngẩng đầu nhìn lên.

Đường Ngộ đứng ngay trước mặt cô, khoảng cách không đủ nửa thước, anh hơi cúi đầu nhìn cô, cuối cùng cũng có biểu cảm thứ hai sau khi cô vào nhà

Khóe môi người nọ nửa câu cười như không cười, ngón trỏ nhẹ niết trong lòng bàn tay cô, nhẹ nhàng thong thả: "Làm gì thế?"

Diệp Già Lam đột nhiên buông tay.

Chỉ một giây này, cô đột nhiên nhớ tới câu nói "Tiểu yêu tinh" của Tô Cẩm Kha mấy ngày trước.

Diệp Già Lam cảm thấy ba chữ này chắc chắn chỉ Đường Ngộ.

Rốt cuộc sắc đẹp khó kiểm soát mà.

Cô mím môi, tận lực ép ánh mắt xuống, giọng cô nhẹ, nghe không còn chút sức: "Cảm ơn."

Khóe môi Đường Ngộ như có như không dương lên nửa phần, không nói tiếp.

Diệp Già Lam cũng không chờ anh mở miệng, cô rũ mắt xoay người, sau đó ra cửa.

Cánh cửa nhanh chóng khép lại trước mặt.

Đường Ngộ thu mắt lại, lúc này mới nhìn cái điện thoại di động đã có không biết bao nhiêu thông báo, anh duỗi tay nhận điện thoại: "Nói."

Giọng Tạ Cảnh Phi truyền tới: "Ngộ Ngộ..... Anh Ngộ, em biết sai rồi."

Đường Ngộ không đáp, đi đến bên sô pha ngồi xuống.

Vị trí lại vừa đúng là chỗ Diệp Già Lam vừa ngồi, mùi hương lưu lại còn chưa tan hết, anh hơi nghiêng thân mình, rút ra một điếu thuốc lá.

"Là Hạ Hạ bảo tớ gửi cho cô ấy," mượn mười lá gan cậu ta cũng không dám chủ động gửi qua cho cô nàng kia, Tạ Cảnh Phi buồn bực không thôi, "Không tin cậu có thể xem lịch sử trò chuyện."

Người cậu ta nói chính là Hạ Chí.

Điếu thuốc trong tay Đường Ngộ bị nghiền nát.

Tạ Cảnh Phi: "Hạ Hạ đến đây lúc nào thế a?"

"Không nhớ rõ."

Khoảng thời gian từ lúc ra khỏi nhà Diệp Già Lam, cho đến khi vào phòng tắm tắm rửa, Đường Ngộ hoàn toàn chả có ấn tượng gì

Ký ức anh trống rỗng, chiếm mất 20 phút thời gian cuộc đời.

Giống hệt buổi tối ở rừng cây nhỏ hôm đó.

Hạ Chí và Đường Ngộ là hai nhân cách hoàn toàn bất đồng, ngày đó cô nàng cầm thư tình mà nữ sinh năng khiếu kia trộm gửi đến chỗ kia, vốn định chỉ trích người nọ viết thư mà sai chính tả quá nhiều, kết quả, lúc chủ nhiệm giáo dục soi đèn pin qua, cô nàng này lại núp vào.

"Hạ Hạ sao luôn vào lúc thời khắc mấu chốt....." Tạ Cảnh Phi hận sắt không thành thép thở dài, cậu ta không dám nói ba chữ "Rớt dây xích", lại chợt đổi giọng chuyển đề tài, "Nhưng mà Ngộ ca, cậu cũng tới tuổi có thể xem rồi đó...."

"Lăn."

Diệp Già Lam hiện tại phỏng chừng đã cho rằng anh là một tên đại sắc lang dục cầu bất mãn mất rồi.

Điện thoại bị Đường Ngộ cắt đứt.

Anh ném điện thoại qua một bên, xóa hết lịch sử trò chuyện, sau đó đóng máy tính.

Quyển sách tiếng Anh của Diệp Già Lam để ở bên, Đường Ngộ tùy tay mở ra một trang, bên trên là hàng chữ nữ sinh thanh tú tinh tế, nhân vật hình tượng chẳng rõ là Lý Lôi hay Hàn Mai Mai bị vẽ thêm mái tóc giả, một bộ váy

Chắc là lúc đi học nhàm chán cô tiện tay vẽ vào.

Ngón tay Đường Ngộ dừng trên trang giấy nửa giây, sau đó khép lại đặt ở một bên, kéo quyển vở trong ngăn kéo ra.

Là một quyển nhật ký màu phấn của thiếu nữ.

Mở ra nhìn, bên trên chữ viết cũng thanh tú xinh đẹp

Hoàn toàn khác chữ anh tự viết, nhưng lại chân chân thật thật được viết ra từ tay anh --

"Ngộ Ngộ, cái tên này rất đáng yêu, cậu ấy sao lại không thích nhỉ!"

"May mà mình tới ngày hạ chí, chứ không phải là đại thử tiểu thử, nếu không tên sẽ rất khó nghe."

Trong thân thể anh còn có một người khác, tên Hạ Chí, là một người tính cách hoàn toàn tương phản với anh, một cô gái.

Vừa rồi người một hai bảo Tạ Cảnh Phi gửi đến phim không dành cho thiếu nhi chính là cô nàng.

Theo y học gọi hành vi này là rối loạn tách rời nhận thức.

Đổi một cách nói khác, gọi là hai nhân cách.

Lại đổi một cách nói khác nữa

Anh có bệnh.

Tiếp tục xem xuống dưới, là một đoạn nhớ lại chuyện ở rừng cây nhỏ ngày đó.

"Hôm nay Ngộ Ngộ lại nhận được một bức thư tình, người nọ thế mà đến cả câu "nước sông chảy cạn" mà cũng viết sai được, Ngộ Ngộ cái tên biến thái này nếu thích loại học dốt thế này, mình sẽ livestream ăn bàn phím luôn!"

"....."

Bệnh tâm thần.

Đường Ngộ gấp cuốn sổ nhật ký nhét lại vào ngăn kéo, sau đó ngây người hồi lâu, nhìn chằm chằm vào cuốn vở ôn tập Diệp Già Lam để lại cho anh.

-

Hôm sau, lúc Diệp Già Lam lấy lại cuốn sách tiếng Anh của mình, phát hiện có một tờ dính mùi thuốc lá

Mùi không nặng, nhưng mũi cô trước nay mẫn cảm, nên dễ dàng ngửi ra.

Lúc tới tiết tiếng Anh, cô bịp mũi ngồi chỉnh sách giáo khoa tiếng Anh, Tô Cẩm Kha ở bên cạnh chọc chọc cánh tay cô: "Loan Loan, cậu làm sao vậy, không thoải mái à?"

Bây giờ vẫn chưa tan học, Diệp Già Lam mắt giáo viên tiếng Anh trên bục giảng, lắc lắc đầu không đáp.

Thật vất vả qua năm mươi phút, chuông báo tan vang lên, Diệp Già Lam chạy ngay đến quầy bán quà vặt trên lầu mua bình dầu thơm.

Cô quyết định phòng.

Sau này mỗi lần cho Đường Ngộ mượn một quyển sách, trở về cô sẽ phun một lần.

Ra quầy bán quà vặt xuống lầu, cô gặp ngay đầu sổ gây tội làm sách giáo khoa của cô có mùi thuốc lá ở cửa phòng học, anh đang đứng đó với Tạ Cảnh Phi và hai người bạn lớp khác, diện mạo cùng với chiều cao chiếm không ít ưu thế.

Hành lang có mấy bạn học nữ đi qua ngoái đầu lại.

Diệp Già Lam từ cửa sau đi vào, lúc đi qua bên người anh vẫn nhỏ giọng nói câu: "Hút thuốc không tốt cho sức khỏe đâu."

Giọng cô không lớn, chỉ có Tạ Cảnh Phi bên cạnh Đường Ngộ nghe được, cậu ta "Ai" một tiếng, thuận miệng hỏi lại: "Lớp trưởng, vậy cái gì tốt cho sức khỏe cơ?"

"....."

Diệp Già Lam nhất thời nghẹn lời, không trả lời lại.

Ngẩng đầu nhìn lên, lại thấy Đường Ngộ đang đứng dựa tường bên cạnh, duỗi tay ngoắc ngón tay về phía cô.

Diệp Già Lam dịch về phía trước nửa bước, chênh lệch chiều cao giữa hai người không nhỏ, Đường Ngộ hơi hơi cúi xuống, đè thấp giọng xuống âm cuối câu nhân: "Hôn môi tốt cho sức khỏe đó!"

———

Editor: ngày đại thử và tiểu thử:

*1. **Đại thử** (tiếng Hán: 大暑) là một trong 24 tiết khí của các lịch Trung Quốc, Việt Nam, Nhật Bản, Triều Tiên. Nó thường bắt đầu vào khoảng ngày 22 hay 23 tháng 7 dương lịch, khiMặt Trời ở xích kinh 120° (kinh độ Mặt Trờibằng 120°). Đây là một khái niệm trong công tác lập lịch của các nước chịu ảnh hưởng của nền văn hóa Trung Quốc cổ đại. Ý nghĩa của tiết khí này, đối với vùng Trung Hoa cổ đại, là Nóng oi.*

*2. **Tiểu thử** (tiếng Hán: 小暑) là một trong 24 tiết khí của các lịch Trung Quốc, Việt Nam, Nhật Bản, Triều Tiên. Nó thường bắt đầu vào khoảng ngày 7 hay 8 tháng 7 dương lịch, khiMặt Trời ở xích kinh 105° (kinh độ Mặt Trờibằng 105°). Đây là một khái niệm trong công tác lập lịch của các nước Đông Á chịu ảnh hưởng của nền văn hóa Trung Quốc cổ đại. Ý nghĩa của tiết khí này, đối với vùng Trung Hoa cổ đại, là Nóng nhẹ.*

(Nguồn Wikipedia)

Bạn đang đọc truyện *Chín Chương Thành Thơ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Anh nghiêm trang giống như đơn thuần đang nhắc nhở cô cái gì tốt cho sức khỏe vậy đó

Diệp Già Lam sửng sốt, chỉ nghe thấy hai chữ trước lập tức cảm thấy đại não nóng lên.

Cô mất hai giây để tiêu hóa những lời này, hai giây sau, cô lui về phía sau nửa bước, môi nhấp thẳng một đường chớp mắt sau đó buông ra, giọng điệu vô thức kéo dài hơn một chút: "Nga....."

Đề tài có chút xấu hổ, Diệp Già Lam không thể nghĩ ra cách trả lời nào khác.

Đường Ngộ rũ mắt liếc cô, sau một lúc lâu, nhìn chằm chằm vành tai ửng đỏ của cô, "Ân" một tiếng.

Anh không có thói quen ở trước mặt con gái nói mấy lời này, vừa rồi chỉ là do ma xui quỷ khiến ngoài ý muốn mà thôi

Đường Ngộ thu hồi tầm mắt: "Vào đi thôi."

Tiếng vừa dứt, Tạ Cảnh Phi kinh ngạc hỏi: "Hai người vừa nói cái gì thế a?"

Diệp Già Lam không dám ở lại, đẩy cửa sau đi vào

Lúc đi vào cửa vốn dĩ đóng không quá kín, lại bị gió thổi hé ra hơn nửa, tiếng mấy người nói chuyện bên ngoài cũng theo gió bay vào --

"Để tớ đoán xem, căn cứ vào khẩu âm tớ học mười mấy năm, tớ vừa nhìn đã hiểu mấy chữ sau là " tốt cho sức khỏe"."

"Phía trước thì sao?"

"Chạy bộ? Ăn nhiều hoa quả cùng rau xanh? Không đúng a, hình như không nhiều chữ như thế....."

Bước chân Diệp Già Lam chậm lại một chút.

Cô nghe thấy Tạ Cảnh Phi hỏi một câu: "Rốt cuộc là cái gì a?"

Không đến vài giây, phía sau có tiếng bước chân vang lên, người nọ ngừng ở cửa một giây, quay đầu lại: "Làm bài."

Lại là làm bài.

Không biết còn tưởng rằng anh là học sinh tốt cực thích học tập nữa chứ

Rõ ràng đến quyển sách cũng không có.

Diệp Già Lam bỗng dưng nhớ tới cái gì, cô vẫn đứng phía cuối lớp, bước chân dừng lại quay đầu nhìn thoáng qua vị trí Đường Ngộ

Anh rất cao, nên bàn cũng bị đặt ở cuối dãy, mặt bàn đều sạch sẽ, chỉ có hai cái bút và một quyển notebook.

Không có sách.

Ngồi cùng bàn với anh là ủy viên học tập của lớp, độ dày mắt kính có thể so với đế chai bia rồi, là học bá tiêu chuẩn, ngay cả ra chơi mười phút cũng vùi đầu học tập.

Không cần nghĩ cũng biết, Đường Ngộ căn bản không có thói quen xem chung một quyển sách với học bá này.

Lớp học trước khi giáo viên ngữ văn vào lớp: "Lát nữa phải viết chính tả bài《 ly tao 》."

Không khí trong lớp tức khắc không còn vẻ uể oải không phấn chấn như vừa rồi nữa, những người ghé vào trên bàn ngủ đều bị tin dữ này doạ tỉnh, ngẩn ngủn

vài giây, trong phòng học đã bị tiếng lật sách lấp đầy

Diệp Già Lam bước nhanh trở lại chỗ ngồi, mở sách ngữ văn ra nhìn hai hàng, sau đó quay xuống phía dưới.

Học bá ngồi cùng bàn với Đường Ngộ vừa lúc dịch sách giáo khoa về phía anh, cô thấy đuôi mày người nọ nhẹ nhíu, xốc xốc môi nói hai chữ.

Khả năng nhìn khẩu âm của Diệp Già Lam so với người vừa đoán lung tung bên ngoài kia tốt hơn nhiều, liếc mắt một cái đã nhìn ra.

Là "Không cần".

Quả nhiên, anh không thích xem chung một quyển sách với người khác.

Diệp Già Lam nhíu nhíu mày, sau đó mở thời khoá biểu nhìn thoáng qua.

Tô Cẩm Kha học đi học lại đúng một câu: "Lấy tiếng thở dài giấu đi nước mắt, thương xót chúng sinh còn lắm lầm than*....."

*(*là một câu trong bài thơ《ly tao》. Chỉ là tạm dịch mà thôi)*

Xuống chút nữa, cô nàng không nhớ nổi

Tô Cẩm Kha thật sự không phải người giỏi học thuộc, là một nữ sinh khoa học tự nhiên, lý hoá sinh của cô nàng so với ngữ văn giỏi hơn nhiều, hai phút qua đi, cô nàng dứt khoát không hấp hối giãy giụa nữa, cũng sửa lại giống Diệp Già Lam chậm rì rì xem từng hàng một.

Xem xong khổ thứ nhất, Tô Cẩm Kha kéo ghế dựa hướng bên cạnh hỏi: "Loan Loan, cậu thuộc rồi à?"

Diệp Già Lam gật đầu.

"Người trong lòng có Khuất Nguyên quả nhiên không giống nhau."

Tô Cẩm Kha cảm thán, xem xong khổ thứ hai, cô lại quay mặt qua: "Loan Loan, bạn học Đường Ngộ không có sách a."

Diệp Già Lam nâng mắt, sau đó tiếp tục gật đầu.

"Vậy hôm nay tớ chắc sẽ không là người viết chính tả kém nhất rồi."

Diệp Già Lam không đáp.

Sau khi lật qua một tờ, cô mới nhỏ giọng nói một câu: "Lỡ như cậu ta thuộc rồi không cần sách thì sao?"

Tô Cẩm Kha: "....."

Sự thật chứng minh, Diệp Già Lam mạnh miệng nói được quá sớm.

Tiết ngữ văn này mới vừa tan, cô đã nghe thấy bên phải lối đi nhỏ, đại diện môn ngữ văn nhỏ giọng bàn luận với bạn cùng bàn của mình: "Bạn học mới thế mà nộp giấy trắng đấy."

Lúc cô nàng đi thu bài kiểm tra có thấy, "Bài kiểm tra còn trắng hơn cả mặt tớ kìa."

"....."

Diệp Già Lam nhéo nhéo tai, xé hai trang giấy trắng trên quyển notebook, sao đó viết thời khóa biểu lên.

-

Tiết tự học buổi tối cùng ngày hôm ấy tan lúc 9h40 phút.

Chuông tan học vang lên, Tô Cẩm Kha ôm bụng gập eo đứng lên, một tay khác của cô quơ quơ trước mặt Diệp Già Lam: "Không được tớ không nhịn nổi, Loan Loan, cậu đợi chút xíu, tớ quay lại liền!"

Tiếng chuông còn chưa dứt, cô nàng đã chạy như bay ra khỏi lớp.

Ánh mắt Diệp Già Lam đi theo cô nàng chạy một vòng, sau đó mới quay lại, an an tĩnh tĩnh xem lại thời khóa biểu nhìn sách cần có cho ngày mai.

Năm phút đồng hồ sau, người trong lớp đã vãn.

Năm hai cường độ học tập vẫn chưa bằng năm ba, đặc biệt lúc này tới giờ nghỉ, khu dạy học quy định trước 10 giờ phải tắt đèn, có ôn tập buổi tối thì cơ bản cũng là từng người về ký túc xá hoặc về nhà tự tiếp tục đọc sách mà thôi.

Diệp Già Lam quay đầu nhìn đồng hồ

Hơn năm mươi.

Tô Cẩm Kha vẫn còn chiến đấu ở WC chưa về.

Đằng sau trống không, nam sinh kia cũng không ở đây

Diệp Già Lam hơi hơi nhẹ nhàng thở ra.

Trong phòng học lúc này chỉ còn lại có một mình cô, an tĩnh tới cực điểm, chỉ có cánh quạt quay trên đỉnh đầu, tạo ra tiếng ma sát và tiếng gió.

Diệp Già Lam chồng sách thành một chồng, sau đó lật quyển đặt phía trên cùng, kẹp tờ thời khóa biểu kia vào.

Hơn năm mươi phút, cô ôm mấy quyển sách lên đi đến phía sau, sau đó dừng trước bàn Đường Ngộ, vừa muốn buông xuống, phía sau đã có giọng nói truyền đến: "Làm gì thế?"

Diệp Già Lam hoảng sợ.

Cô rõ ràng là làm việc tốt, kết quả bị loại không khí khẩn trương này làm cho giống như ăn trộm vậy đó, mắt mở to ra, theo bản năng quay đầu nhìn qua.

Đường Ngộ cũng không biết đi đâu mà quay lại, hay căn bản là chưa từng rời đi nữa, lúc này đang nhẹ nhàng dựa vào khung cửa, híp đôi mắt nhìn cô.

Anh đứng không thẳng, ngữ khí và tư thế đều mang theo nửa phần lười nhác.

Diệp Già Lam càng lớn càng nhát gan, tim đập càng nhanh, tay cũng buông lỏng không ít.

Giây tiếp theo, "Phanh" một tiếng, cô vừa định buông chồng sách trên mặt bàn, lại thu tay về trễ, ngón út tay phải cứ thế mà bị đè lên.

Cô hít khí lạnh, vội rút tay về.

Diệp Già Lam chính là điển hình chịu được đau mà không chịu được dọa.

Đầu ngón út vừa đau vừa rát, cô cũng cũng chỉ hơi hơi nhíu mi, giọng hơi hơi run rẩy: "Không phải cậu không sách sao?"

Đường Ngộ đứng dậy đi từ cửa vào.

"Trước cậu cứ dùng của tớ, tớ xem chung một quyển với bạn cùng bàn là được rồi."

Người nọ kéo ghế ngồi xuống, cầm cây bút quay quay, hơi hơi nâng đầu nhìn cô.

Diệp Già Lam tiếp tục nói: "Tất cả ghi chú đều đủ cả, ôn tập cũng tương đối nhanh."

Đường Ngộ dời tầm mắt xuống, rơi xuống trên tay cô.

Tay nữ sinh với tay nam sinh hoàn toàn không giống nhau, khung xương nhỏ, trắng nõn sạch sẽ, đến móng tay cũng cắt tỉa chỉnh tề, đầu ngón út lại vì bị sách đè nên sưng lên hồng hồng.

Lại hướng lên trên, bàn tay cô thực tinh tế.

Nắm vào nhất định rất thoải mái.

Đường Ngộ thu mắt lại, tay quay bút dần dừng lại.

Diệp Già Lam: "Tớ về nhà trước đây."

"Ân."

"Cậu cũng về sớm một chút."

"Được."

Ngón út của Diệp Già Lam vẫn hơi đau, cô nhẹ giật giật, trước khi ra khỏi lớp nhìn về phía cuối phòng: "Đường Ngộ....."

"Sao thế?"

"Cậu có thể đừng hút thuốc không?"

Cô không thích trên sách có dính mùi thuốc, sẽ bị sặc mất.

Diệp Già Lam hỏi những lời này cũng có chút rối rắm, cảm thấy mặc kệ Đường Ngộ trả lời cái gì cũng đều sẽ có điểm không thích hợp.

Đáp "Không thể" thì những lời này của cô không chỉ nói vô ích, mà cực kì có khả năng tạo ra một tình huống xấu hổ.

Đáp "Có thể" thì thành cô bảo anh không hút anh lập tức không hút..... Vậy càng không thích hợp.

Anh sao phải nghe lời cô cơ chứ?

Tình thế lâm vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Diệp Già Lam cảm thấy bản thân quá xúc động, vừa muốn coi như chưa nói gì đi ra cửa, Đường Ngộ đã đáp câu: "Có thể a."

Anh cũng không giải thích nhiều, khóe miệng hơi hơi gợi lên, "Vậy cậu có thể đừng nhìn tớ như thế không?"

"Cái gì cơ?"

Diệp Già Lam không phản ứng kịp.

Ngón tay Đường Ngộ chạm nhẹ một cái lên mặt bàn, giọng vẫn trong sáng quá mức như cũ: "Tự chủ của tớ không tốt lắm."

Lúc anh nói những lời này lại đúng lúc Tạ Cảnh Phi vọt vào trong cửa: "Ngộ ca, uống coca lạnh không?"

Lời của Đường Ngộ cứ thế bị lấp đi.

Diệp Già Lam không nghe rõ, cô cũng không định hỏi lại, liếc mắt nhìn Tạ Cảnh Phi một cái, rồi xoay người ra khỏi phòng học.

Tạ Cảnh Phi đặt Coca lên trên bàn anh, lúc này mới xoay lại: "Sao lớp trưởng muộn thế mới tan vậy?"

Cậu ta ngày thường cực ít giao lưu thật sự với Diệp Già Lam.

Một cô gái ngoan ngoãn với một tên ăn chơi trác táng, không có điểm nào có thể giao lưu được hết.

Tạ Cảnh Phi không đặt quá nhiều tâm tư trên người cô, rất nhanh đã thu mắt lại, rơi xuống đống sách trên bàn Đường Ngộ: "Sách ở đâu thế?"

Bìa bọc sạch sẽ, nhưng vẫn có thể nhìn ra đã có người dùng rồi.

Tạ Cảnh Phi nói rồi duỗi tay ra sờ, còn chưa chạm tới, Đường Ngộ đã vươn tay trái đè lên phía trên.

Trước mắt anh thoảng qua bàn tay thiếu nữ, trắng nõn tinh tế, giống như chỉ cần gập lại là có thể gãy vậy.

Đường Ngộ rũ rũ mắt, tay hơi dùng sức, "Bang" một tiếng, cây bút trên tay phải gãy nằm trên bàn,

"....."

Tạ Cảnh Phi sợ tới mức lập tức rụt tay về.

Thế mà đến chạm cũng không cho cậu ta chạm vào một chút!

Quỷ hẹp hòi.

-

Công việc đưa sách bí mất của Diệp Già Lam cho Đường Ngộ kéo dài một tuần.

Cô không dám không bí mật, Đường Ngộ chính là một khối thịt mỡ, không ít mắt hồ ly đều nhìn chằm chằm vào đấy.

Sau một tuần, loại việc này cuối cùng cũng kết thúc -- lập tức đến kì thi cuối kỳ.

Trước ngày thi một ngày, giáo viên chủ nhiệm các lớp đều được Chủ Nhiệm Giáo Dục mời đi họp.

Vì thế Diệp Già Lam phải trông lớp, cô ngồi trên bục giảng phía trước làm đề vật lý, đến gần tan học, lớp học an tĩnh bắt đầu có người khe khẽ nói nhỏ.

Diệp Già Lam không ngẩng đầu, "Trật tự!"

Mới vừa nói xong, có người giống như cố ý muốn đối nghịch với cô, cao giọng nói một câu: "Bạn học mới đến lớp 1 năm 2, bạn có bạn gái chưa a?"

Giọng vang lên từ bên cửa lớp.

Diệp Già Lam nhíu mày nhìn qua, bên ngoài có một nữ sinh tóc dài đang đứng, rất xinh đẹp, lúc này cô nàng cười rực rỡ: "Nếu không có, vậy có thể suy xét đến tớ một chút không a?"

Bạn đang đọc truyện *Chín Chương Thành Thơ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Trước nay người đi tỏ tình với Đường Ngộ không hề ít, nhưng đều chỉ lén lút nhét thư tình vào ngăn bàn anh mà thôi.

Cẩn thận lại suy nghĩ nghiêm túc.

Diệp Già Lam không ngờ lại có người gióng trống khua chiêng giống thế này đây.

Tiếng thì thầm khe khẽ trong lớp lại càng lớn, thậm chí đã bắt đầu có nam sinh huýt sáo với nữ sinh bên ngoài rồi.

Rõ ràng vẫn còn mấy phút nữa mới tan học, lúc này cả lớp lại gần như ầm ĩ hết cả lên.

Diệp Già Lam mím môi, mày tú nhíu chặt, tiện tay lấy viên phấn trên bàn ném về phía nam sinh kia.

Nam sinh kia bị ném trúng đỉnh đầu, vội vàng che đầu quay lại nhìn về phía bục giảng, liếc mắt một cái: "Lớp trưởng, cậu ném tớ làm gì?"

Cậu ta vẫn thấy rất ủy khuất.

"Cậu kích động như vậy làm gì, là tỏ tình với cậu sao?" Diệp Già Lam mặt vô cảm, "Thành thật đọc sách đi."

Trong lớp có tiếng cười vang lên không ngừng, nhưng ít nhất không ai dám trái ý làm bậy cả.

Diệp Già Lam chuyển tầm mắt.

Nữ sinh kia nghiêng nghiêng dựa vào cửa, cô nàng không có mặc đồng phục, cổ áo hồng chóe cực trễ, bên dưới mặc một chiếc quần cao bồi.

Nhìn vô cùng mát mẻ.

Mà đương sự cách nữ sinh kia chưa đến một thước ở ngay phía trước lại đang ghé lên mặt bàn, ngủ say.

Không biết là do lạ giường hay không quen khí hậu, trong thời gian anh chuyển đến, hình như vẫn luôn không nghỉ ngơi tốt lắm.

Ánh mắt Diệp Già Lam dừng trên người Đường Ngộ tầm nửa giây, sau đó mới thu lại, đứng dậy đi ra trước cửa lớp.

Nữ sinh kia vẫn còn đang dựa vào khung cửa cửa sau, nhìn cô nhíu nhíu mày, không nói gì.

Diệp Già Lam nhíu mày, sợ quấy rầy đến bạn học đang học trong lớp, cố tình ép nhẹ giọng xuống: "Bạn học này, cậu có thể đợi đến khi tan học mới tìm cậu ta không?"

Cô nàng làm như vậy đã quấy rối nghiêm trọng đến trật tự lớp cô rồi đó

Nữ sinh kia liếc cô một cái, sau đó lại cúi đầu, chán muốn chết nhìn thoáng qua móng tay mới làm của mình.

Cô nàng có vẻ cực kì không muốn nói chuyện với Diệp Già Lam.

Diệp Già Lam cũng không muốn nhiều lời, người này không phải là bạn học của bọn cô, cô dừng lại, vừa muốn xoay người vào lớp, nữ sinh kia đã khẽ hừ một tiếng, "Không thể nha."

Giọng cô nàng mang theo ý cười nhạo, ánh mắt ngạo khí trắng trợn táo bạo được biểu hiện qua đôi mắt xinh đẹp.

Diệp Già Lam: "....."

"Có phải cậu cũng thích Đường Ngộ đúng không?"

Giọng cô nàng không lớn không nhỏ, mấy người ở gần cửa đều có thể nghe thấy.

Tạ Cảnh Phi bị những lời này doạ tỉnh, xoa xoa đầu ổ gà quay đầu liếc ra cửa một cái, giây tiếp theo, cậu ta thấp thấp giọng chửi bậy một câu.

Trong phòng học, Tạ Cảnh Phi kéo cái thuốc lá sắt cuộn dài ra, duỗi qua bên bàn Đường Ngộ, cách một lối đi nhỏ, lúc cây thước chạm đến góc bàn, cậu nhẹ nhàng gõ mấy tiếng.

Cậu ta không theo con đường tầm thường để đánh thức Đường Ngộ.

Người nọ không phản ứng.

Nữ sinh thấy cô không đáp, giọng điệu càng thêm ác liệt: "Không nói tức là cam chịu rồi?"

Diệp Già Lam xoay lại, "Cậu suy nghĩ nhiều rồi"

"Vậy vừa rồi cậu tức giận như vậy làm gì?"

Diệp Già Lam: "....."

Cái logic gì đây?

Diệp Già Lam không định nói lí với cô nàng, xoay người đi vào lớp.

Đầu này Tạ Cảnh Phi đang làm phục vụ gọi người đến là vui vẻ, nhìn thấy có bóng người đi đến, hơi không chú ý một chút nhẹ buông tay, thước cuộn "Hưu" một cái thu lại, lại đúng lúc cọ qua cánh tay Diệp Già Lam đang định đi về phía bục giảng bên này

Tốc độ thu hồi của thước sắt cực nhanh, đồng phục mùa hè là áo cộc tay, cánh tay trắng nõn lộ ra, giống như là bị một cái dao cùn nhỏ cứa qua.

Nhưng có cùn thì cũng vẫn là dao.

Cánh tay Diệp Già Lam bị cái thước cuộn kia làm rách da, có vệt máu chậm rãi chảy ra.

Cô theo bản năng rụt rụt cánh tay về, sắc mặt lập tức trắng bệch, thấp thấp "A" một tiếng.

Tiếng chuông tan học vang lên.

Tạ Cảnh Phi lập tức đứng bật khỏi chỗ, "Lớp trưởng cậu không sao chứ?"

Diệp Già Lam cúi đầu nhìn cánh tay, vết thương không ngắn nhưng cũng may miệng vết thương không quá sâu, quá mấy ngày chắc cũng chẳng sai nữa, cô cau mày lắc lắc đầu, "Không sao"

Bị thương là tay trái, cô vừa mới nâng tay phải muốn bịt miệng vết thương, tay đã bị người ta cầm lấy.

Diệp Già Lam nâng mắt, Đường Ngộ cũng không biết tỉnh từ lúc nào, nhíu mày nhìn cô: "Đừng chạm vào."

Cô cũng không muốn chạm vào.

Nhưng miệng vết thương lúc này vừa ngứa lại đau, giống như đang bị kiến cắn vậy đó, hô hấp của Diệp Già Lam hơi run: "Cậu bỏ tay ra trước đã!"

Trong lớp đã có người nhìn qua, nữ sinh đang đứng ở cửa kia lại càng nhíu chặt mày: "Uy, cậu không cần mượn cơ hội chiếm tiện nghi của bạn học mới đâu."

Diệp Già Lam: "....."

Đường Ngộ buông tay ra.

Tạ Cảnh Phi bên cạnh lập tức thò qua: "Lớp trưởng tớ biết sai rồi, tớ đưa cậu đi phòng y tế nha!"

Diệp Già Lam nhấp môi, "Không cần đâu."

Nhiều nhất thì xem như có cái vách tường mao mạch bị vỡ thôi mà, cũng chả có chuyện gì lớn cả.

Bây giờ đến đau đớn ban đầu cũng đã dần dần vơi đi rồi, chỉ còn hơi ngưa ngứa một chút mà thôi.

Diệp Già Lam không nhìn mấy người kia nữa, lên trên bục giảng lấy sách ôn tập của mình, sau đó về chỗ ngồi.

Nữ sinh đứng ở cửa đô đô miệng: "Đường Ngộ, cậu có thể ra đây một chút không a?"

Mặt Đường Ngộ vô cảm: "Không thể."

Anh chuyển mắt, liếc Tạ Cảnh Phi vẫn đang cầm thước cuộn chơi, "Muốn chết đúng không?"

Tạ Cảnh Phi sợ tới mức lập tức thu thước cuộn về.

Nữ sinh kia còn muốn nói thêm gì đó thì giọng lão Ngô đã truyền đến: "Bạn học nữ này, em tới lớp chúng tôi tìm ai a?"

Sau đó không còn tiếng động.

Đường Ngộ liếc mắt nhìn thấy Diệp Già Lam đang nói chuyện với bạn cùng bàn ở đằng trước, cánh tay trái của cô đặt trên mặt bàn, xung quanh miệng vết thương nổi lên từng vòng hồng hồng, anh hơi hơi híp híp mắt, nhớ tới ánh mắt mắt vừa rồi của cô nhóc kia.

Sạch sẽ thấu triệt, lại mờ mịt hơi nước.

Giống như sắp khóc đến nơi mất rồi.

Anh thu tầm mắt lại, lật ra một trang sách vật lý

Tạ Cảnh Phi liếc trộm một cái.

Cậu ta phát hiện, tính tình Đường Ngộ dạo gần đây càng lúc càng không tốt chút nào.

Cây bút trong tay anh lại bị bẻ gãy một đoạn.

Nếu cứ thế này, Tạ Cảnh Phi chắc phải đến cửa hàng văn phòng phẩm đặt làm hàng sỉ cho anh mất thôi.

Cậu hít một hơi, lại quay đầu nhìn mắt vừa lớp trưởng vừa bị cậu làm bị thương, cảm thán một câu: "Tay lớp trưởng cũng quá trắng rồi!"

Lời vừa rơi xuống, cái đoạn bút gãy kia lập tức bị phi về phía cậu ta.

Tạ Cảnh Phi: "....."

-

Đêm đó, sau khi Diệp Già Lam về đến nhà, Tạ Cảnh Phi còn chat riêng với cô, tỏ ý xin lỗi rất nhiều:【 lớp trưởng, nếu không tờ mời cậu ăn cơm bồi tội nhé!】

Diệp Già Lam:【 không cần, cảm ơn. 】

Mới vừa rep xong, đèn trong thư phòng đã vụt tắt.

Dư Thu Hoa từ dưới lầu gọi cô: "Loan Loan, mất điện rồi, mẹ lấy mấy ngọn nến của con ra dùng nhé! "

Diệp Già Lam: "....."

Cái Dư Thu Hoa chỉ, đại khái là mấy cây nến thơm lần trước cô mua cùng Tô Cẩm Kha.

Cô mở cửa thư phòng.

Quả nhiên, trên bàn trà phòng khác, trên ngăn tủ bên cạnh tủ lạnh đều có thắp nến cô mua, ánh sáng không mạnh, nhưng cũng có thể miễn cưỡng soi được đồ vật.

Ấn đường Diệp Già Lam nhảy lên.

"Bệnh viện có chút việc nhỏ gọi mẹ qua, vừa rồi mẹ nấu chè đậu xanh cho con rồi đó, lát nữa cũng đưa một chút sang cho Tiểu Ngộ nhá, xem thử vừa lửa chưa đi."

Tiếng đóng cửa vang lên.

Diệp Già Lam xuống lầu, lại gửi cho Tạ Cảnh Phi một tin:【 có cách liên lạc với Đường Ngộ không? 】

Rất nhanh, Tạ Cảnh Phi đã gửi qua một dãy điện thoại.

Diệp Già Lam chọn số, sau đó nhập tin nhắn:【 Mẹ tớ nấu chè đậu xanh bảo tớ đưa qua cho cậu. 】

【? 】

【 cậu có thể sang lấy không..... Bên ngoài quá tối, tớ không dám đi ra ngoài. 】

Lần này đầu kia không rep.

Diệp Già Lam đợi hai phút, sau đó mới bất giác ý thức được cô căn bản chưa nói mình là ai cả.

Mới vừa gõ tên lên, còn chưa kịp gửi đi, tiếng đập cửa đã vang lên.

Diệp Già Lam giương giọng hỏi: "Ai đó a?"

Cô sợ tối, đặc biệt là khi chỉ có một mình, vì thế giọng cũng có chút run run.

Màn hình di động sáng lên một chút, tin Đường Ngộ gửi qua, ngắn gọn chỉ có một chữ.

【 tớ. 】

Diệp Già Lam vội đi mở cửa.

Ngoài hiên đen như mực.

Diệp Già Lam bật màn hình điện thoại, nâng nâng tay lên cao một chút để ánh sáng chiếu lên người trước mặt, tin nhắn của Tô Cẩm Kha cũng vừa lúc gửi đến: 【 Loan Loan, người trong lòng của cậu đã chia tay bạn gái thứ bảy của mình rồi! 】

Mày Đường Ngộ hơi nhíu, cười như không cười liếc cô một cái.

Tô Cẩm Kha:【 tớ tìm bạn hỏi cách liên hệ của anh ta rồi, có muốn gửi qua cho cậu không? 】

Người nọ đang đứng ngoài cửa lên tiếng: "Không cho tớ vào sao?"

Diệp Già Lam lập tức dời đi, chờ anh vào rồi đóng cửa lại.

Lúc này cô mới nhìn thấy tin nhắn của Tô Cẩm Kha, sau vài giây do dự, cô rep lại Tô Cẩm Kha một chữ:【 muốn. 】

Thật ra cũng không tính là người trong lòng, chỉ là có chút sùng bái lại có hảo cảm mà thôi

Diệp Già Lam đặt điện thoại lên bàn trà, sau đó đi phòng bếp lấy chè đậu xanh.

Đường Ngộ ngồi trên sô pha chờ cô vài phút, màn hình di động của cô lại sáng lên, là Tô Cẩm Kha gửi cho cô số điện thoại và một loạt cách liên lạc với người kia.

Phòng khách tràn ngập hương thơm ngọt ngào của trái cây và nến thơm, cũng không khác mùi hương trên người Diệp Già Lam quá nhiều.

Khóe môi Đường Ngộ nhẹ nhàng câu lên, sau đó, ma xui quỷ khiến, anh lại đem tin nhắn có cách liên lạc với người trong lòng của Diệp Già Lam, xóa luôn.

Bạn đang đọc truyện *Chín Chương Thành Thơ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 10

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Người trong lòng của Diệp Già Lam tên là Quý Nhiên, là bạn học của nữ sinh năng khiếu lần trước thổ lộ với Đường Ngộ.

Nói trùng hợp cũng đúng, mà nói không trùng hợp cũng phải, dù sao thì người ái mộ Đường Ngộ có khả năng đã bao hết cả trường mất rồi còn đâu.

Diệp Già Lam lấy hai chén chè đậu xanh từ phòng bếp ra, đưa chén bên tay trái qua: "Thêm đường đó."

Đường Ngộ khẽ nhíu mày.

Diệp Già Lam hiểu ngay ý vẻ mặt này.

Anh không thích ngọt.

Vì thế Diệp Già Lam dịch chén sang phía mình, lại đưa chén chè bên tay phải sang cho anh: "Chén này không cho đâu."

Đường Ngộ "Ân" một tiếng, "Có thuốc không?"

"Cậu bị thương à?"

Người nọ ngẩng đầu, giương mắt nhìn cô

Đáy mắt thiếu niên thanh lãnh sạch sẽ, không hiện sơn cũng không lộ thủy*.

(**Chỉ một loại hành xử khiêm tốn trong cách làm người, tức là không bộc lộ quá rõ ưu điểm ra, trên thực tế không phải không có tài năng, mà chỉ là không cố ý phơi ra cầu danh lợi. Đây là phong cách của người thanh cao.*

Ở đây, có thể hiểu đơn giản là Ngộ ca không bộc lộ ra vẻ gì cả cũng được)

Diệp Già Lam bị anh nhìn như vậy, lời còn lại đều tự giác nuốt trở vào, cô cầm di động đứng dậy: "Tớ đi tìm cho cậu."

Trong nhà có một bác sĩ như Dư Thu Hoa, thuốc men tất nhiên không hề thiếu.

Nhưng Diệp Già Lam bình thường không hay dùng, nên lúc tìm vẫn mất mấy phút lận.

Chờ cô rất vất vả tìm được, đã là hơn 10 giờ rưỡi mất rồi.

Tin nhắn của Tô Cẩm Kha gửi đến:【 Loan Loan, không cần ngại, cứ tiến tới đi! 】

Diệp Già Lam: "....."

Cô xem mấy tin trước; vẫn chẳng có cách liên hệ với Quý Nhiên.

Cô làm sao mà tiến tới hả?

Diệp Già Lam đã gửi qua một dấu chấm hỏi, sau đó ôm hòm thuốc xuống lầu.

Tư thế của Đường Ngộ đã từ ngồi trên sô pha biến thành khẽ tựa vào lưng sô pha, mà chén chè đậu xanh trước mặt anh, hình như vẫn chưa bị mất ngụm nào

Diệp Già Lam đưa hòm thuốc qua.

Lúc ngồi xuống, Tô Cẩm Kha vừa hay gửi tin đến:【 tớ tin tưởng cậu có thể mà! 】

Có bệnh.

Diệp Già Lam không nói lí với cô nàng nữa.

Mới vừa buông điện thoại, tay phải đã bị người ta cầm lấy, sau đó nhẹ kéo qua.

Diệp Già Lam nín thở, khẽ chớp mắt rồi mới lại thở ra, vừa cúi đầu, tay trái của người nọ đã phủ lên cổ tay cô, ngón trỏ duỗi thẳng, bốn ngón còn lại hơi hơi gập lại, sạch sẽ thon dài, xương ngón tay cũng không lồi ra.

Cô đột nhiên nhớ tới lần trước lúc từ văn phòng Chủ Nhiệm Giáo Dục ra ngoài, Đường Ngộ cũng từng nắm cổ tay cô.

Hiện tại tận mắt nhìn thấy, tư thế quả nhiên rất đẹp.

Diệp Già Lam không tự giác mím môi.

Tay phải của người nọ cầm nhúm bông có dính cồn để tiêu độc lau lên miệng hết thương trên tay cô, hơi lành lạnh, mùi hơi kích thích mau chóng lan ra.

Đường Ngộ nhẹ giọng mở miệng: "Cảnh Phi cũng không phải cố ý đâu."

Chắc là muốn xử lí cục diện rối rắm cho Tạ Cảnh Phi rồi.

Nếu như bị Tô Cẩm Kha biết cô là vì bị Tạ Cảnh Phi làm bị thương, Đường Ngộ tự mình xử lý miệng vết thương cho cô, sợ là cô nàng sẽ tự tay cầm một con dao vì anh tự nguyện bị thương mất thôi

Diệp Già Lam đáp: "Tớ biết."

Khóe môi Đường Ngộ nâng một chút, không nói nữa.

Mùi cồn lan ra, không đến mấy giây đã áp luôn mùi nến thơm, Diệp Già Lam nhăn nhăn cái mũi, giương mắt nhìn khuôn mặt người trước mặt.

Lần đầu tiên cô nhìn anh gần như thế

Mắt thiếu niên hơi rũ, lông mi rất dài, ánh nến từ bên trái chiếu qua, bóng mi phủ trên mặt vì thế dài thật dài, từng sợi từng sợi đan lại với nhau.

Người này lớn lên thật sự rất đẹp.

So tất cả những người cô từng gặp đều đẹp hơn nhiều.

Cô thất thần nhìn chằm chằm khuôn mặt ấy mấy giây, sau đó còn chưa kịp phản ứng lại, miệng vết thương đã có cơn đau nhẹ truyền đến.

Đường Ngộ tăng thêm mấy phần lực so với lúc nãy

Diệp Già Lam theo bản năng muốn lùi tay về, người nọ lại không chịu buông tay, anh ném đống bông dùng xong vào thùng rác, sau đó lấy một miếng băng dán ra, xé rồi dán lên cho cô.

Động tác của Đường Ngộ rất dịu dàng, nhưng khi mở miệng giọng lại hơi lạnh lẽo: "Có phải tớ đã từng nói với cậu --"

Diệp Già Lam giương mắt nhìn anh, một đôi mắt sáng ngời ngập nước, đen trắng rõ ràng.

Đường Ngộ buông cổ tay cô ra, thu tay lại đặt trên nắp hòm thuốc, ngón trỏ của anh nhẹ miết lên mặt trên hai cái, sau đó lại nâng tay, che mắt cô lại: "Đừng nhìn tớ như vậy!"

Giây tiếp theo, Diệp Già Lam còn chưa phản ứng lại, anh đã buông tay ra.

Giống như đã nắm chuẩn thời gian, đèn phòng khách đột nhiên sáng rực lên.

Đường Ngộ đứng dậy, chân dài nhấc lên, đi về phía cửa

Diệp Già Lam nhìn chén chè đậu xanh: "Cậu còn chưa ăn --"

Trả lời cô là tiếng cửa nhẹ nhàng khép lại.

Trên mi mắt Diệp Già Lam vẫn còn vương lại hơi ấm trong lòng bàn tay thiếu niên, cô ra sức chớp mắt, ngồi trong phòng khách một hồi lâu, cuối cùng mới tắt nến lên lầu.

Đêm đó, cô vừa ngồi chờ Tô Cẩm Kha mãi không chịu gửi tin nhắn qua, vừa ăn chè đậu xanh học từ đơn tiếng Anh.

Kết quả một nồi chè đậu xanh đều bị cô ăn hết cả rồi mà Tô Cẩm Kha vẫn không gửi tin nhắn quan trọng nhất sang cho cô.

Diệp già lam cả đêm đi WC bốn lần, cuối cùng mãi đến 2 giờ rạng sáng mới trằn trọc đi vào giấc ngủ.

Hôm sau chính là kì thi cuối kỳ.

Buổi chiều lúc thi toán, cô còn vì ngủ không đủ giấc mà mất tập trung không có sức lực, cuối cùng làm xong cũng không xoát lại, trực tiếp ghé vào bàn ngủ luôn

Phía sau có người đá vào một chân ghế dựa của cô

Diệp Già Lam dịch ghế lên phía trước, chả thèm để ý gì.

Không bao lâu, tiếng chuông báo vang lên, bạn học ngồi sau bắt đầu đi dần lên thu từng bài từng bài.

Giọng Tạ Cảnh Phi từ phía sau truyền đến: "Lớp trưởng, cậu không thoải mái sao?"

Diệp Già Lam xoay xuống, "Không ngủ ngon."

"Thật trùng hợp."

"....."

"Ngộ Ngộ cũng không ngủ ngon."

"....."

"Tớ đoán tối qua cậu ấy thức đêm xem phim giáo dục."

Thời gian cách môn thi tiếp theo còn nửa giờ, Diệp Già Lam vặn nắp bình nước uống một ngụm, "Phim giáo dục gì cơ?"

"Phim giáo dục dành cho người lớn a!"

"....."

Đó là cái gì thế?

Diệp Già Lam không để ý đến cậu ta nữa, tiếp tục bò lên bàn nhắm mắt ngủ.

-

Thời gian thi cuối kì của năm hai là hai ngày.

Diệp Già Lam hai ngày này cơ bản vừa ra trường thi, thì sẽ lập tức về nhà ngủ bù, việc lớn việc nhỏ cũng không có tâm tư và thời gian đi quản.

Mãi đến khi thi xong môn tiếng Anh cuối cùng, lúc Diệp Già Lam ra khỏi trường thi, Tô Cẩm Kha đã chờ cô ở cửa rồi.

Hai ngày thi này, nhà trường không yêu cầu mặc đồng phục, nên cả hàng hiên đều là những màu hoa hòe lòe loẹt, nên người mặc đồng phục như Diệp Già Lam đặc biệt dễ nhận, Tô Cẩm Kha ôm cánh tay cô: "Hai ngày nay sao cậu không đến tìm tớ nói chuyện phiếm hả?"

Diệp Già Lam ngáp một cái: "Buồn ngủ."

"Vì tâm tình cả tối với Quý Nhiên phải không?"

"....."

Đúng rồi.

Diệp Già Lam quay đầu nhìn cô nàng: "Lần trước cậu chưa gửi tớ cách liên lạc với cậu ấy a."

"Đã gửi rồi mà a."

"Không có."

Diệp Già Lam cho cô nàng xem lịch sử tin nhắn

Tô Cẩm Kha vỗ gáy, "Chẳng lẽ là bug, nên cậu không nhận được?"

"Hay là cậu không cẩn thận xóa mất rồi?"

"Không có."

Cô còn thấy sao mà xóa được chứ

"Bị người khác xóa sao?"

Bước chân Diệp Già Lam khựng lại, sau đó, đặc biệt khẳng định lắc lắc đầu: "Không có khả năng."

Đường Ngộ không có khả năng làm mấy chuyện này.

Hai người tiếp tục đi về phía cổng trường học, lúc ra khỏi cổng, Tô Cẩm Kha chọc chọc cánh tay cô: "Cậu nhìn người trong lòng cậu kìa, hôm nay cô đơn chiếc bóng, cậu ta đã ở kì không cửa sổ* được năm ngày rồi"

"....."

"Nắm lấy cơ hội chạy nhanh tiến tới đi Loan Loan!"

Diệp Già Lam: "....."

Nói sao thấy cô giống hiệp sĩ tiếp mâm* vậy chứ.

Diệp Già Lam nhìn dáng người cao gầy của Quý Nhiên ở ngoài cửa, liếc mắt một cái, "Nói sau đi."

*(*kì không cửa sổ: là ngôn ngữ hiện đại đến từ Đài Loan, ý chỉ giai đoạn ở giữa thời kì thất tình, kết thúc hẹn hò đến một tình yêu mới.*

**Hiệp sĩ tiếp mâm: lúc đầu được dùng để hình dung cổ phiếu, khởi nguồn sớm nhất trong các giao dịch trên thị trường chứng khoán, nhưng sau lại cũng như nhiều thành ngữ khác, do có một ý nghĩa tương tự mà bị quần chúng liên tưởng, sau đó rơi vào hoàn cảnh éo le từ cao sang rớt xuống dân dã: tiếp mâm, hiện tại cũng có nghĩa là hành động cưới một người phụ nữ đang mang thai con của người đàn ông khác, trong tình huống không hiểu rõ hoặc bị lừa tiếp lấy cục diện rối rắm. Và người "trúng thưởng mua một tặng một" này được gọi là "hiệp sĩ tiếp mâm"_ Wiki.)*

Hảo cảm thì có, nhưng thật ra cô cũng không phải cực kì thích Quý Nhiên.

Cũng chỉ là hôm khai giảng, Quý Nhiên ôm đàn ghi-ta trên sân khấu hát khúc tình ca làm tim cô đập nhanh hơn xíu mà thôi.

Dùng lời của Tô Cẩm Kha mà nói, sở trường đặc biệt của bạn học luôn có mị lực đặc biệt.

Cô là nữ sinh ngoan ngoãn lại cực dễ bị hấp dẫn, nhưng lại không đến nỗi lún quá sâu

Tô Cẩm Kha cười hì hì: "Lát nữa tớ gửi lại cho cậu."

Diệp Già Lam thu lại tầm mắt, không đồng ý cũng chẳng cự tuyệt.

Bên ngoài có bán kẹo bông gòn, đủ loại hình dạng, mềm như bông xoã tung tựa như những đám mây trời.

Diệp Già Lam chuộng ngọt, lôi kéo Tô Cẩm Kha dừng lại mua hai cây kẹo bông gòn.

Người làm kẹo làm ở đó, cô chợt nhớ đến lời Tạ Cảnh Phi nói, quay đầu hỏi Tô Cẩm Kha: "Phim giáo dục dành cho người lớn là gì thế?"

Cô chỉ thuận miệng hỏi thế

Tô Cẩm Kha lại sửng sốt, sau đó vẻ mặt lại kì quái, híp mắt: "Cậu thật sự muốn biết à?"

Diệp Già Lam: "....."

Thật đáng khinh.

Người làm kẹo đưa hai cây kẹo bông gòn qua

Diệp Già Lam nhận lấy, sau đó nhẹ nhấp một ngụm ở đầu lưỡi, xoay người đi.

Cô không muốn biết nữa, nhưng Tô Cẩm Kha lại không chịu buông, cô nàng "Hắc hắc" cười một tiếng: "Chính là ân ân a a yamete (đừng mà) ý --"

Giây tiếp theo, lời nói của cô nàng bỗng nhiên dừng lại.

Diệp Già Lam liếc cô nàng một cái, sau đó theo tầm mắt cô nàng quay đầu, cũng dừng lại theo

Hai người Đường Ngộ và Tạ Cảnh Phi ở cách hai người bọn cô không đến một thước.

Câu khi của Tô Cẩm Kha chắc là đã bị nghe thấy rất rành mạch rồi, Tạ Cảnh Phi "Phụt" một tiếng cười ra tiếng to: "Lớp trưởng, cậu không biết phim giáo dục là có thể hỏi tớ a."

Diệp Già Lam: "....."

"Tớ còn có thể dạy miễn phí đó....."

Bên tai Diệp Già Lam nóng lên, nửa khuôn mặt bị cây kẹo bông gòn màu hồng phấn che mất, cũng nhanh chóng biến thành màu hồng phấn.

Đường Ngộ nheo mắt liếc cậu ta: "Lăn."

Diệp Già Lam không nghe rõ, bên tai cô ong ong cả lên, vội vàng kéo Tô Cẩm Kha chạy nhanh đi.

Giọng Đường Ngộ dừng nửa giây, sau đó thả nhẹ: "Đừng dạy hư cô ấy."

"....."

Tạ Cảnh Phi lập tức phát giác điều không bình thường, mắt sáng rực lên, vừa muốn mở miệng hỏi, ánh mắt người nọ đã đảo qua: "Câm miệng."

"....."

-

Buổi tối cuối cùng Diệp Già Lam cũng ngủ được một giấc ngon lành.

Nghỉ hè ngày đầu tiên, cô ngủ mãi rồi tự tỉnh, mãi đến 10 giờ mời bò ra khỏi ổ chăn.

4h rưỡi chiều, Dư Thu Hoa hầm tuyết lê với đường phèn cho cô ở trong lẩu niêu, trước khi đi bệnh viện còn dặn cô phải ăn cùng với Đường Ngộ.

Diệp Già Lam ngồi phòng khách chuyển kênh TV nửa giờ, mãi đến 5 giờ, cô mới lấy hộp giữ ấm có đựng lê hầm đường phèn đi ra ngoài.

Cửa đối diện không đóng, lúc này chỉ khép nhẹ.

Diệp Già Lam gõ gõ cửa, bên trong rất nhanh có giọng nam đáp lại, âm cuối nhẹ nhấn, mang theo một chút giọng mũi: "Vào đi."

Cô đẩy cửa đi vào.

Thiếu niên đưa lưng về phía cô, lúc này tay không biết đang làm gì.

Sau đó lúc Diệp Già Lam đến gần vài bước, nghe thấy anh nói một câu: "Sao lớn lên lại có thể đẹp thế này cơ chứ?"

"....."

Diệp Già Lam cho rằng anh đang xem phim điện ảnh, kết quả lại đi lên phía trước, cô cũng không phát hiện bất kì người hay vật gì để anh có thể khen cả.

Anh là nói với cái gương.

Diệp Già Lam sửng sốt, lúc đặt hộp giữ ấm lên bàn không khống chế tốt lực đạo, vang mạnh một tiếng.

Người trước mặt lúc này mới quay đầu liếc cô một cái.

Rõ ràng vẫn là khuôn mặt kia, nhưng sự lạnh lùng và tính xâm lược trong ánh mắt đều yếu đi không ít, thiếu niên trên dưới đánh giá liếc cô một cái: "Chị gái, chị lớn lên cũng đẹp lắm."

Anh chuyển giọng, "Nhưng vẫn không đẹp bằng em đâu."

Chị gái?

Có một lần Đường Ngộ gọi cô là chị gái, cũng là bảy tám năm trước cơ

Diệp Già Lam: "....."

Sao cô lại cảm thấy, có chỗ nào không đúng lắm thì phải.

_____

Editor: riết rồi cảm thấy bả đang đầu độc con dân, chương nao cũng thấy bóng dáng đồ ăn mới chịu.

1. Lẩu niêu: là một loại đồ dùng nhà bếp. Lẩu niêu truyền thống làm từ thạch anh, đá bồ tát, đất sét, trải qua việc nung trong nhiệt độ cực nóng, có tính thông khí, hấp thụ, truyền nhiệt đều đều, tán nhiệt chậm chờ. Thực đơn dựa vào lẩu niêu có lẩu niêu gà, lẩu niêu đậu hủ, lẩu niêu cá hạng nhất.

Do vấn đề công nghệ sản xuất và nguyên liệu nên lẩu niêu truyền thống không chịu được sự biến đổi nhiệt độ trong ngày, dễ dàng tạc nứt, không đun được. Do vấn đề này, gần mười năm, sau trải qua nghiên cứu phát minh cải tiến, nguyên liệu thêm vào lí pi-rô-xen, chế tạo ra lẩu niêu chịu nhiệt cực tốt, giúp lẩu niêu có thể giữ lại mọi ưu điểm, lại có thể chịu nhiệt mấy trăm độ mà không bị nứt, từ đó càng phát huy tính thực dụng của lẩu niêu.

Hình ảnh minh họa:

Đây là nồi lẩu niêu gà:

Lẩu niêu đậu hủ:

Lẩu niêu cá:

2. Đường phèn hầm tuyết lê:

Đ

ường phèn hầm tuyết lê là một món ăn quen thuộc được nấu từ lê và đường phèn. Tuyết lê vị cam tính hàn, chứa Axít xitric, vitamin B1, B2, C, chủ yếu để hầm. Lê nhuận phổi thanh nhiệt, sinh tân ngăn khát, dùng với đường phèn giúp tăng cường tác dụng trị ho, chuyên trị ho khan, ho có đờm, đặc biệt thích hợp ăn vào mùa thu. Hương vị ngọt ngào, còn có hơi chua, đơn giản nói chính là chua chua ngọt ngọt, còn có thể nhuận hầu, thêm mấy vị thuốc lại càng tốt, càng dinh dưỡng. Không thể ăn với cơm, chỉ là món điểm tâm ngọt, nhưng rất dinh dưỡng, nên ăn nhiều.

Đường phèn hầm tuyết lê chẳng những hương vị tươi ngon, vẻ ngoài đẹp mắt, mà còn là một phương thuốc rất hữu dụng, công dụng của nó với một số loại bệnh rất rõ. Nếu bạn không nóng trong người, cũng không ho khan, vẫn có thể thường thường uống đường phèn hầm lê, phải biết rằng, đường phèn hầm lê trừ nhuận phổi khỏi ho bên ngoài, còn có tác dụng dưỡng dung, làm da dẻ mịm màng, chống nếp nhăn.

Thêm chút rằng có một truyện tên "Đường phèn hầm tuyết lê" đấy mấy mẹ ạ!

Bạn đang đọc truyện *Chín Chương Thành Thơ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Diệp Già Lam sửng sốt một hồi lâu.

Sau đó cô nhớ ra Đường Ngộ không thích ngọt.

Hộp giữ ấm để ở trên bên, cho dù có đậy nắp, cũng vẫn có thể cảm nhận vị ngọt nhè nhẹ truyền ra.

Diệp Già Lam vừa muốn hỏi anh có muốn ăn không, Hạ Chí đã xoay đầu qua, cô nàng không nhìn gương nữa, mà lại gõ một hàng chữ lên di động.

Nội dung không nhìn thấy, nhưng cô lại thấy cái tên phía trên: Tạ Cảnh Phi.

Giọng thiếu niên tùy ý vang lên, sạch sẽ, hiếm khi lại dịu dàng như thế: "Để đó đi, chút em uống."

Hôm nay Đường Ngộ quả không bình thường, đến cả lời nói cũng nói với cô hơn mấy chữ đấy nhé.

Diệp Già Lam cảm thấy không thích hợp, nhưng lại không nghĩ ra không đúng ở chỗ nào.

Cô đứng ở đó, nhìn chằm chằm sườn mặt Đường Ngộ.

Khuôn mặt kia vẫn đẹp, vẫn quen thuộc như thế, nhưng, nụ cười nơi khóe môi lại ôn hòa, anh cười với màn hình điện thoại một chút.

Lúc quay đầu lại, thấy Diệp Già Lam vẫn chưa đi, Ha Chí lại giương mắt hỏi cô một câu: "Lát nữa em sẽ đi ra sân bóng rổ với Tạ Cảnh Phi, chị có đi không?"

Anh vốn dĩ đã đẹp, lúc dịu dàng như thế lại càng đẹp hơn.

Diệp Già Lam thuận miệng hỏi câu: "Đánh bóng rổ sao?"

"Không đánh."

Diệp già Lam nâng mắt, sau đó nghe thấy anh nói câu tiếp theo: "Xem."

Loại vận động kịch liệt lại thô lỗ như đánh bóng rổ này thật không thích hợp cô*. *(*Hạ Chí)*

Hạ Chí thu điện thoại lại, "Đúng rồi chị gái, em không biết sân bóng rổ ở đâu cả."

Ngay cả cách nói chuyện cũng không giống bình thường nữa rồi

Nhưng Diệp Già Lam không có thời gian nghĩ lại, đã nghe anh lại nói: "Chị dẫn em đi có được không?"

"……"

“Không nói lời nào em coi như chị đồng ý rồi nhé!”

Giây tiếp theo, căn bản không kịp trả lời, Diệp Già Lam "đã đồng ý" đã bị kéo ra khỏi phòng.

*(*Chú thích tại đây một chút: vì Hạ Chí gọi Lam Lam là chị nhưng Lam Lam lại không biết Hạ Chí là Hạ Chí mà coi là Ngộ Ngộ, nên chỗ không nhắc tên Hạ Chí, mình vẫn để là anh, như kiểu Lam Lam vẫn nghĩ đó là Ngộ Ngộ ý)*

-

Trường trung học số 1 Nam thành là trường trung học trọng điểm trong thành phố, cũng là trường có truyền thống trăm năm ở Nam thành

Diệp Già Lam từ sau khi lên trung học, Dư Thu Hoa giống như đã liệu định cô sẽ vào trường trung học số 1 Nam thành, nên lúc chuyển nhà cũng chọn chỗ gần trường.

Đi bộ năm sáu phút, đi xe càng nhanh hơn.

Sân vận động của trường ở ngoài khuôn viên, cách một cái cầu vượt, lại càng gần tiểu khu của bọn họ.

Diệp Già Lam cùng Đường Ngộ đi từ nhà đến sân vận động, tổng cộng mất ba phút.

Trong khuôn viên sân vận động có mấy sân bóng rổ loại nhỏ

Vừa lúc chạng vạng lại là thời điểm náo nhiệt nhất, trên sân bóng rổ có không ít nam sinh sêm sêm tuổi bọn họ mồ hôi đổ như mưa, lại vẫn tựa cơn gió chạy tới chạy lui.

Diệp Già Lam duỗi tay chỉ chỉ bên cạnh khán đài, “Có thể sang bên kia ngồi.”

Dừng một chút, cô vẫn không dám chắc lắm hỏi: “Cậu thật sự không chơi sao?”

Một nam sinh ngồi đây xem người khác chơi bóng, hình như nhìn thế nào cũng thấy sai sai đó.

Người nọ liếc cô một cái, trực tiếp dùng hành động trả lời câu hỏi của cô.

Hạ Chí tìm vị trí để ngồi ở hàng ghế đầu rồi ngồi xuống, vị trí cùng góc độ đều tốt, nhưng lại có chút nguy hiểm.

Diệp Già Lam duỗi tay chỉ chỉ đám người đối diện ngay trước mặt đang chơi đến mức khí thế ngất trời, nhỏ giọng nhắc nhở anh: “Ngồi ở đây rất dễ bị bóng bay đến đập vào đó.”

Thiết kế này vốn dĩ không khoa học, nhưng sau nhà trường lại cảm thấy không có người ngốc đến nỗi ngồi ở chỗ này để bị bóng đập, nên cũng không bỏ chỗ này đi.

Đơn giản nói thì chính là ngại phiền toái.

Hạ Chí một tay nâng cằm, ánh mắt dừng trên một đám thân người chạy như bay trên sân bóng rổ, một chút cũng không thèm nhìn cô, "Chỗ này tầm nhìn tốt."

“……”

Chờ lát nữa bị đập ngất xỉu thì tầm nhìn sẽ không còn tốt nữa đâu.

Diệp Già Lam không có cách nào, cũng chỉ có thể ngồi xuống bên cạnh

Mười mấy năm học thể dục của Diệp Già Lam đều là đồ bỏ đi, bóng rổ nửa điểm xem cũng không hiểu, nên cơ bản là bồi người bên cạnh an an tĩnh tĩnh ngồi thôi.

Ngồi nửa phút, cô nhắn tin cho Tô Cẩm Kha:【 Tiểu ca ca của cậu hiện tại đang ở sân bóng rổ của trường, cậu có muốn qua đây tạo cuộc gặp gỡ ngẫu nhiên không? 】

Đầu kia nhanh chóng rep:【 không được không được, chờ cậu ấy quên mất chuyện ân ân a a yamete (đừng mà) rồi nói tiếp. 】

Diệp Già Lam thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Quay đầu lại thấy, tầm mắt người bên cạnh vẫn như cũ không chếch đi chút nào.

Tô Cẩm Kha lại hỏi:【 mà sao cậu lại ra sân bóng rổ? 】

Lúc cô nhìn được tin này thì đã khá lâu sau, nhìn đến đã thấy đầu kia gửi tên một tin qua:【 cậu đi xem Quý Nhiên? 】

Diệp Già Lam nâng mắt, vừa muốn rep “Không phải”, lại thấy một bóng dáng vô cùng quen thuộc.

Cái này gọi là cái gì?

Nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến ngay.

Có thể vì là học sinh lớp năng khiếu âm nhạc, thoạt nhìn Quý Nhiên mảnh khảnh hơn những người chung quanh một chút, diện mạo cũng thanh tú hơn, cậu đứng ở giữa đám người, lại có vẻ cô độc cùng khí chất của một nhà nghệ thuật.

Lúc ấy Diệp Già Lam cũng chính là bị loại khí chất này hấp dẫn.

Cô nhìn chằm chằm thân ảnh kia đến thất thần, bên cạnh an tĩnh vài phút có người đột nhiên nói một câu: "Thật đẹp trai quá đi!"

Diệp Già Lam đảo mắt, sau đó theo tầm mắt anh nhìn qua, mi giác nhẹ nhàng nhảy lên một cái.

Người Đường ngộ nói chính là Quý Nhiên.

Thế giới này quả thực ảo diệu.

Một người cực kì đẹp trai lại đi nói một người không đẹp bằng mình là đẹp trai

Diệp Già Lam mím môi, không biết phải đáp lại thế nào.

Lại qua nửa phút, Quý Nhiên bắt đầu tranh bóng.

Diệp Già Lam đứng dậy đi sang quán bán đồ ăn vặt bên cạnh mua hai chai nước, lúc trở về thì đưa qua một chai.

Hạ Chí vẫn say mê xem không thèm liếc cô một cái, nhận chai nước rồi đặt lên ghế.

Diệp Già Lam kinh ngạc: "Cậu không uống sao?

Hỏi xong cô lại tự trầm mặc.

Hôm nay cũng không biết cô làm sao nữa đây.

Đường Ngộ không bình thường còn chưa tính, đến cô hình như cũng không được bình thường nữa rồi.

Hầu hạ trước hầu hạ sau, lải nhải y như mẹ người ta ý.

Diệp Già Lam vặn nắp chai nước, quyết định ngậm miệng không nói bậy bạ nữa

Vừa uống được một ngụm, cô đã nghe thấy người bên cạnh nâng tay chỉ chỉ: "Để lại cho cậu ấy uống "

Cậu ấy chính là Quý Nhiên, đáy mắt tỏa sáng, khóe miệng như sắp nở ra cả hoa luôn rồi

Diệp Già Lam sặc nước trong cổ họng, vì quay đầu trễ, một nửa đống nước phun lên đôi giày trắng.

Hôm nay Đường Ngộ lại đi một đôi giày trắng

Diệp Già Lam hận không thể lập tức đào một cái động trên đất chui xuống, mặt cô lệch sang một bên, cúi đầu tinh tế khụ khụ mấy tiếng, giọng không lớn, nhưng lại liên tục.

Đường Ngộ vừa mở mắt, cái nhìn thấy lại là Diệp Già Lam đang cong eo ho khan.

Anh không thể hiểu tại sao lại xuất hiện trên khán đài sân thể dục, trên giày còn không biết từ bao giờ lại bị phun nước

Không cần nghĩ cũng biết là chuyện tốt Hạ Chí làm.

Đường Ngộ hơi hơi nhíu mi, vừa cúi đầu, là có thể thấy cô áo thiếu nữ vì khom lưng mà nghiêng ra, xương quai xanh lộ ra hơn phân nửa, phía dưới là da thịt tuyết trắng.

Có nam sinh nhìn qua.

Mày Đường Ngộ nhăn càng sâu, ngón trỏ tay phải câu lấy cổ áo cô, sau đó nhẹ nhàng kéo lên

"……"

Diệp Già Lam phản ứng lại, vội vàng ngồi dậy.

Cũng không biết là vì vừa rồi khụ qua nhiều, hô hấp không thông một thời gian dài, hay là vì động tác vừa rồi của Đường Ngộ, cả khuôn mặt cô đều đỏ bừng, vành tai xinh đẹp lại càng đỏ tọn, giống như muốn nhỏ ra máu vậy đó.

Cô bất giác xin lỗi: "Thật xin lỗi…… Tớ không phải cố ý đâu."

Đường Ngộ cúi đầu liếc nhìn giày của mình một cái, không đáp.

Xong rồi.

Giận rồi.

Nếu như bị Dư Thu Hoa biết, sợ là sẽ lấy sinh hoạt phí của cô đi mua giày mới cho Đường Ngộ mất thôi.

Người này vừa thấy đã biết là nhà tư bản, một đôi giày sợ là đến cả vạn tệ.

Tính ra, cô ít nhất phải bị cắt phí sinh hoạt vài tháng mất.

Nếu tính luôn đôi bị kẹo mút của cô làm bẩn kia, có khả năng suốt quãng thời gian còn lại của năm nay cô sẽ phải sống trong khổ sở rồi

Diệp Già Lam vặn vặn ngón tay, càng nghĩ càng cảm thấy sợ hãi, "Đường Ngộ……"

Cô vừa định nói có thể viết giấy nợ trước không, cách đó không xa đã có người hô một tiếng: "Cẩn thận!"

Tiếng gió càng ngày càng gần, Diệp Già Lam bị tiếng gọi làm giật mình, sau đó quay đầu, thấy một quả bóng rổ trực tiếp đập về phía cô.

Bên tai Diệp Già Lam hoàn toàn an tĩnh lại, còn chưa kịp phản ứng lại, eo cô đã bị người ta ôm lấy, giây tiếp theo, cả người cô đều ngã vào một lồng ngực.

Quả bóng rổ kia sượt qua cô tay áo cô bay đi, nện lên tường phát ra tiếng vang không nhỏ.

Nếu vừa rồi nện ở trên người, sợ là cô sẽ bị đập đến ngất xỉu mất.

Diệp Già Lam kinh hồn vẫn chưa bình tĩnh lại, chôn đầu trong ngực Đường Ngộ không kịp phản ứng

Tay Đường Ngộ bên hông cô đã nhanh chóng buông ra, hơi hơi cúi đầu nhìn cô: "Choáng rồi?"

Diệp Già Lam chớp chớp mắt, sắc mặt trắng bệch, không đáp.

Lực chống đỡ ở trên eo cô dời đi, vì không để bản thân ngã xuống, cô chỉ có thể bắt lấy cổ áo người trước mặt.

Xương quai xanh của Đường Ngộ rất đẹp, anh cúi đầu, khóe môi hơi hơi nhấp, "Làm gì đó?"

Diệp Già Lam: "……"

So với vừa rồi, hiện tại Đường Ngộ quả thật quá dữ mà.

Cô còn không kịp mở miệng.

Bên cạnh đã có người nói trước một bước, trước một bước ra tiếng, đến từ phía chủ nhân của quả bóng: "Quý Nhiên, vừa rồi cậu dùng sức quá mạnh, không biết còn tưởng rằng cậu với tiểu mỹ nữ này có thù oán gì đấy?"

Đường Ngộ nâng mắt, giọng nhẹ nhàng, gằn từng chữ một: "Người trong lòng của cậu?"

Bạn đang đọc truyện *Chín Chương Thành Thơ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Diệp Già Lam ban đầu còn không hiểu.

Suy nghĩ vài giây, cô mới nhớ ra Tô Cẩm Kha hay dùng ba từ này để hình dùng Quý Nhiên.

Cô cũng không nói nổi tâm trạng bây giờ thế nào, chỉ là khi ba chữ này của Đường Ngộ rơi xuống bên tai, máu toàn thân cô dường như đều dồn hết lên mặt, nghẹn đến mức phát hoảng.

Diệp Già Lam theo bản năng lắc lắc đầu phủ nhận: "Không phải."

Nói chuyện với Tô Cẩm Kha có thể không rõ ràng, nhưng nói với người khác vẫn là nên giải thích rõ ra thôi.

Huống chi nhìn vào tình huống vừa rồi, người trước mặt này đối với Quý Nhiên..... hình như có chút không giống bình thường.

Nghĩ vậy, Diệp Già Lam lại càng cảm thấy loại phản ứng này của Đường Ngộ chính là ghen.

Nhưng mà lại không phải ăn dấm của cô.

Ngón tay Diệp Già Lam buông lỏng, lập tức thả tay, một tay chống chỗ bên chân Đường Ngộ, thành thành thật thật ngồi lại chỗ cũ.

Loại hành vi này ở trong mắt Đường Ngộ lại biến thành cô không muốn để Quý Nhiên thấy cô gần gũi với người khác phái, khóe môi anh nhẹ mím, hơi hơi xuy một tiếng.

Mấy người đánh bóng rổ bên kia đều dừng lại, tốp năm tốp ba tụ lại đây.

Diệp Già Lam nháy mắt trở thành tiêu điểm toàn trường.

Một nam sinh cao gầy da hơi đen trong số đó nói một câu: "Tiểu mỹ nữ, cậu không sao chứ?"

Diệp Già Lam nhận ra giọng này, là nam sinh vừa nói lúc nãy.

Cô còn chưa kịp lắc đầu, giọng Quý Nhiên đã vang lên, cậu ta đẩy hai người chắn đường phía trước đi đến, "Bạn học này, vừa rồi không đập trúng cậu chứ?"

Diệp Già Lam mím môi, sau đó lắc đầu: "Không có."

Đường Ngộ quay đầu nhìn qua.

Vừa rồi lúc cô thiếu chút nữa bị bóng rổ đập, sắc mặt vốn trắng bệch, chỉ trong chốc lát, không hiểu sao đã đỏ lên rồi.

Y như tắc kè hoa.

Đường Ngộ chuyển tầm mắt, thoáng thấy cách đó không xa Tạ Cảnh Phi đang chạy lại.

Thị lực của anh không được tốt, nên thấy không rõ vẻ mặt Tạ Cảnh Phi, nhưng chỉ cần nhìn động tác của cậu ta thì cũng biết mặt cậu ta cười muốn nở hoa ra rồi.

Cậu ta vui vẻ cái rắm ấy.

Thiếu niên cùng thiếu nữ đều trong sáng xinh đẹp, ngồi cùng nhau càng là cảnh đẹp ý vui, giống như kim đồng ngọc nữ vậy

Quý Nhiên nhìn thoáng qua tay áo bị bóng rổ cọ bẩn Diệp Già Lam, xin lỗi: "Ngại quá, vừa rồi không phát hiện bên này có người, không cẩn thận lại ném bóng qua đây."

Nếu là bình thường, căn bản cũng không ai ngồi chỗ này cả, nên trong tiềm thức của bọn họ từ lúc bắt đầu đã cho rằng chỗ này không có người.

Da đen vỗ vỗ bả vai Quý Nhiên: "Tiểu mỹ nữ tha lỗi cho, gần đây cậu ta mới thất tình nên lúc chơi bóng trạng thái không tốt lắm, không phải cố ý muốn ném cậu đâu."

Quý Nhiên không để ý đến cậu bạn, "Có cần đưa cậu đến phòng y tế không?"

Mới vừa nói xong, đã bị người nọ đụng cho một cái: "Không phát hiện bạn trai người ta cũng ở đây sao? Nào cần đến chúng ta đưa....."

Hai chữ "Bạn trai" dừng bên tai, vẻ mặt Diệp Già Lam cứng lại ngay lập tức

Cô không phải người quá chủ động, nên cũng không nói lời nào, lại quay đầu nhìn về phía Đường Ngộ, chờ anh mở miệng làm rõ.

Kết quả đợi vài giây, người nọ nâng mắt, không mặn không nhạt "Ân" một tiếng: "Tôi đưa cô ấy đi."

"....."

Anh chàng da đen cười hì hì lại xin lỗi, sau đó đẩy đẩy Quý Nhiên về sân bóng rổ: "Đi thôi đi thôi, tiếp tục, cậu thất tình đến nỗi này sao....."

Giọng càng ngày càng xa, bên kia bóng rổ đã lại lần nữa khởi động.

Ngón tay Diệp Già Lam nhẹ nắm chặt: "Vừa rồi hình như cậu ta nói cậu là bạn trai tớ....."

Đường Ngộ cúi đầu liếc cô một cái, sau đó không chút để ý đáp: "Không nghe thấy."

Diệp Già Lam hơi hơi nhẹ nhàng thở ra.

Giây tiếp theo, có bàn tay vỗ lên vai cô: "Lớp trưởng, Ngộ....."

Tạ Cảnh Phi mỗi tay đáp lên vai một người, bộ dạng giống hệt đại ca.

Đường Ngộ nghiêng đầu, mí mắt hơi xốc, liếc mắt nhìn cậu ta

Tạ Cảnh Phi lập tức nhận thấy được điểm không thích hợp, nuốt một ngụm nước miếng nói: "Ngộ ca."

Cậu ta không ngờ mới có vài phút, Hạ Chí đã lại biến mất tiêu.

Rõ ràng mười phút trước, cô nàng còn cho nhắn tin cho cậu ta bảo mau đến đây cơ mà.

Ánh mắt Đường Ngộ nhàn nhạt: "Tay."

Tạ Cảnh Phi lập tức đem rút tay ở trên vai anh về, nửa giây sau, cậu ta ở dưới ánh mắt không có ý tốt của Đường Ngộ, lại yên lặng hạ tay trên vai Diệp Già Lam xuống.

Thời gian hai người quen nhau cũng đã lâu, cảm xúc của Đường Ngộ thế nào, cậu ta liếc mắt một cái cũng có thể nhìn ra.

Cậu cũng không nói chuyện Hạ Chí trước mặt Diệp Già Lam, đặt mông ngồi xuống bên cạnh Đường Ngộ, thử nói: "Hai người các cậu hôm nay mặc đồ đôi đó à?"

Diệp Già Lam: "....."

Tạ Cảnh Phi nhắc tới như vậy, cô mới chú ý tới quần áo và giày của mình đều là màu trắng

Xa xa nhìn qua, thật sự khá giống đồ cặp đó nha

Đường Ngộ nâng nâng mắt, không đáp.

Không chừng lại không nghe thấy.

Diệp Già Lam cũng không trông cậy anh giải thích lời nào, kéo kéo vạt áo, nhẹ giọng nói một câu: "Tùy tiện mặc thôi mà"

"Nga, đó chính là tâm hữu linh tê*!"

Diệp Già Lam: "....."

*(*gần như tâm ý tương thông)*

-

Tạ Cảnh Phi kéo Đường Ngộ đến một sân bóng rổ khác chơi bóng.

Người cậu ta quen rất đông, không đến vài phút đã gọi được mấy người qua chơi với bọn họ.

Bên ngoài sân bóng rổ, nữ sinh vây quanh từng vòng, Diệp Già Lam lại đi tìm một chỗ an toàn ngồi xuống, khi liếc khi không xem bọn họ chơi bóng.

Chỗ cô ngồi không nhìn quá rõ, cũng không giống nữ sinh bên kia hò hét kêu bọn họ "Cố lên", chỉ an an tĩnh tĩnh ngồi, ngẫu nhiên cầm di động buôn mấy câu với Tô Cẩm Kha.

Bên cạnh có nữ sinh kêu đến mệt, uống miếng nước nhuận họng lại hỏi bạn bên cạnh: "Người kia có phải bạn học mới đến lớp 1 không a?"

"A a a..... Cậu ấy vừa cười với tao một cái!"

Nữ sinh bên cạnh chụp lên ót bạn một cái, "Tỉnh tỉnh, cậu ấy là cười với tao đấy."

"....."

Nhàm chán.

Diệp Già Lam ngẩng đầu liếc mắt một cái, ánh mắt Đường Ngộ nhìn về phía bên này, nghiêng mặt nói gì đó với Tạ Cảnh Phi, khóe môi anh nhẹ cong, đúng là cười.

Hơn nữa nụ cười này còn đẹp hơn so với người bình thường mấy lần

Tầm mắt Diệp Già Lam chuyển đi, rơi xuống trên người Quý Nhiên đang chơi ở sân bóng rổ bên cạnh

Không biết có phải thật sự giống cái anh bạn da đen kia nói là do bị thất tình ảnh hưởng hay không, hôm nay rõ ràng trạng thái của Quý Nhiên không tốt, liên tiếp mấy lần vẫn không vào rổ

Cô thu hồi tầm mắt, gửi một tin cho Tô Cẩm Kha:【 Tớ thật sự gặp Quý Nhiên ở sân bóng rổ. 】

【 thế nào, chơi bóng có đẹp trai không? 】

【 Cũng được. 】

Vẫn không đẹp trai bằng cái người bên cạnh kia.

Diệp Già Lam không định tiếp tục đề tài này, còn chưa kịp kết thúc, Tô Cẩm Kha đã lại gửi một tin qua.

Là cách liên lạc với Quý Nhiên.

【 mấy hôm trước mải chơi game, quên không gửi 】

Cách vài giây, Tô Cẩm Kha:【 lần trước thật sự tớ đã gửi cho cậu rồi a, sợ là cậu xóa lịch sử trò chuyện, còn đặc biệt gửi bằng tin nhắn đó. 】

Diệp Già Lam: "....."

Gửi hay không gửi cô không biết, nhưng cô thật sự không có thấy.

Tô Cẩm Kha:【 cậu chắc chắn thật sự không ai lầm xóa của cậu chứ? 】

Diệp già lam: "....."

Nếu là mấy ngày trước, cô khẳng định vẫn chắc chắn.

Nhưng tới hôm nay..... Diệp Già Lam do dự vài giây, sau đó gõ từng chữ một, sau khi gõ xong lại cảm thấy chữ nghĩ không rõ lắm, dứt khoát gọi điện thoại qua luôn.

Tô Cẩm Kha bên kia nhanh chóng nhận điện thoạ: "Thật bị người ta xóa à?"

"Nếu một nam sinh xóa cách liên lạc với một nam sinh khác trên điện thoại của cậu, vậy có thể là vì cái gì?"

Tô Cẩm Kha đập bàn một cái: "Bởi vì thích cậu, không chịu được trong mắt cậu lại có người khác!"

Sao có thể chứ

"Trừ cái này ra?"

Tô Cẩm Kha tự hỏi vài giây, sau đó vuốt cằm đáp: "Vậy thì anh ta chính là bố cậu rồi."

"....."

Cảm thấy cô nàng vẫn đang coi đây là việc nói giỡn hả?

Ba Diệp Già Lam hiện đang ở nước ngoài, nói không chừng đã tiến vào mộng đẹp rồi đấy.

Cô khụ một tiếng, "Nghiêm túc chút."

"Anh ta thích bạn nam kia?"

Diệp Già Lam: "....."

Cô không dám nghĩ tiếp, sau khi nói thêm vài câu, trực tiếp cắt đứt điện thoại.

Diệp Già Lam ngồi thêm một lát, rồi cô lại ngồi học 46 từ đơn tiếng Anh

Mãi cho đến khi mặt trời xuống núi, đám nam sinh kia rốt cuộc cũng từ sân bóng rổ tràng đi qua.

Các nữ sinh bên cạnh đều nối đuôi nhau đi qua quán nhỏ mua nước, Diệp Già Lam nhìn hai chai nước bên cạnh, một lọ còn mới, một lọ mình đã uống rồi, niệm tình Tạ Cảnh Phi học cùng lớp với cô một năm, cô cũng đi mua một chai cho Tạ Cảnh Phi.

Lúc về đến nơi, ngồi xuống không lâu, hai người kia đã nhấc chân lại đây.

Mấy nữ sinh bên cạnh Diệp Già Lam nóng lòng muốn tiến lên, nhưng không một cái tay nào dám vươn ra.

Sau đó Đường Ngộ và Tạ Cảnh Phi đến càng gần, ánh mắt dừng trên người Diệp Già Lam lại càng nóng.

Mãi đến hai người kia ngừng trước mặt.

Diệp Già Lam căng da đầu đưa chai nước qua, đầu ngón tay cô xanh nhạt mượt mà, giống như sợ giữ không xong, nên dùng cả hai tay cầm chai nước.

Trước kia Đường Ngộ đánh bóng xong cũng có không ít nữ sinh đưa nước cho anh, cao lùn béo gầy có đủ.

Nhưng Diệp Già Lam không giống những nữ sinh kia.

Động tác cô đưa chai nước, cũng ngoan ngoãn, đẹp hơn hẳn những người khác.

Đuôi mắt Đường Ngộ hơi hơi cong lên, "Cảm ơn."

Anh duỗi tay tiếp nhận, sau đó vặn nắp bình ra, lúc hơi ngửa đầu uống nước yết hầu hiện ra rõ ràng.

Bên cạnh có nữ sinh hối hận không ngừng: "Sớm biết thế tớ đã tặng cậu ấy trước, tớ cứ cho rằng cậu ấy không uống nước nữ sinh đưa cơ....."

Tạ Cảnh Phi lên tiếng: "Lớp trưởng, cậu đây quá phân biệt xử đi? Chúng ta còn có tình cảm làm bạn học với nhau cả năm trời....."

Diệp Già Lam lúc này mới nhớ tới cậu ta, vừa chuyển đầu, chuẩn bị đưa chai nước mới cho cậu ta, lúc nhìn vào, cả người cô lại sửng sốt.

Hai chai nước đặt ở chỗ ngồi của cô, đều là chai đầy.

Cô lại đưa chai nước mình từng uống..... Cho Đường Ngộ.

Hơn nữa anh, đã uống mất rồi.

Diệp Già Lam cảm thấy cô có khả năng sắp bị sắc nước miếng mà chết mất thôi, vội vàng khép miệng, tim đập đột nhiên nhanh hơn.

Sau khi tự hỏi vài giây, cô quyết định không nói cho Đường Ngộ biết

Bằng không với thói quen sạch sẽ cùng tính cách biến thái của Đường Ngộ, rất có khả năng sẽ giết cô mất.

Bên tai cô phiếm hồng, tùy tiện lấy một chai nước đưa cho Tạ Cảnh Phi.

Lúc trở về, nhà ba người ở ba hướng ngược nhau.

Nhà Tạ Cảnh Phi ở phía nam, mà nhà Diệp Già Lam và Đường Ngộ lại ở hướng bắc

Hai nam sinh có chuyện muốn nói, nên Diệp Già Lam về trước một mình

Sau khi đi vài bước, Diệp Già Lam nhận được tin nhắn của Tạ Cảnh Phi:【 lớp trưởng, hôm nay Ngộ Ngộ không có gì không đúng chứ? 】

Đương nhiên là có.

Diệp Già Lam suy nghĩ một chút, sau đó rep:【 Hôm nay cậu ấy gọi tớ là chị, còn khen Quý Nhiên đẹp trai nữa. 】

Có hơn mười mét, Tạ Cảnh Phi mới chia tay Đường Ngộ suýt bị cục đá làm ngã nhào.

Cậu ta chỉ dùng nửa phút biên ra một lí do rất tự nhiên:【 là thế này lớp trưởng, Ngộ Ngộ có khả năng là do kì thi cuối kì không tốt, nên có chút không bình thường, y học thì gọi hiện tượng kiểu này là rối loạn nhân cách tìm kiếm chú ý. 】

Ý nghĩa như tên, chính là thích làm trò

Nhưng Diệp Già Lam không tự suy đoán lung tung, cô trực tiếp gõ mấy chữ này lên tra Baidu.

Rất nhanh, phía trên đã ra tới một hàng chữ, đối với loại người này cách giải thích thông tục là bốn chữ: Tục gọi là lừa gạt.

"....."

Cô hơi sửng sốt với mấy chữ này, màn hình mới vừa tối xuống, có người từ sau lưng cúi người tới gần.

Giọng Đường Ngộ cực thấp, hơi thở âm ấm nhàn nhạt phả vào tai trái của cô, "Sao nước cho Cảnh Phi lại là đầy thế? "

Bạn đang đọc truyện *Chín Chương Thành Thơ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Diệp Già Lam vốn dĩ đang cúi đầu rũ mắt, lúc nghe thấy những lời này, phản ứng đầu tiên không phải là vì khoảng cách hai người quá gần nên ngại, mà là

hoảng sợ nâng mắt.

Đường Ngộ không phải Tô Cẩm Kha, có thể tùy lúc tùy chỗ uống nước cô đã từng uống qua được.

Càng nghĩ càng cảm thấy sợ.

Diệp Già Lam nâng mắt, hơi hơi dùng sức nuốt một ngụm nước miếng, sau đó giả bộ bình tĩnh nói: "Bởi vì nước của cậu…… lúc tớ mở nắp chai không cẩn thận làm đổ một ít."

Lý do có chút gượng ép, nhưng cũng không phải hoàn toàn không thể tin nổi.

Cô không dám nói rằng cô chưa từng uống.

Nếu không loại cường điệu như thế, tuyệt đối lại thành lạy ông tôi ở bụi này.

Diệp Già Lam dịch lên trước nửa bước, sau đó quay đầu.

Đường Ngộ vừa lúc ngẩng dậy, anh nhìn chằm chằn vào mắt cô, sau đó, hơ hơ chớp mắt.

Cũng không biết là tin hay không tin nữa.

Di động ở trong tay nhẹ rung, Tạ Cảnh Phi gửi một tin nhắn qua:【 lớp trưởng, vừa rồi tớ nói sai rồi, không phải rối loạn nhân cách tìm kiếm chú ý đâu! 】

【 cậu ngàn vạn lần đừng nói với Ngộ Ngộ a! 】

Tạ Cảnh Phi thần kinh thô, nói xong mới nhớ tới việc đi hỏi nhân sĩ chuyên nghiệp, kết quả vừa hỏi, lại hoàn toàn khác với ý suy sụp cậu ta nghĩ trong lòng.

Cậu ta cũng không thể tùy tiện bôi đen Đường Ngộ được, nên phải chạy nhanh lại giải thích một câu.

Nhân vật chính trong câu chuyện của hai người, lúc này đang đứng ngay trước mặt, Diệp Già Lam theo bản năng nâng mắt, mở miệng hỏi anh, thuận tiện nói sang chuyện khác: "Cậu có biết rối loạn nhân cách tìm kiếm chú ý là có ý gì không?"

Lời vừa rơi xuống, cô thấy Đường Ngộ hơi hơi nhíu mi.

Thiếu niên vốn có một khuôn mặt dịu dàng, lúc nhăn mày, lại hiện ra vẻ xa cách kì lạ.

Nhìn ra được, anh cũng không thích đề tài mới này.

Diệp Già Lam giơ tay sờ sờ lỗ tai, vừa muốn lại mở miệng, lại nghe thấy Đường Ngộ nói một câu: "Biết."

"……"

Thế mà anh lại biết.

"Sao thế?"

Diệp Già Lam lúc này thật ra có chút không muốn tiếp tục.

Suy nghĩ vài giây, cô mới "Nga" một tiếng, "Vừa rồi thấy một tin tức, bên trên có viết người bị rối loạn nhân cách tìm kiếm chú ý."

Há lại không có người bị, người có loại bệnh trạng này quả thực quá nhiều.

Diệp Già Lam nghĩ thầm, nếu Đường Ngộ hỏi cô là tin tức nào, cô sẽ trực tiếp đưa bài tra Baidu vừa ra cho anh xem, kết quả đợi vài giây, cô cũng không nghe thấy Đường Ngộ nói gì, nhưng Tạ Cảnh Phi lại không chờ nổi đến khi cô rep, từ xa xa đã có tiếng truyền tới: "Lớp trưởng, vừa rồi tớ thật sự nói sai rồi……"

Mi Đường Ngộ hơi rũ, nhẹ hỏi: "Tin tức cậu ta nhắn?"

Diệp Già Lam: "……"

Đầu óc người này rốt cuộc làm bằng gì thế, vậy mà cũng có thể nhìn ra được.

Diệp Già Lam cảm thấy thật sự có lỗi với Tạ Cảnh Phi, vừa muốn phủ nhận, Đường Ngộ lại nâng mắt lên, ánh mắt ánh hơi tối, như có như không dừng ở môi cô nửa giây, sau đó mở miệng: "Vừa rồi nước đưa cho tớ, có phải của cậu không?"

"……"

Cô hao hết tâm tư muốn dời đề tài này đi, cứ như vậy lại dễ như trở bàn tay bị anh xoay về.

Diệp Già Lam có tật giật mình, không nói lời nào, bộ dáng cơ bản cùng cấp với cam chịu.

Đường Ngộ cúi người, hơi hơi nghiêng đầu, hô hấp hai người đan xen, anh cúi sát bên tai cô nhẹ giọng: "Ngọt."

Giọng thiếu niên thuần khiết, nhưng ngữ điệu mang theo một loại mơ màng ái muội câu nhân.

Vành tai Diệp Già Lam bị hô hấp của người nọ phả đến, nhanh chóng bay lên một vệt hồng, phản xạ hình cung của cô chợt kéo dài, mất vài giây, cô mới ý thức được từ này là để hình dung nước.

"…… nước vốn dĩ ngọt mà."

Đường Ngộ nghiêng mắt nhìn cô, khoảng cách kéo ra một chút, anh ở ngoài tầm mắt cô khẽ liếm môi dưới: "Cậu cũng vậy."

"……"

Diệp Già Lam điên rồi.

-

Một đường trở về, Diệp Già Lam đều thất thần.

Lúc vào tiểu khu, cô đã tin lời Tạ Cảnh Phi nói.

Một nửa trước rối loạn nhân cách tìm kiếm chú ý —— anh là vì thi cuối kì không tốt, nên mới khác thường như thế.

Vì trừ cái này, cô thật sự không thể nghĩ được lý do nào khác.

Lúc đến cửa nhà, Diệp Già Lam quyết định.

Cô phải giữ khoảng cách với Đường Ngộ trước khi anh bình thường trở lại.

Kết quả mới vừa quyết định, lúc lấy chìa khóa mở cửa, cô lục tung hết túi trên người cũng không tìm thây schiaf khóa đâu.

Diệp Già Lam nhìn cánh cửa vài giây, sau đó xoay người, "Đường…… Ngộ."

Đường Ngộ mới vừa mở cửa, liếc cũng chưa liếc cô một cái: "Lúc vào thì đóng cửa lại."

"……"

Diệp Già Lam chạy nhanh theo vào.

Đường Ngộ mới từ sân bóng rổ về, trên người vẫn còn mồ hôi, sau khi về nhà, việc đầu tiên làm tất nhiên là đi tắm rồi.

Lầu trên lầu dưới đều có một phòng tắm.

Anh đi trên lầu.

Diệp Già Lam hít một hơi, mãi đến khi dáng người anh biến mất ở cầu thang, cô mới ngồi xuống sô pha.

Trên bàn trà có để một quyển sách vật lí của cô, lật đến một trang, bên trên viết tên của cô, chữ viết thanh tú hào phóng.

Pin di động của Diệp Già Lam nhanh chóng xuống, dù sao đợi nhàm chán, cô cũng không có thói quen lộn xộn làm loạn đồ đạc ở nhà người khác, dứt khoát ngồi lật xem sách của mình, đọc lại toàn bộ kiến thức từ kì hai năm hai.

Lúc Đường Ngộ từ phòng tắm đi ra, là mười lăm phút sau.

Anh gửi tin cho Tạ Cảnh Phi:【 sau khi tôi tới Nam thành, Hạ Chí đến mấy lần rồi? 】

Vì lúc Hạ Chí tới anh hoàn toàn không có ký ức, nên không thể hoàn toàn xác định.

Nhưng Tạ Cảnh Phi không thế, mỗi lần Hạ Chí tới về cơ bản người tìm đầu tiên vẫn là cậu ta.

Quả nhiên, Tạ Cảnh Phi biết:【 ba lần. 】

Cách vài giây,【 đã qua hạ chí a, Hạ Hạ sao còn luôn xuất hiện thế?】

Tạ Cảnh Phi giống như phát hiện một quy luật:【 Ngộ Ngộ, hình như sau khi tới Nam thành, tần suất Hạ Hạ xuất hiện mới cao hơn. 】

Trước kia, Hạ Chí cơ bản một năm mới xuất hiện ba bốn lần mà thôi.

Kết quả sau khi tới nam thành, mới hơn một tháng đã xuất hiện ba lần.

Tạ Cảnh Phi thấy anh không nói lời nào, lại dong dài lằng nhằng nói một đống lớn.

Mấu chốt tin tức chỉ có một câu:【 Nhưng mà trong khoảng thời gian này, mỗi lần cô ấy tới cũng khônh vượt qua nửa giờ. 】

Trước hai năm nay, Hạ Chí mà đến, chậm thì nửa ngày, nhiều thì ba bốn ngày lận.

Tạ Cảnh Phi vừa vui vẻ vừa buồn bực.

Dùng một câu để khái quát: Đó chính là buồn cũng là vui.

Vui là do Hạ Chí dịu dàng với cậu ta hơn Đường Ngộ, buồn vì Tạ Cảnh Phi sợ Đường Ngộ sẽ không về nữa.

Đường Ngộ đặt điện thoại một bên, không rep Tạ Cảnh Phi.

Anh mở máy tính, viết một mail về thời gian làm việc, nghỉ ngơi và tần suất xuất hiện của Hạ Chí trong khoảng thời gian này, sau đó gửi qua cho một liên hệ tên "Bác sĩ Bạch"

Sau khi gửi đi thành công, Đường Ngộ cầm di động ra cửa.

Mới vừa đi đến cạnh cửa, điện thoại lại có người gọi đến.

Ghi chú cũng là là bác sĩ Bạch

Đường Ngộ mở cửa, sau đó tiếp nghe.

Trong điện thoại giọng nam rõ ràng có chút kích động: "Oa tiểu tổ tông, cậu vậy mà lại chủ động gửi tình hình gần đây cho tôi sao?!"

Khóe môi Đường Ngộ hơi mím, không đáp.

Bác sĩ Bạch tên đầy đủ Bạch Diệc, hai năm trước đảm nhiệm bác sĩ chính của anh.

Đường Ngộ người này tính tình lạnh nhạt, ngày thường cũng không phải không phối hợp trị liệu, nhưng cũng không giống hôm nay chủ động như thế đưa qua cho anh.

Bạch Diệc ban đầu cũng không ngờ tới, nhếch lên chân trong văn phòng, "Vừa rồi tôi có xem mail cậu gửi qua rồi."

Đường Ngộ ừ một tiếng.

"Tần suất Hạ Chí xuất hiện cao cũng không hoàn toàn là chuyện xấu, chúng ta nói không chừng có thể tìm được nguồn gốc."

Bạch Diệc uống miếng nước, ngón tay di chuyển con chuột lại nhìn thời gian cô nàng xuất hiện gần nhất: "Thời gian ngắn hơn trước kia rất nhiều, có thể là vì cậu lớn tuổi rồi…… Không, thành thục, cho nên năng lực tâm lý và tự chủ đều lớn hơn lúc nhỏ."

"Nhưng khả năng còn có một nguyên nhân," dừng vài giây, bạch cũng lại hỏi: "Tiểu Ngộ, cậu có người mình thích rồi sao?"

Giây tiếp theo, không đợi Đường Ngộ trả lời, đầu kia lại rất nhanh tự mình phủ định nói: "Tôi thu hồi những lời này, khẳng định không có."

"Tiểu Bạch trước kia có nói, tiểu thiếu gia nhà bọn họ trước nay đều chỉ có bị người khác theo đuổi mà thôi."

Đường Ngộ đi đến đoạn cầu thang, khuỷu tay nhẹ nhàng dừng trên lan can: "Lại vô nghĩa tôi treo đó."

Bạch Diệc lập tức trở lại vấn đề chính, đứng đắn hỏi: "Nói thật, có hay không có người mình thích, vấn đề này rất có khả năng ảnh hưởng đến trạng thái tâm lí tiềm thức của cậu."

Đường Ngộ rũ mi, nhìn lướt qua phòng khách dưới lầu.

Diệp Già Lam lúc này đang an an tĩnh tĩnh ngồi trên sô pha đọc sách, phòng khách có một cái đèn lớn, một cái đèn nhỏ, cô lại mở cái đèn nhỏ.

Ánh đèn không tính quá mạnh, lại chiếu lên khuôn mặt cô càng thêm nhu hòa.

Ngón tay Đường Ngộ gõ lên lan can, đáy mắt sâu hun hút, giọng điệu lại không chút để ý: "Ai biết được chứ."

Bạn đang đọc truyện *Chín Chương Thành Thơ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Chân đang gác lên bàn của Bạch Diệp lắc lư, thiếu chút nữa là cả người đã bổ nhào xuống đất.

Anh đã quen với Đường Ngộ mấy năm, bản thân cũng tương đối hiểu tính cách cậu ta, hơn nữa, lại là người theo học tâm lí, nên luôn rất nhạy cảm với lời nói.

Đường Ngộ người này, lúc phủ định hay từ chối người khác từ trước đến nay đều rất dứt khoát lưu loát.

Cách nói ba phải giống vậy, cơ bản chính là ý khẳng định rồi.

Cậu nhóc này thế mà lại thích người ta rồi!

Bạch Diệp vô cùng đau đớn: "Tiểu tổ tông, cậu vẫn là đóa hoa của tổ quốc, yêu sớm sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe, thể xác và tinh thần đó."

Sở dĩ vô cùng đau đớn, là vì lúc trung học anh ta cũng không có cơ hội yêu sớm.

Đường Ngộ đứng thẳng người, thu ánh mắt, lại nhìn lên trên, quét đống đèn trên trần nhà một vòng, anh hỏi lại: "Tôi nói tôi muốn yêu sớm sao?"

"……"

Bạch Diệp trầm mặc, cách vài giây, anh lại nghĩ tới cái gì, "Ai, không đúng a Tiểu Ngộ, cậu không quen với cô bé ấy, không sợ cô nàng chạy theo người khác sao?"

Đường Ngộ đem hai chữ "Người khác" đổi thành Quý Nhiên.

Khóe môi anh hơi mím, lại lặp lại: "Còn vô nghĩa tôi cúp đấy."

Bạch Diệp thu chân lại, cố nén lòng hiếu kỳ, lại kéo đề tài lại: "Trước tới Nam thành mấy lần rồi?"

"Một lần."

Là lần bị Diệp Già Lam dẫm khóc

"Lúc mấy tuổi?"

"Chín tuổi."

Khi đó Hạ Chí còn chưa xuất hiện, lại là lần đầu tiên anh bị con gái bắt nạt phát khóc nên nhớ rõ rành mạch.

Bạch Diệp cầm bút viết viết lên nhật kí ở notebook, "Có ký ức gì đặc biệt không?"

"Có."

"Có khả năng làm cho cậu chịu kích thích à?"

"Không có."

Bạch Diệp lại nói một câu: "Vậy cũng có khả năng Nam thành là một nơi tương đối đặc biệt với Hạ Chí, nên ở đây, cô nàng mới dễ xuất hiện."

Nhưng vì sao lại đặc biệt đây?

Đường Ngộ không ấn tượng, Bạch Diệp tạm thời cũng không nghĩ ra được.

Anh buông cây bút xuống, thần kinh dần dần lơi lỏng, thuận miệng hỏi câu: "Bỏ đi, nói chút ngoài lề, hôm nay vì sao cậu lại chủ động liên hệ với tôi thế?"

Đường Ngộ đối với trị liệu bệnh hai nhân cách này hiếm lắm mới tích cực một lần thế này đấy.

Dù sao ở trong mắt anh, thời gian từ trước đến nay cũng không phải cái gì quý giá lắm, bị Hạ Chí chiếm dụng một chốc một lát cũng không có gì ảnh hưởng.

Tình huống như hôm nay giống hệt chuyện mặt trời mọc từ hướng Tây.

Dù sao cũng phải có một lý do gì chứ.

Bạch Diệp đợi hơn nửa phút, lúc cho rằng Đường Ngộ đã cúp điện thoại luôn rồi, lại nghe tháy anh nói một câu: "Hôm nay, cô ấy gặp Hạ Chí."

Đầu kia nhanh chóng phản ứng lại, cũng đoán được "Cô ấy" chỉ ai rồi.

Bạch Diệp: "Phát hiện không giống nhau rồi?"

"Tạm thời vẫn chưa."

Nhưng sớm hay muộn cũng sẽ phát hiện thôi, Bạch Diệp thở dài: "Cậu sợ cô bé đó phát hiện cậu có…… Có……"

"Có bệnh."

"……"

Bạch Diệp bên này còn chưa tìm được từ thích hợp, giọng nam đầu kia đã vang lên, dường như anh cố tình kéo dài âm, mỗi chữ dường như đều hơi hơi lưu luyến: "Cũng không phải."

Đường Ngộ thu tầm mắt, đi đến ban công mới nói tiếp nửa câu sau: "Chỉ là không muốn lúc ở bên cô ấy, không phải tôi mà thôi."

Cho dù là nhân cách khác ở trong thân thể anh, cũng không được.

Chân Bạch Diệp bị trượt.

Anh có thể nghe ra được dục vọng chiếm hữu ẩn chứa trong câu nói kia của Đường Ngộ, dù đã bị cậu ta che dấu lãnh đạm đến chẳng thế lãnh đạm hơn được nữa.

Bạch Diệp càng tò mò nhân vật kia là ai, vừa định lần sau lúc cùng Tiểu Bạch tới Nam thành phải gặp một lần, kết quả mãi đến khi cúp điện thoại anh mới nhớ ra, anh còn chưa hỏi cô bé kia tên là gì

Anh ảo não nhíu nhíu mày, nữ bệnh nhân ngồi cách một bàn làm việc dài phía đối diện nâng cằm nhìn anh, "Bác sĩ Bạch, anh đang cùng di động chơi trò gọi điện thoại phục vụ khách đó à?"

Bạch Diệp: "……"

-

Đường Ngộ nghe xong điện thoại xuống lầu, Diệp Già Lam đã dựa vào sô pha ngủ mất rồi.

Quyển sách vật lí lung lay sắp rơi, giống như sẽ lập tức từ trong tay cô trượt xuống.

Lúc cô tỉnh táo an an tĩnh tĩnh, ngủ rồi càng có vẻ an tĩnh ngoan ngoãn, đến tiếng hít thở cũng nhỏ đến không thể nghe thấy.

Đường Ngộ đi qua lấy quyển sách bỏ lên bàn trà.

Phòng khách mở điều hòa, gió lạnh thổi quá, lúc anh lấy sách ra, lại vô tình chạm vào tay Diệp Già Lam, đầu ngón tay hơi hơi lạnh.

Đường Ngộ lại chỉnh điều hòa tăng lên mấy độ, rồi lại lấy chăn mỏng ra đắp cho cô.

Sau đó ánh mắt anh hơi chuyển, rơi xuống quyển vật lý trên bàn trà.

Trang sách vẫn ngừng ở một trang Diệp Già Lam mở ra, hơn nửa giờ này, cô đã đọc tới mười trang vật lý, sau đó tới một trang có kẹp dấu, cô nhìn đầu đề phía trên tay một chút.

Cứ giở như thế, cơn buồn ngủ cũng cứ thể dội lên, cô ngủ thiếp đi mất.

Đường Ngộ nhìn đến.

Phía trên giấy trắng mực đen, đầu đề là anh viết, hình như là mấy hôm trước sợ Tạ Cảnh Phi quá rảnh, nên tùy tiện đọc đề cho cậu ta làm, làm không được thì không được tới phiền anh.

Sau khi Tạ Cảnh Phi lấy được đề, suốt ba ngày sau, đều tội nghiệp chỉ dám nhìn Đường Ngộ, không dám nói với anh lời nào

Đề anh chọn chính là đề trong sách giáo khoa.

Ánh mắt Đường Ngộ dừng trên tờ giấy kia, vài giây sau, anh cầm lấy cây bút bên cạnh, viết đơn giản cách giải lên giấy.

Hai phút sau, anh đứng dậy tắt đèn.

Tin của Tạ Cảnh Phi nhanh chóng gửi qua:【 Ngộ ca, lớp trưởng nói hôm nay cậu gọi cậu ấy là chị gái đấy! 】

Đường Ngộ nhíu mày.

【 lớp trưởng còn nói cậu khen Quý Nhiên đẹp trai nữa cơ! 】

【 Quý Nhiên chắc cậu biết chứ, chính là một học sinh năng khiếu, không quan trọng lắm.】

Sao lại không quan trọng được?

Đường Ngộ mím môi.

Tạ Cảnh Phi:【 tớ thấy phản ứng của lớp trưởng, chắc vẫn chưa đoán được cậu với Hạ Chí... nhanh thế đâu.】

Diệp Già Lam cũng không phải người học y chuyên nghiệp, đối với ngành này tất nhiên là cái biết cái không, trong khoảng thời gian ngắn khẳng định không thể nghĩ đến căn bệnh cách xa vạn dặm với đời sống của cô được.

Đường Ngộ rep một chữ:【 Ừ. 】

【 lớp trưởng về nhà chưa? 】

【 ở nhà tôi. 】

【 a? 】

【 ngủ rồi. 】

【 a! 】

Tạ Cảnh Lhi:【 bốn bỏ làm năm chính là hai người ngủ cùng nhau a, chúc mừng chúc mừng! 】

【 lăn. 】

Đường Ngộ lười để ý đến cậu ta, tắt màn hình di động, vài giây sau, chờ anh thích ứng được ánh sáng ban đêm rồi, mới lại đi đến bên sô pha, ngồi xuống bên cạnh Diệp Già Lam.

Khoảng cách giữa hai người không xa không gần, mùi hương trên người cô gái bên cạnh như có như không bay đến.

Đường Ngộ giơ tay đè đè ấn đường, ngồi xa hơn một chút, mùi hương nhạt đi không ít, nhưng vẫn còn.

Đến không khí cô hít thở dường như cũng đều là ngọt.

Đường Ngộ duỗi tay đi lấy thuốc, bàn tay đến một nửa lại thu về—— góc áo Đường Ngộ bị túm chặt.

Diệp Già Lam vẫn chưa tỉnh, trong bóng đêm tự nhiên phản ứng lại, cô vô thức dịch về bên này một chút.

Đường Ngộ vừa mới kéo khoảng cách ra với cô cứ như vậy đã bị cô kéo gần.

Diệp Già Lam lúc này cũng đang có chút xu thế chuyển tỉnh, cô nghĩ vẫn ở trong nhà mình, Dư Thu Hoa dém chăn cho cô, ngón tay nắm chặt góc áo anh mấy giây, sau đó lại buông ra, ngược lại sờ đến ngón út của Đường Ngộ, lại nhẹ nhàng nắm lấy.

Đường Ngộ hơi hơi nhíu mày, nhẹ giọng hỏi: "Sao vậy?"

Diệp Già Lam cũng nghe được, nhưng cô lại không phân biệt được là tiếng của ai, chỉ theo bản năng nói một câu: "Tối quá……"

Cô sợ tối, mấy năm nay còn ổn.

Lúc nhỏ tuổi thì cơ bản lúc ngủ buổi tối đều phải bật đèn ngủ

Hoặc là phải ngủ cùng với Dư Thu Hoa.

Nếu không căn bản ngủ không được.

Diệp Già Lam lại nắm chặt nhón tay người nọ thêm một chút, giống như đang tìm kiếm cảm giác an toàn, sau khi tìm được, lại ngủ say.

-

Đêm đó Diệp Già Lam không tỉnh thêm lần nào.

Nửa đêm Đường Ngộ lại bế cô vào phòng cho khách, sau đó, anh lại sang thư phòng cách vách.

Diệp Già Lam mộng đẹp một đêm, mà Đường Ngộ, ở thư phòng làm đề toán cũng cả một đêm.

Anh bình tĩnh cả đêm, mãi đến ngày hôm sau, Tạ Cảnh Phi gửi cho anh một tin:【 hôm qua ngủ sao rồi a? 】

Đường Ngộ mắng cậu ta một trận nên thân.

Lúc ra khỏi thư phòng, cửa phòng bên đúng lúc cũng mở ra.

Diệp Già Lam vẫn chưa chải tóc, quần áo ngủ đều nếp, cô túm túm áo trên, sau đó vừa ngẩng đầu, cả khuôn mặt đều bất giác đỏ lên.

"Hôm qua hình như tớ không cẩn thận ngủ quên mất……"

Nhưng cũng may quần áo cô vẫn hoàn chỉnh, ngủ trên giường đến cả ga trải hay vỏ chăn đều là mới, vừa thấy đã biết là chỉ ngủ thôi.

Đường Ngộ liếc cô một cái, "Ngủ ngon không?"

Diệp Già Lam nhấp môi, gật đầu: "Khá tốt."

Nửa đêm không bị ác mộng bừng tỉnh, hơn nữa một giấc ngủ đến hừng đông luôn.

Diệp Già Lam vừa muốn cảm ơn giường nhà anh một chút, lại thấy Đường Ngộ giương môi, như có như không cười một cái: "Nhưng tớ ngủ không ngon lắm."

"……"

Chẳng lẽ cô bá chiếm giường anh à?

Diệp Già Lam nghẹn lời cảm ơn trong họng, nhẹ nhàng nuốt một ngụm nước miếng.

Cô cảm thấy ánh mắt Đường Ngộ, thoạt nhìn, như là muốn ăn cô vậy đó.

Bạn đang đọc truyện *Chín Chương Thành Thơ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Đường Ngộ quả thật muốn ăn cô.

Nhưng cũng chỉ là nghĩ thế thôi.

Khóe môi anh hơi hơi thu lại nụ cười, chuyển chủ đề: "Muốn nấu cơm sao?"

Diệp Già Lam gật gật đầu.

Dư Thu Hoa làm việc ở bệnh viện, trực ban là chuyện bình thường, thường xuyên cơm ở bệnh viện, Diệp Già Lam toàn phải tự lực cánh sinh, mấy năm trước đã sớm biết nấu cơm rồi.

Ánh mắt Đường Ngộ dừng bên khóe mắt cô một giây, vì cả đêm không ngủ, giọng anh có chút khàn khàn: "Đói rồi à?"

Những lời này vào tai Diệp Già Lam lại tự động đổi thành "Tớ đói rồi, mau làm bữa sáng cho tớ đi!", cô lại gật gật đầu, chớp mắt do dự hỏi một câu: "Cậu muốn ăn cái gì?"

Cô luôn có một vạn cách xuyên tạc lời Đường Ngộ.

Anh rõ ràng không phải ý này.

Đường Ngộ chỉ muốn nói, nếu cô không muốn nấu cơm thì chờ lát nữa bảo Tạ Cảnh Phi thuận tiện qua đây mang thêm một phần ăn sáng lại nữa.

Kết quả vào trong mắt cô, hoàn toàn lại biến thành một ý khác

Nụ cười bên môi Đường Ngộ mới vừa thu lại lại đẩy ra nửa phần, anh cũng không giải thích, lại theo ý cô trả lời hai chữ.

"Tùy cậu."

"……"

Trong hai giây đầu, cô đã muốn đem hai chữ này chụp lên bản mặt đẹp đẽ kia.

Hai giây qua đi, Diệp Già Lam bình tĩnh lại, định thật sự tùy tiện làm chút đồ ăn, cô "Ân" một tiếng, vừa mới xoay người, tay đã bị người ta nhẹ nhàng nắm lấy.

Tay thiếu nữ tinh tế, Đường Ngộ chú ý mấy lần, cứ cảm thấy có thể dễ dàng bẻ gẫy vậy.

Anh cũng không dám dùng sức, đầu ngón tay trơn trượt trên cổ tay đụng một cái rồi lập tức buông ra.

Diệp Già Lam kinh ngạc xoay người lại, phản ứng của cô cực kỳ nhạy cảm, chỉ một chút như vậy, vành tai đã đỏ lên, ánh mắt cô hơi lóe: "Làm…… Sao vậy?"

Vừa dứt lời, người nọ đã cúi đầu gần sát lại, tay trái nâng lên, ngón trỏ duỗi qua, lòng bàn tay nhẹ cọ lên khóe mắt phải của cô.

Lập tức, hô hấp của Diệp Già Lam cũng chậm lại.

Cô chú ý tới nốt ruồi dưới mắt phải Đường Ngộ, nhàn nhạt, nho nhỏ.

Chắc là cũng không khác vị trí ngón tay anh chạm lên khóe mắt cô là bao

Đường Ngộ hình như thật sự không ngủ ngon, lúc nhìn cô, ánh mắt cũng dịu dàng hơn mấy phần, mắt anh rất đẹp, nơi khóe mắt có một nuốt ruồi nhỏ, lại càng thêm đẹp.

Chỉ một giây thế thôi, cái Diệp Già Lam nghĩ là, nếu Đường Ngộ thật sự có ý với Quý Nhiên, vậy trận chiến còn chưa bắt đầu, đối phương đã có thể thổi kèn mừng thắng trận rồi.

Cô không hề có phần thắng nào cả.

Diệp Già Lam thất thần nửa giây, mãi đến khi Đường Ngộ thu tay, trên ngón tay dính một sợi lông mi.

Là vừa rồi lấy từ khóe mắt cô ra.

Lúc Đường Ngộ để ngón tay sát lại, mùi xà phòng còn dính quanh hơi thở, cô mới lấy lại tinh thần, nhẹ giọng nói cảm ơn, sau đó xoay người trở lại phòng cho khách.

Phòng cho khách có đầy đủ hết mọi thứ, đồ dùng một lần cũng không ít.

Diệp Già Lam rửa mặt đơn giản, trước khi xuống lầu nấu cơm, dựa vào di động còn sót lại 8% pin xem tin nhắn một lần.

Có một tin của Dư Thu Hoa ——

【 Loan Loan, cơm trưa con ăn một mình, chiều mẹ mới về nhé. 】

Còn có một tin của Tô Cẩm Kha, đơn giản một câu:【 Mẹ nó, có điểm rồi! 】

Diệp Già Lam đều rep lại một chữ "Hảo"*, sau đó xuống lầu nấu cơm.

(Có thể hiểu nhiều kiểu: Dạ, Được, Tốt, Ừ...)

Phòng bếp rõ ràng không thường dùng, đồ vật đầy đủ hết, hơn nữa cơ bản đều mới cả

Diệp Già Lam đơn giản làm hai bát mì cải xanh, sau đó cho thêm hai quả trứng gà, lúc bưng lên bàn, Đường Ngộ đã thay quần áo xuống lầu.

Hai người ngồi đối diện nhau.

Diệp Già Lam vừa ăn vừa suy nghĩ xem khoảng thời gian từ bây giờ đến khi Dư Thu Hoa về cô phải vượt qua thế nào.

Đi tìm Tô Cẩm Kha, hoặc dứt khoát đến trường học xem điểm một chút, sau đó đến bệnh viện chờ Dư Thu Hoa tan làm.

Kế hoạch hoàn mỹ.

Diệp Già Lam nhấp môi, vừa cho một miếng cơm vào miệng, thì lại nghe thấy người đối diện nhẹ nhàng lên tiếng: "Chị ơi?"

"……"

Chị ơi——

Tay cầm đũa của Diệp Già Lam run lên, chiếc đũa suýt trượt ra khỏi miệng.

Miếng mỳ nghẹn trong cổ họng, sau đó, còn chưa kịp nhai, đã cứ thế nuốt xuống.

Ánh mắt Đường Ngộ dừng trên mặt cô.

Da cô trắng, lúc này hai má nóng lên phiếm hồng, mắt mở to tròn nhìn qua, rõ ràng là bị dọa không nhẹ.

Hôm qua lúc Hạ Chí gọi cô là "chị", chắc vẻ mặt của cô cũng thế này rồi.

Rõ ràng là vô ý, lại cực kì liêu nhân.

Khóe môi Đường Ngộ cong cong, "Chị hình như rất sợ em."

Diệp Già Lam: "……"

Cô với nam sinh thường ít tiếp xúc, Đường Ngộ lại đẹp với năm sinh bình thường gấp mấy lần, mỗi lần anh đến gần, mặt cô lại đỏ bừng lên.

Nếu nói về vấn đề có sợ hay không thì cô cũng chỉ sợ khi Đường Ngộ nhìn cô bằng loại ánh mắt này mà thôi.

Ví như vừa rồi ở cửa thư phòng, lại ví như, hiện tại.

Mang theo tính xâm lược, muốn ăn cô vào bụng vậy.

Diệp Già Lam cảm thấy Đường Ngộ người này là kẻ thích ghi thù, từ việc anh vẫn nhớ chuyện bị dẫm giày bảy tám năm trước là có thể nhìn ra rồi.

Cô cắn cắn chiếc đũa, "Cũng không phải rất sợ……"

Đường Ngộ không nói lời nào.

Diệp Già Lam nhìn anh mấy giây, thấy anh không có ý tiếp tục đề tài này nữa, mới nhẹ nhàng thở ra, cô tiếp tục cúi đầu, từ từ ăn nốt chén mỳ còn dư một nửa.

Đường Ngộ quả thật thích ghi thù.

Anh không động chiếc đũa nữa, tầm mắt như có như không dừng trên mặt cô bé đối diện, nghĩ: Cứ từ từ đáp lại.

Anh không ngủ một buổi tối, tất nhiên muốn cô phải chịu nhiều hơn nữa rồi.

-

Diệp Già Lam sau khi rửa bát xong thì rời khỏi nhà Đường Ngộ.

Cô quyết định đi tìm Tô Cẩm Kha.

Lúc ra khỏi tiểu khu, vừa lúc chạm mặt Tạ Cảnh Phi, đối phương chớp chớp mắt với cô, khuôn mặt kia thì đẹp đấy, nhưng lại hết dáng vẻ đnags khinh của cậu thiếu niên bất lương: "Lớp trưởng, tối qua ngủ ngon không?"

Diệp Già Lam: "……"

Cô liếc nhìn cậu ta một cái, không để ý đến cậu, bước nhanh ra khỏi tiểu khu.

Cô sợ Đường Ngộ, nhưng không có nghĩa là cô cũng sợ Tạ Cảnh Phi nhé.

Hai người này căn bản không giống cùng một loại người, có thể đi với nhau cũng là một chuyện kì lạ rồi.

Nhà Tô Cẩm Kha gia ở gần khu nhà cô, Diệp Già Lam chỉ đi mất có 5 phút.

Mở cửa cho cô chính là mẹ Tô, mặt mày hớn hở đưa cô vào nhà, giây tiếp theo, tiếng hống của sư tử hà đông cơ hồ muốn ném bay nóc nhà: "Kha kha, Loan Loan tới nhà!"

Tô Cẩm Kha còn đang ngủ, cọ tới cọ lui nửa ngày, mãi đến 10 giờ, mới mặc xong quần áo đi ra

Lúc 10 giờ rưỡi, hai người đến trường một chuyến.

Tô Cẩm Kha không học tốt như Diệp Già Lam, cứ đứng ở cửa phòng lão Ngô không dám vào, chờ Diệp Già Lam ra mới uể oải hỏi một câu: "Thế nào?"

Diệp Già Lam: "Cũng được."

Tô Cẩm Kha lấy thành tích hai người qua xem.

Cô nàng còn tốt, so ngày thường nhiều hơn mấy chục điểm; nhưng Diệp Già Lam so với thành tích ngày thường thành tích lại sụt mất 30 điểm.

Nhưng dù có kém nữa thì vẫn thuộc hàng top.

Tâm trạng Tô Cẩm Kha khá tốt, "Không có thứ tự sao a?"

"Không có."

Lão Ngô nói là sau khi phân ban sẽ có thứ tự theo lớp mới.

Vì để chúc mừng bản thân phát huy vượt xa ngày thường, Tô Cẩm Kha đã đứng ra mời Diệp Già Lam đi ăn thịt nướng

Hơn 2h chiều, di động Diệp Già Lam còn 5% pin kéo dài hơi tàn, Dư Thu Hoa lại gửi tin nhắn qua.

Hỏi cô đang ở đâu.

Diệp Già Lam hít một hơi, ở bên ngoài chạy loạn cả ngày, cô ra khỏi cửa hàng thịt nướng, chia tay Tô Cẩm Kha ở ửa khu, sau đó mới về nhà.

Cánh cửa đối diện đóng chặt, cũng không biết bên trong có người hay không nữa.

Diệp Già Lam nhìn hai giây, sau đó mới gõ cửa nhà mình đi vào.

-

Mùa hạ nắng gắt, mặt trời bên ngoài càng chói chang.

Nam thành đã nhiều ngày không mưa, lúc ra ngoài cơ bản có thể bốc cháy một lớp da.

Diệp Già Lam gần như dùng toàn bộ nghỉ hè để ở nhà, lúc ra ngoài, hầu như đều là theo yêu cầu của Dư Thu Hoa nữ sĩ gọi Đường Ngộ ở đối diện qua ăn cơm.

Các hoạt động còn lại, cơ bản chỉ có cô ở nhà bật điều hào, rồi bị Tô Cẩm Kha kéo đi tập yoga mà thôi.

Trước khi nghỉ hè, Diệp Già Lam còn nhận được một cuộc điện thoại quốc tế.

Đến từ ba ba của cô ở bên kia đại dương, Diệp Cảnh.

"Loan Loan, tới chỗ ba chơi mấy ngày chứ?"

Dư Thu Hoa và Diệp Cảnh, một người là bác sĩ, một người là kiến trúc sư, đều rất bận rộn, thời gian dài, tình cảm cũng dần phai nhạt, sau khi sinh Diệp Già Lam không lâu thì đã ly hôn rồi.

Xem như là chia tay trong hoà bình, lúc chưa ly hôn cũng thường xuyên cãi nhau, sau khi ly hôn hai bên ngược lại còn có thể tâm bình khí hòa nói với nhau vài câu.

Diệp Cảnh mấy năm trước đã tái hôn cưới vợ Mỹ, nhưng Dư Thu Hoa bình thường đều rất bận rộn, hơn nữa không có suy nghĩ ấy, nên tới giờ vẫn còn độc thân.

Diệp Già Lam đếm trên đầu ngón tay, lúc ấy nghỉ hè còn lại không đến hai tuần.

Cô từ chối.

Sau đó giây tiếp theo, cô nghe thấy đầu bên kia có tiếng em trai cùng cha khác mẹ tê tâm liệt phế khóc thét lên: "Chị ơi, chị không yêu em sao? Chị đã lâu lắm rồi không tới thăm em!"

Cậu nhóc phát âm tiếng Trung không tiêu chuẩn lắm, Diệp Già Lam vừa đau lòng vừa buồn cười, nghĩ một hồi lâu, hứa hẹn nghỉ đông sẽ qua thăm cậu nhóc mới dỗ dành được.

Cắt đứt điện thoại, cô lật xem lịch ngày.

Thời gian qua rất nhanh, đã sang tháng tám.

Năm ba cao trung khai giảng giữa tháng 8.

Nghỉ hè còn không đến hai mươi ngày, một đám học sinh lại đội mặt trời chói chang trở lại trường học.

Ngày khai giảng đầu tiên, danh sách phân ban dán cửa các lớp.

Diệp Già Lam thấy tên mình ở lớp 1, căn cứ vào dòng tên họ tra qua.

Người vây quanh cửa thật sự quá nhiều, Diệp Già Lam còn chưa kịp nhìn rõ tên người khác đã bị đẩy vào lớp mất rồi.

Người trong phòng không nhiều lắm, trên bục giảng dán một danh sách xếp thứ tự dựa theo thành tích.

Trường học cũng không sợ phiền toái, bảng xếp hạng còn dùng mấy kiểu liền.

Diệp Già Lam nhìn từ dưới lên, từng hàng từng hàng một xem lên, nhìn thấy được tầm mười mấy cái tên quen thuộc.

Không có Tô Cẩm Kha.

Nhưng Tạ Cảnh Phi thế mà lại đội cuối sổ.

Lại hướng lên trên, cô thấy tên của mình, ở vị trí thứ hai.

Đã trong dự kiến, nhưng cũng ngoài ý liệu.

Diệp Già Lam ngừng thở, dùng một loại tâm trạng giống như là thành tâm kính nể học bá mà nhìn lên phía trên, sau đó, cô thấy một cái tên vô cùng quen thuộc.

Đường Ngộ.

Lại nhìn qua điểm, cao hơn cô những 50 điểm.

Diệp Già Lam: "……"

Con mẹ nó, đây vẫn còn là thành tích cho người đi thi à?

———

Tác giả có lời muốn nói:

Chương này không có Hạ Chí!! Không phải gọi "Chị" thì đều là Hạ Chí đâu!!

Bạn đang đọc truyện *Chín Chương Thành Thơ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Diệp Già Lam đứng nhất nhiều năm như thế, hiếm lắm mới bị người ta đá xuống một lần.

Hơn nữa lại còn là do chênh lệch lớn như thế đá xuống.

Mấy năm nay điểm của cô vẫn luôn rất ổn định, bình thường vị trí thứ hai có đổi thì cô vẫn vững chân đứng nhất, mỗi lần hầu như đều hơn người thứ hai hai mươi mấy điểm lận

Cho nên lúc làm bài đại số, cô lại nghĩ, dù không giải mấy đạo đề thì thành tích của cô vẫn sẽ nằm top, hơn nữa, chắc chắn điểm chênh lệch với người đứng trên cũng không lớn.

Kết quả ai ngờ đến nửa đường lại nhảy ra một tên Trình Giảo Kim.

Diệp Già Lam dời mắt, rơi xuống tên Tạ Cảnh Phi xếp phía sau, nhẹ nhàng nhíu mi.

Cô nhớ rõ Tạ Cảnh Phi từng nói Đường Ngộ là vì lần này thi không tốt, nên mới trở nên khác thường mà.

Cô lại nhìn điểm từng môn của Đường Ngộ.

Trừ ngữ văn, những môn khác không phải full điểm thì cũng gần full rồi còn gì.

Nếu đây còn gọi không thi tốt, thế thì thế quái nào mới là thi tốt hả?

Càng nghĩ càng cảm thấy lúc ấy Tạ Cảnh Phi chỉ là tùy tiện tìm một lý do qua loa lấy lệ lừa cô.

Diệp Già Lam xem điểm mất vài phút, người trên bục giảng vây lại càng ngày càng nhiều.

Cô chui ra khỏi đám người, lại về chỗ ngồi.

Bởi vì còn chưa xếp chỗ, nên vị trí đều là tùy tiện chọn thôi, nếu nhìn theo chiều cao thì cũng không đồng đều.

Gần 9 giờ, bạn học trong lớp cơ bản đều đã đến, có người nguyên bản là bạn học lâu năm rồi thì nhanh chóng nói chuyện phiếm với nhau, còn nếu không quen thì cũng đi làm quen với nhau.

Cũng có mấy học bá không chịu tác động vẫn đang đọc sách.

Diệp Già Lam xoa xoa tai, thất thần mở cuốn vật lý tự chọn ra.

Có bạn học cùng học hai năm qua chào hỏi cô, Diệp Già Lam cũng mặc kệ có nhận ra hay không, vì tránh để xấu hổ, đều đối xử bình đẳng, cong khóe miệng cười với bọn họ.

Có nữ sinh ngồi xuống bên cạnh cô: "Lớp trưởng, lát nữa tớ có thể ngồi cùng cậu không?"

Mới vừa nói xong, chủ nhiệm lớp đã đi vào, "Mọi người trật tự một chút."

Khóe môi Diệp Già Lam giật giật, trao đổi ánh mắt với nữ sinh bên cạnh ý bảo được thôi, không mở miệng nói tiếp.

Chủ nhiệm lớp mới là một cô giáo, họ Giản, dạy tiếng Anh, tuổi nhìn qua thì chắc vừa mới 30, trang điểm tươi trẻ hoạt bát.

Giới thiệu đơn giản vài câu xong, phía dưới đã có bạn học rất quen thuộc gọi cô là "Tiểu Giản".

Không khí lớp học rất tốt đẹp.

Chủ nhiệm lớp đứng trên bục giảng quét một vòng xuống các bạn học phía dưới, sau đó chụp tay: "Lớp chúng ta đây đều là những bạn học ưu tú được lựa chọn từ toàn khối, nên sẽ không xếp chỗ ngồi theo thành tích, các em giờ ra ngoài hành lang, xếp thành hai hàng, nam một hàng nữ môth hàng, chờ lát nữa lúc cô gọi vào thì hai người một cặp đi vào nhé!"

Cô nói xong thì đưa tay ý bảo mọi người đứng dậy.

Diệp Già Lam thu dọn mọi thứ tốt, đi cùng nữ sinh bên cạnh ra ngoài, sau đó đứng ở dựa vào tường ngoài hành lang

Tạ Cảnh Phi và Đường Ngộ đến muộn mấy phút, cậu ta vừa thấy cảnh này,: "Ai, tất cả bị phạt đứng đấy à a?"

Cậu ta quen biết rộng, cũng quen biết mấy bạn học giỏi.

Có mấy nam sinh quen biết với cậu ta lập tức nói: "Xếp chỗ đó!"

Tạ Cảnh Phi "Nga" một tiếng, cùng Đường Ngộ dứt khoát thuận thế đứng ở phía sau cùng, cậu ta liếc phía đối diện một cái, sau đó thổi tiếng huýt sáo: "Lớp trưởng, cậu cũng ở lớp 1 sao a?"

Diệp Già Lam nhìn cậu ta, không muốn nói gì.

Hôm nay cô cực kì không muốn nói chuyện với người bên cạnh Tạ Cảnh Phi.

Tạ Cảnh Phi quay đầu hỏi một nam sinh khác bên cạnh: "Nam nữ một bàn sao?"

Chỗ cậu ta đứng lại vừa hay là chỗ song song với Diệp Già Lam.

Nam sinh kia nhìn cậu ta xem thường: "Tưởng bở à."

Tạ Cảnh Phi nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng không cần phải đổi vị trí với vị đại gia kia rồi.

Cậu ta lại nhìn Diệp Già Lam: "Lớp trưởng, cậu chưa tỉnh ngủ à, sao thấy tâm trạng không tốt lắm?"

Diệp Già Lam: "……"

Cô quay đầu đi, đối diện với bức tường.

Tốc độ di chuyển của đội ngũ phía trước rất nhanh, lập tức đã đến những người phía sau.

Dáng Diệp Già Lam ở trong nhóm nữ sinh có thể xếp vào dạng cao, nên là một trong những người ở cuối

Cô không thể ngồi cùng bàn với nữ sinh vừa rồi.

Vì nữ sinh kia cao 1m55, lùn hơn cô nửa cái đầu.

Bạn cùng mới của Diệp Già Lam là một nữ sinh cao cao gầy gầy, sau khi bỏ sách giáo khoa lên bàn xong, cô quay đầu nhìn cô bạn một cái, chuẩn bị chào hỏi một chút.

Có chút quen quen.

Lại nhìn thêm một cái, Diệp Già Lam đã nhớ ra.

Là nữ sinh lần trước ở tiết tự học buổi tối tới tìm Đường Ngộ đây mà!

Câu chào hỏi của Diệp Già Lam nghẹn lại ở cổ, không nói ra được.

Cửa sau có người đi vào, ngay sau đó sau bàn có tiếng ghế dựa bị kéo ra.

Nữ sinh kia có tình địch đông đảo, rõ ràng không nhớ Diệp Già Lam là ai, cô nàng nâng nâng cằm, lạnh nhạt đảo mắt liếc một cái, "Tôi tên Phó Đồng."

Diệp Già Lam gật gật đầu, "Diệp Già Lam."

Cô nghĩ thầm, oan gia ngõ hẹp.

Vừa muốn quay đầu xem người làm cho cái vị Phó Đồng tâm viên ý mã đang ở chốn nào, ngay nghiêng phía sau đã có người gọi cô một tiếng: "Lớp trưởng, bọn tớ ở đây!"

Người nọ khi nói chuyện có khẩu âm phương bắc.

Tạ Cảnh Phi ở nghiêng sau bàn cô, vậy Đường Ngộ, 90% là ở ngay sau bàn cô rồi.

Diệp Già Lam nghiêng mặt sang chỗ lối đi nhỏ, cũng không quay đầu chứng thực.

Khỏi cần chứng thực, mị nhãn của Phó Đồng ngồi cùng bàn cô đã sớm ném đến chỗ người nọ ngồi sau cô rồi.

Tạ Cảnh Phi lại gọi cô: "Chị Lam, sao cậu không nói chuyện với tớ a?"

Diệp Già Lam: "……"

Cô giống như lập tức trở về nhiều năm trước, khi làm đại tỷ được vây quanh vậy.

Quả thực là lịch sử đen tối mà.

Mặt già của Diệp Già Lam nóng lên, hơi hơi quay đầu xuống, nhẹ giọng nói một câu: "Học đi!"

Giọng cô vốn dĩ đã không lớn, mấy bàn bên cạnh lại đang làm quen nhau nên dễ dàng áp tiếng cô xuống.

Tạ Cảnh Phi không nghe được, hơi nghiêng người về phía trước: "Cái gì cơ?"

Còn chưa ghé sát vào, Đường Ngộ đã nghiêng đầu liếc cậu ta một cái: "Sao lắm lời thế?"

Tạ Cảnh Phi lẩm bẩm lầm bầm ngồi lại vị trí.

Thật nhỏ mọn, đến cả nói chuyện cũng không cho cậu ta nói với Diệp Già Lam.

-

Bài thi cuối kỳ được trả vào tiết cuối buổi sáng.

Đến giờ tan trưa, Diệp Già Lam không về nhà ăn cơm.

Dù sao buổi trưa Dư Thu Hoa không ở nhà, cô cũng lười về nhà lại phải nấu cơm, dứt khoát cùng Tô Cẩm Kha đến nhà ăn giải quyết bữa trưa.

Thời gian nghỉ trưa, Tô Cẩm Kha có tới lớp 1 xem.

Bạn học trong lớp phần lớn đã về ký túc xá hoặc về nhà nghỉ ngơi, lúc này an an tĩnh tĩnh, Diệp Già Lam cho nhỏ điều hòa, vừa muốn bò lên bàn ngủ một lát, Tô Cẩm Kha chợt "Ai" một tiếng, "Loan Loan, bạn học Đường Ngộ học giỏi thế kia à?"

"……"

Diệp Già Lam không ngủ được.

Cô "Ừ" một tiếng, dừng một chút, lại nói: "Kha Kha, tớ hỏi cậu một vấn đề."

"Vấn đề gì?"

"Nếu cậu kèm cho một bạn học, bạn học đó không từ chối, sau đó lại đi thi, cậu phát hiện ra bạn học kia còn bỏ rơi cậu cả mấy con phố lận, cậu cảm thấy lúc cậu kèm cậu ta, cậu ta sẽ nghĩ gì về cậu hả?"

"Cậu cảm thấy tớ có thể kèm cho ai được hả a? Đến Tạ Cảnh Phi thi còn tốt hơn tớ kìa……"

Diệp Già Lam giương mắt nhìn cô.

Tô Cẩm Kha lập tức chuyển miệng: "Có khả năng cậu ta sẽ cảm thấy tớ là sa điêu*."

*(*là nghệ thuật điêu khắc bằng cát, bắt nguồn từ California và Florida ở Mỹ vào đầu thế kỉ 20)*

Dù sao thì loại hành vi này thoạt nhìn rất tự mình đa tình đó.

Diệp Già Lam: "……"

Cô buồn ngủ lại không ngủ được, lấy sách ôn tập ra, bắt đầu làm bài thi vật lý.

Qua một lát, Tô Cẩm Kha cũng về lớp mình ngủ trưa.

Lớp học chỉ còn lại mình Diệp Già Lam, cô làm bài đến nhàm chán, lại bất điều hòa to lên một chút.

Hai giờ rưỡi vào học, cô quyết định vẫn nên ngủ một lát, con buồn ngủ ấp ủ là thế, mới vừa ghé lên trên bàn, cửa sau đã bị người ta đẩy ra: "Hôm nay thật……"

Giọng nói ngừng lại, "Chị Lam, sao cậu không về nhà?"

Diệp Già Lam: "……"

Cô lại từ trên bàn bò dậy, lạnh nhạt đáp một câu: "Bên ngoài quá nóng, không muốn về."

"Cũng giống……" Tạ Cảnh Phi lập tức lại định đi ra từ cửa sau, "Chị Lam, tớ đi mua côca côla lạnh cho cậu!"

"……"

Còn chưa kịp từ chối, Tạ Cảnh Phi đã giống như bị cuồng phong cuốn ra ngoài.

Lần này Diệp Già Lam thật sự ngủ không được nữa, cô định đi rửa cái mặt, kết quả mới vừa đứng lên, cửa sau lại có một người đi vào.

Người nọ chắc cũng vừa rửa mặt xong, tóc ngắn trên trán ướt một nửa, che khuất non nửa lông mày, anh cúi xuống, có giọt nước cứ thế dọc theo cằm nhỏ xuống.

Diệp Già Lam lại định ngồi xuống.

Cô đứng tại chỗ vài giây, cúi đầu thoáng nhìn, thấy bài thi trên bàn Đường Ngộ.

Cơ bản không thấy được màu bút đỏ.

Cô nhấp môi, lời còn chưa kịp qua đại não, đã bật thốt lên: "Cậu học tốt như vậy…… Lúc tớ cho cậu mượn sách ôn tập vì sao lại nói thường thôi?"

Cô còn nhớ rõ lúc ấy hỏi anh tiếng Anh thế nào.

Anh nói thường thôi.

Thường thôi cái rắm.

Diệp Già Lam càng nghĩ càng cảm thấy buồn bực, sợ thật ứng với cậu Tô Cẩm Kha nói vừa rồi, hai chữ "Sa điêu" bay bay trước mắt cô, cô nhíu mày: "Có phải cậu cảm thấy tớ ngốc……"

Phía sau còn một chữ không nói ra, cô sẽ không nói lời thô tục.

Đường Ngộ đến gần vài bước, ánh mắt anh lướt qua mấy tờ bài thi, sau đó dừng trên mặt Diệp Già Lam.

Cô thoạt nhìn rất ủy khuất.

Đường Ngộ nhẹ nhàng nâng khóe môi, "Không phải."

Anh thế mà vẫn còn cười.

Diệp Già Lam hít sâu một hơi, miễn cưỡng bình tĩnh lại, vừa muốn đi qua người anh, Đường Ngộ lại tiến lên nửa bước.

Chân cô nâng lên chân không thể không thu lại.

Đường Ngộ đứng ngay trước mặt cách cô hơn mười centimet.

Anh hơi hơi cúi người, tay trái lướt qua bên cạnh người Diệp Già Lam, đầu ngón tay nhẹ điểm lên bàn học của cô, "Bởi vì,"

Sau đó, Diệp Già Lam nghe thấy anh nói bên tai mình, hình như có nhẹ cười một tiếng: "Muốn cậu…… sách*."

*(*là "muốn sách của cậu", nhưng do cấu trúc ngữ pháp nên tui để nguyên thế này. Tại sao? Tại vì như thế mới truyền tải được điều anh thật sự muốn nói đó >~<)*

Bạn đang đọc truyện *Chín Chương Thành Thơ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Khoảnh khắc Đường Ngộ dừng nửa giây kia, hô hấp của Diệp Già Lam cũng nhẹ nhàng ngừng lại một chút.

Khoảng cách giữa hai người rất gần, đến cả hơi lạnh điều hòa thổi qua cũng đều bị người trước mặt ngăn trở, độ mát giảm đi không ít.

Nhân tố bên ngoài cùng bên trong đều quấy nhiễu, chóp mũi mịn màng của Diệp Già Lam chảy ra một lớp mồ hôi, cô có chút lắp bắp "Cậu muốn sách của tớ…… Làm gì?"

Đường Ngộ không trả lời.

Anh vừa cúi đầu là có thể nhìn thấy vành tai thiếu nữ gần trong gang tấc, vành tai rất nhỏ, lại hồng đến trong trong.

Nếu tiến sát thêm một chút ——

Có khả năng anh sẽ không khống chế được, cắn xuống một miếng.

Khóe môi Đường Ngộ mím mím, ánh mắt anh chuyển rời, đầu ngón tay di động, kéo tờ giấy Diệp Già Lam đè dưới cuốn sách ôn tập vật lý

Tiếng rất nhỏ, giống như bị tiếng điều hòa che mất.

Đuôi mày Diệp Già Lam khẽ nâng, vừa muốn quay đầu xem thử, Đường Ngộ đã thu tay lại, anh nhẹ nhàng dựa ra phía sau, tùy tiện dựa vào bàn mình.

Dáng người thiếu niên rất phát triển, một đôi chân thẳng tắp thon dài.

Hôm nay anh mặc đồng phục thôi, cũng vẫn đẹp hơn người khác.

Ánh mắt Diệp Già Lam chỉ ngừng lại một chút rồi lập tức rời đi, nhìn bài thi anh đang cầm trong tay.

Là bài thi có điểm thấp nhất kì thi cuối kì của cô, mấy đạo đề của đề toán học.

Đường Ngộ hơi hơi rũ mắt, không nhìn cô, tầm mắt nhanh chóng lướt qua bài thi kia.

Lúc Diệp Già Lam đi thi, trạng thái không tốt lắm, không nói đến việc bỏ mấy câu, lại còn sai nhiều hơn bình thường không ít.

Cô thấy Đường Ngộ tùy tiện lật bài thi sang phía sau, sau đó nhìn thoáng qua, anh giương mắt nhìn cô.

"Sao không làm?"

Làm cũng không cao như cậu được.

Diệp Già Lam nghĩ thầm, nhưng vẫn thành thành thật thật đáp: "Hôm đó không thoải mái lắm."

Mắt Đường Ngộ hơi hơi híp lại.

Hôm đó thu xong anh có nghe Tạ Cảnh Phi nói qua.

Tạ Cảnh Phi quá hiểu anh, từ trước đến nay đều biết anh muốn nghe cái gì, không muốn nghe cái gì, vừa ra khỏi trường thi đã nói với anh một câu: "Hôm nay lớp trưởng lúc làm bài thi toán thân thể không thoải mái, trước khi hết giờ chục phút đã ghé lên bàn ngủ mất tiêu rồi."

Trước hơn mười phút còn có khả năng, trước những mấy chục phút, bài thi cơ bản là không ổn rồi.

Quả nhiên, Tạ Cảnh Phi lại bỏ thêm một câu: "Lúc thu bài thi tớ có liếc một cái, nửa trang sau bài thi cậu ấy vẫn chưa làm."

"Học bá chính là học bá, chưa đến một nửa cũng có thể được điểm cao hơn chúng ta làm cả bài."

Đường Ngộ cảm thấy là do trước khi thi một ngày cô không nhận được cách liên lạc với Quý Nhiên, anh nhíu mày, ánh mắt cũng lạnh xuống: "Câm miệng."

Tạ Cảnh Phi thật sự ngậm miệng.

Buổi còn lại hôm ấy thi môn tổ hợp, kì thật mỗi môn Đường Ngộ đều không làm mấy câu lận.

Anh cố ý phóng thủy*, nhưng cũng không thả quá nhiều.

*(*phóng thủy: chỉ bản lĩnh cạnh tranh trong lúc thi đấu, trình độ chuyên môn trong lúc đối đầu, dù thực lực chiếm ưu thế so với đối phương, nhưng*

do 1 nguyên nhân nào đó mà cố ý yếu thế, bại bởi vốn dĩ thực lực yếu kém một bên hoặc là muốn giữ vững sự yên ổn. Thông thường nguyên nhân phóng thủy là có giao dịch bên trong, do quan hệ, hoặc là lợi dụng quy tắc sắp xếp chiến thuật. ___Tạm dịch và cảm thấy sai sai ¥-¥)

Nhưng Diệp Già Lam lại không biết.

May mà cô không biết, nếu không có khả năng cô sẽ bị đả kích đến hoài nghi nhân sinh mất thôi.

Đường Ngộ đặt bài thi lên bàn mình, dùng tay phải nhẹ nhàng giữ lại, giọng điệu có chút không chút để ý: "Không ngủ ngon sao?"

"Ừ."

Diệp Già Lam lại nghĩ tới cái tin nhắn kia.

Suy nghĩ vài giây, cô vẫn quyết định nói bóng nói gió xác nhận một chút, "Hôm đó cậu có thấy tin nhắn trên di động tớ không?"

Đường Ngộ nâng đầu, nghiêng mắt nhìn cô.

Đáy mắt anh rất sâu, đuôi mắt hơi hơi cong lên, cười như không cười.

Diệp Già Lam không chịu nổi loại ánh mắt này, lập tức lại lúng túng: "Không thấy thì……"

Mới vừa nói xong, cô đã nghe thấy Đường Ngộ đáp: "Thấy."

Mắt Diệp Già Lam mở to hơn chút.

"Bị tớ xóa rồi."

"……"

Anh không hề tìm từ ngữ che dấu gì cả, giống như đang quang minh chính đại khiêu chiến với Diệp Già Lam vậy.

Chiến lợi phẩm là Quý Nhiên.

Đối thủ quá cường đại, Diệp Già Lam cảm thấy chút thinh thích còn lại của mình với Quý Nhiên, giống như một đốm lửa nho nhỏ, không chỉ không thể bùng lên mạnh mẽ, mà lúc này đây lại còn bị một chậu nước lạnh dội cho tắt ngóm luôn.

Cô khụ một tiếng: "Có phải hay không, cậu…… thích Quý Nhiên?"

Nếu thật như vậy, vậy thì chuyện lần này Đường Ngộ hơn cô cả mấy chục điểm cũng có thể lý giải rồi.

Khẳng định là muốn ra oai phủ đầu với cô, dùng sự thật nói cho cô biết mặc kệ là luận mỹ mạo hay luận IQ, cô vẫn không thể so được với anh.

(Không nhịn nổi muốn nói vài câu: best Lam Lam luôn! Lam tỷ, suy nghĩ của tỷ..... Bỏ đi, coi như Ngộ Ngộ đã thành công trong việc chặt đứt tơ tưởng của Lam Lam với bạn Quý Nhiên. Dù con đường nó có hơi... một tí!)

Mái tóc dài của Diệp Già Lam rũ xuống vai mấy sợi, cô giơ tay nhẹ túm lấy, vừa muốn nói thêm câu "Tớ không tranh với cậu đâu", Đường Ngộ đã nhẹ nhàng "Xuy" một tiếng.

Lời của cô lại nghẹn lại, hiểu rõ gật gật đầu: "Tớ hiểu tớ hiểu mà."

Xã hội phát triển, khoa học kỹ thuật tiến bộ.

Nam×nam hiện tại cũng không phải chuyện gì mới mẻ cả.

Diệp Già Lam cảm thấy Đường Ngộ chỉ là ngại thừa nhận, rất có mắt nhìn không tiếp tục đề tài này nữa, cô duỗi tay lấy bài thi của mình về, nhưng người nọ lại không chịu buông tay.

Bài thi cứ thế giằng giựa mấy giây dưới hai ngón tay của bọn họ, Diệp Già Lam không lấy bài được, giương mắt nhìn qua.

Vệt đỏ bên tai cô còn chưa rút hết, mắt vẫn ngập nước long lanh, "Tay."

Ánh mắt Đường Ngộ nặng nề, nhìn chằm chằm đôi môi hồng nhuận xinh đẹp của cô, câu môi: "Cậu biết cái gì?"

Cô còn có thể biết cái gì?

Diệp Già Lam còn chưa tìm được từ thích hợp, người cửa đã có người khẽ hát đi vào.

Tạ Cảnh Phi mua một lon Coca ướp lạnh, một chai nước khoáng, bỏ hai chai lên bàn mình: "Ngộ ca Lam tỷ, tiểu đệ mời hai người uống nước!"

Diệp Già Lam: "……"

Cô phát hiện từ khi đổi lớp mới, sau khi cô không phải lớp trưởng nữa, xưng hô của Tạ Cảnh Phi đối với cô cũng thay đổi luôn rồi.

Tay Diệp Già Lam vẫn còn đè lên bài thi của mình, không lấy lon Coca kia.

Tạ Cảnh Phi chậm nửa nhịp mới chú ý tới tư thế của hai người, không tính là quá gần, nhưng khẳng định cũng không tính là xa.

Mấu chốt chính là, trọng tâm của hai người bọn họ dường như đều ở trebe một tờ bài thi, cậu ta nhìn Đường Ngộ một cái, lại liếc Diệp Già Lam một cái, cuối cùng quyết định hỏi người dịu dàng thứ hai: "Hai người…… Làm gì vậy?"

Diệp Già Lam lại kéo kéo bài thi của mình, tờ bàu kia đã mong manh đến độ dường như chỉ cần dùng chút lực là có thể xé đôi ra rồi.

Cô mím môi, dứt khoát buông lỏng tay, nói: "Không có gì."

Tạ Cảnh Phi cảm thấy không khí không thay đổi.

Cậu ta vội vàng đẩy lon Coca lại.

Diệp Già Lam không duỗi tay lấy, cô kéo ghế ra, "Không cần, cảm ơn."

Vừa muốn xoay người ngồi xuống, tay đã bị người ta nắm lấy, người nọ ở phía sau đã ngồi lại, tay anh vẫn không buông ra: "Bỏ bài thi sao?"

Diệp Già Lam: "……"

Lúc cô muốn lấy anh lại không buông tay, lúc này cô bỏ thế mà anh lại còn dám hỏi loại câu này?

Diệp Già Lam hoàn toàn hiểu nổi anh nghĩ cái gì, cô có chút giận, lúc nói chuyện, giọng hơi mang theo âm mũi: "Bỏ."

Nhìn càng ủy khuất.

Khóe môi Đường Ngộ bất động thanh sắc câu lên, lại lật bài thi của cô sang nửa trang sau, sau đó, đầu ngón tay chỉ chỉ lên trang giấy: "Làm lại một lần."

Cái anh chỉ chính là bài Diệp Già Lam làm sai.

Hai tháng trước đều là Diệp Già Lam phụ đạo cho anh, kết qua, qua hai tháng, hai người lại đổi thân phận cho nhau.

Diệp Già Lam nhìn chằm chằm mấy chỗ có vết bút đỏ trên bài thi, "Nga" một tiếng, lần này lại lấy bài thi lại, Đường Ngộ vẫn không buông tay.

"Làm ở đây!"

Tạ Cảnh Phi bên cạnh nhìn đến trợn mắt há hốc mồm, "Ngộ ca, có phải cậu đối xử phân biệt quá rồi không hả?"

Đường Ngộ cho tới bây giờ còn chưa từng chủ động dạy cậu ta làm bài đâu đấy.

Tuy rằng cũng là do Tạ Cảnh Phi không muốn làm.

Đường Ngộ không để ý đến cậu ta, quay đầu, nhìn cô gái đứng trước mặt.

Cô dịu dàng xinh đẹp, mặt trời bên ngoài độc như thế, mà cánh tay cô vẫn cũ trắng nõn sạch sẽ, giống như có thể sáng lên vậy

Diệp Già Lam nhíu mày, vài giây sau, cô khuất phục dưới sự uy hiếp lớn của Đường Ngộ, xoay ghế, cầm bút làm bài trên bàn Đường Ngộ.

Tạ Cảnh Phi đến bên Đường Ngộ, "Lớp trưởng, sao cậu lại học giỏi thế a?"

Diệp Già Lam không để ý đến cậu ta.

Vấn đề này không phải hỏi người bên cạnh cậu ta càng trực tiếp hơn sao.

"Lớp trưởng, chữ cậu viết cũng đẹp nữa!"

"……"

Trước kia cô ít tiếp xúc với Tạ Cảnh Phi, nên cũng không hề biết cậu ta là một kẻ nói nhiều như thế đấy.

Diệp Già Lam tiếp tục vùi đầu vào đề toán.

Tổng cộng làm sai bốn câu, có hai câu là vì tính sai, một câu vì ban đầu để ý, lúc viết công thức lại sai ký hiệu.

Cuối cùng một đề sai, cô không tìm ra lỗi.

Diệp Già Lam khi gặp phải đề khó thì thích cắn đầu bút, kết quả lần này mới vừa cắn lên, Tạ Cảnh Phi liền "Ai" một tiếng, "Lam tỷ, đây là bút của Ngộ Ngộ."

"……"

Cô lập tức buông miệng, đầu cúi thấp lại càng thấp.

Lần tìm lỗi của câu này làm cô tốn gần mười phút, rốt cuộc cũng làm ra.

Trong lúc này phòng học vẫn luôn an an tĩnh tĩnh, Tạ Cảnh Phi luôn quấy rầy cô đã bắt đầu ghé lên bàn ngủ rồi.

Đường Ngộ khẽ tựa vào lưng ghế, kéo xa khoảng cách với cô ra một ít.

Từ khoảng cách này của anh nhìn qua, còn có thể thấy lông mi cô rũ xuống, nhưng lại không quá rõ ràng.

Sau đó giây tiếp theo, anh thấy Diệp Già Lam nâng mắt, đẩy bài thi lên phía trước: "Làm xong."

Cô mất nửa tờ giấy tính toán.

Đường Ngộ lúc này mới cúi người qua, liếc qua kết quả trước rồi mới lại quay lên xem cách cô giải.

Cách giải không có vấn đề, nhưng hơi rắc rối

Anh lấy bút trong tay Diệp Già Lam, sau đó viết sang bên cạnh hai công thức, "Lần sau dùng cái này tính."

"…… Ừm."

Hơi thở nam tính sạch sẽ mát lạnh xẹt qua phía trước, tim Diệp Già Lam đập nhanh hơn mấy nhịp, cô rũ mi, nên khó phát hiện ra

"Không nhìn đề cũng nhìn tớ, cậu ừm cái gì hả?"

"……"

Diệp Già Lam lúc này mới chuyển ánh mắt lên bài thi trên mặt bàn.

Cô phát hiện gần đây bản thân có chút không bình thường lắm.

Mỗi lần Đường Ngộ tới gần, thậm chí không cần quá gần, cô đã cảm thấy tim bắt đầu gia tốc đập, giống như mới vừa chạy xong tám trăm mét vậy.

Cũng không khác gì lời nữ sinh bên cạnh nói vào ngày Đường Ngộ đến đầu tiên.

Nữ sinh kia lúc ấy hình dung loại cảm giác này là động tâm, nhưng Diệp Già Lam cảm thấy không phải, cô kiên định cho rằng là vì bản thân ít tiếp xúc với nam sinh, nên sinh ra phản ứng là rất bình thường.

Cô quyết định lần sau sẽ đi tìm em trai Tô Cẩm Kha làm thí nghiệm một chút.

Mới vừa nghĩ như vậy xong, trước mặt đã đẩy đến một quyển sách ôn tập.

Sách của Đường Ngộ đều là sách mới cả, bên trên đều sạch sẽ, một chữ cũng không có.

Diệp Già Lam thấy anh viết ở phía trên mấy câu đề, là cùng loại với câu cô vừa làm, đáp án bên dưới lại giải đơn giản hơn cô nhiều.

Cô duỗi tay sờ sờ lon Coca lạnh, bọt nước lành lạnh trên chai dính đầy ngón tay, cô lại đem ngón tay dán lên vành tai cho dịu xuống, rồi mới cúi đầu nghiêm túc xem đề.

Tiếng ngáy của Tạ Cảnh Phi bên cạnh vang lên, lúc này có công hiệu thôi miên cực tốt.

Lúc Diệp Già Lam nhìn đến cái đề thứ ba thì không chống đỡ nổi, ghé lên bàn ngủ luôn.

Cả gian phòng chỉ còn lại một mình Đường Ngộ vẫn tỉnh.

Anh lấy cây bút trong lòng bàn tay Diệp Già Lam ra, lúc ghé sát lại, có nghe được tiếng hít thở nhè nhẹ của cô.

Quả nhiên, đến cả hô hấp của cô cũng ngọt thế.

Môi Đường Ngộ giơ giơ lên, giống hệt lần xóa tin nhăn trong di động của cô, ma xui quỷ khiến, anh hơi cúi thấp, sau đó trên vành tai thiếu nữ, nhẹ nhàng cắn một cái.

Bạn đang đọc truyện *Chín Chương Thành Thơ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Đây hoàn toàn là hành động theo bản năng.

Đường Ngộ không dùng lực, hàm răng vừa mới đụng tới vành tai cô thì lập tức phản ứng lại.

Trên tóc thiếu nữ có mùi dầu gội nhẹ nhàng tỏa ra, hương chanh nhàn nhạt, trong vị chua lại chứa vị ngọt.

Đường Ngộ rõ ràng luôn tỉnh táo hơn người, nhưng lại ma xui quỷ khiến thế nào mà không lập tức buông ra.

Trước kia, anh có chú ý tới trên tai Diệp Già Lam có lỗ khuyên, nhưng hình như không đeo khuyên tai bao giờ, răng anh hơi dùng lực, có khả năng nhẹ nhàng nghiền qua lỗ khuyên kia, cô gái khẽ hừ nhẹ một tiếng.

Nhưng vẫn không tỉnh lại.

Răng Đường Ngộ buông lỏng, anh lùi lại một chút, sau đó chuyển tầm mắt, thấy chỗ Diệp Già Lam vừa bị anh cắn hiện lên một vệt hồng hồng.

Phía trên mơ hồ hiện lên dấu răng, không khó thấy.

Diệp Già Lam lúc này vẫn đang ghé lên mặt bàn, sau khi hừ một tiếng, vẫn luôn an an tĩnh tĩnh, mày nhăn, giống như đang mơ một giấc mơ không yên nào đó.

Đường Ngộ mím môi.

May mà không tỉnh.

Nếu không bị cô biết chuyện thì không tốt lắm.

Lại nghĩ anh giống tên biến thái mất.

Đường Ngộ chuyển tầm mắt, anh cần phải hạ hỏa ngay bây giờ, mới vừa duỗi tay đi lấy chai nước đá, đã thấy Tạ Cảnh Phi ở bên cạnh trừng to mắt nhìn mình.

Cũng không biết cậu ta dậy từ lúc nào, lúc này đang dựa vào tường, giống như sợ phát ra tiếng động, lại còn dùng tay che miệng nữa chứ.

Đường Ngộ: "....."

"Vừa rồi là do tớ đang nằm mơ sao?"

Tạ Cảnh Phi sợ đánh thức Diệp Già Lam, nên ép giọng xuống cực thấp, vừa khắc chế, lại vừa kích động.

Vừa rồi cậu ta thấy cái gì?

Cậu ta cư nhiên thấy Đường Ngộ cắn tai con gái nhà người ta, lại còn dùng cái loại ánh mắt ấy.

Ôn nhu lại lộ liễu.

Đường Ngộ còn chưa hoàn toàn dứt ra khỏi sự dịu dàng vừa rồi, anh vặn nắp chai uống ngụm nước, ngữ điệu nhẹ nhàng: "Không có."

Tạ Cảnh Phi thò qua một chút: "Ngộ ca, cậu thích Lam tỷ như vậy thích sao?"

Nắp bình đã bị đóng lại.

Ngón tay Đường Ngộ đặt trên thân chai nước, sau đó dần dần buộc chặt, chai nước nhăn nhún lại, phát ra tiếng vang thực nhẹ.

Anh rũ rũ mắt, không đáp

Tạ Cảnh Phi hiểu tính tình anh, biết không hỏi được gì, vừa muốn quay đầu truyền thụ cho anh một ít bí quyết theo đuổi con gái thì đã thấy Đường Ngộ nâng mắt.

Mắt anh cực đẹp, lúc không mở quá to cũng rất dịu dàng, "Nếu không tôi hôn cô ấy làm gì?"

Tạ Cảnh Phi: "....."

Chẳng lẽ động tác vừa rồi của anh không phải là cắn sao?

Cậu ta chuyển tầm mắt, mới vừa liếc một cái thấy dấu răng trên tai Diệp Già Lam, lại nghe Đường Ngộ hỏi một câu: "Chứ không đi hôn cậu?"

"....."

Tạ Cảnh Phi thiếu chút sợ đến lăn khỏi ghế.

Anh vẫn nên đừng hôn cậu làm gì.

Lúc là Hạ Chí, cậu ta đã không chấp nhận được, càng đừng nói là Đường Ngộ chính gốc.

Khuôn mặt này đẹp như thế..... Cũng không phải cho cậu ta hướng a.

Tạ Cảnh Phi sợ anh lại nói đề tài này, không dám nói tiếp nữa, lại yên lặng xoay người về.

Năm phút đồng hồ sau, cậu ta lên Wechat gửi một tin cho Bạch Diệp:【 Đại Bạch, hôm nay Ngộ Ngộ đi cắn tai một chị gái nhỏ! 】cách vài phút, Bạch Diệp rep lại:【 là cắn hay hôn cơ? 】【 cắn. 】

Bạch Diệp thiếu chút nữa khóc ra luôn:【 Cậu ta còn có thể phân liệt ra tính cách con cún nữa à? 】"....."

Lúc này Tạ Cảnh Phi mới gõ chữ giải thích:【 Là loại cắn cực kì dịu dàng, cũng không khác hôn là bao nhiêu cơ. 】cách vài giây,【 Em xác định là chính bản nhân cậu ta. 】

【 Loại rất dịu dàng? 】

【 anh đã qua đầu ba rồi mà còn chưa từng xem phim giáo dục à? 】

【.....】

-

Trước khi vào học nửa giờ, Diệp Già Lam bị Tạ Cảnh Phi gọi dậy.

Đã có bạn học lục tục vào lớp, vì tránh cho hiểu lầm, cô giống như ăn trộm cầm bài thi của mình về.

9h45" tối, tiếng chuông tan học đúng giờ vang lên.

Diệp Già Lam vẫn đang ngồi tại chỗ thu dọn đồ đạc, Phó Đồng đã nhấc chân đá nhẹ lên chân ghế cô: "Bạn học lớp trưởng, có thể để tớ ra ngoài không?"

Tiết sinh hoạt thứ 4, chủ nhiệm lớp xếp cô làm lớp trưởng.

Diệp Già Lam kéo ghế dịch lên phía trước.

Trong tay Phó Đồng cầm một cái chai rỗng, cô nàng không ra được, lại đá đá chân ghế cô: "Dịch vào bên trong thêm một chút đi, tớ không ra được."

"....."

Cô nàng là heo sao?

Diệp Già Lam nhíu nhíu mày, cứ kéo lên thì eo sẽ đập vào bàn mất.

Vừa muốn quay đầu nhìn lối đi rộng bao nhiêu, phía sau đã có tiếng ma sát vang lên.

Người phía sau kéo bàn ra.

Khóe môi Phó Đồng giương lên, ngọt ngào cười một cái: "Cảm ơn bạn học Đường."

Cô nàng nhấc chân đi ra ngoài, ném chai nước vào thùng rác, lúc quay đầu về chỗ ngồi lại tiếp tục nói cảm ơn với Đường Ngộ, Diệp Già Lam đã thu dọn xong đồ đạc.

Mặt bàn sạch sẽ, Diệp Già Lam cầm áo khoác đồng phục mặc vào, vừa muốn ra khỏi lớp, tay áo đã bị người ta túm lấy.

Bước chân của Diệp Già Lam dừng lại, vừa quay đầu, Đường Ngộ đã nghiêng đầu nhìn qua.

Người này đúng là lúc thanh xuân quanh thân đều mang theo một loại cảm giác thiếu niên mà tuổi này nên có, khóe môi anh giương lên: "Tớ đói."

Phó Đồng: "....."

Cô bạn nhỏ tới trong ngăn bàn mình còm nhét đầy một đống chocolate, chạy nhanh về chỗ tìm.

Tim Diệp Già Lam đập nhanh hơn một nhịp.

Lúc này người trong lớp tuy rằng không nhiều lắm, nhưng dù sao vẫn luôn có một đống nữ sinh cứ như hổ rình mồi nhìn chằm chằm Đường Ngộ nữ đồng học, ví như bạn cùng bàn của cô này.

Diệp Già Lam không dám lãng phí quá nhiều thời gian ở đây, vội sờ soạng lấy một cái kẹo mút trong túi rồi bỏ lên bàn anh, sau đó bước nhanh ra khỏi phòng học.

Phó Đồng đã tìm được một hộp chocolate đưa qua, cô nàng quấn một lọn tóc nâu dài vào đầu ngón tay, "Chocolate năng lượng cao."

Thích hợp ăn lúc này nhất.

Đường Ngộ giương mắt nhìn cô nàng, ánh mắt lạnh xuống: "Tôi không ăn đồ ngọt."

Nụ cười trên mặt Phó Đồng cương cứng lại.

Từ khi Đường Ngộ chuyển đến ngày đầu tiên, cô nàng để để tâm đến anh rồi, tới bây giờ mới có cơ hội tiếp xúc nhiều với anh, cô nàng cũng không nhụt chí, lúc thu chocolate lại vẫn cười một cái.

Không ăn đồ ngọt thì lần sau chuẩn bị đồ không ngọt.

Ánh mắt Phó Đồng lóe lóe, dù sao cô nàng tin tưởng sẽ có ngày cô nàng có thể bắt được anh.

Đường Ngộ xác thật không thích đồ ngọt.

Nhưng lúc ra khỏi cổng trường, anh vẫn xé vỏ kẹo, ngậm vào trong miệng nếm thử.

Tạ Cảnh Phi thiếu chút nữa cho rằng bản thân lại xuất hiện ảo giác, ngẩn người một lúc mới hỏi thử: "Hạ..... Hạ Hạ?"

Hạ Chí là thích ăn đồ ngọt mà.

Đường Ngộ lạnh nhạt đảo mắt qua, Tạ Cảnh Phi lập tức hiểu ngay, lần này cậu ta lại càng giật mình: "Sao cậu lại cũng thích đồ ngọt rồi?"

"Ăn ngon không? Có phải đã phát hiện ra lục địa mới hay không?"

"....."

"Hạ Hạ thích ăn đồ ngọt lắm!"

"....."

Mới vừa nói xong, cái kẹo kia đã bị Đường Ngộ ném vào thùng rác.

Tạ Cảnh Phi: "....."

Kẹo có vị dâu tây, vị ngọt quá nặng.

Anh ăn không quen.

Còn không ngon bằng tai Diệp Già Lam.

Đường Ngộ ném kẹo một lúc rồi mà trong miệng vẫn còn lưu lại vị ngọt, anh liếm môi dưới, đột nhiên cảm thấy có chút khát nước.

-

Mùng 1 tháng 9 là chính thức bắt đầu năm 3.

Không khí lớp học lại càng thêm khẩn trương.

Năm ba cao trung cơ bản đều là 1 tuần 1 kì thi nhỏ, 1 tháng 1 kì thi lớn.

Các kì thi lớn lớn bé bé liên tiếp không ngừng.

Đến cuối tháng 9, trường học tiến hành kì thi tháng đầu tiên, thi xong là kì nghỉ quốc khánh.

Năm 1, năm hai được thả 7 ngày, nhưng năm 3 lại chỉ được nghỉ 3 ngày có thể đến trên đầu ngón tay.

Phía trước bục giảng đã treo thẻ bài tính ngày cách kì thi đại học, Diệp Già Lam phụ trách tính số mỗi ngày.

Thời gian giống như cứ thế trôi qua khỏi đầu ngón tay cô, càng lâu, cô sửa ngày lại càng cảm thấy phiền lòng.

Thi tuần không tính thành tích, nhưng thi tháng thì lại có.

Còn chưa thi, Diệp Già Lam đã bắt đầu tính xem mình sẽ kém Đường Ngộ nhiều nhất bao nhiêu điểm rồi.

Nghĩ đến chuyện này, cây bút trong tay cô lại dùng quá sức, kéo dài một đường trên trang giấy.

Tô Cẩm Kha đứng ở cửa "Ai" một tiếng, "Loan Loan, sao cậu kích động thế?"

Diệp Già Lam lau vết mực, thuận miệng tìm lý do: "Đột nhiên nghĩ tới bạn ngồi cùng bàn của tớ."

"Cậu ta lại làm sao vậy?"

Tô Cẩm Kha có nghe Diệp Già Lam nói tới Phó Đồng mấy lần, biết động cơ của cô nàng đối với Đường Ngộ không đơn thuần, nên nhắc tới cô nàng là Tô Cẩm Kha lại tức giận: "Cậu ta giả bộ bất tỉnh ngã lên người Đường Ngộ hay là cố ý ướt nhép đứng trước mặt Đường Ngộ hả?"

"....."

Cô bạn quả nhiên xem quá nhiều tiểu thuyết rồi.

Hai kiểu đặc biệt này, Phó Đồng vẫn chưa từng làm với Đường Ngộ.

Chỉ là mỗi lần lúc cô nàng nói chuyện với Đường Ngộ đều cố tình đè giọng xuống, nghe nũng na nũng nịu, làm cô nghe được mà đau cả đầu.

Bắt đầu còn không cảm thấy gì, sau càng nghe càng cảm thấy không thoải mái.

Mấu chốt là Đường Ngộ thế mà vẫn có thể ngồi nghe được.

Diệp Già Lam thả bút ra, mày nhíu lại: "Ngày mai thi rồi, hôm nay về sớm một chút thôi."

Cô cầm ổ khóa, tắt đèn, sau đó khóa cửa.

Thời gian thi tháng đã được sắp xếp cẩn thận.

Kì thi kéo dài hai ngày, ngày thi đầu tiên xong, buổi tối còn phải ở lại tiết tự học buổi tối.

Hôm sau thi xong, chủ nhiệm lớp nói mấy công việc cần chú ý an toàn trong kì nghỉ lễ rồi tuyên bố tan lớp.

Nam thành cuối tháng chín, vẫn còn đang ở độ cuối hè.

Hơn 6h chiều, ánh mặt trời vẫn còn sáng rực, nhiệt độ bên ngoài vẫn phải hơn 30 độ.

Diệp Già Lam mang theo sách vật lý và số học về nhà ôn tập, lúc cùng Tô Cẩm Kha ra khỏi cổng trường, đang do dự có nên mua kẹo bông gòn ăn hay không, phía sau đã có người gọi cô một tiếng: "Lớp trưởng."

Giọng không lớn, là nữ.

Diệp Già Lam đưa cho người bán hàng hai tệ, mua một cái kẹo bông gòn, sau đó quay đầu.

Cô gái gọi cô chạy chậm đến, má cô bạn ửng đỏ, đưa ra một lá thư màu hồng phấn: "Lớp trưởng, cho cậu."

"....."

Nữ sinh này là bạn học mới ở lớp cô, ngày thường rất yên tĩnh, không giống như người sẽ rớt dây xích trong năm 3 này.

Tô Cẩm Kha nhìn thấy kinh ngạc vô cùng: "Oa, Loan Loan, cậu đây là nam nữ đều diệt sao a!"

Diệp Già Lam: "....."

Cô đã thấy tên ghi trên phong thư rồi.

Là cho Đường Ngộ.

Cô cũng chỉ là bồ câu đưa thư thôi.

Người bán hàng bên cạnh đưa cây kẹo bông gòn qua.

Tô Cẩm Kha lấy thư tình sang xem: "Làm tớ sợ muốn chết..... Tớ tưởng thật sự là cho cậu nữa chứ."

Diệp Già Lam liếm miếng kẹo bông gòn, "Cậu suy nghĩ nhiều quá rồi."

Tô Cẩm Kha khá tò mò, kém chút xe phong thư ra xem thử.

Kết quả vừa ngẩng đầu, cô nàng lại thấy người nhận bức thư tình đi qua.

Tạ Cảnh Phi ở cách đó không xa gọi cô: "Tô Cẩm Kha cậu lại đây một lát, tớ có việc muốn nói với cậu."

Cô nàng nhìn Diệp Già Lam, người kia còn đứng bên cạnh quán kẹo bông gòn, mắt cũng không thèm nâng một chút: "Qua đi, tớ ở bên này chờ cậu mấy phút."

Tô Cẩm Kha chạy qua.

Không tới hai phút, Diệp Già Lam nghe thấy phía sau có người hỏi một câu: "Ngọt à?"

Ngọt a.

Diệp Già Lam xoay lại, "Cậu muốn nếm thử không?"

Người nọ không cự tuyệt.

Diệp Già Lam vừa muốn đưa 2 tệ qua bảo người bán hàng làm thêm một cái nữa, Đường Ngộ đã cúi người, khẽ cắn một cái lên cây kẹo của cô.

Anh "Ân" một, giọng thấp thấp, âm mũi nhàn nhạt: "Một miếng là được rồi."

Bạn đang đọc truyện *Chín Chương Thành Thơ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

"……"

Lúc Diệp Già Lam ăn kẹo bông gòn thích ăn xung quanh.

Cô không dám nghĩ xem chỗ Đường Ngộ ăn kia đã từng bị mình cắn chưa nữa.

Không đúng thì tốt, nhưng nếu có…… sao lại cảm thấy không đúng lắm nhỉ?

Diệp Già Lam mở to hai mắt nhìn anh, cách một cái kẹo bông gòn, cô tựa hồ có thể ngửi được hơi thở nhàn nhạt của người phía đối diện, hợp lại với vị ngọt thanh, tim cô đột nhiên đập thình thịch.

Bên cạnh có bạn học đi ngang qua nhìn đến, trong đám ồn ào, dường như có tiếng huýt sáo.

Diệp Già Lam nhấp khóe miệng, vị ngọt tỏa ra đầu lưỡi, thẳng xuống tận đáy lòng.

Đường Ngộ thật sự chỉ nếm một miếng, trước sau cũng chỉ mất có vài giây, sau vài giây, anh ngẩng đầu, lại kéo khoảng cách ra.

Vẫn là hương vị đường hóa học như cũ.

Nhưng lại không giống như lần trước lắm.

Không khí có thay đổi.

Mãi đến khi bên cạnh có người chen qua mua kẹo bông gòn, bả vai Diệp Già Lam bị người kia nhẹ đẩy một cái, cô mới phản ứng lại, nắm chặt xiên kẹo bông gòn, vừa muốn lùi ra chỗ ít người, tay không cầm kẹo bông gòn đã bị người ta túm lấy, kéo lên phía trước.

Diệp Già Lam thiếu chút nữa ngã vào trong ngực anh.

May mà cô phản ứng rất nhanh, dừng chân đúng lúc.

Đường Ngộ buông tay ra cũng mau, Diệp Già Lam thậm chí còn chưa đứng vững, theo bản năng lại phải túm lấy cổ tay anh.

Có thể là do bị dọa sợ nên không khống chế được lực nắm, đợi Diệp Già Lam đứng vững buông tay thì trên cổ tay Đường Ngộ đã hiện lên mấy dấu tay.

Chắc là là nàng vừa rồi véo ra tới.

Diệp Già Lam khụ một tiếng, quay đầu lại thấy trên cổ tay mình cũng có một vệt đỏ, lời xin lỗi cũng thu lại.

Cái này gọi là ăn miếng trả miếng

Vừa lúc huề nhau.

Ánh mắt Diệp Già Lam lệch về một bên, lại nhìn thoáng qua vật không thuộc về mình ở trong tay, sau đó giơ tay, đưa thư tình qua.

"Tống Lâm gửi cậu."

Đường Ngộ hơi hơi nhíu mi, không nói gì.

Diệp Già Lam nghĩ anh khẳng định còn không nhớ rõ Tống Lâm là ai, vì thế kiên nhẫn giải thích một câu: "Chính là nữ sinh bàn thứ 3 ở gần hàng lang hướng bắc."

"……"

Thấy anh không nhận, Diệp Già Lam lại đưa tay về phía anh.

Đường Ngộ rốt cuộc giương mắt liếc cô một cái, "Làm gì?"

Diệp Già Lam lặp lại: "Cho cậu đó."

"Cho tớ làm gì?"

"……"

Diệp Già Lam không còn lời gì để nói.

Đầu lưỡi Đường Ngộ khẽ chạm khóe miệng, "Tớ không yêu sớm."

Diệp Già Lam: "……"

Cô đã hiểu.

Bức thư tình này sợ là cô không đưa ra được rồi.

Đường Ngộ không chịu nhận, Diệp Già Lam cũng không thể nhét vào tay anh, cô nhẹ nhàng "Nga" một tiếng, lúc thu tay lại, lại vô thức nhẹ nhàng thở ra.

Tạ Cảnh Phi và Tô Cẩm Kha ở phía sau đã nói chuyện tốt cả rồi, hai người cùng nhau trở về, tiếng vui vẻ đùa giỡn vang ở phía sau.

Diệp Già Lam nghe thấy Tạ Cảnh Phi nói một câu: "Cậu ở bên cạnh Lam tỷ của tôi mỗi ngày, sao lại khác xa nhau thế hả?"

Tô Cẩm Kha rất nhanh đáp trả: "Vậy sao cậu không nói cậu sao lại khác xa bạn học Đường như thế."

Quả thực khác nhau một trời một vực.

Tô Cẩm Kha khí không thuận: "Lại còn gọi Lam tỷ nữa chớ, Loan Loan của bọn tôi lại bị cậu gọi như đám xấu xa ý!"

"……"

Tạ Cảnh Phi không chấp nổi cô nàng, dứt khoát nhân lúc còn sớm thoát khỏi chiến trường, đi nhanh qua túm lấy Đường Ngộ rời đi.

Không phải cô nàng muốn thấy Đường Ngộ sao?

Cậu ta cố tình không cho cô nàng thấy đó.

Mà chỗ Diệp Già Lam bên này, hai người kia chạy đã tới mười mét có dư, Tô Cẩm Kha vẫn còn hung tợn trừng mắt nhìn với bóng dáng Tạ Cảnh Phi.

"Vừa rồi cậu ấy nói gì với cậu thế?" Diệp Già Lam thuận miệng hỏi.

"Cậu ta hỏi tớ mấy câu đề."

Tô Cẩm Kha càng nghĩ càng giận, "Người này là ma quỷ sao?"

"Cậu nói thế nào?"

"Đương nhiên nói đáp án rồi a!"

"Viết chính tả ngữ văn lần này điền đúng mấy từ a?"

Khí thế của Tô Cẩm Kha xẹp lép: "Cũng phải…… Hai phần ba đó."

Cô nàng nói xong rồi thở dài, vừa muốn cúi đầu gặm một miếng kẹo bông gòn của Diệp Già Lam, thì cây kẹo đã bị cô lanh lẹ thu về.

Tô Cẩm Kha vẻ mặt mờ mịt bất lực: "Tớ đến tư cách ăn kẹo bông gòn cũng không còn sao?"

Bên tai Diệp Già Lam nóng lên, cô lại không thể nói rõ với Tô Cẩm Kha, chỉ có thể xoay phía bên mình qua, "Cậu ăn bên này."

Tô Cẩm Kha vẻ mặt hồ nghi.

"Sao vậy? Bên kia chẳng lẽ bị ai ăn rồi?"

"Không có."

Diệp Già Lam nói xong sợ cô nàng không tin, nhẹ nhàng cắn một miếng, giây tiếp theo, vị ngọt trong miệng còn chưa tan, đã nghe thấy Tô Cẩm Kha hắc hắc cười một tiếng: "Tớ vừa thấy rồi."

"Thấy cái gì?"

"Đường Ngộ ăn kẹo bông gòn của cậu."

"……"

"Các cậu như vậy có tính là hôn gián tiếp không a?"

"……"

"Wow tưởng tượng như vậy, tớ cảm thấy thật lãng mạn a, vừa ngây thơ lại vừa sắc tình."

Tô Cẩm Kha cơ hồ sắp cười đáng khinh ra tiếng luôn rồi.

Cô nàng đối với Đường Ngộ vốn dĩ không phải loại thích này, vừa rồi thấy anh đứng cùng một chỗ với Diệp Già Lam, cô nàng lại cảm thấy vui mừng xưa nay chưa từng có.

"Loan Loan, cậu nhất định phải quý trọng a!"

Cô quý trọng cái rắm ấy.

Vừa rồi người nói với cô "Không yêu sớm", cũng không biết là ai đâu.

Diệp Già Lam không giải thích với cô nàng, một chậu nước lạnh tưới qua: "Đừng nghĩ quá nhiều, cậu ấy chỉ là muốn nếm một miếng."

"Sao cậu ấy lại không nếm của tớ?"

"Bởi vì cậu không có."

"……"

-

Tô Cẩm Kha nghĩ hay không nghĩ nhiều nữa thì Diệp Già Lam không biết, nhưng chính có lại có chút nghĩ nhiều.

Kỳ nghỉ ba ngày, cô còn không ra khỏi cửa, sợ vừa ra lại gặp phải người đối diện nào đó.

Đường Ngộ có khả năng không để ý, nhưng Diệp Già Lam cứ nghĩ đến câu "Hôn gián tiếp" của Tô Cẩm Kha là lại cảm thấy đầu choáng tai ù.

Đặc biệt mấy ngày nay lại có chút đăch biệt, cô cảm thấy bản thân có khả năng nghẹn đến hỏng luôn mất thôi.

Đến Dư Thu Hoa cũng phát hiện cô có chút kì quái, mấy ngày đều hỏi có phải cô không thoải mái không.

Diệp Già Lam toàn phải phủ nhận.

Đến ngày cuối cùng của kỳ nghỉ, trong nhà làm một bàn đồ ăn, vị trí bên cạnh Diệp Già Lam có thêm một đôi chén đũa

Diệp Già Lam chôn đầu ăn cơm, chờ Dư Thu Hoa mở miệng.

Quả nhiên, miếng cơm thứ hai vừa nuốt xuống, đã nghe Dư Thu Hoa thở dài: "Nếu chị con còn ở nhà, qua hôm nay là đã hai mươi lăm tuổi rồi."

Diệp Già Lam nghẹn lại, hốc mắt hơi hơi nóng lên.

Bình thường cô cũng đã quên bản thân còn có một chị gái, theo họ mẹ, tên Dư Oánh.

Nhưng mà ba năm trước lúc đi thuyền xuất ngoại, thuyền lại va phải đá ngầm dưới biển, số hành khách trên thuyền còn sống còn không đến mười người.

Còn lại là cả hơn trăm người không chết thì chính là không biết tung tích.

Chị gái Diệp Già Lam là người sau.

Lúc ấy nhận được tin tức, Dư Thu Hoa mới vừa trực xong ca đêm, vốn dĩ đã mệt nhọc quá độ, nghe được tin dữ này, lập tức hôn mê bất tỉnh.

Lần đó Dư Thu Hoa bệnh nặng một thời gian dài, vốn dĩ muốn thăng chức cũng đều gác lại một năm.

Đây cũng là lí do Diệp Già Lam hơn Đường Ngộ một tuổi, nhưng lại học chung lớp.

Năm ấy chuyện xảy ra vào năm cuối, kì thi cô cũng không thể tham gia, nên cao trung học chậm một năm so với người khác

Tô Cẩm Kha cũng học chậm một năm, nhưng cô nàng không giống Diệp Già Lam, cô nàng là hoàn toàn là do thực lực nên lưu cấp.

Thời gian ba năm, người một nhà đều ăn ý, cố ý coi nhẹ chuyện này đi

Cũng chỉ tới khi sinh nhật Dư Oánh mới lại nhắc đến, không ai thừa nhận chuyện chị đã trầm mình nơi đáy biển, đều chỉ coi như chị đang sống ở một nơi nào đó mà thôi.

Diệp Già Lam cũng nghĩ như vậy.

Cô coi như Dư Oánh vẫn đang học đại học ở phía bắc, chỉ là ngày thường bận quá, ít khi liên lạc với mọi người.

Tuy rằng có chút lừa mình dối người, nhưng nghĩ như vậy, mỗi người đều cảm thấy trong lòng thoải mái hơn không ít.

Diệp Già Lam gắp một miếng xương sườn cho Dư Thu Hoa: "Mẹ, hôm nay chị con khẳng định cũng ăn một bữa tiệc thiệt lớn rồi."

Dư Thu Hoa cười cười.

"Nói không chừng chị ấy chỉ là bị mất trí nhớ, sau đó vừa khéo được vương tử Ả rập cứu giúp……"

Dư Thu Hoa thiếu chút nữa lấy chiếc đũa ra gõ đầu cô: "Được rồi đó cô nhóc, mẹ đã sớm nghĩ thông suốt rồi."

Dù sao kết cục thế nào đã định trước, cô cũng chỉ nghĩ theo hướng tốt thôi mà.

Lại nói nhiều năm như vậy đã qua, cảm xúc cũng bắt đầu phai nhạt dần rồi.

Dư Thu Hoa dịch hết đồ ăn về phía con gái: "Ăn xong thì đi ra ngoài hít thở không khí đi, nghẹn trong nhà mấy ngày rồi đó."

Bà còn tưởng rằng Diệp Già Lam là vì chuyện Dư Oánh nên không vui nữa cơ.

Hôm nay nghe cô nói mấy câu, thật ra lại yên tâm hơn không ít.

Người a, ai cũng phải tiến về phía trước thôi.

Dư Thu Hoa đưa qua hai tấm vé xem phim, "Buổi chiều gọi Kha Kha cùng đi xem phim đi, nếu Kha Kha không rảnh thì gọi bạn học khác, hoặc gọi Tiểu Ngộ cũng được"

Diệp Già Lam xem nhẹ câu cuối cùng, ngoan ngoãn đáp lời.

-

Tô Cẩm Kha quả nhiên không rảnh.

Cô nàng muốn đi công viên trò chơi với em trai một ngày.

Diệp Già Lam lại lật lật hai tấm vé phim, là một bộ phim hoạt hình.

Còn không bằng dứt khoát tặng hai bạn nhỏ nào đó ở trên đường cho xong.

Diệp Già Lam cầm hai tấm vé ra cửa, kết quả mới vừa đóng cửa lại, cửa phía đối diện đã mở ra.

Cô hoảng sợ, chuẩn bị trước khi người nọ tới thì xuống lầu trước, cô nâng chân lên rồi, lại bị người phía sau gọi là: "Chị ơi?"

"……"

Diệp Già Lam thiếu chút nữa trượt chân.

Mỗi lần Đường Ngộ gọi cô là chị, dường như đều không giống nhau.

Diệp Già Lam vuốt vuốt áo, không tình nguyện quay lại.

Tâm tư con gái tỉ mỉ mẫn cảm, vừa chuyển đầu, cô dễ dàng phát hiện ánh mắt Đường Ngộ hôm nay cũng không giống lắm, cô nhìn chằm chằm vài giây, mãi cho đến khi người nọ cong mắt cười: "Chị cũng cảm thấy em rất đẹp đúng không?"

Diệp Già Lam nghĩ ra được chỗ không giống rồi

Hiện tại đáy mắt Đường Ngộ cảm xúc phong phú hơn không ít, trước kia ánh mắt anh lúc nào cũng lạnh, nhưng hiện tại, lại rất dịu dàng.

Trong đầu Diệp Già Lam có thứ gì như ẩn như hiện, cơ hồ muốn miêu tả sinh động.

Cô vẫn chưa thể xác định ý nghĩ của mình, nhưng cũng khẳng định không phải giống Tạ Cảnh Phi nói do thi không tốt mà sinh ra khác thường được.

Diệp Già Lam không quen với Tạ Cảnh Phi như Đường Ngộ, còn chưa tới trình độ có thể chất vấn người khác, nên lúc trước cô xem thành tích dù có kinh ngạc, cũng không nói chuyện vày với Tạ Cảnh Phi

Hiện tại loại tình huống này lại tới một lần nữa.

Diệp Già Lam có chút hoảng thần, không tự chủ được mà nhẹ nhàng nuốt một ngụm nước miếng.

Người nọ lại đi lên nửa bước, "Lá gan của chị có to không?"

Diệp Già Lam hoàn hồn, chậm rì rì phun ra hai chữ: "Cũng…… Được."

Không lớn không nhỏ, chỉ là sợ tối với sợ ma thôi

Cô nhìn chằm chằm vào mắt thiếu niên, tính hỏi một câu: "Đường…… Ngộ?"

"Phi Phi không nói với chị sao?"

Phi Phi…… Tạ Cảnh Phi?

Đường Ngộ sẽ có lúc buồn nôn như vậy sao?

Quả nhiên, thiếu niên khẽ cười, lộ ra hàm răng trắng bóc: "Chị gái, em không phải Đường Ngộ."

Diệp Già Lam nhớ tới lần đó cô đã tìm hiểu thử mấy từ liên quan tới tính rối loại nhân cách tìm kiếm chú ý, trong đó có một cái hình như là nhân cách phân liệt.

Cô không thế không nghĩ theo hướng này, đặc biệt là khi người nọ nói câu tiếp theo, cơ hồ đã khẳng định suy đoán của cô, cô nàng nói: "Em tên Hạ Chí."

"……"

Diệp Già Lam không biết nên dùng biểu cảm nào đã đáp lại những lời này.

"Dọa choáng rồi à?"

Người tự xưng là Hạ Chí, lúc này mang gương mặt Đường Ngộ, giơ tay đặt lên trán cô, khẽ thở dài, "Cũng không phát sốt."

Diệp Già Lam lúc này mới phản ứng lại đây, nghẹn ra hai chữ: "Xin…… chào"

Khóe môi Hạ Chí cong lớn hơn nữa, "Thật đáng yêu."

Lúc trước cô nàng có thấy Tạ Cảnh Phi gửi cho Đường Ngộ một tấm ảnh lớp, phía sau đều đề tên mỗi người.

Chữ Diệp Già Lam viết to, phía dưới còn viết hai chữ "Lớp trưởng".

Cô gái nhỏ rất xinh đẹp, một khuôn mặt lại ôn ôn nhu nhu, còn rất hợp với ánh mắt Hạ Chí.

Cho nên lần trước lúc cô nàng tới, mới nguyện ý lôi kéo Diệp Già Lam cùng đi ra sân bóng rổ.

Hạ Chí nghiêng đầu nhìn nhìn cô: "Chị ơi, chị cùng ta đi một chỗ đi!"

-

Diệp Già Lam tới rồi mới hối hận.

Nếu cô biết chỗ Hạ Chí muốn đi nhà ma, có đánh chết cô cũng tuyệt đối không đi.

Vé vào cửa Hạ Chí đều chuẩn bị tốt rồi, tới cửa cũng không cho cô cự tuyệt, lôi kéo cô nhập đội

Đội ngũ ở phía trước vị trí cách hai người, Diệp Già Lam thấy một hình bóng quen thuộc.

Là Quý Nhiên.

Bên cạnh cậu ta còn có mấy người cả trai lẫn gái, cũng không biết có bạn gái tân nhiệm của cậu ta hay không.

Diệp Già Lam chỉ lung lay lên đồng, đã bị Hạ Chí kéo vào.

Bên trong lúc sáng lúc tối, còn vang tiếng nhạc quỷ dị làm da đầu người ta tê dại, gió lạnh thỉnh thoảng từ bốn phương tám hướng thổi tới.

Diệp Già Lam mới vừa đi vào đã ra một thân mồ hôi lạnh, người nọ bên cạnh cô lại còn phản ứng lớn hơn cả cô nữa, lúc nhéo tay cô mạnh như là muốn bẻ gãy luôn vậy đó.

"……"

Đây là chuyện quỷ gì?

Rõ ràng là một người nhát gan, lại lôi theo một người nhát gan khác tới nhà ma tìm kích thích à?

Tim Diệp Già Lam đập nhanh hơn, bên tai lại vừa vặn có tiếng tim đập "Bùm bùm" càng phóng đại cái không khí ở đây lên, càng đi đi càng rợn người.

Bắt đầu có mấy đồ vật cọ lên đùi cô, Diệp Già Lam sợ tới mức nước mắt đều chảy ra đến nơi rồi, nắm chặt tay người bên cạnh nhỏ giọng mở miệng: "Đường…… Hạ Chí, chúng ta đi ra ngoài được không?"

Thật là đáng sợ.

Mới vừa nói xong, Hạ Chí cũng không biết bị cái quỷ gì kích thích đến, nắm chặt tay Diệp Già Lam, một tay khác lại duỗi lên phía trước, bắt lấy quần áo người phía trước tìm kiếm cảm giác an toàn.

Người phía trước là Quý Nhiên.

Giây tiếp theo, "Xoẹt" một tiếng, quần áo của Quý Nhiên, rách rồi——

Bạn đang đọc truyện *Chín Chương Thành Thơ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Trong bối cảnh có âm nhạc phụ trợ này, tiếng xé quần áo lại càng làm tăng thêm mấy phần quỷ dị.

Âm cuối của Diệp Già Lam còn chưa hoàn chỉnh đã dừng ngay lại, khóe môi cô mím chặt, mắt không dám chớp nhìng chằm chằm bàn tay vẫn còn nắm chặt trên quần áo Quý Nhiên kia.

Vẫn là bàn tay xinh đẹp như cũ, nhưng chủ nhân của nó thì đã đổi người.

Thời gian giống như dừng ngay lại

Quý Nhiên phía trước cũng ngơ ngẩn, vài giây sau, nam sinh đi cùng cậu ta mới hồ nghi hỏi một câu: "Vừa rồi các cậu có nghe thấy tiếng gì không?"

Lập tức có người giơ tay chà lên cánh tay lộ ra trong không khí, "Đừng nói bừa, đừng nói bừa, người dọa người hù chết người……"

Quý Nhiên vẫn đứng không nhúc nhích, không tiếp tục đi lên phía trước nữa, nhưng cũng không quay đầu lại nhìn.

Diệp Già Lam nhanh chóng liếc nhìn cậu ta một cái, thừa dịp còn chưa bị người bị hại phát hiện ra thì túm tay người bên cạnh, ý bảo án bỏ quần áo Quý Nhiên ra đã.

Hạ Chí rõ ràng cũng sợ hãi không nhẹ, thường thì tới lúc này nói không chừng sẽ mừng như điên vì xé được quần áo người trong lòng, nhưng bây giờ trên mặt lại dọa đến chẳng còn cảm xúc luôn, môi anh nhấp thẳng, đặc biệt nghe lời mà buông tay.

Vạt áo sơmi của Quý Nhiên bị xé lamg hai mảnh, cái mảnh bị Hạ Chí nắm trong tay bây giờ phiêu phiêu lắc lắc roi lại, nửa che nửa lộ che đi thân thể trẻ tuổi của thiếu niên

Diệp Già Lam đánh mắt sang một bên.

Cô đều đã nghĩ kĩ ra các trường hợp để ứng phó rồi, nếu bây giờ Quý Nhiên quay đầu, cô sẽ nói là cô không cẩn thận xé rách quần áo cậu ta.

Hiện tại dù sao Hạ Chí vẫn dùng mặt của Đường Ngộ, nếu như bị mấy người phía trước biết anh làm ra loại chuyện này, cái tên Đường Ngộ này ngày mai thôi sẽ vang danh toàn bộ Nam thành mất.

Không phải vì đẹp trai.

Thuần túy là vì anh vào nhà ma rồi xé rách quần áo bạn cùng giới a.

Diệp Già Lam tuy rằng cũng rất chờ mong thấy trường hợp này, nhưng rốt cuộc cũng không dám làm như vậy.

Cô lại cúi đầu nhìn quần áo Quý Nhiên, ý niệm tự thú cũng nhảy ra, kết quả người phía trước tay nắm thành quyền, nhấc chân đi nhanh đến chỗ bạn mình luôn.

Diệp Già Lam nghe thấy Quý Nhiên đè thấp giọng, ẩn ẩn phát run: "Các cậu đi xa tớ quá…… Vừa rồi hình như là quỷ trong nhà ma kéo rách quần áo tớ rồi."

"……"

Cô thật đúng là không nhìn ra, đến Quý Nhiên cũng sợ cái này đấy

Đoàn người phía trước đi sang con đường bên trái.

Mãi đến khu không thấy bóng người họ đâu, Diệp Già Lam mới giơ tay chỉ chỉ sang bên phải: "Chúng ta đi bên kia."

Cô sợ cảnh tượng kia sẽ tái diễn lần nữa.

Nếu thêm lần nữa, nói không chừng cô sẽ đột phát bệnh tim mất thôi.

Hạ Chí không có phản ứng gì.

Phía sau có người xô xô đẩy đẩy tiến vào, tiếng kêu sợ hãi cùng tiếng nhỏ giọng khóc nức nở vang lên không ngừng, cứ thế lướt qua bên cạnh bọn họ.

Diệp Già Lam nắm tay Hạ Chí lôi kéo, giơ tay quơ quơ trước mặt cô nàng.

Vẫn không có phản ứng.

Trừ mỗi hơi hơi nhíu mi, trên khuôn mặt thiếu niên thậm chí nhìn không ra biểu cảm gì

Đây là…… Dọa choáng váng rồi?

Cách một lát, Diệp Già Lam dường như lại trỗi dậy tình mẹ, muốn quơ quơ trước mặt anh mấy lần, kết quả mới vừa nâng lên, cả năm ngón tay và nửa lòng bàn tay đã bị đã anh cầm lấy, sau đó kéo xuống.

Diệp Già Lam nhẹ nhàng thở ra, lại lặp lại lời muốn nói một lần.

Người nọ lần này cuối cùng cũng có phản ứng, nhẹ nhàng "Ân" một tiếng.

Diệp Già Lam rút tay về, đi lên phía trước mấy bước.

Vì hay có mấy đồ vật kì quái đột nhiên xuất hiện nên Diệp Già Lam chỉ dám dán vào chân tường đi.

Cái vật giống như cái đuôi lông xù quét qua mắt cá chân cô, hôm nay cô mặc quần đùi, cái đuôi kia lại hướng lên trên, lúc đến đầu gối cô mới dừng lại.

Diệp Già Lam sợ tới mức chân mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã vật ra.

Giây tiếp theo, cảm giác làm cô sởn tóc gáy trên đùi biến mất, phía sau có giọng nam vang lên: "Không cần túm không cần túm……"

Nhân viên giả ma ở nhà ma lấy cái đuôi từ trong tay thiếu niên về, ủy khuất ba ba: "Đây là đạo cụ, túm hỏng là phải bồi thường đó……"

Trước kia anh ta có nghe nói có một đồng nghiệp giả làm quỷ lệ, vì diễn thật quá nên đã bị khách đánh cho một trận tơi bời.

Không ngờ hôm nay anh ta lại đen đủi đụng phải

Thiếu niên vừa rồi thiếu chút nữa túm rơi cái đuôi của anh ta thoạt nhìn văn nhã thanh quý, nhưng mà lực tay lại siêu mạnh, hèn gì vừa nãy còn có thể túm rách cả quần áo của nam sinh kia.

Nhân viên công tác chỉ ngẫm lại thôi đã thấy sợ hãi.

Anh ta không dám ở bên này nữa, xám xịt ôm cái đuôi chạy tới một chỗ khác dọa người chơi khác.

Tim Diệp Già Lam vẫn chưa đập bình thường lại được.

Giống như còn có ngàn vạn cái đuôi đang quét trên đùi cô, cô khép chặt hai đùi không dám động, mãi đến khi bên tai vang lên giọng nam thuần khiết quen thuộc: "Đi rồi."

Lời vừa rơi xuống, tay Diệp Già Lam đã bị giữ chặt.

Đối phương dùng sức không nhẹ không nặng, ngón tay giống như nhẹ cọ lên lòng bàn tay cô, sau đó cùng tay cô, đan chặt, nhấc chân lôi kéo cô đi về phía trước.

Diệp Già Lam theo ở phía sau, vừa nhấc mắt là có thể nhìn thấy bóng dáng cao cao gầy gầy của nam sinh phía trước.

Tuy rằng trong thân thể anh đang có 1 linh hồn còn nhát gan hơn cô, nhưng lúc này, Diệp Già Lam nắm tay anh lại vô thức an tâm đến lạ.

-

Diệp Già Lam cảm thấy Hạ Chí là bị tình huống đột phát vừa rồi làm cho sợ hãi.

Vốn dĩ từ khi đi vào đều là cô nàng định đường đi, Hạ Chí muốn đi hết một vòng nhà ma cơ, kết quả, sau sự cố Quý Nhiên lúc nãy, hai người trực tiếp đi ra ngoài luôn.

Vẫn đang buổi chiều, bên ngoài ánh sáng chói chang.

Bên tay trái là hứng thú bừng bừng đi vào, bên tay phải là sợ tới mức sắc mặt tái nhợt lệ rơi đầy mặt đi ra.

Diệp Già Lam là người sau.

Lúc ở bên trong còn ổn, vừa ra nhìn thấy ánh mặt trời, cung phản xạ chậm mới ra đến, nhìn thấy mặt trời là rơi nước mắt.

Bên cạnh có một đôi tình nhân nhỏ, nữ sinh khóc sướt mướt dựa vào trong ngực nam sinh.

Diệp Già Lam không có nam sinh đáng tin cậy, nhưng Hạ Chí thì chỉ cần dựa vào là đến luôn.

Nghĩ đến chuyện này, cô mới nhớ ra dọc đường nãy giờ Hạ Chí vẫn luôm im lặng.

Hay là sợ tới mức nói không ra lời rồi?

Diệp Già Lam giơ tay lau lau mắt, quay đầu nhìn anh một cái: "Cậu không sao chứ?"

Người nọ vẫn như cũ không mặn không nhạt "Ân" một tiếng.

Bên ngoài nóng hơn bên trong nhiều, mới ra được vài phút, chope mũi Diệp Già Lam đã có một tầng mồ hôi, cô nâng tay lên nhẹ nhàng lau, "Ăn kem không?"

Cô thấy cách đó không xa có một cửa hàng bán kem.

Đường Ngộ hơi hơi híp mắt: "Không ăn."

"Vậy cậu ăn kem hộp không?"

"Không ăn."

"……"

Trước sau như một, luôn bắt bẻ.

Diệp Già Lam tự mua một cây kem cho mình.

Liếm mấy cái, cô thích đồ ngọt, đặc biệt là khi trời nóng thế này mà ăn một cây kem thì quả thực là y như thần tiên vậy.

Diệp Già Lam đi đến trước mặt Đường Ngộ, lại dương tay quơ quơ: "Thật sự không ăn sao?"

Mới vừa nói xong, cửa ra đã có một đoàn người.

Trong đó có một người ồn ào gào lên: "Ai a, Nhiên, quần áo cậu sao lại rách thế? Còn rách lớn như thế?"

Lời nói rơi xuống, một đám người thưa thớt nở nụ cười.

Mới từ nhà ma ra, sau kinh hách quá độ, quần áo của Quý Nhiên trở thành niềm vui sướng duy nhất của bọn họ.

Diệp Già Lam đột nhiên có điểm đồng cảm với Quý Nhiên.

Cô liếm cây kem nhìn qua, "Cậu thích quần áo Quý Nhiên như vậy sao?"

Thích nên ra tay xé luôn.

Đường Ngộ nhíu mi, anh nhớ tới vừa rồi vào giây đầu tiên mình có ý thức, cái thấy chính là tay nắm chặt quần áo Quý Nhiên.

Hạ Chí là người tâm tà thì lớn nhưng lại nhát gan, sau khi gây họa xong thì luôn luôn trốn mất tiêu.

Để lại một đống cục diện rối rắm chờ anh thu dọn.

Mặt Quý Nhiên bên kia đen đến muốn nhỏ cả mực ra rồi.

Người bạn bên cạnh nghẹn cười kiến nghị: "Nếu không chúng ta đi tìm nhân viên công tác xem thử video giám sát…… bắt người xé quần áo cậu bồi thường một bộ mới."

Diệp Già Lam thành công bị những lời này dọa sợ.

Cô quay đầu nhìn Đường Ngộ, "Nếu không hiện tại tớ đi qua nói với cậu ấy là tớ không cẩn thận kéo hỏng quần áo cậu ấy nhé……"

Đường Ngộ rũ mắt liếc cô, "Sau đó muốn xin cách liên lạc của cậu ta, nhân chuyện quần áo nói thêm với cậu ta mấy câu?"

"……"

Ngữ khí này càng nghe càng không đúng.

Diệp Già Lam phản ứng mất vài giây, mới nghĩ đến hình như Hạ Chí đối với Quý Nhiên không bình thường lắm.

Cô "Nga" một tiếng, "Đến lúc đó tớ đưa cách liên hệ của cậu ấy cho cậu, để cậu liên lạc với cậu ấy được không?"

Diệp Già Lam nói xong thì nâng mặt lên, kết quả chạm đến ánh mắt anh thì sửng sốt.

Ánh mắt người này cực lạnh.

Hốc mắt Diệp Già Lam hơi hơi căng lớn, kem chảy ra không ít, ở khóe miệng cọ một chút, cô vội vàng liếm mấy cái, còn chưa nuốt xuống thì thử hỏi một câu: "Đường…… Ngộ?"

"Ừ"

"Cậu…… Cậu về khi nào thế?"

"Cái gì?"

"Vừa rồi không phải là Hạ……" Diệp Già Lam sợ bị người khác nghe thấy, đè thấp giọng nói: "Hạ Chí sao?"

Đường Ngộ nghiêng nghiêng mặt.

Môi anh mím chặt, giữa mày ẩn ẩn lộ ra chút không kiên nhẫn, Đường Ngộ đương nhiên không kiên nhẫn.

Hạ Chí thế mà lại không hề báo trước bại lộ thân phận trước mặt Diệp Già Lam, không biết có dọa cô hay không nữa.

An tĩnh vài giây, anh đáp: "Sau khi kéo rách quần áo cậu ta."

"……"

Hèn gì vừa rồi anh không hề hé răng.

Kem dính ngoài miệng không thoải mái lắm, Diệp Già Lam liếm khóe môi, mắt cô long lanh, lúc này nhìn chằm chằm anh không nói lời nào.

Cô thật sự không biết nên nói gì nữa.

Trên mạng nói nhân cách phân liệt cũng là một loại bệnh tâm thần.

Diệp Già Lam đã coi vẻ mặt này của Đường Ngộ thành ảo não và xấu hổ khi bị người khác phát hiện ra bí mật, cô nhẹ nhàng cắn cắn môi, dưới ánh mắt ý vị không rõ của Đường Ngộ mất mấy giây tìm từ ngữ, còn chưa nghĩ làm sao để làm một chị gái tốt khai thông cho anh, đã nghe anh nói một câu: "Tớ không thích nam!"

"……"

Diệp Già Lam: "…… Nga."

Đó là Hạ Chí, vì vậy cái tên sẽ quyết định mọi việc a.

Hai người đều không nói chuyện nữa.

Mấy người Quý Nhiên bên cạnh đi qua, ồn ào nhốn nháo ——

"Vừa rồi có cái gì nhão nhão dính dính cứ dán lên lưng tớ ấy."

"Có cái gì có lông cứ quét trên đùi tớ cơ."

Diệp Già Lam lại nhớ cảm giác ấy.

Da đầu cô tê dại, sau đó lại nghe thấy bên kia có người nói một câu: "Được rồi các cậu có ai lợi hại như Quý Nhiên chứ a!"

Mấy người không hẹn mà cùng nhìn về phía quần áo Quý Nhiên, sau đó trong lòng hiểu rõ nhưng không nói ra chỉ nở nụ cười.

Mặt Quý Nhiên trầm xuống.

"……"

Mấy người kia hình dung sinh động như thật, Diệp Già Lam giống như lại đi vào nhà ma, bả vai run rẩy, tốc độ tim đập vẫn chưa bình thường lại được, nước tụ nơi đáy mắt chảy ra hốc mắt, còn chưa kịp thu ánh nhìn lại, khóe mắt đã có đầu ngón tay nhẹ nhàng lau đến.

Giọng thiếu niên sạch sẽ trong sáng, ẩn ẩn tia dịu dàng: "Bị dọa rồi đó à?"

———

Editor: Halu, tui lại lảm nhảm đây. Đầu tiên xin cảm ơn tất cả những ai đang đọc truyện này (hun gió nà). Thứ 2 xin cảm ơn tất cả những ai đã đang hoặc sẽ bình luận hay thả sao. Thứ 3 tôi chỉ muốn nói, dạo này tui lười đi rep comment lắm nên tui không trả lời chớ nghĩ tui kiêu nha, là do con sâu lười đó.

Cuối cùng, iu mọi người nhiều lắm!

Bạn đang đọc truyện *Chín Chương Thành Thơ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

Diệp Già Lam đương nhiên là bị dọa rồi.

Con gián con chuột cô thật ra chẳng sợ gì, nhưng mà lại sợ mấy thứ quỷ dị thế này đó.

Diệp Già Lam đến phim kinh dị cũng chưa từng xem lần nào.

Mỗi lần Tô Cẩm Kha gọi cô cùng xem phim ma, cô đều vừa tò mò lại vừa phải kiên định từ chối.

Tò mò là vì trong xương cốt cô vẫn ẩn dấu tính phản nghịch; từ chối là vì cô nghĩ đến an nguy tính mạng của bản thân.

Diệp Già Lam luôn hoàn toàn trái ngược với những tiêu chuẩn của một cô bé hư hỏng

Ở nhà trường cũng như trong mắt các thầy cô giáo, cô là nữ sinh ngoan ngoãn chưa bao giờ khiến người ta nhọc lòng, nhưng kỳ thật ở sau lưng, từ thời sơ trung cô đã dấu Dư Thu Hoa và Tô Cẩm Kha trộm đi bắn khuyên tai rồi.

Hơn nữa mỗi bên tai còn bắn những hai cái lận.

Lúc mới vừa lên cao trung, Tô Cẩm Kha lại lôi cô đến tiệm xăm.

Tô Cẩm Kha thì xăm một đóa hồng, cô lại xăm một con bướm lên chỗ xương bướm sau lưng.

Hiện tại nhìn qua, thì thấy như kiểu kẻ ngốc vậy đó.

Phản nghịch ở tuổi dậy thì của Diệp Già Lam tất cả đều thể hiện trên những việc nhỏ như thế.

(Xăm mình là việc nhỏ? ×0×)

Sau lại trưởng thành hơn một chút, phản nghịch các thứ lại thu lại cả.

Diệp Già Lam không nghĩ tới những việc này nữa, mãi đến hôm nay Hạ Chí gọi cô đi nhà ma.

Cô sở dĩ không cự tuyệt hẳn, là vì là vì trong thâm tâm vẫn còn nửa phần tâm tư, đương nhiên nguyên nhân chính yếu là…… cô cho rằng Hạ Chí không sợ mấy thứ này.

Kết quả không ngờ vào rồi, Hạ Chí run còn mạnh hơn cả cô luôn.

Ngón tay Diệp Già Lam vừa rồi bị Hạ Chí véo quá dùng sức, lúc này cúi đầu nhìn, khe ngón tay vẫn còn hồng, ẩn ẩn hơi đau.

Năm ngón tay cô hơi vặn vặn, vừa rồi lúc rũ mắt xuống có nhìn thoáng qua vết véo trên tay Đường Ngộ.

Tình huống của hai người nhìn đều không tốt lắm, giống như vừa đánh trận ở bên ngoài vậy.

Diệp Già Lam nháy mắt lại nhớ tới bộ dạng của Hạ Chí lúc đang trong nhà ma, cô không tự chủ được mím môi, "Vốn là rất sợ, sau lại phát hiện cậu còn sợ hơn tớ nữa……"

Cô vẫn chưa hoàn toàn thích ứng chuyện Đường Ngộ ngẫu nhiên sẽ biến thành Hạ Chí, nói hết lời mới phát hiện ra điểm không thích hợp, lại vội vàng sửa chủ ngữ: "Tớ là nói Hạ Chí."

Đường Ngộ không giống như là sẽ sợ mấy chuyện ma quỷ thế.

Dù sao vừa rồi anh còn túm lấy cái đuôi trên đùi cô cơ mà.

Đường Ngộ hơi hơi cúi xuống, nhìn chằm chằm cô vài giây, sau đó cúi đầu, lại giơ tay khẽ kéo tay cô.

Anh không quá dùng sức, lòng bàn tay khẽ cọ nhẹ lên khe hở ngón tay cô, giọng cũng giống như động tác, đều nhẹ: "Tớ là hỏi, bị tớ dọa rồi à?"

Diệp Già Lam sửng sốt, sau phản ứng lại, lập tức lắc lắc đầu.

Cô cũng không phải thật sự bị thân phận khác của anh dọa, nhiều nhất cũng chỉ là tò mò với hơi kinh ngạc chút thôi.

Kinh ngạc người như anh mà cũng sinh ra loại bệnh này.

Tò mò anh là vì nguyên nhân gì mà sinh bệnh.

Dư Thu Hoa là bác sĩ, Diệp Già Lam khi còn nhỏ thường xuyên đến bệnh viện lúc rảnh rỗi, người bệnh cô thấy nhiều rồi, đủ loại người cũng đủ loại bệnh.

Nhân cách phân liệt cũng không có gì ghê gớm cả.

Chẳng qua chỗ bị bệnh của nó không giống những loại bệnh trên thân thể khác mà thôi.

Diệp Già Lam hơi hơi ngẩng mặt nhìn Đường Ngộ, thiếu niên đứng ngược sáng, trên mặt đến nửa điểm vẻ tối tăm cũng không có.

Kỳ thật anh với Hạ Chí cũng có chỗ giống nhau, ví như đôi mắt sâu thẳm sạch sẽ lại thuần túy này.

Đáy lòng cô đột nhiên mềm mại, khóe môi hơi hơi cong lên: "Hạ Chí rất đáng yêu."

"Làm sao?"

Chỉ bằng việc Hạ Chí nắm chặt tay Diệp Già Lam thành như vậy, Đường Ngộ đã cảm thấy nàng ta chả có liên quan gì tới đáng yêu cả.

"Lúc em ấy gọi tớ là ' Chị ơi', đặc biệt đáng yêu."

Tuy rằng là dùng mặt của Đường Ngộ.

Nhưng mà giọng lại nhu nhu nhuyễn nhuyễn, còn mang theo một loại thanh lãnh thuần khiết sinh ra đã có sẵn của thiếu niên, tựa như gió đêm hè nhè nhẹ, từ từ thổi vào trong lòng cô.

Bên tai Diệp Già Lam dường như vẫn còn giọng nói kia lưu lại, cách vài giây, cô đã nghe được một tiếng chân chân thật thật vang lên bên tai mình: "Chị ơi,"

Đường Ngộ cúi người nhìn thẳng vào cô: "Như vậy sao?"

"……"

Diệp Già Lam nhẹ nuốt một ngụm nước miếng.

Cô quay đầu qua một bên, lại phát hiện ra Đường Ngộ không giống Hạ Chí.

Không giống, hoàn toàn không giống chút nào.

Lúc Hạ Chí lôi kéo tay cô, cô có cảm giác chẳng khác bị Tô Cẩm Kha nắm tay là bao cả.

Nhưng Đường Ngộ thì không giống thế, anh vừa hơi chút ghé sát vào, trái tim cô lại giống như như bị gắn thêm một cái môtơ, đập loạn cả lên.

-

Buổi tối Diệp Già Lam bị Tô Cẩm Kha gọi đi phụ đạo ngữ văn cho cô nàng.

Ngữ văn của Tô Cẩm Kha cơ bản không qua tiêu chuẩn, lần này thi tháng, cực vinh quang vì thiếu một điểm mà bị trượt.

Ba Tô mẹ Tô đều không ở nhà, em trai Tô Cẩm Kha đang ngồi sô pha phòng khách chơi game.

Cậu nhóc vừa mới lên cao trung, nhưng đã cao hơn Diệp Già Lam một chút.

Hơn 9 giờ tối, Tô Cẩm Kha ghé lên bàn làm bài.

Diệp Già Lam dựa vào sô pha lật xem《 Và rồi chẳng còn ai 》.

Quyển sách này siêu hại não, hôm nay cô lại không có nhiều tâm tư, xem mấy trang rồi buông ra ngay, cô vẫy vẫy tay với em trai Tô Cẩm Kha- Tô Nham: "Tiểu Nham em qua đây chút."

Tô Nham không rõ nguyên do cầm máy chơi game dịch sang bên này.

"Lại qua thêm chút."

Khoảng cách quá xa, cô không có cách nào thử nghiệm cả.

Tô Cẩm Kha đang gãi gãi đầu, vừa ngẩng đầu đã thấy bạn tốt như hổ rình mồi nhìn em trai mình.

Cô nàng sợ tới mức thiếu chút nữa trượt từ trên ghế xuống, giây tiếp theo, cô nàng lại nghe thấy Diệp Già Lam nói: "Lại gần chút nữa."

Hai người cách nhau có nửa cánh tay.

Tô Nham không dám qua nữa, "Chị Loan Loan, không phải là chị mơ ước sắc đẹp của em đó chứ?"

Diệp Già Lam lười vô nghĩa với cậu chàng, cậu nhóc không chịu qua thì cô tự mình đến vậy.

Lúc cách tầm hai mươi centimet cô dừng lại.

Tim đập bình thường, hoàn toàn không vì cô tiếp cận người khác phái mà loạn lên.

Diệp Già Lam hít một hơi, lại lùi ra một đầu sô pha, tùy tay cầm một cáu gối ôm bưng kín mặt.

Tô Nham: "Chị Loan Loan, chị sẽ không vì không chiếm được tim em mà thương tâm đến chết chứ?"

Diệp Già Lam ném một cái gối qua

Tô Nham im miệng, Tô Cẩm Kha lại quăng bài thi ra thò đến: "Cậu hôm nay sao thế? "

Diệp Già Lam lắc lắc đầu.

"Muốn yêu đương?"

Giống như sau khi hết tâm với Quý Nhiên lại đột nhiên hứng thú với người khác phái chăng?

Diệp Già Lam tiếp tục lắc đầu: "Tớ cũng không yêu sớm."

"Cũng?"

"……"

"Còn có ai không yêu sớm sao?"

Trước mặt Diệp Già Lam thoảng qua khuôn mặt Đường Ngộ, cô xoa xoa mắt, cứng ngắc dời đề tài: "Lần này cậu có tiến bộ không?"

"Top 3"

Tô Cẩm Kha lại hỏi: "Cậu thì sao?"

"Không biết."

Phiếu điểm là chiều nay ủy viên học tập mới phát lên nhóm lớp, Diệp Già Lam còn chưa xem nữa.

Tô Cẩm Kha cười hắc hắc, biết cô có bóng ma với Đường Ngộ, dứt khoát lấy di động cô qua xem thử.

Hai giây sau, cô nàng "Ai" một tiếng, "Thứ nhất a."

Diệp Già Lam giương mắt nhìn cô nàng, phản ứng vài giây mới hỏi lại: "Cậu ấy thì sao?"

Cô là chỉ Đường Ngộ.

Tô Cẩm Kha: "Thứ hai a."

Không có khả năng đâu.

Trực giác Diệp Già Lam thấy không thích hợp, lấy di động về tự xem.

Phía trên giấy trắng mực đen rành mạch, Diệp Già Lam thứ nhất, Đường Ngộ đứng thứ hai.

Kém bốn điểm.

Tô Cẩm Kha cảm thán: "Bảo tọa của Loan Loan nhà chúng ta đã trở lại."

"……"

"Nếu mà lần này là do bạn học Đường Ngộ cố ý phóng thủy thì phải nói là quá lãng mạn rồi."

Diệp Già Lam nhíu nhíu mày.

Cô cũng đang nghi ngờ có phải Đường Ngộ cố ý hay không.

Giây tiếp theo, Tô Cẩm Kha: "Trong đầu tớ đã có một câu chuyện hơn mười vạn chữ rồi đây này."

"Chuyện gì?"

"Học bá tiểu ca ca vì không muốn học bá tiểu tỷ tỷ vì đứng thứ hai mà không vui, nên lúc thi đã cố tình không giải mấy câu, cam nguyện đứng thứ hai, tất cả cũng chỉ vì đổi lấy một nụ cười mỹ nhân a!"

"……"

Diệp Già Lam trắng mắt liếc cô nàng, "Thần kinh!."

-

Đêm đó sau khi Diệp Già Lam về nhà, suy xét nửa giờ, đến 11 giờ vẫn phảu gửi tin nhắn cho Tạ Cảnh Phi.

Là một chuyển tiếp về nhân cách phân liệt trên Bách Khoa Baidu.

Tạ Cảnh Phi lúc ấy đang chơi game, 11 giờ rưỡi mới thấy.

Nhiệt tình do vừa thắng trận của cậu ta bị diệt sạch, cách một hồi lâu mới rep: 【 Lam tỷ, cậu gửi cái này làm gì a? 】nhân cách phân liệt dù sao cũng là một loại loại bệnh tinh thần, dễ bị người ta hiểu lầm, hơn nữa bài xích, Tạ Cảnh Phi không muốn cho người khác biết.

Loại người như Đường Ngộ, trời sinh nên được người ta sủng.

Thời gian không còn sớm, Diệp Già Lam cũng chả vòng vo với cậu ta:【Hôm nay tớ gặp Hạ Chí rồi. 】Tạ Cảnh Phi hoàn toàn không biết làm sao.

Cậu ta xoay quanh cái bàn mấy vòng, sau đó mới rep lại:【 Ngộ Ngộ biết không? 】【 biết. 】

Diệp Già Lam không hỏi nhiều với Đường Ngộ, là vì nhìn ra anh không muốn nói.

Nhưng cô lại muốn biết.

Hôm nay cô không biết bị làm sao nữa, chính là vô thức muốn hiểu hơn về người này.

Tạ Cảnh Phi không có cách nào:【…… cậu muốn hỏi cái gì? 】【 Tại sao cậu ấy lại như vậy? 】

Vì cái gì chứ.

Vì cảm thấy dùng chữ không tốt bằng dùng lời nên Tạ Cảnh Phi gọi điện qua luôn, câu đầu tiên cậu ta đã nói luôn vào chủ đề: "Ba năm trước cậu ấy bị đuối nước"

"Vì cái này sao?"

"Cũng coi là như thế, Đại Bạch…… Chính là bác sĩ chủ trị của Ngộ Ngộ, cảm thấy có khả năng liên quan."

Diệp Già Lam trầm mặc, an an tĩnh tĩnh nghe cậu ta tiếp tục nói.

"Lần đầu tiên Hạ Chí xuất hiện là hai năm trước, năm ấy có một cô bé trượt chân rơi xuống nước, Ngộ Ngộ nhảy xuống cứu người…… Trước kia Ngộ Ngộ cũng từng bị đuối nước một lần nên sau đó người nhà mới cho cậu ấy học bơi."

"Nhưng có khả năng vẫn còn chút bóng ma, ngày đó sau khi Ngộ Ngộ cứu người lên, trạng thái cơ thể đều không được tốt, sau lại còn sốt cao mấy ngày."

"Sau khi hết bệnh rồi, tớ đến bệnh viện thăm cậu ấy, thế là gặp Hạ Chí……"

Năm ấy Tạ Cảnh Phi cũng chưa chuyển tới phía nam học, ngày đó ôm một cái giỏ hoa quả lớn đến thăm Đường Ngộ.

Kết quả người nọ vừa mở mắt, câu đầu tiên đã khiến cho cậu ta chết sững: "Cậu là ai? Vào phòng tôi làm gì? Nam nữ thụ thụ bất thân không biết sao?"

Tạ Cảnh Phi: "……"

Ban đầu cậu ta cho rằng đầu óc Đường Ngộ bị chập chỗ nào nên mất trí nhớ, sau lại cẩn thận nghĩ, cảm thấy mấy chữ "Nam nữ thụ thụ bất thân" này thật sự quá mức kì quái.

Mà ngày đó, vừa vặn là vào hạ chí.

Qua mấy ngày Tạ Cảnh Phi mới biết được, hóa ra trong thân thể Đường Ngộ lại có một người khác.

Bạch Diệp kết luận là, lần đầu tiên chết đuối đã sinh ra bóng ma quá lớn trong lòng anh, chẳng qua phát tác chậm một thời gian mà thôi.

Tạ Cảnh Phi thấy cô nãy giờ không nói gì, khó tránh khỏi có chút sốt ruột: "Lam tỷ, chuyện này cậu có thể đừng nói với người khác không a?"

Bị người khác biết, nói không chừng sẽ mang theo thành kiến mà đối đãi với Đường Ngộ mất

Diệp Già Lam nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng.

Tạ Cảnh Phi lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, ngữ khí của cậu ta nhẹ nhàng hơn không ít, lời nói cũng bắt đầu không qua đầu óc chạy thẳng ra ngoài: "Lam tỷ, Ngộ Ngộ kỳ thật rất thích cậu…… Lần trước lúc cậu ấy giảng đề cho cậu ở trong lớp còn cắn trộm…… Nga không đúng, là hôn lên tai cậu đấy."

———

Editor: Chợt thích bạn Tô Nham quá trời. Có ai cùng team không nà?

Bên trên có nói đến《Và rồi chẳng còn ai》(And then there were none) hay còn có tên khác là《10 gã mọi đen nhỏ》hay《10 người da đen nhỏ》(ten little niggers) là một tiểu thuyết hình sựcủa nhà văn Agatha Christie. Và đã có phim rồi, cũng có sub rồi nhé!

Tui thì chưa xem, nhưng chị tui thích thể loại trinh thám nên đã xem rồi. Nhận xét là SIÊU HAY nhé! Phim Anh, ai muốn có thể lên bilutv xem thử nha!

Bạn đang đọc truyện *Chín Chương Thành Thơ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22

Lời nói rơi xuống, hai bên đều trầm mặc.

Tạ Cảnh Phi rõ ràng đã ý thức được mình nói cái gì rồi, sau khi sửng sốt một lúc lâu, cậu ta mới ho nhẹ một tiếng: "Cái kia…… Lam tỷ, cái này cậu cũng đừng nói với người khác nhé."

Dừng một chút, như là cậu ta sợ bản thân nói không đủ rõ lại bổ thêm một câu: "Đặc biệt không thể nói với Ngộ Ngộ được nha."

"……"

Diệp Già Lam cúp điện thoại.

Lời Tạ Cảnh Phi vẫn quanh quẩn bên tai, ngoài ý muốn trùng khít lên âu "vậy thì quá lãng mạn rồi" của Tô Cẩm Kha nói lúc trước.

Diệp Già Lam biết Đường Ngộ cắn tai bên nào, cũng biết rốt cuộc là hôn hay là cắn.

Ngày đó lúc cô tỉnh ngủ phát hiện trên vành tai có cái cái dấu hồng nhàn nhạt hồng, chỉ cho là lúc bò lên bàn ngủ trưa không cẩn thận bị vật nào cộm lên thôi, căn bản không nghĩ đến hướng này.

Tối đó sau tiết tự học buổi tối, Tô Cẩm Kha cùng cô về nhà, còn đặc biệt hỏi tai cô sao thế.

Não cô nàng hay nghĩ luyên thuyên, hơn nữa thích lãng mạn rồi là huyễn huyền hóa mọi sự việc, "Có phải bị ai cắn rồi không?"

Lúc ấy vết cắn trên tai Diệp Già Lam đã mờ đi nhiều, Tô Cẩm Kha phải dán cả người qua mới nhìn thấy được.

Diệp Già Lam duỗi tay đẩy mặt cô nàng, nhẹ nhàng xoa nhẹ vành tai: "Có khả năng là bị muỗi cắn đi."

Tô Cẩm Kha trắng mắt liếc cô một cái, "Một chút tế bào lãng mạn cũng không có."

Diệp Già Lam cười cười không nói lời nào, xé vỏ kẹo mút nhét vào trong miệng.

Vốn dĩ cô theo chủ nghĩa hiện thực, chỉ chuyên tả thực thôi mà.

Hiện tại nhìn lại, cô hình như là quá mức hiện thực mất rồi.

Vành tai trái của Diệp Già Lam lúc này giống như bị một cây kim châm vài, mất đi cảm giác hơi đau đau, lại nóng cực kì.

Cô giơ tay sờ sờ bên tai, sau đó đi toilet rửa mặt.

Đêm nay, Diệp Già Lam trằn trọc đến 12 giờ rưỡi, mới mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

-

Thiếu nữ tuổi dậy thì có một điều tốt nhất là, mặc kệ buổi tối ngủ muộn đến mấy thì sáng hôm sau nhìn gương nhất định sẽ thấy đầy mặt vẫn là Collagen.

Da Diệp Già Lam không tệ, trừ mỗi bọng mắt có chút hơi đen đen mà thôi.

Dư Thu Hoa trực ca đêm, lúc này vẫn chưa về.

Trong nhà an an tĩnh tĩnh, chỉ có thể nghe được tiếng chim hót líu lo bên ngoài khu chung cư.

Diệp Già Lam trong toilet lặp đi lặp lại rửa mặt mấy lần, mãi đến khi hoàn toàn tỉnh táo, sau đó mới cắn bánh mì nướng tới trường.

Trong lớp còn có bạn học đến sớm hơn cô, vào buổi tự học tiếng Anh đã trả bài thi tiếng Anh để lại.

Lớp trọng điểm nên mấy học sinh cũng không thích ồn ào, lúc này lại thật sự quá sớm, đại đa số mọi người đều ghé lên bàn ngủ bù.

Giai đoạn năm ba cao trung rất khẩn trương, mỗi người có thể ngủ nhiều một phút đồng hồ thì nhất định sẽ ngủ nhiều thêm một phút đồng hồ.

Tối qua Diệp Già Lam ngủ không ngon, mắt còn có chút phát sáp, nhưng cô lại ngủ không yên, dứt khoát đứng dậy cùng trao đổi về bài thi ngữ văn với cán sự môn ngữ văn trong lớp

Phòng học an an tĩnh tĩnh, trong lúc nhất thời chỉ có tiếng lật bài thi.

Diệp Già Lam đã xem xong bảy phần bài thi.

Lúc trở lại chỗ ngồi thoáng nhìn bài thi đặt trên bàn phía sau, cô không khỏi nhìn thêm mấy lần.

Bài thi không để là trang đầu nên không thấy điểm.

Nhưng trong phạm vi tầm mắt của Diệp Già Lam lại thấy rõ ràng mặt cuối cùng của bài thi, có một đề văn không làm.

Bên tai lại vang lên cái chủ nghĩ lãng mạn Tô Cẩm Kha từng nói.

Diệp Già Lam nhấp môi dưới, ngoài ý muốn cảm thấy, hình như quả thật, có một chút…… lãng mạn.

Lãng mạn đơn giản thuần túy đến mức chẳng dễ phát hiện.

Diệp Già Lam vốn dĩ cho rằng cả ngày hôm nay cô sẽ chẳng tập trung được, kết quả, cả một ngày, lực chú ý của cô đều tập trung ở trên lớp cả.

Lúc đến tiết tự học cuối cùng, Đường Ngộ ghé lên bàn ngủ mất một tiết.

Chủ nhiệm lớp không ở đây, Tạ Cảnh Phi liền ghé lên bàn, quang minh chính đại lật xem truyện tranh.

Diệp Già Lam ngồi trên bục giảng trông lớp, lúc cách thời gian tan học còn mười phút, cô ho nhẹ một tiếng.

Hai nam sinh ngồi sau hoàn toàn không phát hiện.

Diệp Già Lam nhẹ mắt, thấy sau lớp thủy tinh của cửa sau là khuôn mặt của cô chủ nhiệm, ánh mắt cô tối lại, giống như là ánh mắt tử thần ấy.

Cô lại khụ một tiếng, "Bạn học Tạ Cảnh Phi, cậu chú ý một chút đi."

Tạ Cảnh Phi gật gật đầu, nhưng động tác trên tay vẫn như cũ không chịu dừng.

Cửa phía sau lặng yên không một tiếng động bị mở ra, chủ nhiệm lớp lẳng lặng đứng sau hai người bọn họ.

Mấy bạn học phía sau chứng kiến toàn bộ quá trình có người đã nhỏ giọng cười rộ cả lên rồi.

Bả vai Tạ Cảnh Phi bị một cây bút chọc chọc, cậu ta dịch sang bên cạnh: "Lớp trưởng, cậu đừng động tay động chân với tớ, Ngộ Ngộ……"

Cậu ta vừa quay đầu, mấy chữ "Còn đang ngủ cạnh tớ đây này" đột nhiên im bặt.

Diệp Già Lam cúi đầu thấp thấp.

Tên Tạ Cảnh Phi miệng rộng này, thiếu chút nữa là liên lụy đến cô với Đường Ngộ rồi.

Tuy rằng cho tới bây giờ, cô với Đường Ngộ vẫn rất là thanh thanh bạch bạch.

Chủ nhiệm lớp kéo lấy truyện tranh của cậu: "Bạn học Tạ Cảnh Phi, kì thi tháng em thi rất tốt đúng không?"

Tạ Cảnh Phi cảm thấy cái này rõ ràng quá mức phân biệt rồi.

Đường Ngộ ngủ ở bên cạnh thì chả làm sao còn cậu ta cứ thế là bị một trận phê bình.

Chủ nhiệm lớp:" Truyện tranh tịch thu trước, chờ chừng nào em vào top 10 của lớp thì mới trả. "Tạ Cảnh Phi "Dạ" một tiếng.

Cũng không phải quá khó khăn.

Lần này thành tích thi của cậu ta cũng chỉ kém top 10 có 34 hạng thôi mà.

"Bạn học Đường Ngộ không khỏe sao?"

Tạ Cảnh Phi gật gật đầu.

Chủ nhiệm lớp hận sắt không thành thép lại liếc nhìn Tạ Cảnh Phi một cái, rồi lại đi ra từ cửa sau.

Trong đầu Diệp Già Lam giờ đều là câu "Đường Ngộ không khỏe" kia.

Cô cắn cắn ngòi bút, có chút tâm phiền ý loạn khép sách ôn tập lại, "Bang" một tiếng, toàn bộ bạn trong lời đều đồng loạt ngẩng đầu nhìn lại đây.

Bao gồm cả người vừa rồi còn đang ngủ, Đường Ngộ.

Bên khóe mắt anh bị trang sách làm cộm hằn thành vệt đỏ, hơi hơi nhíu mi, "Sao thế?"

Tạ Cảnh Phi nhớ tới đối xử phân biệt của cô chủ nhiệm lúc nãy liền cảm thấy buồn bực, cậu ta mưu toan muốn làm Đường Ngộ cũng không vui một lần, không có hảo ý, trả đũa nói: "Lam tỷ chắc chắn giận cậu rồi."

Đường Ngộ liếc cậu ta một cái.

"Cả lớp chỉ có mình cậu đang ngủ thôi."

"……"

-

Hôm nay Diệp Già Lam về nhà sớm.

Dư Thu Hoa chuẩn bị cho cô bữa khuya, là một chén mì có đập một quả trứng.

Diệp Già Lam ăn non nửa, sau đó nhanh như chớp chạy về phòng, lấy một đống thuốc từ trong từ hòm thuốc ra.

Lúc trở ra, Dư Thu Hoa nhìn cô kinh ngạc: "Đã nửa đêm, con còn định ra ngoài bán thuốc đấy à?"

Diệp Già Lam kéo túi thuốc, giọng có chút hàm hồ: "Đường Ngộ hình như không khỏe ạ."

"Vậy con cũng không thể cứ thế lấy thuốc qua chứ?"

Không biết còn tưởng rằng con bé muốn chuyển nhà luôn đấy.

Dư Thu Hoa lại qua xem đống thuốc: "Biết không khỏe chỗ nào không?"

Diệp Già Lam lắc đầu.

Vừa rồi cô hỏi Tạ Cảnh Phi, cậu ta nói không biết.

Nhưng cậu ta lại nhắc Diệp Già Lan một câu:【 Trong nhà Ngộ Ngộ không có thuốc đâu. 】nên cô mới cầm nhiều thuốc như vậy chứ.

Dư Thu Hoa thở dài: "Bỏ đi, trước con cứ mang qua đi, nhiệt kế cũng mang lấy một cái."

Diệp Già Lam gật gật đầu, cầm theo một túi thuốc đi sang gõ cửa phòng đối diện.

Gõ vài tiếng, cửa đã bị mở ra.

Đường Ngộ đứng ở bên trong cánh cửa nhìn cô.

Đèn trên hành lang đèn là cảm ứng âm thanh, vài giây không có tiếng là lập tức tối xuống ngay.

Diệp Già Lam dịch đến chỗ đèn mạnh, chủ động giải thích câu: "Tạ Cảnh Phi nói cậu không khỏe, mẹ tớ bảo tớ qua đưa thuốc cho cậu."

Cô chỉ cần nói dối là mặt sẽ lập tức đỏ lên, may mà ánh sáng bên ngoài tối nên không thấy rõ.

Đường Ngộ biết cô sợ tối, nên lui nửa bước vào trong, "Vào rồi nói."

Diệp Già Lam bước nhanh theo vào.

Ánh đèn bên trong sáng tỏ, Diệp Già Lam bỏ túi ra, vừa lấy thuốc vừa giải thích: "Cái này là trị cảm mạo,"

Bên trong là một đống thuốc lung tung rối loạn.

Diệp Già Lam đến cả cách dùng liều dùng đều nhớ hết cả: "Cái này là trị đau dạ dày……"

Nói còn chưa dứt lời, đã bị một giọng nam đánh gãy: "Diệp Già Lam."

Động tác trên tay Diệp Già Lam ngừng lại.

Hình như đây là lần đầu tiên cô nghe thấy Đường Ngộ gọi tên đầy đủ của cô.

Đường Ngộ hơi hơi nghiêng đầu nhìn cô, "Hôm nay tức giận sao?"

Diệp Già Lam không biết anh là chỉ vụ gì.

Cô lắc lắc đầu, "Vì sao tớ phải tức giận cơ?"

Bởi vì anh trộm cắn tai cô à?

Diệp Già Lam theo bản năng sờ sờ bên tai, sau đó cô nâng mi, "Có phải cậu thật sự cắn……"

Ánh mắt Đường Ngộ lệch về một bên, thấy vành tai dưới tay Diệp Già Lam lại hồng lên, anh nhẹ liếm môi dưới: "Cắn."

Hơn nữa, còn muốn cắn thêm một ngụm nữa.

Lời nói mới vừa rơi xuống, phía trên cách đó không xa đột nhiên có người khụ một tiếng, người đàn ông đang muốn xuống lầu khụ một tiếng: "Thực xin lỗi, tôi lập tức đi lên ngay đây."

Bạn đang đọc truyện *Chín Chương Thành Thơ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Giọng nói xa lạ đột nhiên vang lên.

Tay đang vuốt tai của Diệp Già Lam vô ý dùng sức, vành tai lập tức đã bị niết đến phát đau, ngũ quan tinh tế của thiếu nữ đều nhăn cả lại, vừa nâng mắt, cô lại nhìn thấy người đàn ông đứng trên cầu thang nhìn mình.

Anh ta mặc áo sơmi đen, quần âu phẳng, đeo một chiếc kính, lịch sự văn nhã, lúc này đang cầm một ly thủy tinh uống nước

Tuy rằng ngoài miệng nói "Lập tức đi lên đây", nhưng anh ta vẫn đang duỗi tay đẩy đẩy mắt kính, như có như không đánh giá cô một phen

Nửa điểm cũng không có ý xoay người lên lầu.

Đường Ngộ quay đầu liếc anh ta một cái: "Không phải muốn đi lên sao?"

Bạch Diệp lại uống thêm miếng nước, "Lập tức đi ngay."

Anh ta vẫn chẳng nhúc nhích.

Không quá vài giây, lại có người từ phòng lầu trên đẩy cửa ra, "Đứng ở đó làm gì thế?"

Ngón tay Bạch Diệp gõ nhẹ lên ly nước, híp mắt cười đến giống hệt hồ ly: "Tiểu Bạch mau xem, người trong lòng của tiểu thiếu gia nhà các cậu này."

Giọng anh ta không cao không thấp, chẳng có ý tứ áp xuống tí nào, môi chữ đều bị hai người phía dưới này nghe rõ mồn một.

Bên tai Diệp Già Lam nóng lên, đặc biệt là chỗ vừa rồi dùng sức niết qua, giống như lập tức muốn phát hỏa lên rồi đó.

Mà người nọ ở đối diện mặt vẫn không đổi sắc tâm vẫn không thấy loạn, chỉ hơi hơi nhíu mi: "Đừng nói bừa."

Bạch Diệp lại muốn mở miệng, Đường Ngộ lại bỏ thêm nửa câu sau: "Cô ấy còn nhỏ."

Diệp Già Lam: "……"

Hình như người nào đó còn nhỏ tuổi hơn cô ấy nhỉ?

Bạch Diệp rõ ràng cũng nghĩ như vậy, lần này không chỉ không đi lên, ngược lại còn thảnh thơi từ trên cầu thang đi xuống: "Nhỏ bao nhiêu, còn nhỏ hơn cậu sao?"

Trong tay Diệp già Lam còn cầm một hộp thuốc, lúc ngón tay buộc chặt lại, hộp giấy cũng nhăn nhúm lại.

Giây tiếp theo, cô vừa muốn đứng dậy, lại nghe thấy người đàn ông kia nói một câu: "Sao tôi lại thấy quen quen thế nhỉ?"

Một giọng nam khác tiếp lời: "Người nào đẹp mà anh chả thấy quen hả."

Bạch Diệp: "……"

Lời là nói như vậy, nhưng mà cô bé trước mặt này, nhìn qua quả thật giống một người từng gặp.

Bạch Diệp nhíu mày nhìn Đường Mộ Bạch: "Tiểu Bạch, cậu không cảm thấy quen sao?"

Người sau đã ngồi xuống bên sườn sôpha phía Đường Ngộ, liếc mắt đảo qua sườn mặt thiếu nữ, sau đó lạnh nhạt đáp: "Không."

Mấy cô bé xinh đẹp cậu ta cũng thấy nhiều lắm rồi.

Bạch Diệp sờ sờ cằm, suy nghĩ nửa phút, vẫn không nhớ ra.

Diệp Già Lam dịch mông lên một chút, chỗ tiếp xúc với sôpha cùng lúc càng ít, tầm mắt 3 người kia dường như đều đang dừng trên ngươ cô, hơn nữa cũng không hề có ý dời đi.

Cô căng da đầu đứng dậy: "Mọi người ở lại, vậy em về trước đây."

Nói xong nhấc chân đi luôn, đi được vài bước rồi mới phát hiện ra hộp thuốc dạ dày trong tay vẫn còn chưa bỏ ra, mất vài giây, cô lại quay lại bỏ lên bàn trà.

Bước chân Diệp Già Lam rất nhanh, lúc mở cửa có nghe thấy giọng nam ban đầu trêu ghẹo: "Tuổi trẻ thật là tốt, mới nói vài câu đã đỏ mặt rồi……"

Cô chặn câu còn lại sau cánh cửa.

Đèn hành lang cảm ứng tiếng động sáng lên, tim Diệp Già Lam đập dần bình tĩnh lại, cô hít sâu một hơi, sau đó lấy chìa khóa mở cửa nhà.

Năm phút đồng hồ sau, Diệp Già Lam nhận được tin nhắn của Đường Ngộ.

【 Người đầu tiên xuống dưới là bác sĩ chủ trị của tớ 】

Diệp Già Lam nằm trên giường ôm gối đầu, rep một chữ:【 nga. 】【 Người thứ hai xuống là cậu tớ. 】

Thế mà lại là cậu.

Diệp Già Lam ban đầu còn tưởng là anh trai anh chứ…… Tò mò thì tò mò, cô cũng không nhiều chuyện hỏi đến, vẫn gõ lại một chữ:【 nga. 】【 còn có một người 】

Diệp Già Lam: "……"

Còn có một người?

Cô rõ ràng chỉ có 3 người trong nhà Đường Ngộ, còn có một người…… Là quỷ sao?

Diệp Già Lam cơ hồ bị ý nghĩ này dọa cho đổ mồ hôi lạnh, ngón tay cô cũng run theo, chữ còn chưa gõ ra, đầu kia đã gửi thêm tin đến:【 là bạn gái tương lai của tớ. 】ngón tay Diệp Già Lam càng run.

Ngữ văn của cô từ trước đến nay luôn tốt, cái trò chơi chữ này vừa nghe đã hiểu.

Không phải là cô tự luyến mà cảm thấy Đường Ngộ thích mình mà là do anh ám chỉ quá mức rõ ràng rồi.

Diệp Già Lam không rep.

Cô có chút rối rắm.

Một bên vẫn nhớ Dư Thu Hoa và chủ nhiệm lớp nhiều lần nói trong thời gian học kỳ 1 này không thể sinh tâm tư, cảm thấy sau này bản thân nên giữ khoảng với Đường Ngộ; nhưng một bên khác.... cô lại không muốn giữ khoảng cách với anh.

Diệp Già Lam rối rắm túm rớt mấy sợi tóc, cuối cùng làm bộ mình vẫn chưa thấy rồi xóa tin đi luôn.

-

Sau nửa giờ từ khi Diệp Già Lam rời khỏi nhà Đường Ngộ, Bạch Diệp mới chuyển đề tài khỏi người coi, anh ta hơi thu liễm vẻ mặt hớn hở lại, cầm notebook nhật kí lên: "Hạ Chí hôm qua đi nhà mà?"

Đường Ngộ "Ừm" một tiếng, đơn giản vài câu đem chuyện Diệp Già Lam lúc ấy nói với anh thuật lại một lần.

Bạch Diệp dùng bút gõ gõ cái trán: "Nói như vậy Hạ Chí sợ tối, hoặc là sợ ma sao?"

"Còn có chuyện khác không?"

Khóe môi Đường Ngộ hơi mím, chưa nói chuyện cô nàng còn kéo hỏng quần áo Quý Nhiên: "Không có."

"Nếu sau khi thi đại học vẫn không phân tích được nguyên nhân cụ thể thì chỉ có thể tiến hành thôi miên thôi."

Đối diện cũng là một cách trị liệu nhân cách phân liệt.

Làm cho nhân cách tạm thời thay thế nhân cách thực, như vậy cũng có thể càng trực quan để hiểu rõ hơn về tính cách của nhân cách phụ.

Bạch Diệp quay đầu nhìn người đàn ông bên cạnh: "Tiểu Bạch, cậu cảm thấy thế nào?"

Đường Mộ Bạch "Ừ" một tiếng.

Bạch Diệp buông tiếng thở dài: "Kỳ thật tôi lại sợ thôi miên không thành công."

Đường Ngộ hơi ngửa lên phía trước, ngón tay nhẹ nâng cuốn sách trên bàn trà qua.

Quyển Đường Ngộ lấy qua là một quyển nhân thể giải phẫu học.

Anh tùy tay mở ra một trang, "Không thành công cũng phải thử."

Bạch Diệp vừa thấy quyển sách kia, thì lập tức đã hiểu.

Đường Ngộ từ trước đến nay đều luôn có mục tiêu mạnh mẽ.

Mấy năm trước đã xác định muốn học y, vì thế mấy năm nay cũng đã đọc cả mấy cuốn giáo trình đại học khoa y cả rồi.

Nhân cách phân liệt, loại bệnh này không tính là nhẹ, công việc bình thường khả năng còn không có vấn đề, nhưng nếu muốn làm bác sĩ căn bản không chấp nhận được bất kì sai lầm gì.

Lỡ như tương lai lúc đang phẫu thuật lại đột nhiên biến thành Hạ Chí…… Hình ảnh kia Bạch Diệp quả thực không dám tưởng.

Anh ta lại lấy bút chọc chọc lên trán, "Trong khoảng thời gian này cậu phải chú ý nghỉ ngơi, thần kinh cũng không được để căng thẳng quá."

Đường Ngộ "Ừm" đáp.

Ngón tay anh ngừng trên một trang sách, trên đó là sơ đồ các bộ phận trên cơ thể.

Khóe môi Đường Ngộ nhẹ cong, đột nhiên nhớ tới Diệp Già Lam.

Thiếu nữ khuôn mặt sạch sẽ trong sáng, cánh tay và chân dường như cũng trắng hơn người khác mấy phần.

Bạch Diệp bị dọa không nhẹ, anh ta duỗi tay vỗ vỗ Đường Mộ Bạch: "Cậu ta cười cái gì thế?"

Nhìn chằm chằm sơ đồ các bộ phận cơ thể người còn có thể cười được, Đường Ngộ đúng là người đầu tiên đấy.

Quả thực muốn phát rồ.

Đường Mộ Bạch nâng mắt, cậu quá hiểu Đường Ngộ, khóe miệng nâng lên, mở miệng bình đạm lại ái muội: "Đại khái là nghĩ đem cái vị vừa rồi cột lên trên giường nghiên cứu một chút."

Bạch Diệp không hiểu: "Nghiên cứu cái gì?"

"Nhìn thấy cái gì thì nghiên cứu cái đó."

Bạch Diệp: "……"

Anh không muốn ở gần cái tên tiểu biến thái này nữa, lại yên lặng dịch về bên Đường Mộ Bạch.

-

Diệp Già Lam không gặp phải hai vị trong nhà Đường Ngộ nữa

Mỗi ngày cô sáng 6 giờ ra cửa, tối 10 giờ về nhà.

Liên tiếp mấy ngày nay, cô vẫn luôn đi một đường 3 điểm như vậy, trừ trường học thì ít khi đụng phải.

Đường Ngộ, với anh là bàn trước bàn sau, tuy cô cố ý không nghĩ đến câu "bạn gái tương lai" kia của anh nữa nhưng mỗi khi vừa thấy mặt anh, vẫn không chịu nổi mà nhớ lại.

Vừa nhớ tới cô lại cảm thấy mặt đỏ bừng tim đập loạn.

Tới cuối tháng, Diệp Già Lam lại tìm em trai Tô Cẩm Kha làm thí nghiệm vài lần, cuối cùng đưa ra kết luận, cô không vừa lòng lắm.

Giống như, cô chỉ có cảm giác này với Đường Ngộ mà thôi.

Cuối tháng mười tháng, kì thi tháng thứ 2 của năm 3 đúng hạn tiến đến.

Lần này sau khi thi xong chỉ được nghỉ một ngày rưỡi

Là ngày 31 tháng mười và nửa buổi sáng ngày đầu tiên tháng 11.

Tháng 10 qua, Nam thành cũng vào thu, độ ấm hạ xuống không ít.

Buổi chiều mùng 1 tháng 11, các bạn học năm 3 đều mặc đồng phục mùa thu

Diệp Già Lam và Tô Cẩm Kha vừa vào đến cổng trường, mới đi không đến vài phút, phía sau đột nhiên có người gọi cô một tiếng: "Lớp trưởng?"

Hai người bước chân đồng thời dừng lại, đối diện một giây, sau đó mới lại quay đầu đi.

Phó Đồng mặc một cái váy liền áo màu đỏ tươi, làn váy không dài, ở đầu gối một chút.

Bản thân đã không mặc đồng phục, hơn nữa màu sắc này lại quá chói, cô nàng đứng giữa đống đồng phục trắng trắng đen đen cực kì nổi bật

Không ít người đều nhìn về hướng bên này.

Bác bảo vệ nói với cô nàng một câu: "Bạn học này sao lại không mặc giáo phục? Lại đây báo tên một chút!"

Phó Đồng không qua, nghiêng đầu cao giọng: "Lớp 1 năm 3 Phó Đồng."

Bảo vệ không nói nữa.

Ông nhớ rõ cái tên này, là thiên kim trong nhà một phó hiệu trưởng đây mà.

Phó Đồng móc từ túi ta một lá thư, bên ngoài giống hệt chiếc váy kia, đều là màu đỏ chói mắt, cô nàng nâng nâng cằm, "Lớp trưởng, có thể giúp một chút không?"

Dáng vẻ này của cô nàng, không phải là cầu người ta giúp.

Ngược lại lại giống như bị người ta cầu giúp ý.

"Giúp tớ gửi cái này cho Đường Ngộ."

Tô Cẩm Kha đã hừ lạnh một tiếng, "Không có tay sao?"

Phó Đồng liếc cô nàng một cái, hỏi lại: "Tôi nhờ cậu giúp à? Cậu lắm miếng cái gì?"

Cô nàng này ở trường vô pháp vô thiên, ai cũng không sợ, muốn nói cái gì thì nói cái đó.

Diệp Già Lam nhìn lá thư

Đây hình như là lá thứ bảy trong tháng này.

Một tháng qua, cô thay mấy nữ sinh trong lớp cũng như lớp khác gửi tất cả 6 lá thư tình rồi đó.

Lần này cũng bị Đường Ngộ trả lại hết cả.

Anh đưa ra lý do thông dụng: Không yêu sớm.

Diệp Già Lam nhíu mi: "Không thể."

"Cái gì?"

"Không thể giúp."

Diệp Già Lam cong mắt cười một cái.

Bạn học nữ khác có khả năng cô còn giúp đưa một chút, nhưng Phó Đồng thì không nhé.

Vừa rồi cô nàng còn nói chuyện với Tô Cẩm Kha như thế, nếu cô còn giúp mới là kì quái đó.

Diệp Già Lam nói xong xoay người đi.

Phó Đồng còn không có hiểu sao lại thế này, cô nàng rất ít khi bị người khác cự tuyệt, đuổi theo hỏi: "Vì sao không giúp a?"

Vào khu dạy học.

Lúc đến đầu cầu thang có không ít người, Diệp Già Lam dừng lại, quay đầu liếc cô nàng một cái: "Tự cậu không có tay sao?"

Phó Đồng: "……"

Cô nàng nhíu mi, vừa muốn phát tác, đã nhìn thấy có người đi đến hành lang bên kia.

Thiếu niên càng đi càng gần, cô nàng nâng môi tạo ra độ cong đẹp nhất, thật sự đưa thư tình qua: "Bạn học Đường Ngộ ——"

Diệp Già Lam sửng sốt.

Phó Đồng đối diện Đường Ngộ, nhìn anh ngừng ở bên cạnh Diệp Già Lam, sau đó nhẹ nhàng buông tay xuống.

Trong lòng cô nàng vui vẻ, vừa muốn đưa lá thư qua, giây tiếp theo, bàn tay sạch sẽ xinh đẹp kia, dắt lấy tay Diệp Già Lam đi lên lầu.

Bạn đang đọc truyện *Chín Chương Thành Thơ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Động tác của người nọ cực tự nhiên, hơn nữa không dừng lại tí nào.

Phó Đồng đứng tại chỗ, sửng sốt vài giây mới phản ứng lại được, vừa muốn nhấc chân đuổi theo, lại bị người ta kéo cánh tay túm về.

Tô Cẩm Kha không đi lên lầu cùng, mãi đến kia bóng dáng hai người kia biến mất ở cửa cầu thang mới buông ra tay.

Từ trước đến nay cô nàng đã không quen nhìn loại người như Phó Đồng, ỷ vào bối cảnh gia đình mà không xem người ta ra gì cả. Rõ ràng còn chưa tốt nghiệp cao trung đã trang điểm y chang yêu tinh rồi.

Tô Cẩm Kha liếc cô nàng một cái, ngữ điệu nhẹ nhàng, cười như không cười: "Xem ra có người tay có dài cũng không đưa được rồi a."

Phó Đồng dùng sức gạt tay cô ra, trợn trắng mắt, nhấc chân lên lầu.

Cô nàng rõ ràng tức giận không ít, giày đạp lên bậc thang, "Đăng đăng" rung động.

Phó Đồng không vui thì cô lại vui, tâm trạng Tô Cẩm Kha rất tốt, khóe miệng một câu lên, vừa muốn lên lầu, lại đột nhiên nhớ ra cái gì, cô quay đầu, sau đó nhìn lên cái cameras đang chuyển động chậm rì rì ở góc chân cầu thang.

"……"

Tô Cẩm Kha trong lòng thầm cầu nguyện mấy giây cho Đường Ngộ và Diệp Già Lam.

Đến khi tới lầu hai, Diệp Già Lam mới hoàn toàn phản ứng lại.

Cô rút tay về ngay, Đường Ngộ không dùng nhiều lực nên cô dễ dàng rút tay về.

Có tiếng bước chân lên lầu tiếng, Diệp Già Lam nắn nắn ngón tay, cô không nhìn Đường Ngộ, bước nhanh lên trước.

Lớp 1 năm 3 ở lầu sáu.

Diệp Già Lam bò lên, lúc đến phòng học tim đập kinh hoàng, nhất thời cô cung không thể phân rõ là do vận động kịch liệt hay là do bị người nào đó dắt tay nữa.

Chủ nhiệm lớp trên bục giảng gõ gõ cái bàn: "Lớp trưởng lại đây phát phiếu điểm nào."

Diệp Già Lam còn chưa ngồi xuống, lại đi qua phát phiếu điểm bài thi tháng 11 cho các bạn học.

Tới năm 3, thứ tự mỗi lần thi cử đều biến động không nhỏ.

Đặc biệt là chênh lệch ở lớp trọng điểm ban thường không tính là quá lớn, phát huy tốt hoặc kém hơn một chút đều có thể đảo thứ tự ngay.

Diệp Già Lam xé một cái kẹo mút cho vào miệng, lấy phiếu điểm lần trước ra xem.

Hai phần đối lập, cô ngoài ý muốn phát hiện, trừ vị trí thứ nhất và thứ 2 ra, thứ tự những người khác đều có thay đổi.

Cô giản lược nhìn vài lần, còn chưa thu phiếu điểm lại, Phó Đồng đã đá vào chân ghế cô: "Tôi vào."

Diệp Già Lam dịch về phía trước.

Phó Đồng về chỗ ngồi vài giây, cô lại nghe thấy cô nàng nói câu: "Còn không phải là đứng thứ nhất thôi sao, có gì đặc biệt hơn người chứ?"

Diệp Già Lam mở phiếu điểm ra xem lần nữa, dò từng hàng tìm tên Phó Đồng.

Phó Đồng biết ý cô, lần này cô nàng thi không tốt, thành tích cơ hồ là đội sổ, thẹn quá hóa giận lập tức túm lấy phiếu điểm của cô: "Cậu có ý gì a?"

Đường Ngộ vừa rồi làm trò trước mặt cô nàng dắt tay Diệp Già Lam, cái này với Phó Đồng so với tát một cái vào mặt còn khó chịu hơn.

Trong lòng Phó Đồng vốn dĩ đã nghẹn lửa giận, dùng lực cũng lớn không ít, không cẩn thận xé luôn tờ giấy kia.

Chủ nhiệm lớp trên bục giảng chú ý tới động tĩnh bên này, "Bạn nữ phía sau làm sao thế?."

Cô giáo không nói rõ, nhưng đã có không ít người nhìn qua bên này.

Tuy rằng còn chưa học, nhưng lúc này chủ nhiệm lớp ở đây, không ai dám lớn tiếng ồn ào cả.

Phó Đồng cắn cắn môi dưới, cúi đầu lật sách.

Tiết 1 không phải là tiếng Anh, chủ nhiệm lớp thấy bên này không sao, rất nhanh chóng ra khỏi phòng học.

Trước khi vào lớp đều có thời gian giải lao, trong phòng lập tức lại náo nhiệt.

Tay Diệp Già Lam vẫn còn đè nặng lên nửa tờ phiếu điểm bị xé kia, cô thong thả ung dung vo lại, học giọng điệu của Phó Đồng vừa rồi nói: "Còn không phải là bị Đường Ngộ dắt tay thôi sao, có gì đặc biệt hơn người chứ?"

Phó Đồng tức đến suýt nữa nói không ra lời: "……"

Cô nàng tính đại tiểu thư rất nghiêm trọng, Diệp Già Lam ngồi cùng bàn với cô nàng hơn hai tháng, ngày thường cũng phải nhắm một mắt mở một mặt, nếu Phó Đồng không quá phận, mọi việc cô nàng làm Diệp Già Lam đương nhiên chả thèm chấp.

Nhưng hôm nay xúc phạm tới bạn cô, Diệp Già Lam cảm thấy cực quá đáng rồi.

Cô chớp mắt nhìn Phó Đồng, sau đó đứng dậy, vừa muốn ném tờ giấy kia vào thùng rác, lại không biết Đường Ngộ đứng ở cửa từ lúc nào.

Thùng rác gần cửa sau, vì mùa hè nóng dễ bốc mùi nên bình thường không cho ném cái gì dính nước vào.

Diệp Già Lam cũng không biết lời vừa rồi cô nói Đường Ngộ có nghe thấy không, tim cô sợ muốn chết, thiếu chút nữa ném rác ra ngoài thùng.

Người nọ liếc cô một cái, sau đó từ cửa đi vào.

Diệp Già Lam thở một hơi, vừa muốn chờ sau khi anh ngồi mới về chỗ, tay rũ bên người đã bị người ta nhẹ nhàng chạm vào.

Giống như vô tình chạm vào, lại như là cố ý dắt tay.

Diệp Già Lam một hơi nín lại.

May mắn mà vào học không ai đi từ cửa sau vào cả, cũng không ai nhàn rỗi không có chuyện gì nhìn ra phía sau, nếu không bị người khác thấy không chừng sẽ có chuyện xấu gì nữa đây.

Chuyện này thật kỳ quái.

Hai người bọn họ rõ ràng không phải quan hệ yêu đương gì, thế mà lại vào lúc này, Diệp Già Lam lại có cảm giác chột dạ khẩn trương đến mặt đỏ tim đập loạn.

Cô nhìn thùng rác phía sau bảng đen đằng trước chớp chớp mắt, bên trên có viết bảng chu kỳ nguyên tố hóa học, cô nhìn vài lần, thế mà lại…… Không hiểu gì.

-

Vì chứng minh tâm tính mình bình thường, lúc đến tiết tự học buổi tối, Diệp Già Lam mất nửa tiết ngồi học lại bảng chu kỳ nguyên tố.

Trước khi tan trường một lúc, Chủ Nhiệm Giáo Dục từ cửa sau lặng lẽ không một tiếng động đi đến.

Hai tay ông để sau người, thần sắc thảnh thơi nhìn một vòng toàn bộ bạn học trong lớp, sau đó đi tới trước cửa, ông khụ một tiếng: "Hai bạn học ngồi ở hai bàn cạnh lối đi nhỏ phía Bắc ra ngoài với tôi một chút."

Diệp Già Lam phản ứng mất vài giây, sau đó nhớ tới mình chính là bạn ngồi bàn thứ hai đếm ngược ở phía Bắc gần hành lang.

Người Chủ Nhiệm Giáo Dục gọi chính là cô và Đường Ngộ.

Cả lời đều dồn mắt qua nhìn.

Diệp Già Lam có chút mờ mịt sờ sờ cổ, sau đó cùng Đường Ngộ đi ra từ cửa sau.

"Hai em lên văn phòng với tôi." Chủ Nhiệm Giáo Dục đi đằng trước, đi được vài bước mới lại quay lại, "Sao mà lại là hai em thế hả?"

Giọng điệu của chủ nhiệm ẩn ẩn có chút hận sắt không thành thép.

Ông rất ấn tượng với hai người này, một người là bạn học mới chuyển tới, trong nhà có tiền có thế, tháng trước còn quyên tiền xây dựng xây dựng thư viện phục vụ học tập; còn có một ngươi càng khó lường, là người đứng nhất vạn năm bất biến.

Đương nhiên còn có một nguyên nhân quan trọng khác, hai người này đều rất đẹp.

Là cái đẹp nhìn qua sẽ khó quên.

Chủ nhiệm vừa đi vừa thở dài.

Hai người phía sau không hé răng gì, Diệp Già Lam còn biết khẩn trương, chứ Đường Ngộ thì trên mặt vẫn lạnh nhạt y như lần trước bị chủ nhiệm tóm được, như là chuyện chả liên quan đến mình nên chả cần để ý ấy.

Nửa phút sau, Chủ Nhiệm Giáo Dục đẩy cửa văn phòng đi vào.

Ông bật đèn lên: "Hai người các em sao lại thế này?"

Diệp Già Lam nghe không hiểu, "Sao lại thế này gì ạ?"

Chủ nhiệm nhíu mày liếc cô một cái, dứt khoát trở lại bàn làm việc, mở một file video theo dõi trong máy tính cho cô xem: "Là hai người các em phải không?"

Diệp Già Lam rũ mắt nhìn.

Trước mắt là một nam sinh mặc đồng phục đang nắm tay nữ sinh lên lầu.

Không biết có phải vấn đề góc độ hay không mà trong video này, động tác của Đường Ngộ có vẻ cực dịu dàng.

Video ngắn ngủn vài giây, vì bị cut, không ấn tạm dừng nên vẫn luôn tuần hoàn phát lại.

Lúc Diệp Già Lam xem đến lần thứ 3, chủ nhiệm xoay màn hình máy tính về: "Đẹp không?"

…… cũng khá đẹp.

Người xinh đẹp, nên tư thế cũng đẹp hơn người khác.

Diệp Già Lam không dám nói như vậy, cô thu tầm mắt, cúi đầu không đáp.

Chủ Nhiệm Giáo Dục chỉ nhớ rõ vẻ ngoài của bọn họ, nhưng là đã sớm quên tên mất rồi.

Ông lấy phiếu điểm lớp 1 năm 3 ra xem, ngồi xuống đeo kính lão lên: "Tên gì?"

"Diệp Già Lam."

Lời roi xuống vài giây, Đường Ngộ cũng nâng mắt: "Đường Ngộ."

Chủ Nhiệm Giáo Dục đẩy đẩy mắt kính, "Đứng nhất và đứng hai à?"

Hơn nữa hai lần thi tháng đều là như thế này.

Ông buông phiếu ra, "Đứng nhất và đứng hai thì lại càng không nên yêu sớm a."

Diệp Già Lam giải thích: "Thầy ơi, bọn em không phải quan hệ đấy."

"Vậy hai người các em kéo tay làm gì hả? Lại còn là chỗ có cameras của trường ngay trên đầy nữa chứ!"

Diệp Già Lam: "……"

Sao thầy lại nói như là ở chỗ không có cameras thì được vậy chứ?

Đường Ngộ rũ mắt nhìn tay Diệp Già Lam rũ bên người, tay áo đồng phục của cô có hơi dài, lúc này che khuất nửa mu bàn tay, dưới lớp đồng phục màu đen, tay cô lại càng thêm trắng nõn.

Anh chuyển tầm mắt: "Không phát hiện ạ."

Chủ Nhiệm Giáo Dục: "Không phát hiện cái gì? Cameras sao?"

"Vâng"

Chủ Nhiệm Giáo Dục muốn bùng phát, nhưng vừa thấy thấy thành tích của hai người, lại cảm thấy không sao tức giận nổi.

"Hai em thật sự không yêu sớm sao?"

Diệp Già Lam không trông cậy Đường Ngộ đáp lời, lên tiếng, "Thật sự không có ạ."

Vì làm cho ông tin tưởng, Diệp Già Lam còn đặc biệt giải thích một câu: "Thưa thầy, thật ra là vì hai người bọn em là hàng xóm, nên quan hệ tốt hơn so với các bạn học khác một chút, cậu ấy nhỏ hơn em, em vẫn luôn coi cậu ấy là em trai mà."

Giọng nói của nàng vô tội, ánh mắt chân thành.

(Một phút mặc niệm cho Lam tỷ. Có thể tính đây là sự hi sinh anh dũng không?)

Chủ Nhiệm Giáo Dục gật gật đầu, lại chuyển tầm mắt nhìn Đường Ngộ: "Là như thế sao?"

Khóe môi thiếu niên nhẹ cong: "Phải."

Diệp Già Lam không khỏi quay đầu, giương mắt lên nhìn, khóe môi Đường Ngộ vẫn cong nửa độ như cũ, hai chữ này anh nói cực nhẹ, nhẹ đến mức chỉ có hai người bọn họ có thể nghe thấy.

Anh nói: "Cái rắm."

-

Diệp Già Lam cảm thấy mình nói cũng không hoàn toàn là chuyện ma quỷ, ít nhất một nửa đều là thật sự.

Thời gian của học sinh năm ba rất quý giá, Chủ Nhiệm Giáo Dục cũng không giáo dục bọn họ bao lâu.

Trước khi tiết tự học buổi tối tan hai phút, thì thả bọn họ ra ngoài.

Lúc này vẫn chưa tan học, hành lang an an tĩnh tĩnh, có mấy cánh cửa trước sau mở ra, nhìn bên trong một cái, còn có thể thấy mấy bạn học ghé lên bàn ngủ.

Diệp Già Lam bước nhanh về phòng học.

Mới vừa kéo ghế ra ngồi xuống, chuông tan học đã vang lên, tiếng ghế ma sát mặt đất phía sau bị lấp mất.

Tạ Cảnh Phi tò mò hỏi một câu: "Ngộ ca, chủ nhiệm gọi hai người ra làm gì vậy a?"

Bên tay phải Diệp Già Lam, Phó Đồng hận không thể dựng lỗ tai nghe lén.

Kết quả nửa phút qua, Đường Ngộ đáp: "Hỏi cô ấy đi."

Cằm anh nhẹ nâng, chỉ Diệp Già Lam.

Diệp Già Lam cảm thấy Tạ Cảnh Phi thật sự có thể hỏi, nên chẳng thèm thu dọn bàn học, mới ra cửa, Tạ Cảnh Phi đã đuổi theo: "Lam tỷ, sao thế a?"

"……"

"Có phải cậu với Ngộ ca giấu tớ làm cái gì rồi không?"

Bạn đang đọc truyện *Chín Chương Thành Thơ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

May mà lúc này là giờ tan học, hành lang toàn tiếng người ồn ào, không ai để ý đến bên này cả.

Bước chân Diệp Già Lam vẫn không dường, giả bộ không nghe thấy lời Tạ Cảnh Phi hỏi.

Tạ Cảnh Phi càng nhìn phản ứng của cô lại càng cảm thấy cô và Đường Ngộ chắc chắn xảy ra chuyện gì rồi.

Loại cảm giác này giống như là bị gạt ra bên ngoài vậy đó.

Rõ ràng là bộ phim của ba người, thế mà trước sau cậu ta lại chẳng có tên họ gì.

Tạ Cảnh Phi một tấc cũng không rời đi theo cô xuống lầu, "Có phải cậu với Ngộ Ngộ……"

Diệp Già Lam đột nhiên dừng lại, "Không có."

Giống như là muốn tăng độ tin cậy, những lời này cô nói cũng to hơn thường ngày.

Bên cạnh có bạn học đi ngang qua nhìn sang, Diệp Già Lam nhíu mày, hạ nhẹ giọng: "Cái gì cũng không có."

Tạ Cảnh Phi: "……"

Diệp Già Lam xoay người xuống lầu.

Tạ Cảnh Phi không đi cùng nữa.

Diệp Già Lam đến tiệm báo ở cổng trường mua hai cái kẹo, vừa nhàm chán lật tạp chí, vừa chờ Tô Cẩm Kha.

Đến 10h kém 5", Tô Cẩm Kha mới chạy chậm từ cửa ra.

Diệp Già Lam khép tạp chí lại, sau đó đưa cây kẹo ra.

Tô Cẩm Kha mở giấy gói kẹo cho vào miệng, "Loan Loan, cậu nói xem Tạ Cảnh Phi có phải có bệnh không? Vừa rồi còn túm lấy tớ hỏi cậu với Đường Ngộ sao lại thế này nữa chứ."

Diệp Già Lam dừng bước chân.

"Cậu nói như thế nào?"

"Tớ nói —— cậu ngốc à, thế mà cũng không nhìn ra sao; đương nhiên là hai người thích nhau, nhưng mà lại chịu đựng sự uy hiếp của lão chủ nhiệm nên không dám ở bên nhau rồi."

"……"

Diệp Già Lam đập một cái lên gáy cô, "Bớt nói nhảm đi."

-

Lúc đến cửa nhà, viên kẹo trong miệng Diệp Già Lam vừa lúc tan hết.

Cô lấy chìa khóa từ trong túi ra, mới vừa cúi đầu muốn mở cửa, đèn hành lang chợt tắt.

Đen kịt một mảnh, Diệp Già Lam khụ một tiếng.

Đèn cảm ứng âm thanh mới lại sáng lên.

Hành lang lúc này lập tức sáng trưng.

Diệp Già Lam tra chìa khóa vào ổ, còn chưa kịp xoay, phần chìa khóa lộ ra ở ngoài ổ khóa đã bị hai ngón tay nhẹ nắm.

Ngón tay người nọ thon dài, xương cổ tay xinh đẹp, dùng sức không lớn, nhưng cũng có thể khiến cô không có cách nào mở cửa được.

Diệp Già Lam nhẹ nuốt nước miếng, vị ngọt trong miệng vẫn chưa tan, đến cuối cùng đều chuyển thành vị ngọt nhàn nhạt, cô nhỏ giọng nhắc nhở: "Tay."

Đường Ngộ không buông tay ra, anh hơi hơi cúi đầu, cũng nhỏ giọng hỏi: "Coi tớ là em trai sao?"

Bên tai Diệp Già Lam nóng lên.

Giây tiếp theo, đèn cảm ứng lại tắt.

Đường Ngộ không thấy rõ biểu cảm của cô, nhưng có thể nghe được tiếng hít thở gần như không thể nghe thấy của cô.

Khoảng cách giữa hai người thật ra cũng không tính là gần, nhưng mà đặt trong hoàn cảnh tối lửa tắt đèn thế này, mọi giác quan đều đặc biệt nhạy cảm hơn.

Dưới bầu không khí phóng đại, có vẻ tư thế của hai người cũng ái muội không ít đâu.

Nếu lúc này, Dư Thu Hoa nữ sĩ mở cửa chờ cô về nhà, hoặc là ra cửa ném rác, vậy hậu quả quả thực không dám tưởng tượng.

Diệp Già Lam không lên tiếng.

Đường Ngộ câu khóe môi, "Nhưng tớ không coi cậu là chị gái đâu."

Lời vừa rơi xuống, anh đã thay Diệp Già Lam mở cửa ra.

Phòng khách có bật đèn, ánh sáng hắt ra, chiếu ra hành lang.

Diệp Già Lam rút chìa khóa ra, sau đó đi vào đóng cửa, liền mạch lưu loát.

Dư Thu Hoa đúng lúc xách túi rác ra, "Hôm nay sao về muộn hơn mọi ngày thế?"

Diệp Già Lam rót chén nước, "Chờ Kha Kha ra ạ."

Tô Cẩm Kha đã thành lá khiên vạn năng của cô rồi

Dư Thu Hoa mở cửa đi đổ rác.

Cửa nhẹ nhàng mở ra, Diệp Già Lam liếc qua một cái, uống cạn sạch ly nước

Cảm giác miệng đắng lưỡi khô vừa rồi cuối cùng cũng biến mất.

Diệp Già Lam đặt ly nước sang một bên, bên tai tựa hồ vẫn còn quanh quẩn mấy chữ "Chị gái" cùng "Em trai".

Cô hít một hơi, sau đó lấy một chai nước đá trong tủ lạnh ra.

Tiết tự học buổi tối Diệp Già Lam bị Chủ Nhiệm Giáo Dục kêu nên mới nói kia vài câu giải vây cho hai người bọn họ như thế, một nửa thật một nửa giả.

Thật là bọn họ thật sự là hàng xóm.

Giả chính là, cô hình như cũng không xem Đường Ngộ là em trai đâu.

Cô cũng chưa từng thấy chị gái nào ở trước mặt em trai mình mặt lại đỏ, tim lại đập rộn thế.

Người thật sự giống em trai phải là loại như Tô Nham, em trai Tô Cẩm Kha cơ, còn Đường Ngộ ấy mà, chỉ đơn giản là, người khác phái cùng tuổi mà thôi.

-

Qua tháng mười tháng một, cách kì thi đại học còn không đến 200 ngày.

Thời gian của mỗi học sinh giống như đều được trang bị máy gia tốc, bay siêu nhanh.

Đến Phó Đồng cũng phải thu lại không ít tâm tư so với khi mới khai giảng

Diệp Già Lam từng cho rằng cô nàng cải tà quy chính rồi, kết quả hai tháng sau, khi bài thi cuối cùng của kì thi tháng mười hai vừa thu xong, Phó Đồng đã dịch ghế ra sau, quay đầu hỏi người phía sau: "Bạn học Đường Ngộ, cậu định thi trường đại học nào thế?"

"……"

Chắc là muốn có thể phù hợp với thành tích của Đường Ngộ đây mà.

Diệp Già Lam lấy phiếu điểm kì thi tháng lần trước ra xem.

Giữa tên Phó Đồng và Đường Ngộ, còn cách 27 cái tên nữa đấy.

Diệp Già Lam cũng khá tò mò.

Cô cơ hồ cũng vểnh tai, chờ nghe Đường Ngộ trả lời.

Kết quả người nọ không đáp, nhưng Tạ Cảnh Phi lại thay anh nói: "Thì ra nước ngoài a."

Phó Đồng quay đầu nhìn Tạ Cảnh Phi.

Cô nàng cực kì thức thời mà tùy cơ ứng biến, hỏi Tạ Cảnh Phi: "Trường nào cơ a?"

Xuất ngoại du học sao, điều kiện nhà cô nàng hoàn toàn cho phép đấy.

Tạ Cảnh Phi híp mắt: "Cambridge."

Phó Đồng: "……"

"Harvard."

Diệp Già Lam: "……"

Sợ là cậu ta đều đang đoán mò thôi.

Phó Đồng quẳng cho cậu ta một ánh mắt xem thường, lại quay đầu về.

Vì kì nghỉ tháng với kì nghỉ tết Nguyên Đán gần sát nhau, nên lần này trường còn cho nghỉ thêm một ngày nữa.

Hợp với kì nghỉ Nguyên Đán, nghỉ suốt ba ngày.

Diệp Già Lam cũng không nghe Tạ Cảnh Phi bậy bạ nữa, bỏ mấy cuốn sách vào trong cặp, vừa định bỏ cả bút vào lại nghe Phó Đồng hỏi: "Lớp trưởng, cậu

thi trường ở đâu a?"

Diệp Già Lam liếc nhìn cô nàng một cái.

Có thể là vì Đường Ngộ với cô gần đây không có hành động thân mật gì, Phó Đồng cũng đã quan chuyện dắt tay lần trước nên thái độ với Diệp Già Lam cũng thân thiện hơn không ít.

Cô nhét bút vào cặp sách, "Bắc thành đi."

Chị gái Dư Oánh của Diệp Già Lam cũng học ở đại học Bắc thành.

Phó Đồng "Nga" một tiếng, "Cậu không xuất ngoại à a?"

Diệp Già Lam: "……"

Có vẻ cô nàng vẫn luôn suy nghĩ nhiều.

Hóa ra người ta căn bản còn chưa quên chuyện với Đường Ngộ kia đâu.

Phó Đồng ghé lại càng gần, giọng lại càng thấp, không biết còn tưởng rằng quan hệ hai người các cô rất tốt đấy: "Yêu khác thành phố chia tay đã không ít, càng đừng nói đến yêu khác nước."

Tạ Cảnh Phi phía sau vẻ mặt kinh ngạc: "Hai người bọn họ từ khi nào quan hệ tốt như thế thế?"

Dừng vài giây, cậu ta lại nói: "Tình địch gặp mặt, không phải là đỏ mắt trừng nhau sao?"

Đường Ngộ liếc cậu ta một cái, hai chữ "Tình địch", làm đuôi mắt anh vô thức nhíu lại.

Cái từ này, anh lại ngoài ý muốn rất hưởng thụ.

Phó Đồng không để lời Tạ Cảnh Phi ở trong lòng, cô nàng cười với Diệp Già Lam một cái: "Mặc kệ hiện tại cậu ấy cùng ai ở bên nhau, chờ sau khi lên đại học, cậu ấy khẳng định sẽ là của tớ mà thôi."

Có bệnh.

Ngày còn không có tối đã mơ cái gì.

Diệp Già Lam mặt không biểu cảm đứng dậy, cầm cặp sách ra khỏi phòng học.

Phía sau, Tạ Cảnh Phi còn kinh ngạc: "Biểu cảm của Lam tỷ như thế là thế nào?"

Diệp Già Lam dừng bước chân, quay đầu nhìn cậu ta: "Biểu cảm gì?"

"…… Biểu cảm bị đoạt đàn ông."

Diệp Già Lam: "……"

Lời Tạ Cảnh Phi rơi xuống, Đường Ngộ đã đi ra cửa.

Bốn mắt nhìn nhau gần nửa giây, người nọ đến gần, sau đó lúc lướt qua bên người cô, anh nhẹ giọng nói mấy chữ: "Đoạt không nổi đâu."

Lông mi Diệp Già Lam nhẹ rũ, khóe miệng nhẹ cong lên.

——

Editor: bạn Đường rất biết cách thả thính. Đoạt không nổi, không ai đoạt được anh của chị đâu nhé! Iu dễ sợ

Bạn đang đọc truyện *Chín Chương Thành Thơ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Hôm sau chính là Nguyên Đán.

Nam thành vào đông, thời tiết càng thêm ẩm ướt lạnh lẽo.

Trong phòng bật điều hòa, độ ấm vừa phải, so với bên ngoài lại như hai thế giới hoàn toàn đối lập.

Diệp Già Lam nằm ở nhà không muốn ra ngoài.

Tối tết Nguyên Đán hôm nay, Tô Cẩm Kha gửi tin nhắn cho cô:【 Loan Loan, ngày mai ra ngoài chơi không? 】

Diệp Già Lam đang bị cảm mạo, cô hít hít cái mũi, uống mấy ngụm nước ấm mới đáp:【 tớ không muốn ra ngoài đâu. 】

Tô Cẩm Kha:【 Có phải cậu quên ngày mai là bao nhiêu rồi không? 】

Diệp Già Lam nhớ rõ sinh nhật Tô Cẩm Kha là vào mùa xuân.

Sợ mình nhớ lộn, cô lại đi lật lịch xem lại:【 không phải sinh nhật cậu mà a. 】【 cậu nhìn kỹ lại xem. 】

Diệp Già Lam lại cẩn thận nhìn thoáng qua.

Xem xong dương lịch lại xem âm lịch, lúc nhìn đến giây thứ hai, cô mới bừng tỉnh đại ngộ.

Quả thật không phải sinh nhật Tô Cẩm Kha.

Là sinh nhật cô.

Diệp Già Lam sinh tháng 12, nhưng năm nay ăn tết muộn nên nên sinh nhật cô liền kéo đến tháng 1 năm sau.

Khoảng thời gian trước Dư Thu Hoa có nói đến một lần, Diệp Già Lam chỉ cho là còn thời gian, không ngờ đã là ngày mai rồi.

Cô bỏ lịch sang một bên.

Tô Cẩm Kha lại gửi tin nhắn qua:【 quên cả sinh nhật của mình, lần đầu tiên tớ thấy đấy. 】Diệp Già Lam quả thật không nhớ nổi.

Dư Thu Hoa ngày thường bận bịu, cô lớn như vậy, cũng không tổ chức được mấy lần sinh nhật thực sự.

Tô Cẩm Kha:【 Tối mai, cơm nước xong, chúng ta đến công viên trò chơi nhé? 】cô nàng đã gửi mấy tấm ảnh qua, đều là cảnh đêm ở công viên trò chơi.

【 buổi tối rất đẹp, tuy rằng một chỗ lãng mạn như vậy, lần đầu tiên nên đi với bạn trai nhưng mà để mừng ngày mai Loan Loan nhà chúng ta thành niên rồi, tớ sẽ cố sức bồi cậu thôi. 】【 Vậy cảm ơn ngài hậu ái. 】

【 không cần cảm ơn, không cần cảm ơn, nên làm mà. 】

Diệp Già Lam không rep lại, cô lấy ra một hộp thuốc trị cảm, lấy một viên thuốc nhét vào trong miệng, rồi lấy nước ấm uống vào.

Viên thuốc có phủ một lớp đường ngọt, sau khi nuốt xuống lại nghẹn ở cổ họng.

Diệp Già Lam uống thêm mấy ngụm nước, cô không ôn bài nữa, khép sách lại lên luôn giường.

Thuốc trị cảm uống vào dễ mệt mỏi.

Hôm sau Diệp Già Lam ngủ đến hơn mười một giờ mới tỉnh, Dư Thu Hoa đã sớm đến bệnh viện làm, bà vẫn nhớ rõ sinh nhật cô nên đã gửi tin nhắn nhắc nhở cô giữa trưa sẽ có người đưa bánh kem qua.

Thời gian hẹn là hơn 12 giờ xíu.

Lại xem thời gian, đã 11 giờ mười lăm phút.

Diệp Già Lam không nằm ăn vạ trên giường nữa, uống thuốc rồi ngủ một đêm, người ra không ít mồ hôi, cô vọt vào phòng tắm tắm rửa, sau đó ra ngoài thay một chiếc áo len chui đầu và một chiếc quần jean.

Di động có mấy tin nhắn

Đều là chúc cô sinh nhật vui vẻ.

Lời nói đại thể phía trên đều y hệt, không cần nghĩ cũng biết là cop trên Baidu dán vô.

Diệp Già Lam đều rep cảm ơn cả.

Hơn 12 giờ, quả nhiên có người đưa bánh kem đến.

Cô nhắn tin cho Tô Cẩm Kha:【 tới nhà tớ ăn bánh kem không? 】Bánh kem Dư Thu Hoa đặt cho cô tuy kích cỡ không lớn, nhưng nếu một người ăn thì sợ cũng có thể ăn đến ngày mai mất.

Tô Cẩm Kha rep rất nhanh:【 tớ mới vừa rời giường…… Cô để dành cho tớ một miếng đi. 】Diệp Già Lam cắt một nửa cất đi cho cô nàng.

Còn lại một nửa lại bị cô chia thành hai, cô ăn một miếng, sau đó dùng đĩa giấy một lần đựng miếng kia, sang cửa nhà đối diện gõ gõ.

Gõ 3 lần, không ai đáp.

Gõ đến lần thứ 4, cửa phòng rốt cuộc cũng có người mở ra.

Diệp Già Lam mới vừa đưa bánh kem qua, đã nghe người kia hỏi một câu: "Chị, sinh nhật chị sao?"

Vẫn là giọng nam quen thuộc như cũ, nhưng ngữ điệu khác xa ngày thường.

Tay cô vươn ra chớp mắt hơi cứng lại, sau đó giương mắt, nhìn thấy bên tai trái người nọ đeo một cái khuyên tai, là một cái màu đen thuần đơn giản.

Đường Ngộ trước kia chưa từng đeo khuyên tai, cho nên Diệp Già Lam thậm chí không biết trên tai anh cũng có lỗ khuyên.

Cô nhấp môi: "…… Hạ Chí?"

Tuy là giọng điệu nghi vấn, nhưng trong lòng cô cơ bản đã xác định đến bảy tám phần rồi.

Quả nhiên, cô thấy Hạ Chí gật đầu, "Chị gái, có phải chúng ta từng gặp qua rồi không?"

"……"

Đương nhiên từng gặp qua.

Tuy rằng cách hai lần gặp trước đã là hai tháng rồi.

Diệp Già Lam chỉ cho là bọn họ gặp nhau ít nên Hạ Chí không nhớ ra cô mà thôi, đặc biệt kiên nhẫn giải thích: "Lần trước đi nhà ma với cậu chính là tớ đấy."

"Không phải lần đó," Hạ Chí nheo nhíu mi, "Trước kia chưa thấy qua sao?"

Trước kia…… Đó chính là lần dẫm anh đến khóc ư?

Nhưng mà nghe Tạ Cảnh Phi nói thì Hạ Chí này cách hai năm trước mới xuất hiện, nên chắc cũng không phải lần đó đâu nhỉ.

Diệp Già Lam lắc lắc đầu.

Cô nghĩ không ra.

Hạ Chí cũng chỉ cảm thấy cô quen mắt, cô nàng vốn dĩ chỉ là nhân cách thứ hai, suy nghĩ quá nhiều sẽ dễ bị đau đầu, cô nàng đơn giản cũng không hề bận tâm suy nghĩ, giơ tay đè đè ấn đường.

Vài giây sau, ánh sáng nơi đáy mắt Hạ Chí hơi hơi lóe lên một chút: "Chị ơi, bây giờ chị có rảnh không?"

Diệp Già Lam lắc đầu, lại nghĩ thời gian hẹn Tô Cẩm Kha là buổi tối, cô lại gật gật đầu.

"Cùng em tới một chỗ đi."

Diệp Già Lam nhớ tới chuyện chả mấy vui vẻ lần trước, lúc này da đầu còn có chút tê dại, cô theo bản năng hỏi một câu: "Nhà ma sao?"

"Lần này không đi đâu."

Hạ Chí lấy nĩa lấy một miếng bánh kem trong tay Diệp Già Lam cho vào miệng, "Đi xem phim đi."

Diệp Già Lam nhìn chằm chằm gương mặt kia vài giây.

Chỉ vài giây thế thôi, cô đột nhiên có một loại ảo giác người ăn bánh sinh nhật của cô lại là Đường Ngộ.

Ngẫm lại cũng kỳ quái, Hạ Chí và Đường Ngộ tính cách rõ ràng hoàn toàn trái ngược nhau, nhưng cô lại không có cách nào xem bọn họ thành hai người hoàn toàn độc lập được.

Như là một người, lại không giống là một người.

Phức tạp lại mâu thuẫn.

Diệp Già Lam hơi hơi xuất thần.

Mãi đến khi trước mặt có người đưa một miếng bánh kem qua, cô mới hoàn hồn: "Làm gì thế?"

"Chị, chị cũng ăn một miếng đi."

Diệp Già Lam lắc đầu: "Tớ vừa ăn rồi."

Cô thật sự ăn rồi, bánh kem không giống với kẹo, ăn quá nhiều bơ sẽ dễ béo lắm.

Nhưng Hạ Chí rõ ràng không cho rằng như vậy, cô nàng nhăn mày, khóe miệng nhẹ nhàng mím lại, thấy thế nào cũng y như chịu ủy khuất lớn lắm: "Chị ghét bỏ em sao?"

Diệp Già Lam: "……"

Hạ Chí lại đưa bánh kem đưa.

Lần này Diệp Già Lam cũng ngại từ chối, há miệng cắn miếng bánh xuống.

Hạ Chí lại nhanh chóng bỏ một miếng khác vào miệng mình, khóe miệng cô nàng nhẹ cong, thoạt nhìn tâm tình không tồi.

Sau đó giây tiếp theo, Diệp Già Lam nghe được nguyên nhân làm tâm trạng cô nàng không tệ: "Nếu như để Ngộ Ngộ biết cậu ta cùng nữ sinh dùng chung một cái nĩa, sợ là cậu ta sẽ tức chết mất."

Diệp Già Lam: "……"

Hình như cũng không phải…… chưa từng dùng chung.

-

Vì đang kì nghỉ Nguyên Đán, rạp chiếu phim kín cũng hết cả chỗ.

Rạp chiếu phim nằm ở lầu 6 trung tâm thương mại, người ngồi ghế chờ bên ngoài có đến cả trăm.

Diệp Già Lam xem lịch chiếu phim hôm nay, kéo tay áo Hạ Chỉ hỏi cô nàng: "Cậu muốn xem phim gì a?"

Đều là phim mới cả, chủng loại đa dạng, có phim hài, phim chiến tranh còn có phim văn nghệ đề tài tình yêu tươi mát.

Diệp Già Lam cảm thấy cô với Hạ Chí mà xem phim tình yêu thì không thích hợp lắm: "Cậu có thích xem phim chiến tranh không?"

"Không thích."

Hạ Chí cắn ống hút uống một ngụm Coca, cô nàng cận thị, nên phải híp mắt mới có thể thấy rõ.

Tầm mắt khẽ di chuyển, lướt qua mấy cái tên phim, sau đó dừng lại trên poster đầu tiên phía bên phải: "Xem cái này đi."

Diệp Già Lam theo ánh mắt cô nàng nhìn thoáng qua.

《 Khiếu hồn* 》.

(*gọi hồn)

Vừa nhìn đã biết không phải phim bình thường gì rồi, Diệp Già Lam hơi nhăn mắt: "Có phải cậu không thấy rõ không?"

"Thấy rõ mà."

Hạ Chí nói xong đặt Coca sang một bên, đi vào trong đám người mua vé luôn.

Diệp Già Lam lại nhìn poster tuyên truyền một lần nữa, nam nữ chính phía trên khuôn mặt tái nhợt, thất khiếu đổ máu.

Mà phía dưới bên phải, thể loại phim có ghi hai chữ: Kinh dị.

"……"

Hạ Chí này rốt cuộc có sở thích gì hả.

Rõ ràng nhát gan giống chuột lại có tình thích xem mấy thứ đáng sợ là sao.

Diệp Già Lam rụt rụt bả vai, ánh mắt vừa chuyển, đã nhìn thấy Hạ Chí đang mua vé bên kia, vì đang là khuôn mặt Đường Ngộ nên lúc này chị gái bán phiếu đang cười đến nở cả ra hoa

Cô lại thu mắt lại, đi qua bên cạnh mua bắp rang và nước uống.

Phim bắt đầu lúc 2h40.

Hai người đợi bên ngoài không đến vài phút đã kiểm phiếu vào rạp.

2h38, Tô Cẩm Kha hỏi cô:【 Loan Loan, hiện tại tớ đang ở rạp chiếu phim với Tiểu Nham, cậu có muốn qua xem phim với bọn tớ không? 】phía trước đã bắt đầu phát vào phim, Diệp Già Lam rep:【 tớ cũng đang ở rạp chiếu phim. 】【 xem phim gì a? Giờ nào? 】

【 Khiếu hồn, 2h40. 】

Tô Cẩm Kha:【 cậu có mang theo thuốc trợ tim hiệu quả nhanh không đó? 】

【 không có. 】

Tô Cẩm Kha biết lá gan cô không lớn, hiếu kỳ hỏi:【 cậu đi với ai thế a? 】Diệp Già Lam nhìn người ngồi bên cạnh, rep lại hai chữ:【 Đường Ngộ. 】cô nửa câu cũng không nhắc đến chuyện của Hạ Chí.

Tô Cẩm Kha yên tâm không ít:【 vậy thì tốt rồi, nếu cậu sợ quá thì cậu cứ véo cào tay Đường Ngộ là được. 】Diệp Già Lam: "……"

Cô không bị véo đã là tốt lắm rồi.

【 bắt đầu rồi, đợi chút rồi nói. 】

Diệp Già Lam gửi xong trực tiếp tắt màn hình di động.

Vừa nhấc đầu, trên màn hình lớn nam nữ chủ đều đang mặc y như người bình thường, lúc này đang đứng dưới tàng cây bên hồ ôm nhau.

Hình ảnh bình thường, hơn nữa nếu chỉ liếc mắt một cái còn thấy rất duy mĩ.

Diệp Già Lam ghé vào lưng ghế, nhẹ nhàng nắm lấy chai nước bên cạnh.

Một điện ảnh cốt truyện chặt chẽ lại mới mẻ độc đáo, hơn nữa đề tài là phim tình yêu huyễn huyền kinh dị nên không khí trong rạp vẫn luôn an tĩnh đến có chút quỷ dị.

Nửa trước của bộ phim đơn giản là phim văn nghệ tình yêu, tới nửa sau, phong cách mới kịch liệt đột biến.

Ngoài tang thi thì chính là quỷ hồn.

3h40, chai nước trong tay đã bị Diệp Già Lam bóp bẹp, gần như sắp vỡ tan luôn rồi.

3h45 phút, Diệp Già Lam nghe được có nữ sinh trong rạp nhỏ giọng khóc nức nở cùng với tiếng kinh hô.

3h50 phút, Diệp Già Lam thật sự không dám xem tiếp, tim cô đập loạn lên, đến màng tai cũng có chấn động rất nhỏ, cô rũ mắt, sau đó nghe được tiếp hít mũi của người bên cạnh.

Ngồi bên tay trái cô chính là Hạ Chí.

Diệp Già Lam sửng sốt, vừa chuyển đầu, nhìn đến Hạ Chí bên cạnh, lúc này đang dùng sức lau nước mắt trên mặt Đường Ngộ.

"……"

May mà những người khác đều chuyên chú xem phim, không ai chú ý tới bên này cả

Bằng không có khả năng hai người bọn họ sẽ bị vây xem đến khi kết thúc bộ phim mất.

Diệp Già Lam lấy một bao khăn giấy từ trong túi xách ra đưa qua.

Hạ Chí duỗi tay nhận lấy, cô nàng vẫn còn đang hít cái mũi, nhưng mắt vẫn không rời màn hình một khắc nào.

Không quá vài giây, âm hiệu trong rạp chiếu phim đột nhiên bị phóng đại.

Không ít tiếng kinh hô của nữ sinh cũng theo đó to lên, không khí quỷ dị khủng bố tới cực điểm, Diệp Già Lam không nhịn được nhìn lên

Trên màn hình mắt của nam nữ chủ lăn trên mặt, đầy mặt đều là máu tươi, hình ảnh đáng sợ làm người ta không dám nhìn thẳng.

Diệp Già Lam sửng sốt vài giây, bên tai chợt có tiếng thét chói tai tinh tế, nhưng không giống cô, giọng cô giống như đã bị người ta chặn mất, đến kêu cũng không kêu được.

Chỉ có tốc độ tim đập đập liên tục không dừng lại.

Diệp Già Lam nghĩ thầm, cô quả nhiên cần chuẩn bị một lọ thuốc trợ tim hiệu quả nhanh, nếu không rất có khả năng, cô sẽ chết trên tay Hạ Chí mất thôi.

Suy nghĩ vừa nhảy ra, bộ phim cũng đạt tới cao trào cuối cùng.

Diệp Già Lam không dám nhìn, nhưng ánh mắt lại cứ dính trên đó, không sao thu về được.

Giây tiếp theo, một bàn tay từ bên cạnh duỗi quá, vòng qua một bên bả vai cô, dùng tư thế như là nửa ôm lấy cô, nhẹ nhàng che kín mắt cô lại.

Bạn đang đọc truyện *Chín Chương Thành Thơ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27

Lòng bàn tay thiếu niên khô ráo ấm áp, cổ tay dường như còn lưu lại vị ngọt thanh khó phát hiện ra, chỉ khi đến gần mới ngửi thấy được.

Dùng ngón chân đoán cũng có thể đoán được là do Hạ Chí làm.

Giờ khắc này, trên màn hình lớn phía trước, bộ phim đã tiến vào những cảnh cuối

Kết cục đại khái không tốt đẹp lắm, những tiếng kêu sợ hãi bên tai dần qua đi, chỉ còn lại tiếng thổn thức vang mãi.

Đáng tiếc mắt Diệp Già Lam bị che lại, không xem được kết cục.

Trước mắt cô đen kịt, rõ ràng mười mấy năm nay đều sợ tối, lúc này cả người lại thấy an tâm kì lạ.

Tim cũng dần dần bình ổn lại.

Diệp Già Lam nháy mắt đã vứt chuyện thuốc trợ tim hiệu quả nhanh ra sau đầu.

Toàn bộ nửa người trên của cô đều bị động tác của người nọ kéo qua, đầu rất tự nhiên khẽ tựa lên vai Đường Ngộ.

Tư thế ái muội, cho dù có khả năng chỗ đầu cô tiếp xúc với bả vai anh còn chưa đến 3 centimet.

Bả vai Diệp Già Lam căng cứng, cô duy trì tư thế này không dám lộn xộn, nửa ngày cũng không dám lơi lỏng.

Hơn 2 phút sau, nhạc cuối phim vang lên, nhẹ nhàng êm dịu, hoàn toàn không tương xứng với nhạc dạo khúc đầu phim.

Khán giả lục tục ra về cả.

Vì hai người mua vé muộn, nên vị trí là ở trong góc, không ảnh hưởng đến những người khác đi ra ngoài.

Diệp Già Lam hơi hơi nín thở, mãi đến khi tiếng người cùng tiếng bước chân bên tai đều lắng xuống, cô mới duỗi tay kéo tay Đường Ngộ đang che mắt mình ra: "Được rồi."

Tay Đường Ngộ bị cô kéo xuống dưới.

Đèn trong rạp không biết sáng lên từ khi nào, sắc vàng cam nhàn nhạt, nhưng lại có thể thấy được rõ được mọi vật.

Diệp Già Lam ngồi thẳng thân mình, tầm mắt hạ xuống, sau đó nhìn thấy trên tay phải Đường Ngộ vẫn còn cầm tờ khăn giấy cô đưa qua; bên trên loáng thoáng còn dính ít nước.

Ngẫm lại cảm thấy thật thần kỳ.

Hạ Chí còn chưa khóc xong, đã lại đột nhiên biến thành Đường Ngộ mất rồi.

Bộ não của con người quả nhiên có nhiều điểm thần kì.

Diệp Già Lam vừa rồi nghiêng cổ mấy phút, lúc này có chút không thoải mái, cô buông tay Đường Ngộ ra, vừa vặn vặn cái cổ mấy cái, vừa hỏi anh: "Kết thúc ra sao thế?"

Yết hầu thiếu niên hơi hơi động, "Không biết."

Anh đương nhiên không biết.

Mấy phút che mắt Diệp Già Lam kia, ánh mắt anh hoàn toàn dừng trên người cô, trần trụi, hoàn toàn không chút che dấu nào.

Cô gái nhỏ không bị che đi mũi và khuôn miệng xinh đẹp, độ cung dịu dàng, hẳn là bị dọa không ít, trên chóp mũi còn chảy ra một tầng mồ hôi mỏng tinh tế.

Cô ở gần trong gang tấc, chỉ cần cúi đầu là có thể đụng tới rồi.

Đường Ngộ cũng thật sự cúi thấp đầu, chẳng qua lại ở cách má cô không đến 1 centimet thì ngừng lại.

Sau đó mặt anh lệch về một bên, nụ hôn vốn dĩ nên dừng trên mặt Diệp Già Lam kia, lại dừng trên chính tay mình

Anh cũng không nóng vội.

Dù sao sau này vẫn còn nhiều cơ hội mà.

-

Tô Cẩm Kha xem《 Khiếu hồn 》suất 4h rưỡi.

Vì đã hẹn 7h tối đi công viên trò chơi với cô nàng nên Diệp Già Lam cũng lười về nhà, cô ở bên ngoài rạp mấy phút, sau khi gặp hai chị em Tô Cẩm Kha xong thì cảm thấy ở bên ngoài chờ thật nhàm chán. Vì vậy lại dứt khoát đi đến chỗ bán vé mua hai vé phim nữa.

Giờ này chỉ còn có hai bộ phim, một là phim hoạt hình, một là phim văn nghệ thanh xuân.

Diệp Già Lam chọn cái sau.

Chị gái bán vé ở quầy tầm hai mươi mấy tuổi, thấy cô mới từ trong rạp ra mua phiếu, đặc biệt cười cười ái muội: "Không thấy đủ sao?"

Diệp Già Lam đương nhiên không phát hiện ánh mắt của chị gái kia, chỉ sang hai chỗ bên cạnh, "Muốn ở bên này đợi bạn một chút ạ."

Chị bán vé ra bộ chị đều hiểu cả mà.

Kiểu người trẻ tuổi này chị gặp quá nhiều rồi, không ít người đều hận không thể ngày ngày dính ở rạp chiếu phim kia.

Chị đưa vé qua, "Đi cùng bạn trai sao?"

"Không phải ạ."

Diệp Già Lam cũng không nhiều lời, cầm vé rẽ đám người đi ra.

Đường Ngộ đứng ở chỗ ít người, đang gọi điện thoại.

Hẳn là vị bác sĩ lần trước gặp rồi.

Vì Diệp Già Lam nghe thấy anh có nhắc đến Hạ Chí.

Năm phút đồng hồ sau, lúc Đường Ngộ cắt điện thoại, cũng vừa đến lúc kiểm vé.

Diệp Già Lam đi theo sau anh đưa hai vé ra, chờ đến sau khi ngồi xuống mới cảm thấy có chút không thích hợp.

Cả rạp hình như đều là mấy đôi tình lữ trẻ tuổi thì phải.

Cô với Đường Ngộ từ khi vào rạp thì chẳng có động tác thân mật gì, đặt ở giữa một đám người nam nữ dính chặt lấy nhau kia lại có vẻ không được bình thường lắm.

Đến khi bộ phim sắp chiếu, Tô Cẩm Kha vừa lúc nhắn tin qua:【 Loan Loan, các cậu còn chờ ở bên ngoài không? 】

Diệp Già Lam chụp bức ảnh gửi qua cho cô nàng.

【 Cậu với Đường Ngộ đi xem phim tình yêu? 】

Diệp Già Lam lấy cuống vé ra nhìn.

Bộ phim bắt đầu, bên trong tắt đèn, cô chỉ có thể nương theo ánh sáng màn hình phía trước mà nhìn chữ phía trên.

Thể loại quả nhiên là tình yêu.

Lại vừa ngẩng đầu, cảnh đầu tiên trên màn hình chính là cảnh nam nữ chính gặp lại nhau sau nhiều năm gian truân vất vả.

Diệp Già Lam cho một cái bắp rang vào trong miệng, nhai kỹ nuốt chậm.

Tô Cẩm Kha:【 nghe nói bộ phim này có nhiều cảnh nóng, lúc ấy còn thiếu chút nữa là không được chiếu luôn rồi. 】

Diệp Già Lam: "……"

Sớm biết cô đã mua vé phim hoạt hình rồi.

Tô Cẩm Kha:【 Loan Loan, cậu chụp cho tớ mấy tấm ảnh phim đi. 】

Cô nàng gan rất lớn, nên loại như《 Khiếu hồn 》này đối với cô nàng cơ bản không có bao nhiêu lực hấp dẫn cả, xem không đến vài lần đã bắt đầu mệt rã rời:【 sớm biết thế tớ đã đi xem phim tình yêu với các cậu rồi. 】

Diệp Già Lam không rep.

Cô lại nhìn lên màn hình.

Bộ phim này không dài nên tiết tấu cực nhanh.

Sau khi gặp lại thì bắt đầu đến kí ức thời cao trung.

Diễn viên chính tuổi đều không lớn, tình tiết thời cao trung cũng coi như thuần khiết, Diệp Già Lam hơi hơi nhẹ nhàng thở ra, gửi một tin cho Tô Cẩm Kha:【Thật ra cũng không thấy nóng nếc gì cả. 】

Tuy rằng đoạn nam nữ chủ lăn lộn lúc đầu phim có hơi lộ liễu xíu.

Mới vừa nói xong, giống như là muốn đối nghịch với cô, hình ảnh đột nhiên chuyển thoắt một cái, lại quay lại cảnh tượng sau khi lăn lộn trên giường.

Phía sau có nữ sinh nhỏ giọng "Hắc hắc hắc" mấy tiếng

Da đầu Diệp Già Lam tê dại, vội vàng thu mắt về, quay đầu nhìn lại thấy người bên cạnh một vô cảm nhìn màn hình chằm chằm.

Thị lực của cô là 1.0, nên không thể nào hiểu được thế giới của những người cận thị.

Cũng không biết cách xa như vậy, anh có thể thấy rõ hay không nữa.

Diệp Già Lam lại không thể hỏi, cô không hề nhìn màn hình, cúi đầu nhắn tin cho Tô Cẩm Kha:【 tớ rút lại câu vừa rồi. 】

Cô thấy hôn mấy cái cũng là nóng lắm rồi.

Tô Cẩm Kha:【 ảnh đâu? 】

Diệp Già Lam nhấp môi dưới, giơ tay chụp màn hình.

Màn ảnh, nam chủ nửa người trên trần trụi, đang cởi quần áo nữ chủ.

Cô chụp rất đúng thời điểm.

Vừa ấn chụp một cái, người nọ bên cạnh đã nghiêng mắt sang nhìn cô một cái.

Diệp Già Lam không phát hiện ra, cô chỉ thấy Tô Cẩm Kha ý vị không rõ rep một câu:【 tớ đoán cậu mời Đường Ngộ xem loại phim này, cậu ấy sẽ hiểu lầm là cậu đang ám chỉ với cậu ấy đấy. 】

"……"

Nói cứ như cô nguyện ý xem loại phim này ấy.

Diệp Già Lam sau đó dứt khoát không thèm nâng mặt lên xem luôn.

Bộ phim này, trừ mỗi Diệp Già Lam ra thì đều được mấy cặp tình nhân trẻ tuổi kia khen ngợi.

Sau khi ra khỏi rạp, Diệp Già Lam thậm chí còn nghe được không ít cặp tình nhân đã bắt đầu lên kế hoạch buổi tối sẽ đi khạch sạn nào rồi.

Cô cũng không phải đứa trẻ ba tuổi, dù không tiếp xúc cũng biết đi khách sạn là có ý gì.

Dù sao thì nam nữ chủ trong phim lần đầu tiên hoan ái chính là ở khách sạn mà.

Diệp Già Lam hận không thể che kín lỗ tai.

Cũng không biết có phải do không khí trong rạp quá ngột ngạt hay không, mà cô lại cảm thế hít thở không thông, sau khi ra mấy phút mới bình thường lại được.

Mà Đường Ngộ ở bên cạnh, trên mặt trước sau đều chẳng có bao nhiêu biểu cảm.

Ánh mắt anh lạnh nhạt giống như người vừa xem một bộ phim tình yêu nóng bỏng kia không phải là anh vậy.

Diệp Già Lam càng nhìn càng cảm thấy vừa rồi chắc chắn là anh không thấy rõ rồi.

Nghĩ như vậy, cục đá trong lòng Diệp Già Lam mới được đặt xuống, lại nghe người này hỏi một câu: "Hôm nay sinh nhật sao?"

Diệp Già Lam sửng sốt một giây, sau đó gật gật đầu.

Cô thiếu chút nữa đã quên người bị nhân cách phân liệt sẽ không có liên hệ ký ức.

Khóe môi Đường Ngộ như có như không câu lên: "Mười tám rồi?"

Diệp Già Lam tiếp tục gật đầu.

Ăn quá nhiều bắp rang, lúc này cô thấy rất khát nước, không muốn mở miệng nói chuyện làm gì.

Đường Ngộ nghiêng mắt nhìn cô một lát, sau đó đột nhiên giơ tay, chạm nhẹ lên khóe môi bên trái của cô, đuôi mắt anh hơi hơi giơ lên nửa phần, nhẹ giọng mở miệng: "Có thể yêu đương được rồi."

"……"

-

Đêm đó Đường Ngộ không đi công viên trò chơi.

Giống như là một trận vui vẻ cuồng nhiệt cuối cùng, Diệp Già Lam và hai chị em Tô Cẩm Kha chơi tới hơn 10 giờ mới cùng nhau đi về.

Sau kì nghỉ Nguyên Đán, thì đã hoàn toàn tiến vào một năm mới.

Tam điểm một đường*, thời gian trôi lại càng nhanh, đảo mắt hơn một tháng nữa lại qua đi.

(*Tam điểm một đường: Ký túc xá -- lớp học -- nhà ăn hình dung các địa điểm theo quy luật sinh hoạt của 1 học kỳ 1, cũng chỉ cuộc sống sinh hoạt buồn tẻ vô vị)

Tháng 1 không phải thi tháng, mà để thì cuối kỳ vào trung tuần tháng 2 luôn.

Cuối kỳ thì chính là kỳ nghỉ đông.

24 tháng chạp nghỉ, mùng 7 năm mới lại đi học —— ba năm cao trung nghỉ đông cũng ít đến đáng thương, chỉ có không đến hai tuần.

Diệp Già Lam đồng ý lời mời của em trai cùng cha khác mẹ, cuối năm thì bay sang Mỹ mấy ngày.

Lúc về đến nơi thì đúng vào hôm 30, buổi tối Tô Cẩm Kha có tặng cho cô một món quà tất niên: Một đôi găng tay len.

Cô nàng biết Diệp Già Lam muốn đến học đại học ở phía bắc, đặc biệt dành một tháng đan găng tay cho cô.

Diệp Già Lam đối với đôi găng tay dưa vẹo táo nứt* này thì cảm động đến thiếu chút nữa khóc ra luôn, "Cậu học ai thế a?"

(*hai nghĩa: tốt thì là nói dù bên ngoài xấu xí thì bên trong vẫn là ngọt ngào tốt đẹp; nghĩa xấu là vật hoặc người xấu xí. Đại ý dù là gì thì ý cũng bảo là đôi găng tay của chị Kha XẤU, hết!)

"Người ngồi cùng bàn cậu đó."

Diệp Già Lam thiếu chút nữa cho rằng mình nghe lầm.

Ngay sau đó cô đã nghe Tô Cẩm Kha giải thích một câu: "Tớ thấy cậu ta mấy hôm trước có tặng một đôi cho Đường Ngộ."

Diệp Già Lam nhíu mày

"Nếu không cậu cũng đan cho cậu ấy một đôi đi?"

"……"

Cô không cảm thấy Đường Ngộ sẽ nhận loại đồ này đâu.

"Cậu ấy nhận à?"

"Khẳng định không có a."

Quả nhiên.

Tô Cẩm Kha: "Nhưng mà nếu là cậu đưa, khẳng định cậu ấy sẽ nhận."

Diệp Già Lam không quan tâm đến vụ này nữa, cô đem quà mua ở nước ngoài ra.

"Loan Loan, hai người thật sự không định dẫm lên cái đuôi yêu sớm một chút sao?"

Diệp Già Lam: "……"

"Cậu nói xem lần trước cậu ám chỉ xong cậu ấy phản ứng như thế nào a?"

Ý cô nàng đại khái chắc là vụ xem phim văn nghệ lần trước rồi.

"Là đàn ông thì đã sớm xông lên rồi, cậu ta có còn là đàn ông hay không đây hả a?"

"……" Diệp Già Lam lấy một miếng bánh kem lấp miệng cô nàng lại: "Câm miệng."

-

Tô Cẩm Kha đêm trước vừa mới nói đến Phó Đồng.

Tối ngày mùng một, Diệp Già Lam đã nhận được tin nhắn từ dãy số xa lạ: 【 cậu và Đường Ngộ sống cùng một tiểu khu đúng không? 】

Diệp Già Lam rep lại một dấu chấm hỏi.

Sau đó bên kia rep lại hai chữ: Phó Đồng.

Diệp Già Lam lập tức không muốn rep cô nàng nữa.

Nhưng lại không chịu nổi Phó Đồng âm hồn không tan, cô nàng lại gửi qua thêm một tin nữa, đại khái là có việc cần nhờ, lần này cô nàng còn bỏ thêm một tiền tố nữa: 【 lớp trưởng, cậu xuống lầu một chuyến đi, tớ có cái này muốn tặng cho Đường Ngộ. 】

Bên ngoài vừa ướt lại vừa lạnh.

Diệp Già Lam lúc này chỉ mặc một bộ áo ngủ bằng nhung, căn bản không muốn đi ra ngoài.

Cô đơn giản giải thích: 【 Đường Ngộ không ở nhà. 】

Anh và Tạ Cảnh Phi đều về phía Bắc ăn tết rồi.

Diệp Già Lam nhìn qua hòm thư đến, một giờ trước cô đã gửi tin chúc tết mà hai người kia đều không rep lại.

Cô nói chính đều là thật, nhưng mà Phó Đồng lại không chịu tin: 【 cậu không xuống dưới tớ sẽ không về. 】

Diệp Già Lam: "……"

Cô nàng là vì một tên con trai nên mất trí rồi sao?

Diệp Già Lam hít sâu một hơi, tự hỏi vài giây rồi lấy một bộ áo khoác đi xuống dưới lầu.

Phó Đồng không biết nhà cô ở lầu nào, nên chỉ có thể chờ ở cửa phòng an ninh của tiểu khu.

Diệp Già Lam mặc không nhiều lắm, cũng lười nhiều lời với cô nàng, cầm đồ xong thì lập tức về nhà.

Trước sau không đến năm phút đồng hồ.

7 giờ 45 phút, Phó Đồng lại gửi một tin qua: 【 cảm ơn. 】

Diệp Già Lam ước lượng cái hộp kia, không nặng, cũng không biết là cái gì nữa.

Cô không rep, bỏ điện thoại qua một bên, đi lên phòng tắm nột cái, di động đã có thêm hai tin nhắn.

Một cái đến từ Tạ Cảnh Phi, gửi mười lăm phút trước: 【 Lam tỷ năm mới vui vẻ. 】

Còn có một cái đến từ Đường Ngộ, gửi một phút đồng hồ trước, chỉ một chữ: 【 Ừm. 】—— Năm mới vui vẻ.

—— Ừm.

…… Ừm?

Bạn đang đọc truyện *Chín Chương Thành Thơ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 28

Diệp Già Lam còn sợ mình nhìn nhầm, đặc biệt mở tin ra xem lại một lần.

Tin của Đường Ngộ, quả thật chỉ có mỗi một chữ như vậy.

Lăn qua lộn lại xem mấy lần, cũng chỉ có một chữ "Ừ" thế thôi.

Đơn giản đến có chút lạnh nhạt.

Đặc biệt là khi đối lập với cái tin dài tới hơn 50 chữ của Tạ Cảnh Phi kia, cái này thật sự chỉ được coi là có lệ thôi.

Diệp Già Lam cầm khăn lông lau tóc, trong lòng lại như có từng hòn đá nhỏ lăn xuống, ép cô đến không thở nổi.

Tâm trạng không tốt.

Lại quay đầu liếc lễ vật Phó Đồng đưa tới một cái, tâm trạng lại càng không ổn.

Diệp Già Lam ném khăn lông qua một bên, một tay lấy máy sấy mở ra, một tay khác gửi thêm một tin cho Tạ Cảnh Phi:【 cậu đang ở cạnh Đường Ngộ à? 】

Trong tiếng máy sấy "Ong ong", Tạ Cảnh Phi nhanh chóng rep lại:【 không có a, làm sao vậy? 】

【 không có việc gì, tùy tiện hỏi chút thôi mà. 】

Diệp Già Lam buông di động, chuyên tâm sấy tóc.

Tóc cô dài, mùa đông lại không thể giống như mùa hè, cứ phải bật mấy sấy lên nấc lớn, sấy được 7-8 phút tóc cũng mới khô được nửa.

Tạ Cảnh Phi lại gửi qua 1 tin:【Lam tỷ, tin chúc mừng năm mới của cậu là gửi liên tiếp đúng không? 】

không đợi cô rep, bên kia lại gửi qua một tin:【Vừa rồi tớ ngồi cùng xe với Ngộ Ngộ, cùng nhau nhận được tin nhắn, sau đó cậu ấy lấy di động của tớ xóa tin đi luôn. Mỉm cười.jpg】

Diệp Già Lam: "....."

Tạ Cảnh Phi:【Cậu gửi cho bao nhiêu người thế? 】

Diệp Già Lam:【 bảy tám người thì phải.】

Tạ Cảnh Phi:【.....】

Cậu ta không nói nữa, Diệp Già Lam cũng chẳng tiếp lời

Tuy là đã gửi cho 7- 8 người, nhưng cũng chỉ có Tạ Cảnh Phi với Đường Ngộ là nam sinh thôi.

Cô đến Quý Nhiên cũng chẳng gửi một chữ nữa kia.

Áo ngủ trên người đọng không ít nước từ trên tóc, dính vào người chẳng thoải mái chút nào, Diệp Già Lam lại đi thay một bộ quần áo mới, sau đó thò tay chải lại mớ tóc, màn hình sáng lên một cái.

【 mở cửa. 】

Diệp Già Lam sửng sốt:【 mở cửa gì cơ? 】

Kia đầu không đáp.

Tim Diệp Già Lam đột nhiên đập nhanh hơn chút, đáy lòng như có thứ gì đó đang muốn phá đất chui lên, hô hấp cô ngừng lại một giây, sau đó rút tay từ trong mớ tóc nửa khô nửa ướt ra, dịch chân đi về phía cửa.

Không cầm di động nên cô không phát hiện ra người kia lại gửi qua một tin.

Có năm chữ, là đáp lại vấn đề cô vừa hỏi khi nãy:【 Cửa phòng cậu*. 】

(*你房间的门)

Diệp Già Lam không phát hiện, nên cô chỉ cho rằng Đường Ngộ bảo cô mở cửa lớn nhà mình ra mà thôi.

Ngón tay cô nhẹ nắm lên áo ngủ, sau khi mở cửa phòng ra cũng không ngẩng đầu, vừa muốn xoay người xuống lầu, đã bị người nào đó lôi cánh tay lại kéo về.

Dép lê của Diệp Già Lam chạm lên mặt đất, thiếu chút nữa là rơi ra.

Cô há miệng thở dốc, một tiếng "Mẹ" cũng suýt nữa hô lên luôn, kết quả vừa xoay đầu, lại nhìn thấy khuôn mặt đường hoàng quen thuộc của người nọ.

Không phải Dư Thu Hoa.

Diệp Già Lam dùng sức chớp chớp mắt, sau khi xác nhận mình không nhìn lầm mới ngơ ngẩn hỏi một câu: "Cậu vào bằng cách nào?"

Mới vừa hỏi xong, giọng của Dư Thu Hoa đã truyền lên: "Loan Loan, trước con với Đường Ngộ cứ ở trên đó một lát đi, hai đứa cũng không gặp nhau một thời gian rồi phải không?"

Lúc này, Dư Thu Hoa đang trong phòng bếp nấu canh gừng trừ lạnh.

Giọng Diệp Già Lam hơi nghẹn lại, "Vâng" khẽ một tiếng.

Dưới lầu rất nhanh lại không có động tĩnh gì

Diệp Già Lam đoán ra được là Dư Thu Hoa mở cửa cho Đường Ngộ rồi, cô giật giật cánh tay, lại thay đổi vấn đề: "Cậu về từ khi nào thế?"

Cô nhớ rõ hôm nay mới mùng một, năm mới còn chưa hết đâu.

Quả nhiên, người nọ nhẹ giọng đáp: "Vừa về."

Diệp Già Lam lại bất động thanh sắc rút cánh tay về, "Sao lại về sớm thế?"

Mới vừa có ý định thu lại, tay người nọ lại dọc theo khuỷu tay cô đi xuống dưới, nắm lấy cổ tay mảnh khảnh.

Vừa rồi còn cách một lớp áo ngủ, lúc này da thịt đụng chạm trực tiếp, Diệp Già Lam có thể cảm nhận được rõ ràng đầu ngón tay Đường Ngộ lạnh hơn tay cô mấy độ lận.

Khí lạnh trên người anh còn chưa tản hết.

Diệp Già Lam không tự giác cúi thấp xuống.

Ngón tay thiếu niên khớp xương cân xứng, đại khái là vì nhiệt độ bên ngoài quá thấp, nên trên trên đốt ngón tay anh còn hơi hơi phiếm đỏ.

Diệp Già Lam còn chưa nhìn rõ, giây tiếp theo, tay người kia đã dùng chút lực, đột nhiên kéo cô lại, nhẹ nhàng ôm vào lòng, giọng Đường Ngộ vang lên bên tai, vì ép nhẹ lại tăng thêm vài phần ái muội mông lung: "Nhớ cậu!"

Diệp Già Lam: "....."

Cô thiếu chút nữa bị Đường Ngộ dọa sợ tới mức cắn vào đầu lưỡi.

Tim Diệp Già Lam đập thình thịch càng thêm kịch liệt, không dám hít sâu, chỉ sợ hít vào mùi hương trên người anh, sau đó lại vĩnh viễn không quên nổi.

Cô cảm giác thời gian dài như vậy, cái cửa sổ giấy ngăn cách cô với Đường Ngộ hình như đã bị anh chọc thủng mất rồi.

Diệp Già Lam vẫn không có quên hai người bọn họ hiện tại đang trong giai đoạn khẩn trương mấu chốt nhất, mặc kệ cái gì ảnh hưởng đến việc thi đại học của bọn họ đều không không thể được, nghĩ đến đó cô lập tức phục hồi tinh thần.

Mới vừa duỗi tay đẩy anh một cái, Diệp Già Lam đã nghe thấy anh mở miệng: "Đừng nhúc nhích."

"....."

Không phải là vấn đề cô muốn động hay không.

"Mẹ tớ....."

Diệp Già Lam muốn nói Dư Thu Hoa hình như sắp lên rồi, vì cô dường như có nghe thấy tiếng bước chân lên lầu.

Cô hơi hơi hoảng hốt, thần kinh càng căng chặt, quả nhiên giây tiếp theo, cô đã nghe thấy giọng Dư Thu Hoa, "Loan Loan, gọi Tiểu Ngộ xuống uống chén canh gừng, thời tiết kiểu này dễ bị ốm lắm đấy."

Chỗ bọn họ đang đứng vừa vặn là chỗ bị lan can che mất nên Dư Thu Hoa vẫn không chú ý được đến tình huống bên này.

Tiếng bước chân của Dư Thu Hoa lại càng tới gần, "Loan Loan, có nghe thấy không đó?"

Diệp Già Lam vội vàng đáp: "Nghe thấy ạ, lập tức xuống đây."

Dừng một chút, cô thật sự không yên tâm, lại nói một câu: "Mẹ, mẹ không cần lên đâu."

Nếu như bị Dư Thu Hoa thấy tình cảnh này, không biết sẽ dấy lên sóng gió gì nữa đây.

Diệp Già Lam nói rồi lại giơ tay đẩy đẩy người trước mặt, "Cậu buông tớ ra trước đã, mẹ tớ sắp lên rồi đó....."

Mới vừa nói xong, giọng Dư Thu Hoa lại lớn hơn một chút: "Vừa lúc mẹ lên lầu lấy cái này ấy mà."

Giọng của bà giống như ngay giây tiếp theo thôi sẽ đứng ngay trước mặt bọn họ, sau đó sẽ thấy hai người đang ôm nhau đến không thể tách ra nổi kia.

Diệp Già Lam chỉ nghĩ thôi đã thấy sợ, cô nuốt một ngụm nước miếng, vừa muốn lại duỗi tay đẩy anh ra, người nọ đã hơi hơi buông lỏng tay trên eo cô, sau đó nắm cổ tay cô kéo đi, trực tiếp lôi cô vào trong phòng.

Cửa nhẹ nhàng khép lại, giọng Dư Thu Hoa cũng bị che đi hơn nửa: "Loan Loan các con đang làm bài sao?"

Bà biết Đường Ngộ học siêu giỏi.

Diệp Già Lam có chút chột dạ: "......Vâng ạ."

Đường Ngộ vẫn trong tư thế nửa ôm lấy cô, Diệp Già Lam dựa nhẹ lên tường, cằm anh nhẹ đáp trên vai cô: "Học cách làm sao yêu sớm à?"

Diệp Già Lam: "....."

Cô đã từng nói muốn cùng Đường Ngộ yêu sớm sao?

Tuy là nếu nhìn ở hành vi mà nói thì quả thực có chút thiếu nhi không nên làm.

Diệp Già Lam phản bác: "Không phải cậu đã nói không yêu sớm sao?"

Đường Ngộ hơi hơi cúi đầu, nhẹ giọng: "Ừm."

Anh thật sự không yêu sớm.

Nếu không hiện tại khẳng định không chỉ là ôm một cái đơn giản như vậy đâu.

Anh buông tay đang nắm chặt tay Diệp Già Lam không cho cô lộn xộn ra, Diệp Già Lam được tự do, cô nhẹ cúi đầu, chớp mắt mấy cái, nhưng rốt cuộc vẫn không chui ra khỏi lòng Đường Ngộ.

Tay Diệp Già Lam rũ tại bên người khẩn trương nắm vạt áo ngủ, thành thành thật thật để anh ôm.

Không khí dường như bị phủ một lớp mật, mang theo vị ngọt thanh thanh.

Thiên thời địa lợi nhân hoà.

Giống như lúc này này cực thích hợp để ôm nhau vậy.

Diệp Già Lam nhấp môi dưới, bên miệng mới vừa nở ra nụ cười nửa phần, lại nghe Đường Ngộ hỏi một câu: "Gửi liên tiếp à?"

Cái anh chỉ chắc là tin nhắn kia rồi.

Giọng anh không mặn không nhạt, nghe không ra là vui hay không vui.

Diệp Già Lam nhớ tới dấu ba chấm kia của Tạ Cảnh Phi, cảm thấy bản thân làm như vậy quả thực dễ khiến người ta hiểu lầm, vì thế mới giải thích một câu: "Tớ chỉ gửi cho hai bạn nam là cậu với Tạ Cảnh Phi mà thôi "

Đường Ngộ nhẹ giọng hỏi: "Gửi cho cậu ta làm gì?"

Diệp Già Lam: "....."

Còn có thể làm gì.

Vì không muốn Đường Ngộ phát hiện cô chỉ gửi cho mình anh nên mới tìm tấm gỗ tới chắn chứ sao.

Đây là gửi liên tiếp cho mọi người, nhưng thật ra chính là chỉ muốn gửi cho duy nhất một người mà thôi.

Những người khác đều chỉ là làm nền.

Diệp Già Lam cảm thấy tâm trạng đặc biệt thẹn thùng, nên lúc ấy gửi tin nhắn mới chọn luôn vào tên của Tạ Cảnh Phi.

Nhưng mà cô cũng không giải thích, chỉ nhấp môi nhẹ nhàng cười: "Thuận tay."

-

9 giờ đêm đó, sau khi Đường Ngộ về nhà mình, Diệp Già Lam mới nhớ tới lễ vật Phó Đồng nhờ tặng anh.

Cô đương nhiên không nguyện ý tặng đồ giúp Phó Đồng.

Bỏ qua chuyện quan hệ của Phó Đồng với cô vốn dĩ không tốt, chỉ cần tính đến người mà cô nàng muốn tặng thôi, cô đã không muốn giúp đỡ rồi.

Sở dĩ vẫn nhận đồ là do cô muốn xem Đường Ngộ sẽ có phản ứng gì mà thôi.

9 giờ 10 phút, Diệp Già Lam gõ cửa nhà anh.

Lúc Đường Ngộ mở cửa cho cô, anh đang gọi điện thoại, anh liếc nhìn cô một cái, sau đó nói với đầu bên kia điện thoại: "Hơn 7 giờ đến."

Diệp Già Lam đưa hộp qua đi.

Đường Ngộ không nhận: "Của cậu?"

Diệp Già Lam lắc đầu: "Phó Đồng tặng cậu."

Đường Ngộ không đáp cô, xoay người đi vào, "Trong nhà có người tới, tôi cúp trước đây."

Nói xong anh trực tiếp cắt điện thoại.

Diệp Già Lam mới vừa đặt hộp lên bàn trà, Đường Ngộ đã quay lại, khóe môi anh hơi cong, "Không cần."

Ánh mắt anh rời khỏi hộp quà, dừng trên khuôn mặt cô: "Của cậu đâu?"

Diệp Già Lam: "....."

Thật ra cô có mang đồ từ Mỹ về, nhưng nghĩ tới nghĩ lui cũng không nghĩ ra cái gì thích hợp với anh, cô chỉ có thể lắc lắc đầu: "Tớ không có."

Diệp Già Lam thu hộp lại.

Lý do thoái thác với Phó Đồng cô đều nghĩ ra cả rồi.

Đường Ngộ không yêu sớm.

Đây thật sự là lý do dùng để từ chối người khác đến vạn lần cũng không sai.

Đường Ngộ xoay người nhìn cô.

Đèn anh mở là lớn nhất, ánh đèn trên đỉnh đầu chiếu xuống, kéo bóng mi dưới mắt anh dài thật dài, sáng tối phân cách càng thêm rõ ràng, tầm mắt anh dừng trên mắt cô, chỉ một giây, sau đó dời đi.

"Ừm."

Như là đáp lại lời cô, lại như một từ tượng thanh thật đơn giản.

Tầm mắt anh lại di chuyển, dừng trên môi Diệp Già Lam.

Vì vừa mới uống nước, lúc này bên khóe môi cô tựa hồ còn dính một giọt nước.

Đường Ngộ không thấy rõ.

Anh nghĩ hoàn toàn khác Diệp Già Lam, anh cảm thấy giờ khắc này vừa không có thiên thời, cũng chẳng thấy địa lợi đâu cả.

Thời gian trôi thật quá chậm.

Anh còn chưa thành niên.

Cũng chưa thi đại học

Yết hầu Đường Ngộ nhẹ nhàng lăn, "Trước cho nợ đấy."

Bạn đang đọc truyện *Chín Chương Thành Tho* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

Diệp Già Lam cũng chỉ có thể nợ.

Nhưng cụ thể là nợ cái gì, đến cả cô cũng chẳng rõ.

Đường Ngộ với Tạ Cảnh Phi không giống nhau, anh khó hầu hạ hơn nhiều, không phải chỉ một tin nhắn chúc mừng là có thể dỗ dành được.

Huống chi, cái tin nhắn kia lại là tin phát liên tiếp nên càng khiến anh thấy không vui.

Đêm đó sau khi về phòng mình, Diệp Già Lam lăn trên giường vài vòng cũng chưa nghĩ thông nên tặng anh thứ gì, cuối cùng đành lấy điện thoại ra gửi tin nhắn xin kinh nghiệm của Tô Cẩm Kha:【 nếu là con trai, thì nên tặng lễ vật gì thì được đây? 】

【 tặng cho ai? 】

Tô Cẩm Kha lại đi hỏi đứa con trai thân nhất là Tô Nham, vài giây sau rep lại:【 Tô Nham nói nó muốn một đôi giày thể thao giống đôi Messi từng đi, nó bảo tớ cảm ơn cậu. 】

Diệp Già Lam: "……"

Hai chị em nhà này trình độ ảo tưởng qua không chênh lệch mấy.

Diệp Già Lam giải thích:【 Tô Nham thì sau hãy nói, lần này người tớ tặng không phải là Tô Nham. 】

Từ trước đến nay Tô Cẩm Kha với cô đều là tâm ý tương thông, chỉ một chút đã thông suốt:【 là người tớ đang nghĩ đến sao? 】

【 Phải. 】

Tô Cẩm Kha:【 tớ cảm thấy vị kia y như thần tiên hạ phàm, bất kể cái gì cũng chẳng xứng với cậu ấy.... Nói cách khác, thứ người bình thường thích, cậu ấy khẳng định không thích. 】

【 Ít nói nhảm. 】

【 thế cậu đến "gãi đúng chỗ ngứa" đi a, nếu không dứt khoát tặng bản thân cho cậu ấy là được rồi? 】

Lấy kinh nghiệm thất bại.

Diệp Già Lam tắt di động.

-

Vừa qua năm mới, thời gian thư giãn đã ít lại càng thêm ít.

Mặc kệ học tốt hay dở, bị không khí kia nhiễm vào, dường như tất cả học sinh năm ba đều trong một đêm mà thu liễu lại hết, đến cả Phó Đồng cũng không giống trước kia cứ thoáng chốc lại quay đầu xem đồng hồ nữa, cô nàng bây giờ đều cặm cụi học tập, dường như đã hạ quyết tâm muốn thi cùng trường với Đường Ngộ.

Diệp Già Lam quan sát mấy tháng, sau đó cô phát hiện ra một đạo lý.

Khiến người ta tiến bộ không nhất định là khiêm tốn.

Mẹ của thành công cũng không nhất định là thất bại.

Thứ có thể quy hai cái kia lại một chỗ, có khả năng chính là ma lực của tình yêu.

Cho dù chỉ là tình yêu đơn phương của Phó Đồng.

Cuối tháng năm phát bảng thành tích, Phó Đồng đã thăng đến 20 bậc.

Thành tích của Diệp Già Lam và Đường Ngộ vẫn ổn định.

Thứ nhất và thứ hai, từ sau kì thi năm hai lên năm ba lần đó thì vẫn chưa thay đổi gì.

Chuyện thi đại học không ai dám coi thường cả.

Mấy ngày này thời gian lại trôi càng nhanh, Diệp Già Lam không dám đặt quá nhiều tâm tư vào mấy việc vô bổ, cô mỗi ngày trừ học tập thì chính là nghỉ ngơi, vẫn duy trì khoảng cách không xa không gần với Đường Ngộ.

Cho dù trong lòng cô biết rõ, từ sau khi Đường Ngộ ôm cô vào buổi tối ngày mùng một hôm ấy thì tất thảy mọi việc đều đã thay đổi cả rồi.

Thay đổi một cách vô tri vô giác, nhưng lại thực sự đã thay đổi rồi.

Có khả năng không được bao lâu nữa, cái sự thay đổi về lượng này tích lũy tới một mức nào đấy nhất định, sẽ có sự thay đổi về chất*.

(*Chị ơi chị học tự nhiên mà sao chị lại đá qua GDCD thế này?)

Nhưng mà Diệp Già Lam cũng chả nghĩ xa như thế.

Cô từng hy vọng khoảng thời gian này qua nhanh một chút, lại cũng hy vọng mấy ngày này trôi chậm một chút.

Chậm một chút, lại chậm thêm một chút.

Tương lai phía trước có biết bao bao điều khó có thể xác định, ví như cô với Đường Ngộ thật sự biến thành yêu xa khác nước như lời Phó Đồng nói, lại ví như, có khả năng cô với Đường Ngộ căn bản không thể ở bên nhau thì sao.

Đến cuối tháng năm đầu tháng sáu, loại cảm giác này trong lòng Diệp Già Lam càng thêm mãnh liệt, mấy đêm liên tục cô đều ngủ không yên, nhưng may mà cũng không trễ nải học tập gì.

Trong lòng cô vẫn còn nhớ lễ vật cần tặng cho Đường Ngộ.

Từ sau cuối kì nghỉ đông kia đến tận tháng 5 tháng 6 đầu hạ, cứ cuối tuần là Diệp Già Lam lại kéo Tô Cẩm Kha cùng đi tới các cửa hàng ở trung tâm thương mại dạo.

Sau mấy tháng, dường như tất cả các cửa hàng lưu niệm lớn lớn bé bé ở Nam thành đều bị hai người lượn qua hết lượt rồi, vậy mà cũng không thể chọn được món đồ nào.

Mua quà tặng người khác quả là quá khó khăn.

Đặc biệt đối phương lại là kẻ có tiền không thiếu cũng chả muốn cái gì cả.

Vào tháng sáu, trường học cho nghỉ một ngày.

Không biết là vì cho học sinh đặc Tết thiếu nhi, hay là sợ bọn họ áp lực quá lớn đến cuối cùng cả lũ lại không phát huy được hết khả năng cho kỳ thi chỉ còn một tuần nữa cũng không rõ, dù sao thì cũng được tự do 1 ngày.

Hôm Tết thiếu nhi, Diệp Già Lam lại lôi kéo Tô Cẩm Kha đến trung tâm thương mại.

Tô Cẩm Kha ăn kem đi bên cạnh cô, "Loan Loan, tớ đã sớm nói cậu nên gãi đúng chỗ ngứa mà."

Cô nàng nói rồi chỉ chỉ vào cái nơ bướm thắt trên một cái hộp rất đẹp ở cửa hàng kế bên, "Cậu cứ chuẩn bị một cái nơ bướm thiệt là to, chờ tới sinh nhật Đường Ngộ thì tự buộc lên người mình, sau đó đem bản thân tặng cho cậu ấy là ok."

Tô Cẩm Kha vỗ vỗ tay, "Tớ thật là quá thông minh."

Diệp Già Lam liếc cô nàng một cái.

Tô Cẩm Kha: "Cậu chắc biết bao giờ sinh nhật Đường Ngộ chứ"

"Tháng này."

Tô Cẩm Kha lại hỏi: "Ngày nào a?"

Diệp Già Lam lắc đầu.

Cụ thể thì cô cũng không biết.

Đến cả chuyện tháng sáu này cũng là do cô lúc trước nói bóng nói gió hỏi Tạ Cảnh Phi, lúc ấy Tạ Cảnh Phi hàm hàm hồ hồ nói, da mặt Diệp Già Lam lại mỏng, bảo cô hỏi lại thì có chút hơi khó.

Hai người tiếp tục đi về phía trước.

Cửa hàng cao cấp phía trước là một cửa hàng vàng bạc.

Thật sự ứng với câu trước đây Tô cẩm Kha từng nói, dường như chẳng có thứ gì trên đời có thể xứng với Đường Ngộ.

Nhưng lần này ít nhất cũng không tính là không có thu hoạch gì.

Hai người các cô dạo từ 6h chiều dạo đến gần 9h luôn, cuối cùng cũng chọn được một chiếc nhẫn ở cửa hàng trang sức.

Bạch kim, giá hơn bốn ngàn.

Tô Cẩm Kha thiếu chút nữa nhìn đến hoa mắt: "Loan Loan, cậu tặng cái nhẫn quý giá như thế; lỡ như đến lúc đó mà có…… Nói xem, cậu nghĩ định đòi về hả?"

Cô nàng tỉnh lược mấy chữ "Chia tay" đi, nhưng trong lòng Diệp Già Lam vẫn rõ.

Cô mím môi dưới, cầm chiếc nhẫn lên đeo thử vào tay mình, ngón tay cô thon gọn, đeo lên còn lớn hơn mấy vòng.

Chị gái bán hàng trưng ra một khuôn mặt tươi cười: "Nếu không đúng size thì có thể cầm phiếu thanh toán đến đổi miễn phí ạ."

Diệp Già Lam lại nhìn lên yết giá.

Tô Cẩm Kha nhìn chằm chằm 4099 phía trên nói: "Tớ có thể giúp cậu số lẻ đó."

Diệp Già Lam đem nhẫn đưa lại, "Lấy nó đi, cảm ơn."

Nếu cô có thể đưa cả bốn ngàn ra vậy thì khẳng định sẽ không cần 99 đồng.

Tô Cẩm Kha trợn to mắt, giọng điệu có chút khoa trương: "Loan Loan, cậu cũng thật có tiền đấy!"

Sở dĩ khoa trương, là vì cô nàng cũng biết Diệp Già Lam không thiếu tiền.

Tuy cô sống cùng Dư Thu Hoa, nhưng dù sao Dư Thu Hoa cũng là bác sĩ chủ nhiệm khoa của một bệnh viện lớn, tiền lương chẳng hề ít.

Huống chi, cô còn có một ông bố đại gia, chỉ là lì xì tết thôi mà cũng không dưới mấy vạn.

Tô Cẩm Kha theo thói quen uống sạch một ngụm trà sữa cuối cùng, "Bây giờ cảm thấy hợp rồi chứ?"

Diệp Già Lam lắc đầu.

Đương nhiên không hợp.

Dù vật có quý giá thế nào thì dường như đều chẳng thể xứng với anh.

Nhưng mà Diệp Già Lam không nói những lời này ra, cô nhận hóa đơn từ chỗ chị thu ngân, sau đó quay đầu nhéo mặt Tô Cẩm Kha: "Lát nữa mời cậu ăn bữa khuya, nghĩ xem nên ăn cái gì đi?"

Tô Cẩm Kha nhanh chóng bị cô dời đề tài: "Ăn sủi cảo tôm đi, không béo lên."

Diệp Già Lam: "……"

Thần logic.

-

Sau khi chọn được đồ cần tặng còn nợ xong, tảng đá trong lòng Diệp Già Lam cuối cùng cũng được đặt xuống.

Rất nhanh đã tới mùng 7 tháng 6.

Buổi tối trước một hôm buổi tối, hiếm lắm nhà trường mới không sắp tiết tự học tối, Diệp Già Lam 8 giờ đã đi ngủ.

Hôm sau đồng hồ báo thức đúng 6 giờ rưỡi vang lên, sau khi tắt chuông báo di động, Diệp Già Lam nhìn thấy tin nhắn Tạ Cảnh Phi gửi qua:【 Lam tỷ, cố lên, lại đứng thứ nhất nha a! 】

Diệp Già Lam nhấp môi cười một cái.

8 giờ cô kiểm tra tốt mọi thứ, trước khi ra cửa còn gửi tin nhắn cho Tô Cẩm Kha trước:【 Hôm nay không thể cùng cậu đến trường rồi. 】

Tô Cẩm Kha rít lên như thể bị tra nam vứt bỏ:【 Có phải cậu vì đàn ông mà không đi cùng tớ không?! 】

Diệp Già Lam:【 Phải. 】

【……】

Tô Cẩm Kha:【 Chàng đã lừa gạt tình cảm của ta, nay lại không chịu trách nhiệm sao? Diệp Già Lam, chàng là tên tra nam! 】

Diệp Già Lam:【……】

Tô Cẩm Kha:【 tớ phát hiện ra câu này còn rất vần nhé!】

Diệp Già Lam không để ý cô bạn bệnh tâm thần này nữa.

Cô cất điện thoại đi, gõ hai cái lên cánh cửa phòng đối diện.

Cửa nhanh chóng mở ra.

Người nọ mặc một chiếc áo thun trắng đơn giản, bên trên rõ ràng chẳng có chút trang trí hay màu sắc thế mà mặc lên người anh lại có cảm giác quý giá vô cùng.

Diệp Già Lam sờ sờ tóc: "Hạ Chí hôm nay sẽ không xuất hiện chứ?"

"Chắc là sẽ không," Đường Ngộ đóng cửa lại, "Dù có xuất hiện cũng không vấn đề gì."

Tuy chỉ có một câu như vậy, nhưng Diệp Già Lam vẫn dễ dàng nghe ra ý của anh —— đại khái chính là nói Hạ Chí cũng là học bá, nên dù có xuất hiện thì thành tích cơ bản cũng không ảnh hưởng bao nhiêu.

Diệp Già Lam không tiếp tục nói đề tài này, cô thay đổi chủ đề: "Mấy lần trước thi có phải cậu đều cố ý bỏ mấy câu đúng không?"

Đường Ngộ nghiêng đầu nhìn cô một cái.

Ánh mắt anh sạch sẽ, khóe miệng nhẹ nhàng câu lên: "Không có."

Không có mới là lạ đó.

Diệp Già Lam thu hồi tầm mắt, vừa bước lên phía trước vừa mở miệng nói: "Lần này cậu không cần bỏ nữa đâu."

Đường Ngộ không đáp.

Diệp Già Lam đợi vài giây cũng không nghe được câu trả lời của anh, dứt khoát dừng bước chân lại quay đầu nhìn anh.

Tuy rằng Đường Ngộ nhường cô, trong lòng cô ngẫu nhiên cũng sẽ có chút ngọt ngào.

Nhưng thi đại học dù sao cũng là chuyện lớn của đời người mà.

Tương lai và tiền đồ của Đường Ngộ không thể vì vài câu đạo đề kia mà bị chậm trễ được, Diệp Già Lam nâng nhẹ cằm, "Nghe thấy không thế?"

"Ừ"

"Vậy cậu không cần không làm đâu," giọng Diệp Già Lam dịu xuống, nửa phần, "Không không làm nói không chừng cũng không cao điểm bằng tớ."

Câu này nói ra đến chính cô cũng chả tin.

Đường Ngộ rũ mắt nhìn cô, sau một lúc lâu, anh "Ừm" một tiếng.

Diệp Già Lam hơi hơi nhẹ nhàng thở ra, cô quay đầu tiếp tục đi về phía trước đi, sau vài bước cô ngừng ở cửa thang máy, ấn xuống lầu: "Đường Ngộ."

Thang máy đang lên.

Đối diện cửa thang máy hiện lên bóng dáng hai người, không rõ ràng, thậm chí có chút vặn vẹo mơ hồ.

Diệp Già Lam cũng không quay đầu nhìn anh, tầm mắt cô dừng ở phía trước, không sao thu lại được, "Lần này cậu thi thật tốt, tớ sẽ có lễ vật tặng cậu"

Cô không sợ Đường Ngộ luẩn quẩn trong lòng.

Chỉ sợ sau nhiều lần thi như vậy, anh lại hình thành thói quen mỗi lần làm bàu đều bỏ qua vài câu, cô không yên tâm, hận không thể thời thời khắc khắc nhắc nhở cho đến trường thi.

Cửa thang máy mở ra.

Hai người một trước một sau đi vào, tầm mắt Đường Ngộ hơi thấp, ánh mắt di chuyển theo bàn tay ấn nút đóng của của Diệp Già Lam, sau đó lại nâng lên,

dừng trên mặt cô, anh hơi hơi nheo nheo mắt: "Cậu sao?"

"Cậu" của anh là tân ngữ.

Nhưng Diệp Già Lam lại hiểu thành chủ ngữ, cô gật gật đầu, "Thi xong sẽ cho cậu"

Vẻ mặt cô nghiêm túc, đôi mắt mơ hồ phát ra ánh sáng long lanh.

Đường Ngộ nhìn chằm chằm vài giây, sau đó mới dời tầm mắt đi, rơi xuống môi cô, sau một lúc lâu, anh mới nhẹ nhàng cong môi cười: "Được!"

-

Hai ngày thi đại học qua quá nhanh.

Giống như chớp mắt một cái; hai ngày cứ thế trôi vèo.

Diệp Già Lam phát huy rất bình thường, nếu không có Đường Ngộ, vậy cô hẳn vẫn có thể ổn thỏa giữ top 1 rồi.

Đáp án các môn hôm sau đã đủ hết cả.

Trong nhóm lớp năm hai và năm ba, hai vị chủ nhiệm lớp đều nhắn thế này:【 các bạn học không cần độ đáp án, trước cứ thả lỏng mấy ngày đi. 】

Nói thì nói là vậy, nhưng trưa hôm đó đã có một đống người đi đọ đáp án làm ầm lên rồi.

Diệp Già Lam không đọ đáp án

Trong lòng cô nắm chắc, hơn nữa xem cũng vậy, không muốn vì cái này mà ảnh hưởng tâm trạng.

Cô cảm thấy, có thời gian đọ đáp án, không bằng đi cầu Phật xin cho điểm cao xoay chuyển được càn khôn còn thực tế hơn chút xíu xìu xiu đó.

Kết quả đến đêm, Tô Cẩm Kha lại gửi qua một tấm ảnh đi chùa bái phật qua,【 Loan Loan, tớ đi bái phật. 】

Diệp Già Lam:【……】

Tô Cẩm Kha:【 yên tâm, tớ cũng bái hộ cậu rồi. 】

Diệp Già Lam click mở tấm ảnh chụp.

Lúc thoát ra, Tô Cẩm Kha lại gửi đến một tin:【 Cậu tặng quà chưa thế? 】

【 Vẫn chưa. 】

Không phải cô không muốn đưa, mà là do Đường Ngộ không có ở Nam thành.

Hôm qua lúc thi xong, cô thấy có chiếc xe ngừng ở cổng trường đợi anh.

Có có ấn tượng với chủ nhân chiếc xe ấy.

Là một trong hai người lần trước gặp ở nhà Đường Ngộ vào dịp lễ quốc khánh, hình như là cậu của Đường Ngộ.

Người đẹp thì luôn làm người ta ấn tượng sâu sắc mà, hơn nữa diện mạo của (ông) cậu ấy cũng có vài phần giống Đường Ngôh, nên Diệp Già Lam vừa lướt qua đã nhận ra ngay. .

Sau đó tới đêm qua, Diệp Già Lam phát hiện đối diện vẫn không ai về.

Thế cô mới biết anh lại trở về Bắc thành rồi.

Lần này, cũng không biết bao lâu mới về nữa.

Diệp Già Lam thở dài, lại gửi qua cho Tô Cẩm Kha một tin:【 Tạ Cảnh Phi có ở Nam thành không? 】

Bên kia rep lại rất nhanh:【 không ở. 】

【 khi nào thì về? 】

【 ít nhất đến mấy tuần nữa thì phải. 】

Diệp Già Lam đột nhiên thấy tâm phiền ý loạn.

Cô buông điện thoại, lật cuốn sổ nhật ký ra.

Diệp Già Lam có thói quen viết nhật ký, mỗi ngày đều sẽ viết, nhưng mỗi lần nội dung đều không nhiều lắm, đại đa số đều chỉ ký lục một hai câu nói mà thôi.

Ngay cả khi lên năm ba, thói quen này của cô vẫn không bỏ.

Sổ nhật ký đã bị cô viết hết một quyển, hôm qua mới thay một quyển mới, Diệp Già Lam lấy bút ra, viết ngày phía trên.

Mùng 9 tháng sáu, thứ 5, trời đầy mây.

Phòng khách mở TV, đang phát bộ phim truyền kì mùa hè《 Tân dòng sông ly biệt 》, vừa đúng đến đoạn phim nữ chính viết: "Ngày đầu tiên Thư Hoàn đi, nhớ chàng."

Tầm mắt Diệp Già Lam dừng trên màn hình, cũng không biết là bị cái gì mê hoặc, cô cầm bút, không tự giác viết lại những lời này.

Chờ đến khi phản ứng lại cúi đầu nhìn đã thấy, chỉ có hai chữ "Thư Hoàn" bị thay đổi, còn lại nửa chữ cũng không sai.

Diệp Già Lam cảm thấy bản thân điên thật rồi.

Tay cô đè lên trang giấy mấy giây, vào khoảnh khắc định xé nó xuống, cô đã khép cuốn sổ nhật ký lại.

Chữ phía trên bị che lại, hoàn hoàn chỉnh chỉnh ——

"Ngày đầu tiên Đường Ngộ đi, nhớ anh."

-

Diệp Già Lam ngồi buồn ở nhà suốt một tuần, hoàn toàn không ra khỏi cửa lớn, đến cửa nhỏ cũng không bước chân.

Một tuần này, cô viết bảy trang nhật ký.

Nghìn bài một điệu, nhưng cũng có chút khác biệt, ví như ngày đầu tiên biến thành ngày thứ hai

Cứ thế tiếp tục.

Tới tuần thứ hai, sau khi cô ngủ trưa một giấc, tỉnh lại nhìn di động đã thấy nhóm lớp giống như là bị oanh tạc vậy đó, tin nhắn nhiều đến mức xem không xuể.

Diệp Già Lam kéo lên vài cái, cuối cùng thực sự quá lười xem, mới nhấn một tin hỏi có chuyện gì.

Rất nhanh đã có người rep:【 lớp trưởng, bọn mình đang thương lượng quá mấy ngày nữa thì bạn bè tụ tập chút. 】

Phía dưới có người phụ họa:【 này còn không phải là thừa dịp chưa có điểm mà ăn chơi một bữa cuối cùng sao?! 】

Còn tuần nữa là có điểm rồi, chắc chắn có người vui mà cũng có kẻ buồn.

Người một lớp muốn tụ tập khó lại càng thêm khó.

Bạn học A:【Định làm trong lớp, cũng không biết trường học bên kia……】dù sao cũng là một năm có ý nghĩa nhất.

Ai cũng muốn giữ lại những hồi ức tốt đẹp thời cao trung cả.

Bạn học nam đang nói đột nhiên im bặt.

Diệp Già Lam còn chưa tỉnh ngủ, cô nhìn chằm chằm màn hình di động một hồi lâu, khó khăn lắm mới tiêu hóa hết những lời này.

Bọn họ đều đã tốt nghiệp, trong trường cũng không thể tự do ra vào, càng đừng nói là phòng học.

Cho nên xem ý tứ của bọn họ, là định bảo người lớp trưởng như cô đi trưng cầu, xin chủ nhiệm lớp đồng ý cho mượn phòng học rồi.

Diệp Già Lam xoa xoa mắt, quay đầu gửi tin cho cô chủ nhiệm.

Không đến năm phút đồng hồ, cô chủ nhiệm đã gửi đồng ý qua, đồng thời còn đặc biệt tri kỷ đưa thời gian: cả ngày mai đều được.

Tin này nhanh chóng được truyền vào nhóm lớp.

Cả một năm cuối cấp, trong nhóm cũng chưa từng náo nhiệt như thế.

Diệp Già Lam nhìn chằm chằm màn hình thở dài, sau đó lại soạn một tin nhắn:【 Ngày mai lớp mình tụ tập, các cậu có về không? 】

Hai người Đường Ngộ và Tạ Cảnh Phi, cô nhắn cho người sau.

Tạ Cảnh Phi rep siêu nhanh:【 ngày mai là bao nhiêu? 】

【 15. 】

【 Về a! Đương nhiên phải về rồi! 】

Diệp Già Lam: "……"

Cô không hiểu nổi sao Tạ Cảnh Phi đột nhiên lại hưng phấn thế, nhưng mà nhìn mấy chữ này, cô lại nhẹ nhàng nhẹ nhàng thở ra, nhấp khóe môi cười nhẹ một cái.

Nhiệm vụ tổ chức tụ họp nhanh chóng được phân chia.

Diệp Già Lam viết chữ đẹp, nên phụ trách việc viết chữ lên hai cái bảng đen đầu và cuối lớp giúp tăng thêm không khí; tốt nhất là có thể khiến người ta đọc vào nước mắt rơi lã chã.

Ngữ văn của cô không tồi, nhưng nếu viết mấy câu lại cảm thấy quá buồn nôn, cuối cùng dứt khoát cầm vở ra, tùy tiện lên mạng cop mấy câu.

Sáng hôm sau, Diệp Già Lam đang ngủ chợt tự nhiên tỉnh.

Sau hai tuần thi đại học xong, cô cảm thấy cực kì nhàm chán.

Chuyện muốn làm tạm thời không có, người gặp nhau còn không thấy được nữa là.

Diệp Già Lam lại nhìn thời gian, 9h rưỡi sáng.

Cô nên đến lớp học lừa tình người ta thôi.

Diệp Già Lam mặc quần áo, sau khi vào toilet rửa mặt xong, lúc trở ra lại nhìn đồng hồ, 9h45.

Diệp Già Lam bỏ sách vào trong cặp, rối rắm vài giây lại gửi tin hỏi Đường Ngộ:【 ngươi đã về rồi à? 】【 Ừ. 】

【 hiện tại ở nhà sao? 】

【 Ừ. 】

Cảm giác này, có chút giống trả lời tự động.

Diệp Già Lam nhíu mày, lại hỏi:【 Cậu có thể cùng tớ đến trường một chuyến không? 】

Bên kia cuối cùng cũng không "Ừ" nữa,【 Được. 】

Anh thế mà lại không hỏi đến trường làm gì sao.

Diệp Già Lam nhìn chằm chằm màn hình di động, chỉ là nhìn thấy chữ này, khóe môi lại không khống chế được mà dương lên.

Nửa phút sau, màn hình tối lại.

Diệp Già Lam lúc này mới thu hồi tầm mắt, bỏ cả chiếc nhẫn mua từ hai tuần trước cho vào cặp sách.

-

Một tuần không gặp, Đường Ngộ dường như lại đẹp hơn một chút.

Lúc Diệp Già Lam nhận ra điểm này, cô đang ở trong lớp viết thơ lên bảng.

Bảng đen bảo vệ mắt có màu xanh biếc, viết viết, phía trên lại như hiện ra khuôn mặt của Đường Ngộ, sau đó, cô viết lên một chữ, lại in lên mặt anh một cái.

Diệp Già Lam lắc lắc đầu, xoa nhẹ mắt vài cái mới tiếp tục viết.

Đường Ngộ vừa rồi đi toilet, nên trong phòng chỉ có một mình cô, an an tĩnh tĩnh, chỉ có tiếng phấn viết xẹt qua bảng đen.

Vì phòng học bên này không phải làm trường thi, nên mấy cái bàn vẫn còn xếp cạnh nhau, ghế dựa chồng lên trên bàn, đưa mắt nhìn qua, lại càng thấy phòng học trống rỗng.

Sáng sớm, ánh mắt trời từ cửa sổ chiếu vào, trong không khí có những hạt bụi nhỏ to bay lượn, phủ lên trên mặt bàn ghế tạo một lớp bụi mờ.

Từng hạt từng hạt, đan chéo lên nhau, có chút lộn xộn.

Lúc Diệp Già Lam viết câu cuối cùng lên trên bảng đen, có người đẩy cửa tiến vào, cô cũng chẳng nâng đầu lên nhìn, dẫm lên trên ghế đi mấy bước, viết từng

nét từng nét: "Trong cặp sách tớ có một quyển《 Ma thổi đèn 》đấy, nếu thấy chán có thể lôi ra đọc."

Sách là Tô Cẩm Kha đưa.

Cô nàng biết Diệp Già Lam không thích đọc mấy cái hotboy tà mị gì gì đó, nên ngàn chọn vạn tuyển mới mua một quyển có chiều sâu.

Đáng tiếc Diệp Già Lam cũng không thích đọc.

Cô là sợ Đường Ngộ đi với cô sẽ thấy nhàm chán, nên mới thuận tay nhét quyển sách này vào cặp sách.

Người nọ không đáp.

Cửa sổ còn mở rộng ra, cơn gió đầu mùa hạ ùa vào, mang theo hơi ẩm của ao nhỏ cách đấy không xa, vừa oi bức lại vừa ẩm ướt.

Diệp Già Lam viết xong cái bảng thứ nhất, nhẹ nhàng nhảy từ trên ghế xuống, ho nhẹ một tiếng: "Đường Ngộ?"

"Ừ?"

Giọng Đường Ngộ không lớn, âm cuối nâng lên, nhẹ nhàng tự nhiên.

Tay cầm phấn viết của Diệp Già Lam cứng đờ, giác quan thứ sáu của cô nói cho cô biết, câu nói tiếp theo của người này sẽ không có gì hay ho cả.

Quả nhiên, cô lại nghe thấy người nọ phía sau nhẹ nhàng cười một tiếng: "Đây là cái gì?"

"……"

Tim Diệp Già Lam đập nhanh hơn, sau đó xoay người.

Người nọ cũng không nhìn cô, anh hơi hạ mắt, không nghiêng không lệch dừng trên quyển notebook mà cô mang tới, vì ở gần cửa sổ nên có mấy tờ bị gió lật ra. ở

Mà trên trang giấy rộng mở kia, có một hàng chữ cực kì không hài hòa ——

Ngày đầu tiên Đường Ngộ đi, nhớ anh.

Diệp Già Lam: "……"

Cô thế mà lại lấy lộn notebook với sổ nhật ký!

Máu toàn thân Diệp Già Lam tựa hồ ngay lập tức chạy hết lên mặt, lực trên ngón tay cô dường như muốn bẻ gãy viên phấn đang cầm thành mấy mảnh, đứng đó ngơ ngẩn không nói lời nào.

Đường Ngộ rốt cuộc cũng ngẩng đầu lên nhìn cô, người này lớn lên đẹp, môi hồng răng trắng, đuôi hơi hơi nhếch, lúc nhìn người ta đem lại cảm giác thiếu niên đường hoàng: "Nhớ tớ như vậy sao?"

Không đợi cô trả lời, Đường Ngộ lại tiếp một câu: "Tớ không yêu sớm đâu."

Diệp Già Lam sửng sốt vài giây, chỉ vài giây, cô theo bản năng muốn chuyển đề tài: "Đã quên chép đến chỗ nào rồi, đưa sách cho tớ đi."

Đường Ngộ nửa ngồi trên bàn học, một chân chấm đất, một chân khác đáp lên chiếc ghế vừa rồi Diệp Già Lam dẫm lên, ngón tay nhẹ nâng lên quyển notebook, khóe môi nâng lên: "Tự qua lấy đi!"

Diệp Già Lam hít sâu một hơi, nháy mắt khi cô duỗi tay qua lấy, Đường Ngộ đột nhiên duỗi tay ấy lên quyển notebook kia.

Động tác của anh dứt khoát lưu loát, Diệp Già Lam thậm chí còn không kịp phản ứng lại, eo đột nhiên đã bị người ta ôm tiến lên phía trước một chút, sau đó Đường Ngộ nghiêng đầu, vô cùng chuẩn xác hôn lên khóe môi cô.

Tim Diệp Già Lam đập đột nhiên nhanh hơn, chỉ chớp mắt một cái, cô đã nghe thấy tiếng chiếc ghế phía sau bị đá vang ra đập vào tường.

Một nụ hôn thực nhẹ thực thuần.

Diệp Già Lam bị hoảng sợ, giây tiếp theo, không đợi cô đẩy ra, cánh tay ôm eo cô đã buông trước, "Quà thành niên."

Cô không hiểu ý Đường Ngộ.

Mãi đến khi người nọ đi ra ngoài chờ cô, cô mới thấy trên quyển notebook có một cái chứng minh nhân dân.

Đường Ngộ.

Phía trên là khuôn mặt tinh xảo của người con trai, đến cả ảnh chụp thẻm họa trên giấy chứng minh nhân dân cũng đẹp hơn so với người bình thường.

Mà bên cạnh ảnh chụp, ngày sinh viết rành mạch: ngày 15 tháng 6.

Hèn gì Tạ Cảnh Phi nghe được là ngày 15 đột nhiên vui vẻ thế.

Hóa ra là sinh nhật Đường Ngộ.

Anh quả thật không yêu sớm.

Vì hôm nay, anh thành niên rồi!

Bạn đang đọc truyện *Chín Chương Thành Thơ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Ánh mắt Diệp Già Lam nhìn theo anh mãi cho đến khi anh ra cửa.

Cửa sau lớp học mở ra, từ góc độ này của cô còn có thể nhìn thấy ánh nắng chiếu lên sàn hành lang bên ngoài.

Tươi sáng rực rỡ, lại có chút chói mắt.

Không thấy rõ bóng người Đường Ngộ, nhưng có thể thấy bóng anh kéo dài trên nền gạch.

Diệp Già Lam nhìn chằm chằm mất vài giây, cây phấn trong tay có chút cộm lên làm cho lòng bàn tay cô không thoái mái, cô thả tay ra ném vào thùng rác, lấy một tờ khăn giấy khô trong cặp ra lau tay.

Tô Cẩm Kha nhắn tin qua:【 Loan Loan, cậu đến trường rồi sao? 】

Cô nàng hiểu rõ hành tung của Diệp Già Lam như lòng bàn tay, biết hôm nay lớp cô tụ tập.

Diệp Già Lam nhìn thời gian.

10 giờ 40, lúc này Tô Cẩm Kha hẳn là mới vừa rời giường.

Cô rep:【 hiện đang ở lớp học rồi. 】

【 tớ đi tìm cậu nhé? 】

Diệp Già Lam không hề nghĩ ngợi, lập tức từ chối:【 không cần. 】

【? 】

【 có người ở cùng tớ rồi. 】

Tô Cẩm Kha đoán một phát trúng ngay:【 Đường Ngộ? 】

Diệp Già Lam không rep, lại đi lấy phấn viết.

Tô Cẩm Kha:【 Cậu ấy về Nam thành rồi sao? 】

Cách vài giây, không đợi Diệp Già Lam rep lại, cô nàng đã tự hỏi tự đáp gửi tiếp một câu:【 nga, thiếu chút nữa quên mất hôm nay lớp các cậu tụ tập. 】

Tô Cẩm Kha:【 thiên thời địa lợi nhân hoà, cậu có thể tặng quà rồi. 】

Cô nàng gõ chữ siêu nhanh, Diệp Già Lam quay đầu viết được có nửa hàng chữ, cô nàng đã gửi qua một tin cực dài ——

【 Nhưng mà là cậu ấy chủ động đi cùng cậu à? 】

【 Cậu ấy qua làm gì a, giúp cậu viết sao? 】

【 chữ nam sinh không phải đều rất xấu sao? 】

Ba câu hỏi.

Diệp Già Lam chỉ rep một từ:【 không phải. 】

Là cô gọi Đường Ngộ đến.

Đường Ngộ cũng không phải tới giúp cô viết chữ

Chữ của Đường ngộ cũng đẹp y như anh vậy đó.

Tô Cẩm Kha:【 cậu ấy không phải đến giúp cậu viết chữ, cậu lại gọi cậu ấy qua…… Hắc hắc hắc làm gì a? 】

Cả câu cũng vì ba chữ ở giữa kia mà trở nên mất hài hòa.

Diệp Già Lam không rep, đóng khung chat tiếp tục viết chữ.

Cô không ở trong trạng thái, nên sau khi viết một hàng chữ đã phải lau lau xóa xóa mất mấy phút.

Vốn dĩ 11 giờ có thể viết xong, cô lại viết thêm mười lăm phút nữa.

Vì sao cô lại gọi một người chẳng thể giúp gì tới đây?

Diệp Già Lam cúi đầu, giơ tay chạm lên khóe môi, độ ấm nơi ấy dường như còn cao hơn ngón tay cô mấy độ, cô cong cong môi.

Vì muốn gặp anh a.

Không có lý do gì không hợp lí cả, chỉ là muốn gặp anh thôi.

-

Cả ngày Diệp Già Lam đều ngơ ngơ ngẩn ngẩn.

Người nọ ngược lại, sau khi khuaya loạn hồ nước xuân tĩnh lặng trong lòng cô xong, lại giống như chẳng có việc gì, giữa trưa lại còn ngồi trên bàn cơn trong nhà cô mặt không đổi sắc ăn một bữa cơm.

Diệp Già Lam cảm thấy rất vô vị, ăn uống ít hơn hẳn ngày thường.

Dư Thu Hoa muốn xới cơm cho cô, lại bị cô từ chối: "Mẹ, con no rồi."

Người đối diện giương mắt nhìn cô, khóe môi như có như không nâng lên nửa phần ý cười.

Diệp Già Lam vội vàng thu hồi tầm mắt, đẩy ghế ra đứng dậy, không nói một lời đi về phòng mình.

Phía sau giọng Dư Thu Hoa khó hiểu vang lên: "Đứa nhỏ này hôm nay sao lại thế này, ăn ít thế không biết."

"Mặt lại còn đỏ như vậy, không phải bị sốt đó chứ?"

Dư Thu Hoa kém mỗi việc đi tìm nhiệt kế ngay thôi.

Đường Ngộ đưa ly nước lên nhấp một ngụm, "Có thể là buổi sáng ăn rồi."

"……"

Diệp Già Lam thiếu chút nữa dẫm một chân vào thùng rác.

Cô vào phòng, sau đó trở tay đóng cửa.

"Phanh" một tiếng, tiếng đóng cửa siêu lớn, Dư Thu Hoa nhìn chằm chằm cánh cửa phòng, sau đó khe khẽ thở dài.

…… Hay là do yêu sớm không được toại nguyện, bị người ta từ chối rồi?

Diệp Già Lam không biết Dư Thu Hoa nghĩ gì, cô nằm lên giường ôm gối ôm lăn mấy vòng, ngủ không được.

Hôm nay khác thường, cơn buồn ngủ cũng đến muộn hơn mọi ngày.

Diệp Già Lam dứt khoát lấy di động ra chơi games

Trên di động của cô không có nhiều games lắm, lăn qua lộn lại đều bị cô chơi hết một lượt, cứ thế từ 12h30 đến tận 3h, cơn buồn ngủ mới dần dần đánh úp lại.

Giấc ngủ này cũng không yên ổn, nhưng thời gian lại không ngắn.

Diệp Già Lam mơ mấy lần, đều là từng đoạn nhỏ.

Lúc tỉnh lại là hơn 5h, Diệp Già Lam sờ sờ cái trán đầy mồ hôi, nhưng lại không sao nhớ được trong mơ đã thấy cái gì.

Tạ Cảnh Phi gửi tin nhắn hỏi cô:【 Lam tỷ, cậu đã đến chưa? Bạn học trong lớp đến sắp đủ rồi đó. 】

Diệp Già Lam đơn giản rep:【 đến liền. 】

Cô vào toilet dùng nước lạnh rửa mặt, sau đó thay bộ váy, trước khi ra cửa nghĩ nghĩ, vẫn lấy cái cặp sách kia đeo lên lưng ——

Nhẫn ở trong cặp.

-

Chắc là do đây là buổi tụ họp điên cuồng cuối cùng nên không khí bữa tiếc luôn sôi trào.

Quỹ lớp năm 3 chưa dùng hết; lần này mua cái gì cơ bản đều là dùng quỹ lớp.

Diệp Già Lam đến lớp là hơn 6h.

Trời vẫn chưa tối, nhưng đèn trong lớp đã bật hết lên rồi, bên ngoài lại còn để một lớp giấy màu trong suốt, ánh đèn đủ mọi màu sắc, không khí càng thêm sôi động.

Tạ Cảnh Phi liếc mắt một cái nhìn thấy cô, giơ tay tiếp đón: "Lam tỷ ngồi bên này!"

Trong lớp náo nhiệt, Diệp Già Lam chỉ nghe được âm cuối.

Bên tay trái Tạ Cảnh Phi là Đường Ngộ, bên tay phải là một bạn nam khác trong lớp.

Trong phòng còn chuẩn bị một đống đồ trang trí, quả khí cầu quả thật chiếm không ít chỗ, chỗ thừa ra cho mọi người hoạt động không nhiều lắm.

Diệp Già Lam vốn đang do dự, kết quả sau đó lại bị mấy bạn học xô xô đẩy đẩy mà đi qua.

Sau đó người nọ giương mắt, hai người nhìn nhau vài giây.

Diệp Già Lam đứng, Đường Ngộ ngồi, vài giây sau, anh nhẹ nhàng đá cái ghế Diệp Già Lam định ngồi ra sau, rồi nắm tay cô kéo cô ngồi xuống bên cạnh.

Tạ Cảnh Phi ghé bên bàn nhìn cô: "Wow, hôm nay hai người lại mặc đồ đôi đó hả?"

"……"

Sở dĩ nói là đồ đôi, chẳng qua là do nó đều có màu trắng mà thôi.

Diệp Già Lam ngẩng đầu nhìn bốn phía, sau đó chỉ chỉ một nam sinh khác, "Cậu ấy cũng mặc đồ trắng đó thôi."

Tạ Cảnh Phi: "……"

Không ai phối hợp, cậu ta đành quay đầu không nói.

Đường Ngộ liếc nam sinh Diệp Già Lam vừa chỉ, chỉ liếc đúng một cái rồi thu mắt lại, sau đó cúi đầu nhìn tay mình vẫn đang nắm trên cổ tay Diệp Già Lam.

Anh cong môi, cái tay vốn dĩ nên buông ra lại di chuyển xuống dưới, cầm lấy bàn tay cô.

Diệp Già Lam không quen kiểu tiếp xúc này lắm.

Tim cô đập rớt mấy nhịp, đại não đình trệ, mãi đến khi cái ghế bên cạnh bị kéo ra, có người ngồi xuống, cô mới phản ứng lại, theo bản năng quay đầu nhìn.

Oan gia ngõ hẹp, ngồi bên cạnh cô chính là Phó Đồng.

Phó Đồng là thiên chi kiêu nữ sẽ không che dấu nổi cảm xúc của mình, thấy hai người nắm tay nhau, bao nhiêu khinh thường, chán ghét đều in hết lên mặt.

Diệp Già Lam mới vừa quay đầu qua, đã nghe Phó Đồng hạ giọng nói một câu: "Thứ gì không thuộc về mình thì sớm muộn gì cũng sẽ bị người khác cướp đi mất thôi, không tin chúng ta chờ xem."

Diệp Già Lam giả như không nghe thấy.

Đám nam sinh bên phía Tạ Cảnh Phi cũng buôn đến khí thế ngất trời, chắc là chú ý thấy Diệp Già Lam đang nghe, nên Tạ Cảnh Phi cũng ngừng đề tài vừa rồi, quay đầu hỏi cô: "Lam tỷ, tớ hỏi cậu một câu."

"Cái gì?"

"Có một lần Tiểu Minh gặp một tên cướp, cậu ta chẳng những không sợ, ngược lại còn vui vẻ muốn cởi quần hắn ta ra, cậu biết vì cái gì không?"

Diệp Già Lam lắc đầu: "…… Vì sao?"

Cô thật sự không biết.

Mấy cái kiểu chuyện hài thô tục của đám con trai cô căn bản đã tiếp xúc bao giờ đâu.

"Vì tên cướp……"

Lời còn chưa nói xong, Đường Ngộ đã nâng chân đạp qua: "Câm miệng."

Tạ Cảnh Phi cũng không dám nói ra tiếng, nhưng vẫn dùng khẩu hình trộm nói cho Diệp Già Lam mấy chữ sau: "Nhìn đẹp."

Diệp Già Lam giơ tay sờ sờ tai, không hiểu: "Cái gì đẹp?"

Vừa dứt lời, Đường Ngộ quay đầu nhìn qua, anh híp mắt: "Muốn biết thì về tớ sẽ nói cho."

Diệp Già Lam: "……"

Hình như cô cũng không quá muốn biết đâu.

-

Lần này tụ tập không có tiết mục gì, nhưng lại giống như tất cả đều là tiết mục vậy.

Có một cái kho truyện xưa ngồi ở giữa kể truyện, còn có bạn học ngẫu hứng hát lên mấy câu.

Nhạc đệm trên di động mở ra, lớp học yên tĩnh, vị bạn học kia cứ như vậy mở một buổi biểu diễn.

Biểu diễn kết thúc, mọi người đều cổ vũ nhiệt tình.

Lớp năm 3 có một khu dạy riêng biệt, nên chỉ cần không phải nhảy Disco trong lớp thì sẽ không ảnh hưởng đến mấy bạn học đang học ở tầng khác.

Diệp Già Lam cũng bị lây nhiễm, tâm trạng không tồi, mặt cười đến có chút cứng đờ rồi.

Đến 8 giờ, bên ngoài trời đã tối xuống.

Trong lớp có người bắt đầu rót rượu mời mọi người, không khí cũng ùa đến, dù muốn hay không muốn thì cũng sẽ uống một chút.

Diệp Già Lam uống một ngụm, Đường Ngộ bên cạnh uống nửa ly.

Lại nhìn bên cạnh, các bạn nam khác cơ bản đều uống một ly đầy.

Diệp Già Lam không thích uống loại rượu này lắm, cô thích ngọt, nhưng rượu trắng bình thường với bia lại chỉ có vị cay và chua mà thôi, chả ngọt tí nào cả.

Sau khi uống một ngụm, cô lại chạy nhanh đi rót một ly nước trái cây.

Lúc này vị chua trong miệng mới bị đè xuống.

Không được bao lâu, lại có người tổ chức mọi người chơi trò chơi.

Nói là trò chơi, nhưng kỳ thật lại giống như là giao lưu thân mật hơn.

Quy tắc trò chơi cực kỳ đơn giản, chính là mỗi bạn học đều viết lên hai ưu điểm của mình, truyền cho bạn học bên phải.

Rất nhanh đã có người phát giấy ra, bút từ chỗ ban tổ chức bên kia cũng truyền tới, mỗi người theo thứ tự viết cẩn thận.

Mỗi người mấy chữ, bút nhanh chóng đã truyền tới bên phía bọn họ.

Thị lực của Diệp Già Lam tốt, thấy trên tờ giấy Tạ Cảnh Phi truyền cho Đường Ngộ có viết ba chữ: Soái, có tiền.

Cô xuy cười ra một tiếng, lại nhấp một ngụm nước trái cây.

Lúc buông cái ly, mới vừa cúi đầu, đã thấy bàn tay khớp xương rõ ràng của người bên cạnh đưa qua.

Ngón tay thon dài của người nọ kẹp tờ giấy đưa qua.

Phía trên có năm chữ ngắn gọn, cộng thêm mấy cái dấu chấm câu ——

“Nghe lời,

Không dính người.”

Diệp Già Lam: “……”

Đây không giống ưu điểm, nếu phía sau lại thêm một câu là "từ chối bạn trai được không?" thì sẽ giống hệt một loại thổ lộ gián tiếp thì có.

Tạ Cảnh Phi bên cạnh còn quan tâm hỏi anh, cậu ta uống hơi nhiều, lúc nói chuyện đầu lưỡi còn líu lại: “Ngộ Ngộ…… Cậu uống say à, viết cái gì thế a?”

Người uống say hình như là Tạ Cảnh Phi.

Diệp Già Lam mới vừa nghĩ như vậy, kết quả quay đầu lại, cô lại đối diện với ánh mắt của Đường Ngộ.

Khóe mắt người nọ híp lại, đáy mắt mông lung, men say loáng thoáng sắp tràn ra tới nơi.

Cũng không tính là say túy lúy; nhưng khẳng định cũng vẫn say.

Diệp Già Lam nhìn anh chằm chằm mất hai giây, vừa muốn lấy cho anh một ly nước trắng, tay còn chưa nâng lên đã bị anh túm lấy.

Tờ giấy kia bị ép trong lòng bàn tay cô, một tấc một tấc, như là muốn làm bỏng lòng bàn tay cô vậy.

Diệp Già Lam theo bản năng nắm chặt, động tác rót nước cũng ngưng hẳn, vài giây sau, người nọ giống dĩ vãng khóa gian ngủ giống nhau ghé vào trên bàn.

Tạ Cảnh Phi ở bên cạnh líu lưỡi giải thích: “Ngộ Ngộ không uống được rượu, một ly là say rồi.”

Diệp Già Lam cúi đầu nhìn anh một cái, sau đó rót ly nước sôi để nguội để bên cạnh.

Để sau khi anh tỉnh thì uống, cho dạ dày khỏi bị khó chịu.

Cuộc tụ tập đến 9 giờ rưỡi thì kết thúc.

Còn lại 30 phút đã quét dọn vệ sinh.

Từ 8 giờ đến tận 9 giờ rưỡi, Đường Ngộ ngủ một tiếng rưỡi.

Giấc ngủ này có tác dụng không nhỏ, lúc Diệp Già Lam đánh thức anh, cơn say của anh cơ bản đã giảm hơn phân nửa rồi.

Cả lớp chung tay, chưa đến 10h đã thu dọn xong.

Đoàn người đi theo các em năm nhất, năm ra từng nhóm ra khỏi cổng trường, sau đó ai về nhà nấy.

Ánh đèn ngoài cổng trường sáng rực, ven đường có một chiếc Bentley.

Tạ Cảnh Phi không ngủ, hơn nữa uống lại nhiều, lá gan cũng lớn hơn so với khi tỉnh táo, cánh tay nhấc đặt trên vai Diệp Già Lam, chủ là còn chưa kịp đặt hẳn xuống đã bị Đường Ngộ kéo ra.

Cánh tay cậu ta vì thế thuận theo khoác lên vai Đường Ngộ, “Ngộ Ngộ, tớ đưa các cậu về.”

Đường Ngộ nhíu mày, “Không cần.”

Tạ Cảnh Phi chớp chớp mắt, khuyên thêm mấy lần vẫn không có kết quả, lúc sau mới lưu luyến bước về phía trước Bentley màu đen kia.

Cậu ta thật sự uống say, đi cũng theo thành hình chữ S*, mỗi bước chân tựa như người mẫu cất bước, lúc đến bên cạnh xe, còn nhìn vào kính xe lúc muốn đẩy tay then mở cửa.

(*Chữ S, Từ thiếu của.... Cố Thanh Khê sao lại có bóng dáng ở đây? ¥-¥, bị ám ảnh All in love, cứ thấy đi chữ S là nhớ đến Từ thiếu vô điều kiện.)

Diệp Già Lam nhìn chằm chằm bên kia, mới vừa cười một tiếng, tay đã bị người ta nhẹ nhàng nắm lấy.

Không phải lần đầu tiên bị nắm tay, nhưng tim cô vẫn không thể tự động đập nhanh hơn một chút.

Tiểu khu của bọn họ thật sự rất gần trường, sau một cái đèn xanh đèn đỏ đã nhanh chóng về đến nhà.

Lúc cách tiểu khu không đến 10m, Diệp Già Lam dừng lại, cô rút tay khỏi tay Đường Ngộ: “Cậu chờ tớ chút.”

Lời còn chưa dứt, cô đã xoay người chạy chậm qua đường cái, chạy thẳng về phía tiệm bánh ngọt đối diện.

Năm phút đồng hồ sau, lúc trở về, trên tay Diệp Già Lam lại có thêm một cái bánh kem.

Cỡ bé, cũng vừa bằng cỡ bàn tay.

Diệp Già Lam đưa bánh kem qua: "Còn chưa qua 12 giờ."

"Không ăn," Đường Ngộ nửa cúi đầu nhìn cô, khóe môi hơi nở cười: "Cậu ăn hộ tớ đi."

Diệp Già Lam biết Đường Ngộ không thích ăn đồ ngọt, khẽ nhíu mày, cầm nĩa ăn một miếng.

Vị bơ tan chảy, cô mới vừa nhấp môi, đã nghe thấy có người hỏi: "Quà đâu?"

Diệp Già Lam đột nhiên nhớ tới nụ hôn buổi sáng.

Tựa như chuồn chuồn lướt nước, thậm chí không thể xem là hôn thật được.

Mặt cô nóng lên.

Hôm nay rõ ràng chỉ uống một ngụm rượu, kết quả lại giống như bị nhúm cả đầu vào vậy.

Diệp Già Lam cưỡng ép bản thân dời lực chú ý, cô hít sâu một hơi, lấy ra một cái hộp từ trong cặp sách: "Về nhà hãy mở."

Đường Ngộ duỗi tay nhận, sau đó ngay khi chạm phải cái hộp kia, tay anh lại đột nhiên di chuyển lên, nắm lấy cổ tay cô kéo về phía trước.

Diệp Già Lam tay trái cầm hộp, tay phải cầm bánh kem, còn chưa phản ứng lại, khuôn mặt thiếu niên đã hạ thấp xuống, chuẩn xác hôn lên môi cô.

Lần này không phải ở khóe môi.

Anh hôn vừa tỉ mỉ vừa liên tiếp*, thậm chí còn cuốn luôn cả chút bơ dính bên khóe môi cô.

(*cầu góp ý đoạn này sao cho hay, chat nhẽ tui lại dùng từ "tới tấp" cho rồi)

Ngọt đến phát ngấy.

Nhưng ngoài ý muốn, anh lại cảm thấy cũng có thể chịu đựng được.

Lúc này là thời điểm người trẻ ra ngoài hoạt động nhiều, có mấy người qua đường thấy bọn họ như vậy, còn đặc biệt ái muội huýt sáo: "Mấy em trai em gái bây giờ to gan như vậy sao?"

Diệp Già Lam phản ứng không nhanh nhạy lắm, lúc này mặt mới lập tức đỏ lên.

Môi Đường Ngộ rời khỏi môi cô, nhỏ giọng trằn trọc bên tai cô, sau đó nhẹ nhàng cắn xuống vành tai, "Nhớ anh sao?"

Diệp Già Lam hơi ngửa đầu, ngôi sao trên kia bị ánh đèn đường che lấp mất, không thấy rõ, nhưng mặt trăng kia lại vừa cong vừa sáng.

Cô giống như bị mê hoặc, nhẹ nhàng "Ừm" một tiếng.

Bên tai, người nọ dường như thấp thấp giọng cười, "Anh cũng nhớ em!"

Giọng anh không lớn, nên nghe càng cực kì lưu luyến.

Hô hấp Diệp Già Lam không được bình thường nữa, cô nhìn lên bầu trời đêm, chỉ cảm thấy từng ngôi sao một đều sáng lóe lên.

Trái tim nảy lên kịch liệt lại cực ngọt ngào, một câu Tô Cẩm Kha thường nói rất hợp với hoàn cảnh lúc này lại phiêu lãng bên tai.

Mấy năm trước, Tô Cẩm Kha là một fangirl chính hiệu, mấy lần Diệp Già Lam đi xem biểu diễn của idol với cô nàng.

Mỗi lần ở hiện trường biểu diễn, cô nàng thường gào lên một câu: Nguyện đem mạng dâng cho người.

Diệp Già Lam trước kia chỉ cảm thấy cô nàng phóng đại quá mức, căn bản không thể hiểu nổi cảm giác ấy.

Nhưng đến hôm nay, dường như cô đã có thể hiểu được rồi.

Bởi vì ngay tại một khắc này đây, cô cũng muốn dâng mạng lên cho người thiếu niên thuần khiết dịu dàng trước mặt mình.

_____

Editor:

Gửi lời đến bạn Phó Đồng: lời bạn nói chuẩn lắm luôn ấy. Nên bạn buông tha cho anh Ngộ nhà mình đi nhé! Vì "không cướp nổi đâu!". Anh đã nói thế rồi thì bạn cũng nên hiểu, tránh để mình là mẹ nuôi lại còn phải đi độc ác. Ahihi.

Hôm nay siêu ngọt ngào, mọi người đã bị cẩu lương đè bẹp chưa nào? Cảm ơn lời động viên của các bạn ngày hôm qua nhé! Iu mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Chín Chương Thành Thơ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 31: Chúng ta ngày hôm qua

Người muốn đem mạng dâng lên cho Đường Ngộ, là Diệp Già Lam của 8 năm trước.

Mà Diệp Già Lam của 8 năm sau, trước những khung cảnh trong quá khứ dần hiện lên, lại cảm thấy mình tựa như vừa trải qua một giấc mơ dài.

Trong mơ, cô và Đường Ngộ dưới ánh đèn đường trao nhau nụ hôn đầu đời, cả tư thế và biểu cảm đều ngây ngô đơn thuần, bên cạnh ngẫu nhiên có mấy thanh niên lêu lổng dừng chân, huýt sáo thành từng trận.

Bánh kem rớt trên mặt đất, hộp đựng nhẫn cũng bị siết nhăn nhúm lại.

Mà giờ phút này lại mở mắt ra, cô không thể không bứt khỏi hồi ức ấy ——

Ánh đèn ngoài hành lang KTV sáng tỏ, hoàn toàn không giống nụ hôn đầu mơ màng âm thầm dưới ánh đèn đường mờ ảo đêm đó.

Đường Ngộ vừa rồi cũng quả thật hôn cô.

Nhưng nụ hôn này, cũng không còn giống nụ hôn đầu tiên ngây thơ ngọt ngào nữa.

Thời gian qua mau

Cô, thiếu nữ thanh xuân mười tám tuổi lúc trước, giờ đây đã biến thành một "chị già" hơn 27 tuổi mất rồi.

Diệp Già Lam tại giây phút này mới mơ mơ hồ hồ nhận ra, hiện tại hai người cô và Đường Ngộ 26 tuổi, đang ở hành lang KTV.

Bên trong cảnh cửa chỉ cần duỗi tay là có thể đẩy ra này, là bữa tiệc liên hoan hữu nghị của khoa ngoại thần kinh và khoa tâm thần của bệnh viện bọn họ.

Cô và Đường Ngộ đã chia tay.

Chia tay 5 năm.

Sự thật cứ liên tiếp quay vòng trong đầu cô.

Diệp Già Lam nắm chặt tay, móng tay ấn vào lòng bàn tay, đau đớn truyền đến, cô mới hoàn toàn phân biệt được đâu là hồi ức đâu là hiện thực.

Đường Ngộ ở trước mặt đã buông tay cô ra, anh hạ tay xuống bên vách tường bên cạnh lại khôi phục tư thế vừa rồi mới gọi điện thoại.

Mấy năm qua đi, trên người anh cơ hồ đã chẳng tìm thấy sự ngây ngô cửa thời niên thiếu nữa rồi, khuôn mặt anh lại càng thâm thúy hơn, chỉ có biểu cảm vẫn như cũ, lãnh đạm mà có chút xa cách.

Diệp Già Lam nghiêng đầu nhìn anh,

Đường Ngộ lúc này hơi hơi cúi đầu, tóc ngắn trên trán che khuất non nửa cái trán, anh nửa khép mắt, không nói lời nào, cũng không quay đầu nhìn cô.

Diệp Già Lam biết anh không thể uống rượu.

Hôm nay say rượu làm loạn, tới ngày mai, có khả năng đã quên sạch chẳng còn mảnh nào rồi.

Cũng không biết nên cảm thấy may mắn hay bực mình nữa đây.

Diệp Già Lam hít sâu một hơi, sau khi thu tầm mắt lại, cô xoay người một lần nữa đẩy cửa phòng.

Y tá nhỏ bên trong vừa rồi muốn mở cửa lúc này cũng đang giơ tay ra tính mở thử cửa lần nữa, cửa kéo "Thùng" một cái, tầm mắt hai người chạm nhau.

Bác sĩ nam bên cạnh y tá được cô nàng gọi tới để tăng can đảm "Ai" một tiếng, "Không phải có thể mở ra đây sao…… cô đúng là suy nghĩ nhiều, còn nói là bị quỷ ám, một chỗ náo nhiệt như thế này còn có thể bị quỷ ám sao?"

Bác sĩ nam thở dài lắc lắc đầu, lại vào trong tiếp tục uống rượu vung quyền.

Y tá nhỏ dẩu miệng lên, "Bác sĩ Diệp, cô về khi nào thế?"

Tâm trạng Diệp Già Lam không được tốt, giọng cũng thấp thấp, "Vừa về thôi."

"Có thấy đồ không sạch sẽ gì không a?"

Cô nàng y tá khoa tay múa chân, "Chính là cái loại bóng đen bay bay trong không khí hay gì gì đó đó……"

Cô nàng vẫn còn đắm chìm trong suy nghĩ quỷ thần không thoát ra được.

Diệp Già Lam khô khóc cười: "Không có."

Cô đẩu cửa ra một chút, nghiêng người đi qua bên người cô nàng y tá.

Cửa phía sau hờ khép.

Diệp Già Lam nghe thấy cô y tá kia lại mơ hồ không rõ hỏi người đứng bên cửa một câu: "Đường, bác sĩ Đường, anh có khỏe không?"

Lời phía sau hoàn toàn bị tiếng nhạc trong phòng áp xuống, không rõ là do giọng Đường Ngộ quá nhỏ hay là do anh căn bản chẳng hề chả lời nữa.

Diệp Già Lam đoán là về sau.

Khả năng tỉnh rượu của anh rất nhanh, nhưng mà lúc say, lời không hề thích nố chuyện.

Bước chân Diệp Già Lam dừng ở cửa vài giây, sau đó mới lại ngồi trở lại bên cạnh Hứa Luyến.

Cô rót một ly Brandy, sau đó lại cho thêm mấy viên đá vào.

Hứa Luyến tới gần cô, trong tay vì cầm microphone, nên giọng cực to: "Loan Loan, cậu làm sao vậy a?"

Diệp Già Lam không nói lời nào, nâng ly rượu uống một hơi cạn sạch.

Lạnh lẽo hơi đắng, sau khi uống xong, tia cay cay dần dần lan ra.

Hơi nước trong hốc mắt cô cũng lập tức lan ra.

Rõ ràng là cùng một loại rượu, nhưng mà uống ở trong miệng Đường Ngộ và uống trong miệng cô lại hoàn toàn không giống nhau.

Hương vị người nọ hôn còn lưu bên môi cô, chậm chạp không áp xuống nổi.

Diệp Già Lam lại rót một ly, lúc muốn nốc cạn, Hứa Luyến lại giữ chặt tay cô, cô nàng lấy ly rượu khỏi tay Diệp Già Lam, "Tuy rằng ngày mai cậu nghỉ phép, nhưng cũng không thể uống như vậy chứ."

Vì lời vừa rồi của cô nàng phóng đại lên mấy lần nên toàn bộ người trong phòng đều nhìn qua đây.

Cả trai lẫn gái liếc qua vài lần, liền quyền cũng không dám cắt ——

Bọn họ bệnh viện ôn nhu xinh đẹp diệp bác sĩ, khóe miệng nhấp thẳng, khóe mắt ẩn ẩn có điểm điểm ướt át.

Lại hoa đi xuống liền có điểm phân không rõ nặng nhẹ.

Hứa luyến ly đến gần, cho nên xem đến cũng so người khác rõ ràng, nàng vội vàng buông microphone, trừu tờ giấy khăn cho nàng sát nước mắt: "Cong cong, ngươi rốt cuộc làm sao vậy a?"

Bên cạnh không quan hệ nhân sĩ còn ở cho nhau đối diện.

Mắt to trừng mắt nhỏ nửa ngày, cũng không ai có thể đoán ra cái nguyên cớ tới.

Hứa luyến nghĩ đến nàng là bởi vì tiếp mấy ngày trước đây thân cận đối tượng điện thoại đi ra ngoài, thật cẩn thận mà suy đoán nói: "Ninh trí nói cùng ngươi không thích hợp, không tính toán tiếp tục?"

Bởi vì diện mạo xông ra, hứa luyến còn nhớ kỹ nàng thân cận đối tượng tên.

Diệp già lam không nói lời nào.

Hứa luyến liền cho rằng nàng là cam chịu, xoa xoa nàng bối an ủi nói: "Không có việc gì cong cong, ba điều chân châu chấu không hảo tìm, nhưng là ba điều chân nam nhân đầy đường đều đúng vậy."

Nàng nói ngẩng đầu nhìn mắt phòng nam các đồng sự, "Ngươi xem cách vách khoa không đều là nam bác sĩ sao."

Cách vách khoa nam bác sĩ nhóm: "……"

Diệp già lam lại cầm một cái không cái ly, nàng lần này không uống rượu, chỉ đổ ly bạch thủy, phủng ở trong tay chậm rãi uống một ngụm: "Cùng hắn không quan hệ."

Mới vừa nói xong, môn lại bị đẩy ra.

Diệp già lam không tự chủ được mà nâng hạ mắt.

Không phải đường ngộ.

Vừa rồi ra cửa tiểu hộ sĩ đẩy cửa tiến vào, thấy không khí không giống vừa rồi như vậy náo nhiệt, có chút kinh ngạc hỏi: "Di, sao lại thế này a?"

Cửa ly nàng tiến một cái bác sĩ nâng lên cằm chỉ chỉ diệp già lam bên này.

Ghế lô không ai ra tiếng.

Nhưng là tiểu hộ sĩ trong lòng đã hiểu rõ.

Uống xong đệ nhị nước miếng sau, diệp già lam đem cái ly thả lại trên bàn, nàng giương mắt nhìn quanh hạ bốn phía, "Ta không có việc gì, các ngươi tiếp tục chơi chính mình là được."

Tuy rằng là nói như vậy, nhưng là vẫn là không ai nói chuyện.

Ở đây nam tính chiếm đa số, vài cái đều là cho diệp già lam đưa quá hoa.

Tuy rằng mỗi lần đều là bị nàng cự tuyệt.

Nhưng là diệp già lam cự tuyệt người cũng cự tuyệt mà có kỹ xảo, uyển chuyển mà liền kia tầng giấy cửa sổ

Tất cả mọi người đều là đồng nghiệp, ngày thường ngẩng đầu không thấy thì cúi đầu sẽ thấy, ít nhất có thể để lại cho đối phương con đường làm bạn bè, như thế, cũng không đến mức đề người khác phải xấu hổ.

Lông mi Diệp Già Lam hơi rũ, thấy vẫn không có ai động, dứt khoát tự mình mới bật nhạc vừa bị ai đó tắt đi lên.

Là một khúc tình ca.

Trong phòng bao lại lập tức náo nhiệt.

Diệp Già Lam đem microphone nhét vào trong tay Hứa Luyến, cô chớp chớp mắt, "Luyến Luyến, tớ muốn nghe bài này."

Hứa Luyến vừa nhìn màn hình.

Cái gia hỏa này.

Là bài《 mua bán tình yêu》mà hai cô y tá kia vừa hát, vòng đi vòng lại, vòng một vòng, lại vòng tới cái bài này luôn.

Hứa Luyến khụ một tiếng, căng da đầu cất tiếng hát.

Diệp Già Lam nhẹ nhàng dựa vào sô pha, an an tĩnh tĩnh nghe.

Ca từ cô dường như chẳng không hiểu, chỉ có thể nghe thấy mấy chữ tình a yêu a linh tinh thôi.

Càng nghe lại càng khó chịu.

Diệp Già Lam gửi WeChat cho Tô Cẩm Kha:【 Hôm nay khoa bọn tớ với khoa ngoại thần kinh liên hoan. 】

【 có soái ca không? 】

【 có. 】

【 nhớ giới thiệu cho tớ quen đó, yêu cậu bảo bối! 】

Khóe môi Diệp Già Lam mím lại, sau đó gõ mấy chữ:【 Đường Ngộ, cậu muốn không? 】

Tô Cẩm Kha đã gửi qua một chuỗi ba chấm siêu dài.

Cô nàng thật sự cảm thấy không thể tin nổi, một hồi lâu mới hỏi lại:

【 cậu ta tới bệnh viện các cậu sao? 】【 ừ. 】

Tô Cẩm Kha không biết nói gì nữa.

Cô nàng đã chứng kiến toàn bộ quá trình Tô Cẩm Kha và Đường Ngộ ở bên nhau đến tận khi chia tay.

Chia tay 5 năm, Diệp Già Lam trước nay vẫn không nhắc đến người này.

Tô Cẩm Kha hỏi cũng không dám hỏi, càng đừng nói là nhắc đến trước mặt cô, cô nàng than mấy câu với màn hình di động trước mặt, cuối cùng mới thốt ra được một câu:

【 vậy hôm nay hai người gặp nhau có thấy…… Xấu hổ không? 】

Đương nhiên không xấu hổ, bởi vì,【 anh ấy uống say. 】

Tô Cẩm Kha:【 không phải say rượu loạn tính đó chứ? 】

Thật ra so với say rượu loạn tính cũng chẳng khác nhau là bao, đều là uống say làm chuyện không nên cả.

Diệp Già Lam không rep lại.

Cô nhẹ nhàng nhắm mắt lại, rõ ràng hôm nay không hao phí bao nhiêu thể lực, nhưng lại mệt như thể muốn tan ra luôn cho rồi.

Bên tai ồn ào, Diệp Già Lam lại buồn ngủ vô cùng.

Lúc cô đang mơ màng, bên cạnh đột nhiên có người gọi cô một tiếng: "Bác sĩ Diệp?"

Diệp Già Lam hơi hơi hé mắt nhìn.

Không biết cô y tá kia ngồi vào đây từ khi nào, cô nàng khụ một tiếng: "Tôi biết hôm nay cô vì sao lại không vui."

Diệp Già Lam nhíu mày.

"Vừa rồi tôi có thấy bác sĩ Đường ngoài cửa…… Vừa rồi có phải cô tỏ tình với anh ấy bị từ chối nên mới như vậy đúng không a?"

"Bác sĩ Diệp, động tác của cô cũng quá nhanh đi."

"Bác sĩ Đường còn chưa chính thức nhậm chức đâu, cô đã xuống tay với anh ấy rồi?"

Diệp Già Lam mím môi, không đáp.

Cô lười giải thích.

Cô y tá này hoàn toàn không biết, thật lâu thật lâu trước kia, là Đường Ngộ tỏ tình với cô trước.

Chính là vào đêm sinh nhật hôm đó, sau kho hôn cô rồi, anh dừng lại bên tai cô, như hôn lại như cắn, anh hỏi: "Thích anh không?"

Diệp Già Lam đắm chìm trong sự ngượng ngùng khi mới lần đầu tiếp xúc thân mật với người ta còn chưa hồi hồn, mím môi không chịu đáp.

Người nọ tựa hồ cũng không chờ cô đáp, đè thấp giọng, lại nói mấy chữ, hai người ở gần, khi anh nói, hơi thở ấm áp đều phả vào tai cô, có chút ngưa ngứa.

Anh nói: "Anh thích em."

-

Sáng thứ 2, Diệp Già Lam đến văn phòng lúc 8h.

Trong văn phòng không có một bóng người, hứa Luyến đi kiểm tra phòng bệnh còn chưa về.

Diệp Già Lam ngồi trên ghế lật lật bệnh án.

Hai trang trước có ghi chép về bệnh nhân mới vào hôm trước, còn có một trang ghi chép về bệnh nhân có ký ức hỗn loạn tới khám hôm qua.

8 giờ rưỡi, cô kẹp bệnh án lại bỏ qua một bên, chuẩn bị tới phòng 301 xem tiểu công chúa.

Lúc đi tới cửa cô lại dừng lại.

Phòng ngoại thần kinh với phòng tâm thần đúng là cách nhau quá gần, cơ bản chỉ cần đi vài bước là có thể đụng.

Tay Diệp Già Lam chạm đến then cửa, do dự vài giây, vừa muốn thu lại, cửa phòng đã bị gõ vang.

"Tiểu Diệp, cháu có ở đây không a?"

Diệp Già Lam nghe ra giọng này, là chủ nhiệm khoa giải phẫu thần kinh, hơn 50 tuổi, ngày thường đối với văn bối như bọn họ tương đương hiền hòa.

Cô vội vàng đáp lời, nắm chặt then cửa mở cửa.

Chủ nhiệm Tống quả nhiên đứng ở bên ngoài, "Tiểu Diệp a, giới thiệu đồng nghiệp mới với cháu một chút."

Ánh mắt Diệp Già Lam còn chưa chuyển, hô hấp đã nghẹn lại.

Khoa giải phẫu thần kinh, đồng nghiệp mới.

Không cần nghĩ cũng biết là ai rồi.

Môi Diệp Già Lam hơi hơi nhấp thẳng, một hồi lâu mới nhẹ nhàng thả ra, "Chủ nhiệm Ngô……"

Cô không dám chuyển ánh mắt, sợ chạm phải ánh mắt người kia.

"Không cần ngại," chủ nhiệm Ngô vỗ vỗ bả vai cô, nhấc chân tiến vào, "Tiểu Đường cũng vào đi, hai người trẻ tuổi các cháu mau làm quen, mau làm quen đi."

Diệp Già Lam: "……"

Đường Ngộ còn đứng ở ngoài cửa, lời chủ nhiệm Ngô rơi xuống, anh mới không mặn không nhạt đáp một câu câu: "Hôm qua chúng ta——"

Chủ nhiệm Ngô đã chạy tới cửa sổ bên cạnh thông khí, ông kéo cửa sổ ra hơn phân nửa, "Như thế nào, gặp rồi?"

Diệp Già Lam cúi đầu.

Cô nhìn xuống giày Đường Ngộ.

Vẫn là giày trắng như cũ, vạn năm bất biến.

Anh vẫn luôn đi thế.

Ánh mắt Diệp Già Lam dừng phía trên nửa giây.

Sau đó cô nghe thấy Đường Ngộ "Vâng" một tiếng.

Giây tiếp theo, Đường Ngộ nhấc chân tới gần cô nửa bước, anh hơi hơi cúi đầu, dùng giọng chỉ có hai người bọn họ nghe thấy nói câu: "Cũng hôn rồi nhỉ?"

Bạn đang đọc truyện *Chín Chương Thành Thơ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 32: Tháp gần nước*

**Cận thủy lâu đài: là một câu thành ngữ, ý chỉ tháp gần nước, có thể đón ánh trăng đầu tiên. So sánh như thế ý nói vì ở gần mà có cơ hội được ưu tiên đạt được thành quả hơn, có lợi hơn. Tương tự câu "gần quan được ban lộc" mà bên dưới đề cập.*

_____

"Cũng hôn rồi nhỉ?"

Câu anh dùng là câu hỏi.

Hô hấp Diệp Già Lam cứng lại, tầm mắt không tự giác hướng lên trên, cô nhìn qua, vừa lúc có thể nhìn thấy cổ áo blouse trắng ngay ngắn của người nọ, bên trong là cổ áo sơ mi cũng đồng dạng màu trắng, không cài kín nút áo, nhìn văn nhã lại đứng đắn.

Anh thật sự đã mặc áo blouse trắng thể hiện đúng soái khí của hình tượng nam bác sĩ trong phim thần tượng rồi.

Ánh mắt Diệp Già Lam ngừng trên cổ áo Đường Ngộ, tim vẫn chưa ổn định lại, vừa muốn thề thốt phủ nhận, đã nghe anh nhẹ giọng hỏi: "Nếu không hôn sao lại không dám nhìn anh?"

"……"

Quả nhiên là đã quên.

Anh quả thực đã quên chuyện hôm qua, nhưng những chuyện trước đây lại nhớ rõ ràng.

Diệp Già Lam vốn dĩ không phải kiểu người phóng khoáng gì, 3 năm quen Đường Ngộ, mỗi lần hôn nhau xong lại mất ít nhất 2" không dám nhìn mặt anh.

Mắt người nọ cực đẹp, sau khi hôn, ngọn lửa nơi đáy mắt lại càng thêm mãnh liệt.

Diệp Già Lam trước kia không dám nhìn, cô sợ sẽ cầm giữ không được.

Nhưng, lúc này, cô lại không thể không nhìn.

Đường Ngộ nói đến đây rồi, Diệp Già Lam theo bản năng nâng cằm, nâng mắt lên nhìn anh một cái.

Ngô chủ nhiệm ở phía quay đầu nhìn bọn họ, "Hai đứa thật sự gặp rồi sao?"

Diệp Già Lam vội vàng xoay người, hướng về phía Ngô chủ nhiệm cười một cái: "Hôm trước liên hoan có gặp một lần ạ."

Cô đứng đưa lưng về phía Đường Ngộ, mái tóc buộc đơn giản phía sau, vừa dài vừa thẳng.

Lúc bọn họ còn bên nhau, tóc cô vẫn rất ngắn.

Tóc ngắn dễ xử lí, Diệp Già Lam đee tóc ngắn mấy năm, mãi đến khi chia tay với Đường Ngộ cô mới lại đi nuôi lại tóc.

Ánh mắt Đường Ngộ hạ thấp xuống, dừng trên mái tóc dài của cô nửa giây, sau đó di chuyển xuống, xẹt qua cần cổ trắng nõn tinh tế của cô.

Khóe miệng anh hơi mím, kí ức về chuyện xảy ra sau khi say rượu vào buổi tối hôm trước không hề có chút ấn tượng nào.

Đường Ngộ thật sự không nhớ nổi.

Trước kia tửu lượng của anh thế nào, hiện tại vẫn y như thế thôi.

Tạ Cảnh Phi nói cũng không sai, thể chất Đường Ngộ trời sinh chính là như vậy, một ly say hai ly đảo.

Ngày thường anh cũng cơ bản không chạm vào rượu.

Nguyên nhân do thể chất cũng có, nhưng càng quan trọng hơn là do yêu cầu của cái nghề này.

Bọn họ là bác sĩ khoa ngoại, uống rượu nhiều sẽ có khả năng ảnh hưởng tới độ chuẩn xác khi cầm dao giải phẫu.

Có một lần Đường Ngộ chủ động uống rượu, thì chính là vào buổi tối hôm chia tay với Diệp Già Lam.

Cách hiện tại đã 5 năm rồi.

Ngày đó anh với Tạ Cảnh Phi uống mấy chai liền, ngủ thẳng đến chiều ngày hôm sau luôn.

Sau đó rượu tỉnh, anh đã phải lên máy bay bay thẳng qua Mỹ vào tối đó luôn rồi.

Bắt đầu từ ngày đó, cái tên Diệp Già Lam này anh vẫn chưa từng nhắc lại lần nào.

Tạ Cảnh Phi có gọi điện cho anh, cậu ta biết Đường Ngộ đối với Diệp Già Lam vẫn nhớ mãi không quên, lo lắng sốt ruột muốn báo cáo chút tình hình cho anh, kết quả hai chữ "Lam tỷ" mới vừa nói ra, điện thoại đã bị anh cúp mất.

Tạ Cảnh Phi chưa nói xong nửa câu còn lại là: Lam tỷ hôm nay đi xem mắt.

Đường Ngộ không biết chuyện này.

Nếu mà biết thì khẳng định sẽ không phải là hiện tại mới trở lại.

Ánh mắt anh vẫn dừng ở đó, Diệp Già Lam tiến về phía trước, cô lấy hai ly giấy rót hai ly nước, sau đó đặt lên bàn: "Chủ nhiệm Ngô."

Chủ nhiệm Ngô từ bên cửa sổ đi tới.

Lúc Diệp Già Lam đến thực tập cũng có khoảng thời gian ở dưới tay ông, nên ông cũng chẳng khách sáo gì nhiều với cô cả, cầm lấy giấy kia lên rồi lấy một ly khác cho Đường Ngộ, "Không phải hôm qua sao —— thầy thấy em là tối hôm qua uống nhiều quá, đến ngày liên hoan cũng không nhớ rõ rồi kìa."

Chủ nhiệm Ngô cười tủm tỉm vỗ vỗ bờ vai của anh, "Thầy nghe Tiểu Ngưu nói hôm qua em uống rượu, không phải không thể uống rượu sao? Uống rượu vào là muốn làm gì a?"

Ông chỉ thuận miệng hỏi thế, nhưng lại hỏi ra điểm mấu chốt luôn rồi.

Đường Ngộ tối đó uống rượu, là vì muốn mượn rượu làm loạn, hôn Diệp Già Lam.

Nhưng mà nhìn phản ứng này của Diệp Già Lam, hình như anh không hôn được rồi.

Đường Ngộ cúi đầu nhìn cái ly giấy.

Nước trong ly không nhiều, anh uống một ngụm, nói như thể không chút để ý: "Muốn thử xem có thể nào say rượu loạn tính hay không."

Tay cầm ly của Diệp Già Lam đột nhiên buộc chặt, ly giấy bị niết đến biến hình, nước bên trong tràn ra chảy lên ngón tay, cô mới phản ứng lại, cô vội vàng rút tờ giấy khăn lau tay và mặt bàn.

Chủ nhiệm Ngô bên kia không chú ý tới tình huống bên này, còn cười ha hả nói: "Khẳng định loạn không được, lúc thầy còn trẻ với cả sư mẫu của em có một lần muốn có một bữa tối dưới ánh nến lãng mạn một chút, kết quả lại uống rượu vang đỏ nhiều quá, căn bản không có hứng thú, ngày hôm sau sư mẫu của em nói thầy ngã lên trên giường là ngủ, giống hệt heo kêu mãi không tỉnh vậy đó……"

Vợ chủ nhiệm Ngô là chủ nhiệm phòng Diệp Già Lam, hai người kết hôn hai mươi mấy năm, cuộc sống vợ chồng vô cùng hạnh phúc.

Diệp Già Lam chỉ nghe mấy lời kể này thôi đã cảm thấy rất ấm áp rồi, cô cong cong khóe môi, ngay sau đó lại nghe thấy Đường Ngộ nói: "Quả thật loạn không được."

Anh nén ly giấy vào thùng rác, ánh mắt ngừng trên mặt Diệp Già Lam nửa giây, sau đó thu lại, "Thầy Ngô, hình như 10 giờ thầy còn có ca giải phẫu cắt bỏ u thần kinh."

Chủ nhiệm Ngô được anh nhắc nhở, vội vàng giơ tay lên nhìn đồng hồ.

Thời gian không còn sớm, ông lại quay đầu nhìn Diệp Già Lam: "Tiểu Diệp a, cháu với Tiểu Đường tuổi tác sêm sêm, giao lưu thêm nhiều chút đi nha."

Nói xong căn bản không chờ Diệp Già Lam kịp đáp lại, ông đã vội vàng ra cửa, đi chuẩn bị ca giải phẫu tiếp theo.

Chủ nhiệm Ngô vừa rồi rõ ràng cũng không nói quá nhiều, nhưng ông vừa đi, toàn bộ văn phòng liền lập tức an tĩnh lại.

Cửa văn phòng đóng lại, không khí phảng phất cũng lập tức đình trệ.

Ánh mắt Diệp Già Lam không biết nên đặt chỗ nào, sau khi đảo quanh một vòng, dứt khoát ngồi lên ghế, giả bộ lật xem bệnh án.

Bên trên chữ viết rành mạch, đều là do cô tự tay viết lên, nhưng vào lúc này cô xem dường như lại không thể hiểu nổi.

"Lật ngược rồi."

Diệp Già Lam sửng sốt, vội vàng kép bệnh án lại.

Mới vừa đảo lại, đã nghe thấy người nọ như có như không khẽ cười.

Diệp Già Lam cúi đầu nhìn, chữ bị đảo ngược.

Nói cách khác, vừa hướng cô giở là đúng.

(¥_¥. Mất mặt quá chị ơi~~~)

Đường Ngộ là cố ý.

Diệp Già Lam nhíu mày, đầu cô hơi nâng lên, tầm mắt xoay nửa vòng, cuối cùng dừng ở chậu cây xanh bên cạnh cửa ra vào: "Bác sĩ Đường, tôi còn có việc."

Ngụ ý, anh có thể đi ra ngoài rồi đó.

Đường Ngộ không thể nào nghe không hiểu, nhưng anh chỉ thờ ơ "Ừ" một tiếng, "Bác sĩ Diệp, ngày thường em nói chuyện với người khác cũng như vậy sao?"

Diệp Già Lam lại đảo bệnh án về, cô chột dạ lạ thường: "... Thế nào cơ?"

"Không nhìn người ta."

"……"

Người nọ vốn dĩ đứng ở phía đối diện cách bàn làm việc của cô mấy mét, lời vừa dứt, anh đã nhấc chân đi tới, sau đó ngừng ở trước bàn làm việc của cô.

Anh hơi hơi cúi người, đôi tay nhẹ nhàng chống lên mặt bàn, "Bác sĩ Diệp, em cứ như vậy sẽ làm tôi cảm thấy đêm đó chúng ta có làm cái gì rồi đó."

"Không có."

Diệp Già Lam lần này phủ nhận cực mau, "Anh suy nghĩ nhiều rồi."

Khoảng cách từ tay Đường Ngộ tới tay cô chưa đến mười centimet, tiến thêm chút nữa là có thể chạm tới.

Người đàn ông trước mặt tuy là không gần cô quá, nhưng ở cũng trong một cái văn phòng, không khí hô hấp được có khả năng đều đã trao đổi cho nhau rồi, Diệp Già Lam chậm rì rì thở hắt ra, cứ như vậy thì bệnh án cô chả xem được chữ nào mất thôi.

Cô giương mắt, cầm bút đặt lên bàn: "Bác sĩ Đường……"

Giọng nói đột nhiên im bặt.

Ngón út của Diệp Già Lam đụng phải ngón út của người nọ.

Cô rũ mắt nhìn, nửa giây qua đi, cô mới giống như bị điện giật rụt tay lại, lời đuổi khách còn chưa nói ra, cửa văn phòng đã bị đẩy mở.

Hứa Luyến đi kiểm tra phòng trở về, tùy tiện ném bệnh án lên bàn làm việc, "Loan Loan……"

Cô nàng quay đầu, lúc này mới nhìn thấy trong văn phòng còn có một người khác.

Người nọ một tay chống lên bàn làm việc của Diệp Già Lam, nhíu mi quay đầu nhìn cô nàng.

(Ai biểu chị tự dưng vô phá hỏng chuyện tốt nhà người ta cơ chứ)

Hứa Luyến nuốt nước miếng một cái, khóe miệng cứng đờ kéo kéo, vội vàng cúi đầu sửa sang lại cổ áo blouse trắng.

Vừa cúi đầu, cô nàng đã thaya trên cổ tay áo mình có dính vài giọt máu, là do cô cọ phải khi xử lí vết thương cho người bị bình hoa pha lê vỡ làm bị thương từ đêm, nút áo blouse trắng cũng không biết bệnh nhân phát bệnh nào kéo đứt một viên.

Hình tượng này, xuất hiện trước mặt anh đẹp trai thật sự chẳng hay ho gì.

Hứa Luyến dứt khoát từ bỏ giãy giụa, cô nàng khẽ thở dài, sau đó ngẩng đầu lên cười thân thiện lại nhiệt tình với anh: "Bác sĩ Đường, xin chào."

Tối hôm trước Đường Ngộ về sớm nên căn bản chưa kịp làm quen với khoa tâm thần.

Anh nhíu mi, lại quay đầu nhìn Diệp Già Lam.

Diệp Già Lam theo tói quen giải thích: "Hứa luyến."

Đường Ngộ đứng dậy, "Xin chào."

Từ trước đến nay anh luôn lịch sự, nhưng giọng thì vẫn luôn là kiểu lạnh nhạt người sống chớ đến gần.

Diệp Già Lam cúi đầu lật bệnh án, sau đó nghe thấy Hứa Luyến lại hỏi một câu: "Bác sĩ Đường, anh là người địa phương sao?"

"Ừm."

"Tôi nghe chủ nhiệm Ngô nói, anh tốt nghiệp trường Đại học Columbia sao a?"

"Ừm."

"Mấy năm nay đều ở nước ngoài sao?"

"Ừm."

Hứa Luyến hiển nhiên cực kì hưng phấn với soái ca, máy hát* đã mở thì khó mà khép lại nổi.

*(*chỉ mở miệng ra nói, mà là dành cho nhưng chế hay nói nhiều, như tui chẳng hạn)*

Diệp Già Lam nhíu nhíu mày, "Luyến Luyến."

Cô đánh gãy Hứa Luyến, "Bác sĩ Đường còn phải đi làm việc."

Hứa Luyến còn hỏi chưa tận hứng, giọng cô nàng ngờ vực, quay đầu hỏi Đường Ngộ: "Phải không?"

Đường Ngộ liếc nhìn Diệp Già Lam, cô đang cúi đầu phân tích bệnh án, anh "Ừm" một thanh, là nói với Hứa Luyến.

Sau đó anh nhẹ giọng nói với Diệp Già Lam: "Tôi đây đi làm việc đây, bác sĩ Diệp."

Âm cuối anh hơi nâng, cố tình nhấn mạnh hai chữ "Làm việc".

Diệp Già Lam siết chặt cây bút trong tay, cô hít sâu một hơi, nửa phút sau lại ngẩng đầu, trước mặt đã không còn bóng dáng Đường Ngộ nữa.

Ánh mắt Hứa Luyến vẫn còn ngừng ở cửa, "A" một tiếng cảm thán nói: "Lớn lên đẹp trai như thế, trách sao được đến cậu cũng tỏ tình với người ta……"

Mới vừa nói xong, cô nàng dường như phát hiện mình nói sai, vội vàng dùng tay bưng kín miệng.

Hôm đó Hứa Luyến nghe thấy cô y tá kia nói chuyện với cô.

Nhưnh lại lo lắng người bị từ chối thấy đau lòng nên cô nàng vẫn không dám hỏi Diệp Già Lam, kết quả chỉ cảm thán một câu đột nhiên lại lỡ miệng.

Hứa Luyến đầu quay lại, "Cậu cái gì cũng chưa nghe thấy đâu."

Diệp Già Lam không nói lời nào.

Hứa Luyến trộm liếc nhìn cô một cái, thoáng thấy khóe môi cô gắt gao mím lại, cô nàng lại thở dài: "Loan Loan, cậu cũng không cần nản lòng…… cậu xem chúng ta cách văn phòng bác sĩ Đường gần như thế, sau này cô hội nhất định cũng có nhiều."

Cô nàng không ngừng cố gắng, "Cũng biết gần quan được ban lộc chứ?"

"Bác sĩ khoa ngoại thần kinh công việc bận rộn, bận đến mức cả ngày còn chả có thời gian ăn cơm dạ dày chắc sẽ không tốt…… Chúng ta phải bước từng bước một, muốn bắt lấy trái tim đàn ông, vậy trước tiên phải bắt được cái dạ dày của anh ta đã."

Lời nói chưa dừng. Tay đang viết của Diệp Già Lam đã đột nhiên dừng lại.

_____

Chuyên mục editor lại (lại) lảm nhảm:

1. Mục bình luận:

Muốn khen bạn Ngộ Ngộ một chút các bạn ạ. Tui dường như đã thấy bạn ấy bước vào con đường thê nô không lối về mất rồi (thật ra là từ lâu rồi mới đúng□). Cảm giác bạn ý nghe lời bạn Lam kinh khủng khiếp. Người ta hông giới thiệu sẽ không tự ý làm quen với gái, người ta bảo về làm việc đi là đi về liền. Ngộ Ngộ thiệt dễ cưng luôn đó.

2. Mục chính sự:

Ok. Ở đây là vấn đề chính sự.

Trước tiên xin chân thành gửi lời xin lỗi đến bà con cô bác gần xa. Dạo này tui bận quá, đi cả ngày, học cả sáng cả chiều đến hơn 7h rồi bài tập tùm lum nên chẳng có thời gian edit gì cả. Để mọi người chờ lâu rồi. Thật xin lỗi nha.

Thứ 2 đó là có một chuyện vui và muốn chuyện hông được vui cho lắm muốn thông báo với mọi người:

*- **Tin vui** đó là: bộ truyện này bản Trung đã được má Câm hoàn vào lúc 21:59:36 2018-09-09 rồi nhé các mẹ. Tổng cộng **87 chương**, gồm 2 quyển ("Ánh trăng sáng" và "Nốt chu sa"); Q1 gồm 30 chương (gồm chương thơ 1+2) đã edit hoàn; Q2 gồm 57 chương (chỉ có chương thơ.... 9□) đang bò edit. In đậm số chương đã bớt có người hỏi tui nhé.*

Mọi người mau mau vỗ tay chúc mừng nào.

*- **Tin buồn** đó là: Tui vẫn hông có thời gian. Thật sự dạo này một đứa lười như mình cũng bị ép đến phải chăm chỉ luôn rồi, lại đang giao mùa bị ốm nên tiến độ có lẽ sẽ (tiếp tục) chậm. Hi vọng mọi người thông cảm cho tui. Cảm ơn, iu mọi người nhiều.*

Bạn đang đọc truyện *Chín Chương Thành Thơ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Sư mẫu tìm em

Thật sự đã bị Hứa Luyến nói đến tử huyệt mất rồi.

Hiện tại Đường Ngộ có bị đau dạ dày hay không thì cô không biết, nhưng mà cô biết lúc anh học đại học quả thực ăn uống rất vớ vẩn.

Tới bệnh viện bận, ở trường y cũng không nhẹ nhàng hơn gì.

Kiểu như Diệp Già Lam còn ổn xíu, tuy cũng học lâm sàng, nhưng dù sao chuyên môn cũng là khoa tâm thần nên thí nghiệm được sắp xếp trong giai đoạn mấy năm cuối cũng không tính là quá nhiều.

Thời gian ăn cơm của cô chưa bao giờ thiếu, nên thân thể vẫn khỏe mạnh.

Nhưng Đường Ngộ thì ——

Diệp Già Lam và anh bên nhau ba năm, đến cuối năm 3 thì chia tay.

Sau khi chia tay, nửa năm đầu, hai người đường ai nấy đi, ai cũng không quấy rầy ai.

Nửa năm sau, sau khi kì nghỉ đông năm 3 kết thúc, Diệp Già Lam qua thăm cha ruột Diệp Cảnh 2 tuần.

Nhà họ Diệp định cư ở New York, con gái của cặp vợ chồng nhà hàng xóm tên Monica, là một cô gái bản địa tuổi tầm như Diệp Già Lam, tóc vàng mắt xanh, tuy rằng ngôn ngữ vẫn chưa thông lắm, nhưng ngoài ý muốn, ở chung với Diệp Già Lam lại rất hòa hảo.

Trước khi từ New York trước một buổi tối, Diệp Già Lam và Monica đến trường Columbia.

Đó là lần đầu tiên cô tới trường của Đường Ngộ.

Trừ bỏ xa lạ vẫn là xa lạ.

Đêm đó 9 giờ, Diệp Già Lam dừng lên bên ngoài dãy nhà thí nghiệm của trường y.

Ánh đèn toàn bộ dãy nhà thí nghiệm đều sáng tỏ, y như thư viện Harvard, ngày đêm chẳng phân biệt.

Monica lấy một ly trà sữa nóng, khó hiểu nhìn tòa nhà thí nghiệm, lại nhìn Diệp Già Lam, hỏi cô một câu tiếng Trung pha lẫn tiếng Anh không chuẩn lắm: "Diệp, cậu phải đợi người sao?"

Diệp Già Lam lắc đầu, nhưng cũng không tiếp tục đi về phía trước.

Cô đoán Đường Ngộ đang ở bên trong.

Bên ngoài dãy thí nghiệm có mấy cái cây, dưới mỗi cái cây đều có một hàng ghế đá.

Đèn đường chiếu sáng rực, nhưng cách tầng tầng cành lá chiếu xuống lại che mất ánh sáng chạm tới ghế đá, cơ hồ biến cả khu thành nơi tối tăm nhất.

Diệp Già Lam nhìn chằm chằm dãy nhà thí nghiệm vài giây, sau đó ngồi xuống dưới ghế đá.

Nhiệt độ không khí không tính là quá thấp, nhưng dù sao cũng là ban đêm, mặt ghế lạnh lẽo, Diệp Già Lam lại mặc không nhiều lắm, một chiếc áo len mỏng, bên ngoài cũng không khoác thêm cái áo khoác nào.

Monica lại nhìn về phía cửa dãy thí nghiệm, "Diệp, vậy cậu đang lên kế hoạch muốn cùng soái ca y học tạo ra một cuộc chạm mặt định mệnh đó ư?"

Diệp Già Lam cúi đầu hà hơi, lần này cô gật đầu.

Cô đúng là muốn một cuộc chạm mặt định mệnh.

Cô và Đường Ngộ đơn phương chạm mặt.

Diệp Già Lam lẳng lặng ngồi dưới gốc cây, đôi mắt một khắc cũng không rời nhìn chằm chằm cửa.

Cô ngồi từ 9 giờ tới hơn 11 giờ, sau đó cô phát hiện, đá thật là có thể ủ nhiệt.

Diệp Già Lam ngồi trên ghế đá hơn hai tiếng.

Đá dưới mông cô đều đã ấm lên cả rồi, nhưng người nọ vẫn chưa ra.

Monica đã uống tới 3 ly cà phê, vậy mà vẫn ngáp liên tục: "Diệp, cậu thật sự muốn tạo cuộc gặp gỡ vô tình à?"

"Cậu xem, trong hai tiếng nãy giờ, có một đám con trai đi ra, đều là oai táo nứt dưa cả."

Cô nàng vẫn chưa dùng tốt thành ngữ lắm, duỗi tay nắm chặt tay Diệp Gài Lam, cực kì lạnh lẽo.

Monica cuống quít túm cô lên, "Chúng mình chạy nhanh về đi thôi, sáng mai cậu còn phải lên máy bay, hôm nay đừng để bị ốm chứ."

Diệp Già Lam chờ chán ngán thất vọng, nên tốc độ hoạt động của não cũng chậm hơn không ít.

Cô thở dài, dùng vài giây tiêu hóa lời Monica nói, sau đó cảm thấy cô nàng nói phi thường có đạo lý.

Nói không chừng hôm nay Đường Ngộ căn bản không ở phòng thí nghiệm thì sao.

Diệp Già Lam chà xát ngón tay, kéo tay áo len dài ra, che khuất nửa bàn tay, vừa muốn cùng Monica ra khỏi trường, cửa tòa thí nghiệm đã có hai người bước

ra.

Đều là nam sinh cao ráo tóc đen.

Động tác muốn xoay người của Diệp Già Lam lập tức cứng đờ.

Monica nhẹ nhàng huýt sáo, "Oa, thật sự cuộc gặp gỡ định mệnh tới rồi."

"Diệp, nói không chừng bọn họ với cậu đều là người Trung Quốc đó."

Diệp Già Lam chớp chớp mắt.

Vừa rồi tiếng Monica huýt sáo tựa hồ đã bị người bên kia nghe thấy được, cô thấy người bên cạnh Đường Ngộ nhìn sang bên này.

Diệp Già Lam nghĩ, đây có lẽ là lần có khoảng cách gần nhất giữa cô và Đường Ngộ trong vòng nửa năm nay, thậm chí là cả rất nhiều năm sau này nữa.

Chỉ mấy mét thế thôi, hai bên chỉ cần tiến thêm vài bước là có thể đến bên nhau rồi.

Người bên kia không có ý đè giọng xuống, cô ở vị trí này thậm chí còn có thể nghe được rõ ràng, sau đó cô nghe thấy một người khác nói: "Ngộ, vừa rồi có nghe thấy tiếng huýt sáo không?"

Đường Ngộ lúc ấy đang đứng dưới ánh đèn đường chói lọi, anh đeo kính mắt, nửa cúi đầu, rút ra một điếu thuốc từ bao thuốc lá, "Không có."

Thời cao trung Đường Ngộ không thích đeo kính.

Anh và Diệp Già Lam bên nhau ba năm, cũng chưa từng chạm qua thuốc lá, duy nhất một lần, là xong việc.

Bên cạnh Monica nhịn không được lại huýt sáo: "Lúc hút thuốc cũng quá gợi cảm mà!"

Diệp Già Lam không nghe thấy nửa câu đầu, cô chỉ nghe thấy có một từ "sexy" mà thôi.

Lời này của Monica bởi vì kích động mà tăng lên nửa phần, một người khác đi bên kia lại chọc Đường Ngộ, "Hình như lại có một tiếng huýt."

Đường Ngộ không đáp, nắn thuốc lá ném vào thùng rác.

Anh không có tí hứng thú gì với loại đề tài này, xoay người dưới anh đèn đường.

Nam sinh kia đi theo phía sau anh, "Ăn cơm tối chưa?"

Diệp Già Lam cũng theo bản năng tiến lên phía trước nửa bước, chỉ nửa bước này, cô đã từ dưới bóng cây bước ra.

Cô nghĩ, nếu lúc này Đường Ngộ quay đầu một lần, vậy ắt có thể thấy cô rồi.

Nhưng anh không có.

Anh đưa lưng về phía Diệp Già Lam tiến về phía xa, chỉ nhàn nhạt ném ra hai chữ: "Quên rồi."

Anh quên ăn cơm tối rồi.

Hơn nữa không chừng cũng đã quên rất nhiều lần.

Diệp Già Lam biết học y thường mệt.

Suy nghĩ thu dần lại, cô nhẹ nhàng hít một hơi, dạ dày Đường Ngộ không tốt, cũng đã chẳng còn quan hệ gì với cô nữa rồi.

Bọn họ hiện tại, chỉ là đồng nghiệp ở chung dưới một bệnh viện mà thôi.

Cô và Đường Ngộ, và Hứa Luyến, thậm chí bật kể một người nào khác nữa thì với Đường Ngộ, quan hệ cũng y hệt như nhau.

Xa cũng không quá xa, nhưng lại chẳng thể tiến thêm một bước nào.

Diệp Già Lam lắc lắc đầu, không nghĩ lung tung nữa. Cô lại mở bệnh án ra lần nữa.

Tới gần 12 giờ trưa, Diệp Già Lam nhận được một tin WeChat:【 Bác sĩ Diệp, hôm nay có thời gian ăn một bữa cơm với tôi không? 】

Là đối tượng xem mắt của cô, Ninh Trí.

Mấy câu từ chối Diệp Già Lam cũng đều gõ ra rồi, bỗng lại nhận được WeChat Dư Thu Hoa nữ sĩ gửi qua:【 Loan Loan a, Tiểu Ninh nói trưa nay muốn mời con ăn cơm, con đừng có đi ăn ở nhà ăn bệnh viện đó nha. 】

Dư thu Hoa cảm thấy vui mừng:【 khó lắm mới có một người theo đuổi, con trước cũng đừng nhanh như thế đã từ chối người ta. 】

Diệp Già Lam lại mở khung chat với Ninh Trí ra.

Nhìn chằm chằm hình đại diện của anh ta hơn nửa phút, sau đó lại xóa sạch bản nháp mới gõ kia, đổi thành một chữ:【 Được. 】

Ninh Trí rõ ràng chuẩn bị sẵn sàng, gần như là ngay lập tức đã gửi địa chỉ qua.

Là một quán trà ngon ở gần bệnh viện, giá cả không thấp.

Diệp Già Lam:【 tùy tiện ăn chút là được rồi. 】

【 tùy tiện ăn không thích hợp với cô 】

【 vậy cảm ơn Ninh tiên sinh. 】

【 gọi trực tiếp là Ninh Trí là được rồi. 】

Diệp Già Lam nhìn đồng hồ,【 Được, tôi qua đó liền đây. 】

Tin vừa gửi, Diệp Già Lam đã cởi áo blouse trắng ra treo lên giá áo.

Hứa Luyến "Ai" một tiếng, "Đi đâu ăn thế?"

"Ninh tiên sinh mời khách."

Cô vẫn chưa thay đổi nổi cách xưng hô.

Mắt Hứa Luyến lập tức phát sáng, "Như thế nào như thế nào, có chuyện gì sao?"

Cô nàng giống y hệt Dư Thu Hoa, cực kì quan tâm đến việc trung thân đại sự của Diệp Già Lam.

Diệp Già Lam: "Tớ là bị ép buộc dưới uy quyền của mẹ tớ thôi."

Hiện tại cô thật sự không có tâm tình yêu đương.

Nhưng Dư Thu Hoa đã nói thử xem, cô cũng nghĩ thử xem, dù sao qua một thời gian, nhất định Ninh Trí cũng sẽ phát hiện ra hai người bọn họ không thích hợp.

Đến lúc đó mọi người đều vui vẻ.

Diệp Già Lam cầm túi khăn giấy ướt bỏ vào trong túi, ra đến cửa rồi lại dựa vào khung cửa ghé nửa người vào, "Đúng rồi Luyến Luyến, lần trước tiền liên hoan là bao nhiêu?"

AA chế*, đây là quy định rõ ràng, pji văn bản của những buổi liên hoan.

Hứa Luyến xua xua tay, "Không cần trả."

(*"chế" ở đây là phép chế, phép gì được định ra. AA chế, hãy còn gọi là "Đi Hà Lan", là nói việc chia tiền ra trả, giống bên mình hay bảo "Campuchia" ấy. Tuy nhiên, lúc đầu câu "Đi Hà Lan" nó kiểu châm chọc nhé. Còn bây giờ thì như nhau cả thôi. Muốn tìm hiểu thêm mời lên gg tra nha.)

"Cậu bao tớ hả?"

"Mơ đẹp ghê ha——" Hứa Luyến trắng mắt liếc cô một cái, "Bác sĩ Đường trả hết tiền KTV rồi."

Diệp Già lam nhíu nhíu mày.

"Bác sĩ Đường nói anh ấy mời khách, không cần chúng ta trả tiền."

"Một nam bác sĩ khác bên khoa kế bên thấy có người bao tiền KTV thì cũng giành bao tiền cơm tối luôn rồi."

Diệp Già Lam: "Cho nên tối đó ở KTV tiêu bao nhiêu tiền?"

Hứa Luyến đưa hai ngón tay ra.

"Tám trăm?"

"Cậu không nghĩ xem cậu uống cái chai Brandy là bao nhiêu tiền hả," Hứa Luyến khẽ hừ một tiếng, "Tám ngàn."

"……"

Nhà tư bản đúng là nhà tư bản.

Diệp Già Lam cũng không AA, đóng cửa lại đi đến chỗ hẹn.

Quán trà tuy rằng mở ở Bắc thành, nhưng nó có một cái tên cực kì mê hoặc, quán trà Giang Nam.

Nơi này thì giá cả hầu hết đều cao cả, hàng ngàn hàng vạn đều là chuyện thường.

Diệp Già Lam đặc biệt mang theo một cái thẻ tới.

Lúc đến quán trà là 12 giờ 15, Ninh Trí đã ở ngồi ở vị trí cạnh cửa sổ.

Giờ này quán trà đã gần kín người cả rồi.

Sảnh lớn lầu một cũng chẳng còn dư bao nhiêu bàn trống cả, Ninh Trí ngồi ở đối diện rót cho cô một ly Long Tĩnh Tây Hồ, "Phòng trên lầu hai muốn có thì phải hơn trước hai ngày."

Diệp Già Lam gật gật đầu, tiếp nhận chén trà, "Cảm ơn."

Người phục vụ nhanh chóng cầm thực đơn qua.

Dựa vào tên món ăn thì đồ ăn phía nam đều chiếm đa số.

Diệp Già Lam tùy tiện chỉ vài món, sau đó đem thực đơn đưa cho Ninh Trí.

Người đàn ông đối diện ôn tồn lễ độ, nói chuyện giọng cũng ôn nhu lễ phép, Diệp Già Lam nhìn anh ta một cái, sau đó lại thu tầm mắt lại, hơi rũ mắt uống ngụm trà.

Lầu một người tuy nhiều, nhưng cũng không có vẻ ồn ào.

Vị trí bọn họ ngồi lại gần chỗ cầu thang lên tầng hai, vì thế bên này càng an tĩnh, chỉ có ngẫu nhiên mới truyền đến tiếng giày cao gót lên lầu mà thôi.

Lúc Diệp Già Lam uống xong một ly trà, người phục vụ cũng đưa món thứ nhất lên.

Cùng lúc đó, trên thang lầu phát ra tiếng "Đăng đăng", tuy không lớn, nhưng lại rất vội.

Tầm mắt Diệp Già Lam ngừng trên đồ ăn nửa giây, sau đó quay đầu, nhìn về phía cầu thang lầu hai.

Một cô bé con ba bốn tuổi từ trên lầu chạy xuống tới, lao đến chui vào trong lòng người đàn ông, mở hai cánh tay nhỏ ra, "Bảo bảo."

Người phụ nữ bên cạnh cười cười, bất đắc dĩ lại sủng nịch: "Biết con vội, vốn dĩ không định kêu con qua, nhưng con bé lại một hai muốn gặp con, nếu không không chịu ăn cơm."

Người đàn ông đứng đưa lưng về phía Diệp Già Lam, cô bé con bò lên đầu vai người đó chớp chớp đôi mắt to, một đôi mắt đào hoa, đuôi mắt hơi xếch cực xinh đẹp.

Giống mắt Đường Ngộ.

Diệp Già Lam cắn môi dưới.

Ánh mắt cô lại lệch về một bên, lại nhìn về phía người đàn ông đang đi lên lầu cùng người phụ nữ kia.

Người đàn ông ôm cô bé con kia, là Đường Ngộ.

Ngực Diệp Già Lam nghẹn lại, cô đổ một ly trà, dùng sức uống.

Ninh Trí cười nhìn cô: "Khát như vậy sao?"

Diệp Già Lam kéo kéo môi, mặt không đổi sắc: "Có chút."

Cô không nói chuyện nữa, nhìn chằm chằm nước trà màu xanh trong trong chén trà, mặt nước như một tấm gương, bên trong hiện ra gương mặt cô.

Trắng, nhưng lại có chút vặn vẹo.

Diệp Già Lam đột nhiên nhớ tới người phụ nữ xinh đẹp vừa rồi.

(Rồi, xong! Lại hiểu lầm! Tui mệt tui vẫn đi edit hông phải để đổi lấy một hũ muối đâu nhé má Câm!)

-

Lúc lâu sau Đường Ngộ không lập tức đi vào phòng bao, anh thả cô bé con trên vai xuống, ngồi xổm xuống dịu dàng dỗ cô bé: "Ngoan, vào với mẹ trước đi."

"Vậy còn anh?", cô bé con mếu máo, "Anh không đi vào sao?"

Đường Ngộ đứng dậy, người phụ nữ bên cạnh lập tức lại ôm cô bé con lên, chị quay đầu nhìn anh, "Nên ăn cơm thôi, con còn làm gì?"

"Con đi rít điếu thuốc."

Người phụ nữ nhíu mày, trước khi ôm cô bé con đi vào phòng nói: "Hút ít thôi."

"Vâng."

Cửa phòng đóng lại.

Đường Ngộ cầm điếu thuốc ra cho vào trong miệng, anh xoay người, khuỷu tay đặt nhẹ trên lan can cầu thang lầu hai.

Từ góc độ này nhìn qua, có thể hoàn toàn thấy rõ đôi nam nữ dưới lầu.

Đường Ngộ khẽ cắn điếu thuốc kia, không lấy bật lửa, mà lại cầm di động ra gọi một cuộc điện thoại.

Cùng thời gian.

Tiếng chuông di động của Diệp Già Lam vang lên.

Bệnh viện lúc nào cũng có khả năng có việc nên lúc nghỉ ngơi cô chưa bao giờ tắt âm cả.

Là một dãy số bản địa xa lạ, Diệp Già Lam nghĩ có thể là của người bệnh nào đó, nửa phần do dự cũng không có, trực tiếp ấn nghe.

Giọng nam đầu kia vang lên, mang theo nửa phần giọng mũi, có chút thấp còn có chút ách, "Bác sĩ Diệp."

Miệng Diệp Già Lam nghẹn lại, còn chưa kịp đáp lại một tiếng, đã lại nghe người nọ chậm rì rì phun ra bốn chữ: "Sư mẫu tìm em."

_____

Editor: Ở trong chương này, tất cả các danh từ xưng hô mà người phụ nữ "bí ẩn" và cô bé con khi nói với Đường Ngộ đều là 我-你 (wo-ni) không phân rõ ra thân phận với Đường Ngộ, nhưng mình đã đọc lên và sửa theo quan hệ rồi. Mọi người thử đoán xem nào? Ai lại khiến cho Lam Lam ghen mất rồi đây?

Bạn đang đọc truyện *Chín Chương Thành Thơ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Sư mẫu tìm cô?

Bây giờ không phải ở bệnh viện, Diệp Già Lam suy nghĩ mất hai giây mới nghĩ ra sư mẫu hẳn là chỉ chủ nhiệm phòng cô rồi.

Vợ của chủ nhiệm Ngô khoa giải phẫu thần kinh, cũng họ Ngô, đôi khi vì phân biệt nên gọi bà ấy là chủ nhiệm Tiểu Ngô.

Diệp Già Lam cũng đến nhà chủ nhiệm Ngô ăn cơm mấy lần, còn gặp đứa con trai có nhũ danh là Tam Quế của bọn họ mấy lần. Quan hệ của cô với gia đình này rất gần gũi, nên sáng hôm nay lúc chủ nhiệm Ngô đi vào phòng các cô mới không thấy ngại ngùng gì.

Chủ nhiệm Tiểu Ngô tìm cô là chuyện hết sức bình thường.

Nhưng mà chủ nhiệm của các cô có số của cô mà.

Diệp Già Lam nghĩ đến chuyện này, giọng điệu có chút không xác định: "Chủ nhiệm Ngô?"

Người nọ "Ừ" một tiếng.

Anh đang đứng nghiêng người phía trên Diệp Già Lam, nhưng cô lại không ngẩng đầu lên nhìn thử, hơi hơi nhíu mi: "Bây giờ sao?"

"Bây giờ."

Diệp Già Lam càng cảm thấy kinh ngạc.

Do dự hai giây, cô vẫn phải hỏi rõ: "Chủ nhiệm Ngô vì sao không trực tiếp gọi điện thoại cho tôi?"

Đường Ngộ đứng ở trên lầu, nửa người trên của anh hơi hơi nghiêng về trước, khuỷu tay nhẹ nhàng chống trên lan can, điếu thuốc ngậm trong miệng anh lúc nãy đã bị lấy ra kẹp giữa hai ngón tay trái, vẫn chưa châm.

Anh hạ mắt, nhìn thấy trong khi Diệp Già Lam nói chuyện điện thoại thì người đàn ông đối diện cô lại gắp từng chút đồ ăn vào đĩa cho cô.

Cũng không biết có dùng chung đũa không nữa.

Nếu mà là đũa của anh ta, vậy có phải cũng coi là hôn gián tiếp hay không?

Ánh mắt Đường Ngộ tối sầm, anh hơi liếm khóe môi, "Vậy em đi mà hỏi cô ấy."

Diệp Già Lam: "……"

Những lời này vừa ra, mức độ đáng tin nháy mắt đã tăng liền mấy cái độ.

Cô chậm rì rì "Nga" một tiếng, cúi đầu nhìn đồ ăn trong đĩa đã xếp thành một ngọn núi nhỏ, cúp điện thoại.

Ninh Trí ở phía đối diện mở miệng hỏi cô: "Làm sao vậy?"

"Ngại quá Ninh tiên……" Cô nhớ ra không lâu trước đây Ninh Trí có kêu cô gọi trực tiếp tên anh, giọng hơi cứng lại, "Chủ nhiệm của chúng tôi gọi tôi về bệnh viện một chuyến."

Diệp Già Lam thật sự cảm thấy ngại, áy náy cùng rối rắm đều hiện lên trên mặt.

Ninh Trí đã sớm chuẩn bị tốt việc cô giữa đường bị gọi đi rồi, cũng không giận, cực hiểu ý người chỉ cười cười, hai tay anh chống lên cằm, nhìn đĩa đồ ăn của Diệp Già Lam, "Trước khi trở về thì ít nhất cũng nên nếm thử mấy miếng đồ ăn được không?"

Giọng điệu cùng ánh mắt anh đều ôn hòa làm người ta không có biện pháp từ chối.

Hôm nay Diệp Già Lam vốn dĩ đã thấy ngại, lập tức gắp mấy đũa đồ ăn cho vào miệng, không kịp nếm vị, cô cầm lấy túi xách đặt bên cạnh ghế đứng dậy: "Cảm ơn, lần sau tôi sẽ mời anh."

Ý của cô đơn giản chỉ là không muốn nợ nhân tình của anh, phải nói là một bàn đồ ăn này cũng phải hơn 1 ngàn rồi đó, tuy rằng không tính là siêu đắt, nhưng cũng không phải mấy chục hay mấy trăm tệ, không đáp lại trong lòng cô sẽ thấy không thoải mái.

Lúc Diệp Già Lam nói cũng không nghĩ quá nhiều, đến khi ra khỏi cửa lại nhận được một tin nhắn WeChat của Ninh Trí mới phát hiện có chút không thích hợp lắm.

Anh ta nói:【 Anh rất chờ mong lần sau em mời anh đấy. 】

Diệp Già Lam: "……"

Quên đi, không có lần sau đâu.

Lúc Đường Ngộ chưa trở lại, cô không muốn tìm bạn trai, sau khi anh trở lại, Diệp Già Lam lại càng không muốn tìm bạn trai.

Nguyên nhân rất đơn giản, nhưng mà khi cô phát hiện ra điểm khác biệt, tâm trạng lại thấy không thoải mái lắm.

Loại tâm lý này cũng được gọi là tâm lý so sánh.

Chẳng qua đối tượng so sánh của Diệp Già Lam lại là chính cô của mấy năm trước khi cùng Đường Ngộ bên nhau mà thôi.

-

Đường Ngộ đứng trên lầu đúng vị trí đó mất năm phút đồng hồ.

Anh thấy Diệp Già Lam cười với gã đàn ông kia đến là dịu dàng, sau đó cô lấy đũa, ăn đống đồ ăn gã ta gắp cho.

Không ngừng, từng miếng.

Lại sau đó, cô cầm túi đứng dậy, dáng người cô cao cao gầy gầy, tay và vòng eo nhỏ tựa như gập lại là gãy.

Mãi đến khi cô ra khỏi cửa, Đường Ngộ mới thu hồi tầm mắt, ngồi dậy đi đến khu hút thuốc.

Khu hút thuốc tràn ngập mùi thuốc gay mũi.

Trong quá khứ Đường Ngộ không thích đến mấy chỗ kiểu này, nên ở nơi công cộng có thể không chạm vào thuốc lá thì nhất định sẽ không động.

Nhưng mà hôm nay lại không được.

Đường Ngộ cứ nghĩ đến việc Diệp Già Lam ăn đồ ăn một gã đàn ông khác gắp cho, có khả năng thật sự sẽ cùng một gã đàn ông khác hôn gián tiếp, trong lòng anh lập tức bùng lên một cỗ lửa giận muốn trào cả ra ngoài.

Hắn ghen ghét muốn chết.

Ngắn ngủn chỉ vài phút, Đường Ngộ đã hút hết 3 điếu, lửa giận kia vẫn chưa áp xuống được, Đường Mộ Bạch đúng lúc gọi điện qua: "Cháu là đi hút thuốc hay đi làm gì đó?"

Đường Ngộ cúp điện thoại, ra khỏi khu hút thuốc.

Lúc anh đi vào phòng, mùi thuốc trên người không hề nhẹ, cô bé bên trong vừa thấy anh đã nhào vào ngực anh, cái mũi nhỏ nhăn lại: "Anh ơi, mùi thuốc trên người anh thật nồng."

Đường Ngộ bế cô bé lên đặt lên sô pha, rồi lấy một ly nước đá uống mấy ngụm.

"Hút bao nhiêu thế?"

"Không nhiều ít."

Đường Ngộ về nước mấy ngày, Đường Mộ Bạch lại lần đầu tiên gặp mặt anh.

Mắt Đường Mộ Bạch với mắt Đường Ngộ cực giống nhau, chỉ là khi cười rộ lên lại càng phong lưu hơn, "Định ở bệnh viện Hoa Khê à, không có suy tính khác sao?"

Bệnh viện Hoa Khê, là bệnh viện hiện tại Đường Ngộ đang ở.

"Vâng."

"Lý do?"

Biết rõ còn cố hỏi.

Lục Dĩ Ngưng gắp cho con gái một cái bánh lưu sa bao, thuận miệng đáp một câu: "Không phải nói khoa ngoại thần kinh ở bệnh viện Hoa Khê là giỏi nhất cả nước sao?"

Đường Mộ Bạch cười như không cười, ánh mắt dừng trên mặt cậu trai đối diện, "Chỉ là vì lí do này sao?"

Thần sắc Đường Ngộ lạnh nhạt, lại uống lên một ngụm nước, "Không phải."

"Vậy là vì cái gì?"

Đường Ngộ nhíu nhíu mày, cậu càng hỏi, khuôn mặt Diệp Già Lam hiện trước mặt anh lại càng rõ, môi cô khi đóng khi mở, vốn dĩ đôi môi nên hôn anh, lại đi ăn đồ gã đàn ông khác gắp cho.

Anh đặt đũa sang một bên, ăn không nổi, cầm bao thuốc lại muốn đi ra ngoài.

Đường Mộ Bạch ở sau người hỏi: "Đi đâu đó?"

Bước chân Đường Ngộ không dừng, "Cháu về bệnh viện."

-

Việc đầu tiên Diệp Già Lam làm khi về bệnh viện là đi tìm chủ nhiệm của mình.

Kết quả, sau khi đến văn phòng chủ nhiệm một chuyến, mấy người trong khoa cô đều đi đâu cả rồi, có một y tá nói với cô chủ nhiệm hiện không có ở bệnh viện.

Lại hỏi chủ nhiệm có tìm cô không, y tá lắc đầu, "Cái này thì em không biết."

Diệp Già Lam lại trở về phòng mình.

Lúc này Hứa Luyến đang ghé lên bàn làm việc nghỉ ngơi, cô ở trong văn phòng vài phút, cuối cùng vẫn cầm lấy di động đi ra cửa, vừa muốn tìm một chỗ vắng người gọi điện thoại thì đã trực tiếp đụng phải Tiểu Ngô chủ nhiệm đang cầm một hộp cơm đi tới: "Ai Tiểu Diệp, đang muốn tìm con đây."

Bà đưa hộp cơm qua, "Hôm nay trong nhà gói bánh ú, con với Tiểu Hứa hai đứa nếm thử đi."

Diệp Già Lam nhấp môi dưới, "Chủ nhiệm, giữa trưa cô gọi điện gọi con về là vì cái này sao?"

Ngô chủ nhiệm hơn bốn mươi tuổi, nhìn vừa trẻ hơn nữa lại hiền lành, nghe được lời cô nói thì hơi nhướng mày, nửa phần do dự cũng chả có lập tức phủ nhận: "Cô không gọi điện thoại gọi con về mà a!"

Diệp Già Lam: "……"

Cho nên là Đường Ngộ lừa cô?

Mấy giây đầu, Diệp Già Lam muốn tìm anh giáp mặt chất vấn, nhưng mà qua mấy giây, cô bình tĩnh lại, vẫn quyết định coi như chưa có chuyện gì xảy ra.

Vẫn không nên hỏi làm gì.

Cô vất vả muốn bắt đầu đối xử với anh như với đồng nghiệp bình thường, lúc này mà đi hỏi, cô sợ sẽ đâm thủng tầng cửa sổ giấy kia mất.

Diệp Già Lam cảm ơn chủ nhiệm Ngô rồi xách cái hộp vào phòng.

Cả buổi chiều gió êm sóng lặng.

Tới hơn 7 giờ, màn hình di động lại sáng lên, Tô Cẩm Kha gọi điện qua.

Diệp Già Lam đến phòng bệnh 301 nói chuyện với Vân Hoan, thấy cô nàng ngoan ngoãn uống thuốc mới rời đi, lấy di động ra xem, cuộc gọi nhỡ đã lên tới mười mấy.

Cô vội vàng gọi lại cho Tô Cẩm Kha.

Tô Cẩm Kha để cô đợi vài giây mới tiếp, cô nàng ra vẻ tức giận: "Diệp Già Lam, anh đúng là tên tra nam, lại dám không nhận điện thoại của em."

Diệp Già Lam lười nói lung tung với cô nàng, nhưng khóe môi vẫn không tự giác câu lên, "Cậu về Bắc thành rồi?"

Tô Cẩm Kha: "Còn không phải là sao!"

Mấy hôm trước cô nàng đi nơi khác công tác nghe tọa đàm, hôm nay mới về liền gọi ngay cho Diệp Già Lam: "Loan Loan, có phải cậu nhớ tớ muốn chết đúng không?"

Diệp Già Lam thuận theo cô nàng nói: "Nhớ cậu muốn chết."

Phòng cô ở ngay phía trước, mới vừa nói xong, sau đó lại thấy có một người đàn ông đi ra từ phòng bên cạnh cách đó không xa.

Ánh mắt hai người chạm nhau 1s, cô vội thu tầm mắt lại, "Đăng Hồng?"

Đăng Hồng là một quán bar trong thành phố, không yên tịnh nhưng là cũng không quá náo nhiệt, thích hợp tụ tập nói chuyện phiếm.

Đường Ngộ liếc nhìn cô một cái, hai người đi thoáng qua, anh lại thấy cô cười một cái, lúm đồng tiền bên má phải hiện lên rõ ràng, "Được, buổi tối gặp."

Anh mím môi, đáy mắt càng thêm tối sầm lại, vẻ mặt cũng sa sầm.

Nhưng mà Diệp Già Lam đưa lưng về phía anh nên không chú ý thấy, cô về phòng cởi áo blouse trắng, sau đó vui vẻ đi đến chỗ hẹn với Tô Cẩm Kha.

-

Lúc Diệp Già Lam đến Đăng Hồng, Tô Cẩm Kha đã gọi một ly Cocktail cho cô rồi.

Trong ly thủy tinh là chất rượu màu đỏ tươi, dưới ánh đèn đủ mọi màu sắc trong quán ba lại càng làm nổi bật chất lỏng màu đỏ thêm ái muội. Diệp Già Lam nếm thử một ngụm nhỏ, hương vị không tệ chút nào.

Vì thế lúc uống ngụm thứ hai, cô đã uống thêm không ít.

Tô Cẩm Kha đi túm tay cô, "Này độ cồn rượu này lớn, cậu uống chậm một chút đi."

Diệp Già Lam thật sự uống chậm lại, một ngụm một ngụm uống cạn.

Không khí trong quán bar không tồi, âm thanh chung quanh vừa đủ, vừa không làm người ta cảm thấy phiền, cũng không làm người ta lo lắng khi nói chuyện bị người khác nghe lén, Tô Cẩm Kha ở bên này chọc chọc, "Loan Loan, cậu với Đường Ngộ……"

Trước kia cô nàng không đề cập tới là vì Diệp Già Lam không nhắc tới.

Nhưng từ sau khi Diệp Già Lam gửi tin cho cô, lòng hiếu kì của Tô Cẩm Kha đã chiến thắng lý trí mất rồi, cô nàng cực kì chờ mong nhìn Diệp Già Lam: "Lần trước hai ngươi có phải thật sự say rượu loạn tính không?"

Hơi men bốc lên, mắt Diệp Già Lam chớp chớp.

Tô Cẩm Kha lập tức hiểu rõ.

Cô nàng khác hẳn với Diệp Già Lam học ngành lâm sàng, ngành của cô là một công việc mang tính ứng dụng của tâm lí học, hơn nữa bản thân cũng hiểu Diệp Già Lam, chỉ một ánh mắt của cô, Tô Cẩm Kha đã có thể hiểu ra ý tứ trong đó rồi.

"Hôn hay thượng?"

Mí mắt Diệp Già Lam xốc xốc, mặt vô cảm liếc cô nàng một cái: "Anh ấy uống say."

"A?"

"Muốn thượng cũng không cứng nổi đâu"

"……"

Diệp Già Lam là chút say, nếu không cũng không có khả năng sẽ nói thẳng tuốt mọi việc ra như thế.

Tô Cẩm Kha nhìn cô chằm chằm mất mấy giây, còn chưa cười ra tiếng, Diệp Già Lam đã chớp chớp mắt, khóe môi bóp bép.

Cô đột nhiên nhớ tới cô bé con gặp buổi trưa.

Cô vẫn chưa nhìn cả mặt, nhưng đôi mắt lại cực giống Đường Ngộ.

Men say sớm đã khiến cho thần trí không còn tỉnh táo nữa rồi, lúc này đây Diệp Già Lam đã hoàn toàn vứt bỏ ý niệm muốn coi Đường Ngộ như một đồng nghiệp bình thường qua sau đầu, cô xoa nhẹ mặt, sau đó lại giơ tay sờ soạng chén rượu, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Lại muốn rót thêm rượu, Tô Cẩm Kha đã nhanh tay túm lấy tay cô kéo về, "Không được uống nữa."

Diệp Già Lam giơ tay nâng cằm.

Đầu cô lắc nhè nhẹ, tìm về một chút lý trí: "Kha Kha, hôm nay tớ đi ăn cơm với một người đàn ông."

Tô Cẩm Kha "A" một tiếng, "Đối tượng xem mắt?"

"Còn chưa ăn xong…… đã bị gọi đi mất rồi?"

"Bị ai gọi đi?"

Diệp Già Lam bò lên trên quầy bar, "Một tên…… người xấu."

Bởi vì uống rượu, đầu lưỡi cô không thẳng nổi, khi nói có chút hàm hồ.

Tô Cẩm Kha nghe không hiểu: "Người xấu nào cơ a?"

Quầy bar là đá cẩm thạch, lành lạnh nhẵn nhẵn, nửa khuôn mặt của Diệp Già Lam có chút lạnh, cô hít hít cái mũi: "Anh ấy đến cả vợ cả con cũng đều có cả rồi, vậy mà còn muốn quản tớ ăn cơm với người đàn ông khác!"

Tô Cẩm Kha phụ họa, đầu óc còn chưa hiểu gì, trước đã "Phi" một tiếng, "Tra nam!"

Đến khi phản ứng lại, cô nàng mới thử hỏi một câu: "Loan Loan, người cậu nói là Đường Ngộ sao?"

Diệp Già Lam không hé răng.

Tô Cẩm Kha lại muốn hỏi, kết quả vừa ngẩng đầu, không biết sau phía sau Diệp Già Lam đã có một người đàn ông, cách chưa đến hai bước chân.

Không biết có phải nghe thấy lời bọn cô nói hay không, người đàn ông hơi nhíu mày, ánh mắt nặng nề.

Tô Cẩm Kha không hề uống nhiều, cô nàng nuốt nuốt nước miếng, "Đường, Đường Ngộ đồng học*……"

(*bạn học Đường Ngộ)

Đường Ngộ nhấc chân đi lên nửa bước, anh hơi hơi cúi người, vừa muốn bế Diệp Già Lam lên, lại nghe thấy người trong lồng ngực nhỏ giọng nói thầm một câu: "Đường Ngộ…… Đường Ngộ nào cơ a?"

(Hay lắm Lam Lam ¥_¥)

Bạn đang đọc truyện *Chín Chương Thành Thơ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35

Tô Cẩm Kha nghẹn một ngụm nước miếng ở cổ họng, khẽ khụ một tiếng, thấy mày Đường Ngộ nhíu càng chặt, vội vàng lay lay tay Diệp Già Lam, "Loan Loan, cậu tỉnh táo lại chút đi...."

Cô nàng trộm liếc người đàn ông bên cạnh một cái.

So với mấy năm trước, anh cũng chẳng thay đổi nhiều, vẫn thanh lãnh như thế, điều thay đổi duy nhất, có lẽ chính là đôi mắt kia, lúc này sâu chẳng còn thấy đáy.

Tô Cẩm Kha cảm thấy giây tiếp theo có khả năng anh sẽ lập tức tức giận.

Trên quầy bar là một đống rượu Cocktail cùng với cái ly rỗng tuếch kia kìa.

Cũng không biết có phải Đường Ngộ so trước kia còn táo bạo hơn không, trước kia anh luôn tôn quý, nhưng không có nghĩa là hiện tại cũng như vậy.

Tô Cẩm Kha bị anh dọa sợ không nhẹ, vừa muốn dịch ra sau nửa bước lui đến khu vực an toàn, Đường Ngộ đã nghiêng đầu nhìn cô nàng một cái: "Cô ấy ở đâu?"

"A…… Hoa viên Cẩm Tú."

Nghe bảo cách bệnh viện Hoa Khê không tới 10 phút đi bộ.

Đường Ngộ chưa từng nghe đến chỗ ấy, nhưng vẫn "Ừm" một tiếng.

Độ cung khuôn cằm anh lạnh băng, mắt hơi híp lại, "Cụ thể."

"……"

…… Đây là định đưa Diệp Già Lam về nhà sao?

Tô Cẩm Kha nhìn Diệp Già Lam, sau khi tự hỏi một lát, cô nàng làm như ra một cái quyết định cực kì quan trọng, báo cụ thể số nhà số tầng ở đâu ra luôn.

Cô nàng vẫn rất tin tưởng Đường Ngộ.

Tốt xấu gì cũng quen biết nhiều năm, cảm thấy anh chính là một chính nhân quân tử, chắc là sẽ không nhân lúc cháy nhà đi hôi của, làm ra việc hạ lưu gì với Diệp Già Lam đâu.

Tô Cẩm Kha báo xong số nhà còn đặc biệt lấy một xâu chìa khóa từ trong túi xách Diệp Già Lam ra: "Chìa khóa nhà cô ấy."

Cô nàng đã bán người là bán hết mới thôi.

"Cảm ơn."

Người đàn ông liếc cô nàng một cái, sau đó duỗi tay nhận lấy, lại cúi đầu, Diệp Già Lam đã say lắm rồi, cả mặt đến tai đều hồng cả.

Cái miệng xinh xắn của cô khẽ nhếch lên, là nơi hồng nhất trên khuôn mặt, như có như không dụ dỗ người ta.

Yết hầu Đường Ngộ nhẹ nhàng lăn hạ.

Anh thật ra chả phải chính nhân quân tử gì, nếu không phải đang ở cái chỗ này, chuyện nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của cũng không phải không thể xảy ra.

Đường Ngộ kéo kéo môi, lại ôm chặt người trong ngực, nhấc chân đi ra khỏi Đăng Hồng.

Hôm nay anh hiếm lắm mới lái xe qua, sợ Diệp Già Lam ngồi phía sau bị ngã nên đưa cô lên ngồi chỗ phó lái.

Không đến ba phút, lúc anh lái xe vào hoa viên Cẩm Tú, vừa đánh tay một cái, người con gái mềm như bông bên cạnh đã nhích tới.

Trên tóc vẫn là mùi dầu gội trước đây hay dùng, đến cả mùi hương trên cơ thể cũng y hệt như thế.

Hô hấp của Đường Ngộ hơi nặng nề.

Sau khi giằng co nửa phút, anh mới ôm Diệp Già Lam xuống xe.

Lúc này vẫn chưa muộn lắm, bên dưới lầu có không ít mấy bà mấy bác tụ tập bên dưới nói chuyện nhà, vô cùng náo nhiệt.

Đường Ngộ dựa theo địa chỉ Tô Cẩm Kha bảo tìm được một tòa nhà đơn, vừa muốn ôm cô vào, phía sau đã có người gọi anh lại: "Ai, cậu đẹp trai à, cô bé Tiểu Diệp này lại uống say đó à a?"

Bà dùng chữ "Lại".

Người nói với anh là một bà lão, giọng không nhỏ, bát quái nói: "Cậu là người đàn ông đầu tiên ôm cô ấy về đấy, là bạn trai đó hả?"

Bên cạnh lại có bà lão bắt đầu đeo kính lão vào, dường như xem anh trở thành một chú khỉ trong vườn bách thú, hôm nay một hai phải ngắm nghía đánh giá kĩ càng.

"Tiểu tử lớn lên thật là đẹp, cô nhóc này thật có phúc a."

"Chờ có cơ hội nhất định phải bảo Tiểu Diệp nói cho tui tìm được bạn trai ở chốn nào……"

Đường ngộ không nói gì, chỉ có khóe môi khẽ cong cong, sau đó tiếp tục đi vào hiên, ấn thang máy lên lầu.

Nhà Diệp Già Lam gia ở tầng mười ba, không cao không thấp.

Chờ sau khi mở cửa, cô vẫn dựa vào lòng anh ngủ ngon lành.

Đường Ngộ nâng chân đóng cửa lại, tầm mắt dạo quanh phòng khách một vòng, sau đó, rất nhanh đã tìm thấy phòng ngủ của cô.

Đẩy cửa đi vào, mùi hương bên trong đậm hơn trên người cô một chút, nhưng cũng không đến mức làm cho người ta không thoải mái.

Đường Ngộ nhẹ đặt cô lên giường, cương trực đứng dậy, Tô Cẩm Kha đã nhắn tin qua.

Là gửi đến di động Diệp Già Lam:【 về đến nhà không? 】

Anh lấy di động ra, cực kì bủn xỉn rep lại một chữ:【Ừ. 】

Tô Cẩm Kha không gửi thêm tin nữa.

Đường Ngộ ném điện thoại xuống cuối giường, trong phòng không bật đèn lớn, cái đèn bàn ở đầu giường cũng tối tù mù cả, ánh đèn càng nhàn nhạt ấm áp chiếu xuống, trên chóp mũi Diệp Già Lam dường như có một lớp mồ hôi mỏng.

Cô dường như có chút nóng, giơ tay cởi nút áo, níu loạn một lúc thế mà cũng cởi ra được mấy cái.

Cổ áo rộng mở, xương quai xanh nhìn không sót gì, loáng thoáng còn có thể nhìn thấy khuôn ngực tuyết trắng của cô.

Ánh mắt Đường Ngộ dừng lại vài giây, sau đó đi toilet, dùng nước ấm làm ướt một cái khăn lông đi lau người cho cô.

Từ mặt đến cổ lại đến ngực, lúc Đường Ngộ lau đến chỗ dưới xương quai xanh của cô, đầu ngón tay như có như không chạm tới da thịt chỗ cần cổ của cô, mềm mại trơn bóng.

Động tác của anh dừng lại, ánh mắt âm u.

Nửa phút sau, anh thu tay về, tiếp tục lau tay cho cô.

Đáy mắt anh có chút ánh dục cháy lên quay cuồng, nhưng động tác trong tay lại cực kì dịu dàng, dịu dàng đến mức Diệp Già Lam đang mơ ngủ cũng khẽ hừ một tiếng, sau đó duỗi tay bắt lấy tay anh, nhỏ giọng lẩm bẩm một câu.

Đường Ngộ không nghe rõ.

Cúi người ghé sát bên môi cô, mới nghe thấy cô dường như đang làm nũng: "Chị, em muốn đi ngủ, chị không cần lau cho em đâu……"

Lúc nhỏ Diệp Già Lam rất bướng bỉnh, ban ngày nô mệt, tới buổi tối, lại thường xuyên không chịu rửa mặt đã đi ngủ.

Lúc ấy chị gái Dư Oánh còn ở nhà học trung học, mỗi lần đều lấy khăn ướt lau cho cô.

Cô theo thói quen, nên ở trong mơ cũng cảm thấy người này là Dư Oánh.

Tay Đường Ngộ bị cô nhẹ nhàng bắt lấy, lúc nghe đến cách xưng hô này, ngón trỏ đột nhiên giật giật.

Mặt Diệp Già Lam gần trong gang tấc, đầu anh hơi nghiêng về một bên là có thể hôn lên khuôn mặt cô rồi.

Nhưng là anh không làm thế.

Đường Ngộ duy trì tư thế này không đến vài giây, rồi mới đi vào phòng tắm giải quyết nhu cầu sinh lý một chút.

Lúc trở ra, Diệp Già Lam đã trở mình quay bên kia.

Quần áo trên người cô hỗn độn, ngủ đến không thoải mái lắm.

Lần đầu tiên Đường Ngộ đến nhà cô, nhưng lại giống như đã tới vô số lần rồi vậy, dễ dàng lấy quần áo ngủ trong tủ quần áo ra thay cho cô.

Lúc thay quần áo, cái đèn tù mù trên đầu giường cũng bị anh tắt đi.

Cũng không phải đơn giản là vì phi lễ chớ nhìn.

Mà thuần túy là vì anh sợ không khống chế nổi bản thân.

Đường Ngộ không nghiện hôn cô.

Nhưng anh lại nghiện Diệp Già Lam.

Nháy mắt căn phòng tối đen, anh nương theo ánh trăng bên ngoài mới có thể miễn cưỡng cởi quần áo của cô ra, trong bóng đêm, da thịt người con gái tựa hồ trắng đến sáng lên.

Yết hầu Đường Ngộ lên xuống, một hồi lâu mới mặc được áo ngủ cho cô.

Lúc muốn túm vạt áo xuống, không biết anh bị quỷ ám thế nào, tay trái lại nắm lấy nửa cái eo nhỏ còn đang lộ ra bên ngoài của Diệp Già Lam, có thể là do dùng sức hơi lớn, người con gái bên dưới khẽ rầm rì một tiếng, mày nhăn lại, mắt hơi hơi mở ra.

Hai người mắt đối mắt, giọng mũi của Diệp Già Lam rất nặng hừ hai chữ: "Ngộ Ngộ……"

Không có về sau.

Cô lại trở mình ngủ mất rồi.

Đường Ngộ không nghe rõ, anh chỉ cảm thấy miệng khô lưỡi đắng.

Chỗ nào cũng muốn phát hỏa.

Hôm nay đưa cô về, quả thực là anh đang tra tấn chính mình.

Đường Ngộ buồn bực thở ra, lại vào phòng tắm.

Cứ thế lăn lộn đến hơn mười một giờ, lửa nóng trong lòng mới chậm rãi tắt.

Cả phòng tối đen, anh ra phòng khách rót ly nước cho cô, sau đó kéo ghế ngồi xuống, ghé vào đầu giường nắm tay Diệp Già Lam ngủ một giấc.

Hai ngày nay Đường Ngộ ngủ thiếu giấc, chất lượng giấc ngủ cũng kém, nhưng đêm nay, anh ngủ lại cực kì dễ chịu.

5 giờ sáng, lúc Đường Ngộ tỉnh lại, trong tay vẫn đang nắm bàn tay tinh tế mềm mại của người con gái.

Anh nhẹ kéo tay cô xuống, sau đó vào phòng bếp nấu cháo.

Dụng cụ và nguyên liệu trong phòng bếp nhà Diệp Già Lam đều đầy đủ cả, sau khi nấu xong bát cháo, anh mới cho vào cặp lồng giữ nhiệt.

Rất nhanh đến 6 giờ, bên ngoài trời còn chưa sáng.

Đường Ngộ mới vừa đặt cặp lồng giữ lên bàn cơm, di động đã rung lên.

Giờ này còn quá sớm, trừ chuyện của bệnh viện, anh không nghĩ đến còn chuyện gì khác cả.

Quả nhiên, vừa nhận điện thoại, giọng nữ đầu kia đã nôn nóng: "Bác sĩ Đường, giao lộ kế bên bệnh viện xảy ra một vụ tai nạn giao thông, có ba người bị thương, xuất huyết bên trong, anh có thể đến ngay không……"

"Lập tức qua đây."

Đường Ngộ đè đè huyệt thái dương, vừa cúp điện thoại lập tức ra cửa.

-

Diệp Già Lam ngủ tới 7 giờ.

Cô là nhờ tiếng đồng hồ báo thức gọi hồn mới tỉnh lại.

Giấc ngủ ngủ rất ngon, lúc rời giường duỗi người, cô cảm thấy eo có chút đau.

Mặt và cổ đều được ai lau rất sạch sẽ, chả còn tí mồ hôi nào, đến quần aoa ngủ cũng được thay luôn rồi.

Rửa mặt đi ra, trên bàn lại còn có cháo.

Diệp Già Lam cảm động thiếu chút nữa khóc ra luôn rồi, đổ một chén cháo ra, lại cho thêm một muỗng đường vào, sợ không đủ ngọt, cô lại bỏ thêm một muỗng nữa.

Cô chỉ thiếu chút nữa là khóc lóc thảm thiết gửi tin nhắn cho Tô Cẩm Kha:【 Kha Kha, cậu gả cho tớ đi. 】

Tô Cẩm Kha vẻ mặt mông lung.

Diệp Già Lam:【 nhưng mà cậu biết nấu cơm à? 】

Gửi xong tin nhắn, cô ăn một miếng cháo:【 Nấu giống hệt anh ấy luôn a. 】

Không phải cháo trắng có hạt phân rõ ra đâu.

(Kiểu cháo nấu nhừ ra hả chị? *hoang mang~ing*)

Tô Cẩm Kha cuối cùng cũng gửi qua một câu:【 ai cơ?】

Còn có thể có ai, Đường Ngộ a.

Trước kia Đường Ngộ cũng không nấu cơm, thời cao trung càng không thử nấu.

Sau lên đại học, cũng là vì có một lần Diệp Già Lam bị ốm, chỉ muốn ăn cháo, cái gì cũng không muốn ăn.

Kết quả hai ngày liền trời liên tục mưa to, ra cửa rất tốn công.

Đường Ngộ đội mưa đi mua cháo cho cô, tuy là lái xe đi, nhưng vẫn là bị xối vào không ít.

Từ đó về sau, Đường Ngộ đột nhiên muốn học nấu cơm.

Anh thông minh, học cái gì cũng dễ như trở bàn tay, chẳng mất bao lâu đã có thể làm một bàn ba mặn một canh đơn giản rồi.

Diệp Già Lam rất có cảm giác thành tựu.

Dù sao thì một tiểu thiếu gia mười nhón tay không dính tí nước xuân* nào lại đi học nấu canh.

(*ý nói nhàn hạ chả phải làm gì bao giờ)

Diệp Già Lam chỉ nghĩ đến đã khe khẽ thở dài, cô gõ hai chữ:【 Đường Ngộ. 】

Tô Cẩm Kha: "……"

…… Còn không phải là Đường Ngộ nấu sao?

Tô Cẩm Kha:【 cái kia…… Loan Loan.……】

Rốt cuộc ngày hôm qua bán Diệp Già Lam đi là cô nàng, do dự nửa ngày, gõ ra mấy chữ lại xóa sạch, xóa rồi lại gõ, còn chưa tìm được cách tốt nhận thì đã thấy Diệp Già Lam nhắn qua:【 cậu còn thay quần áo cho tớ à a? 】"……"

Tô Cẩm Kha quyết định không nói nữa

Không quá hai giây, Diệp Già Lam lại hỏi:【 Có phải cậu còn véo eo tớ nữa đúng không? 】

_____

Editor: Poor bạn Ngộ Ngộ. Thức ăn ngay trước mặt lại không được ăn. Ai hiểu được lòng anh?

Bạn đang đọc truyện *Chín Chương Thành Thơ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Không tin anh sờ xem

Diệp Già Lam vừa mới rửa mặt từ phòng tắm đi ra, lúc thay quần áo mới chú ý đến.

Trước giường cô, trên tủ quần áo bên cạnh có một tấm gương toàn thân, là dùng để có thấy soi chỉnh sửa dáng vẻ hằng ngày.

Kết quả hôm nay tùy ý liếc mắt một cái, cô đã thấy trên eo có mấy dấu tay.

Vì đã ngủ một đêm, nên dấu tay đã nhạt xuống nhiều, eo cô nhỏ, hơn nữa da thịt lại trắng nõn, giờ này tuy chỉ còn mấy vệt đỏ nhàn nhạt nhưng dù nhiều dù ít nhìn vào vẫn có chút ghê người.

Hèn gì sáng nay cô lại thấy đau eo.

Diệp Già Lam ăn cháo xong, vào phòng bếp rửa bát, lúc đi ra, Tô Cẩm Kha vẫn chưa rep cô.

Cô gửi tin qua hỏi:【 Cậu đâu rồi, sao lại không thấy đâu thế này? 】

Tô Cẩm Kha:【 vẫn ở đây……】

Không chỉ vẫn ở đây, mà ánh mắt một tấc cũng chưa từng rời màn hình di động.

Cô nàng đang tự hỏi có nên nói sự thật cho Diệp Già Lam biết hay không.

Nghĩ trước nghĩ sau, Tô Cẩm Kha hỏi thử một câu trước:【 đúng rồi Loan Loan, cậu chắc chắn là Đường Ngộ đã kết hôn sinh con rồi sao? 】

Vấn đề này hỏi cực kì có kỹ xảo.

Diệp Già Lam lập tức quên luôn chuyện cái eo cô bị ai dùng lực véo đến phát đau.

Cả tâm của cô đều giống như bị ai ném từ trên cao xuống, rơi không thể kiểm xoát nổi, nhìn chằm chằm mấy chữ kia gần nửa phút, cô mới rep một chữ:【 Ừ. 】80% là đúng rồi.

Nhưng mà cô lại không có tâm trạng gõ mấy chữ "80%" kia.

Tô Cẩm Kha buồn bực gãi gãi tóc.

Diệp Già Lam có thể không biết, nhưng trong lòng cô nàng lại quá rõ ràng.

Đừng nói là vợ con, mấy năm nay Đường Ngộ rõ ràng ngay cả bạn gái cũng chưa từng có mà.

Tô Cẩm Kha không trực tiếp liên lạc với Đường Ngộ, nhưng trước nay cô với Tạ Cảnh Phi vẫn liên lạc không ít.

Hai người này trước kia cũng gần gũi, sau khi Đường Ngộ và Diệp Già Lam chia tay thì cả hai lại cùng nhau ngày ngày sầu não.

Một người không dám nói với Diệp Già Lam về Đường Ngộ.

Một người không dám nói với Đường Ngộ về Diệp Già Lam.

Vì thế biến thành hai người Tô Cẩm Kha và Tạ Cảnh Phi nói cho nhau nghe.

Nói liền mấy năm, mãi đến mấy hôm trước Đường Ngộ về nước thì mới thôi.

Cho nên Tô Cẩm Kha có thể chắc chắn bên người Đường Ngộ không hề có phụ nữ.

Nhưng mà cô nàng lại không biết nên nói với Diệp Già Lam thế nào, chỉ có thể bẻ đầu ngón tay nói bóng nói gió giải thích hộ Đường Ngộ mà thôi:【 Loan Loan, có khi nào là cậu nghĩ quá nhiều rồi không a? 】

Diệp Già Lam nhăn mày,【 bỏ đi, mặc kệ anh ấy kết hôn hay chưa kết hôn, có hay chưa có con, thì cũng chẳng có quan hệ gì với tớ cả. 】

Tô Cẩm Kha: "……"

Sao lại không có quan hệ được chứ?

Không phải đêm trước còn thay quần áo cho cậu, nấu cháo cho cậu, còn... véo eo cậu sao?

Không chừng còn làm cái gì khác nữa đó.

Nghĩ vậy, hình tượng chính nhân quân tử của Đường Ngộ trong lòng Tô Cẩm Kha lập tức lung lay như sắp đổ.

Một giây trước Diệp Già Lam nói với cô nàng: "Đi làm đây, tan ca nói tiếp", một giây sau Tô Cẩm Kha đã mắng Tạ Cảnh Phi té tát:【 Fuck! Bà đây thật sự đã nhìn lầm Đường Ngộ mà! 】

Vì thế qua vài phút, Tạ Cảnh Phi sáng sớm vừa vào WC đọc được tin nhắn, vô cùng mơ hồ.

-

Diệp Già Lam đến bệnh viện trước 8 giờ.

Sau khi kiểm tra phòng như thường lệ quay về đã hơn 9h, Hứa Luyến đang ở trong phòng bệnh trấn an một người bệnh, nên về muộn hơn cô hơn 10 phút.

Mới vừa đóng cửa lại, cô nàng đã không muốn sống "A" một tiếng: "Loan Loan, hôm nay tiểu công chúa có chút không thích hợp lắm a……"

Diệp Già Lam ngẩng đầu nhìn cô nàng: "Sao vậy?"

Vừa rồi lúc kiểm tra phòng Vân Hoan vẫn còn rất bình thường mà.

Không khóc cũng không nháo, tóc buộc xinh đẹp sạch sẽ, đồng phục bệnh nhân cũng ăn mặc chỉnh tề.

Hứa Luyến đặt mông ngồi xuống, bỏ thẻ công tác lên mặt bàn: "Vừa rồi cậu vừa đi, con bé lập tức bắt đầu thay quần áo hoá trang."

"Thay quần áo gì?"

"Ừm…… mặc cái váy gần giống cái lần trước chạy ra ngoài bệnh viện đó."

"……"

Kia không phải lại muốn làm ra cái gì nhiễu loạn đó chứ?

Diệp Già Lam day day thái dương đứng dậy, "Tớ qua xem thử."

Khu nằm viện nằm ở một lầu khác.

Dưới Diệp Già Lam một tầng, năm phút đồng hồ sau, cô dừng lại, gõ gõ cửa phòng 301.

Gõ xong ba tiếng, người bên trong nũng nịu lên tiếng: "Ai nha?"

Diệp Già Lam trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Vân Hoan đang soi gương, đôi mắt vừa nâng lên thấy cô, ánh mắt rõ ràng hơi lung lay, gương trong tay thiếu chút nữa bị cô nàng ném văng ra: "Diệp……bác sĩ Diệp, sao chị lại quay lại lại đây a?"

Cô nàng vẫn còn nhớ biểu cảm trên mặt Diệp Già Lam lúc chân cô nàng bị chuột rút lần trước.

Diệp Già Lam vẫn luôn dịu dàng, nên chỉ cần có chút hơi không dịu dàng là có thể bị người ta dễ dàng phát hiện ra ngay.

Ngày đó cô cực khác lạ.

Trầm mặc đến có chút lạnh nhạt.

Vân Hoan nghĩ, bác sĩ Diệp có thể là giận cô nàng rồi, nên mấy ngày sau đặc biệt thành thật, một chút nhiễu loạn cũng không dám chọc.

Diệp Già Lam liếc mắt một cái nhìn cách cô nàng ăn mặc, "Định đi đâu đây?"

Vân Hoan không phải người bệnh bị cưỡng chế nằm viện, nên bình thường vẫn có thể tự do hoạt động.

Cô nàng ấp úng một lúc lâu: "Đi…… Đi xem bác sĩ a……"

Vân Hoan mếu máo, nước mắt lưng tròng: "Bác sĩ Diệp, em bị bệnh……"

Cô nàng vẫn có nhận thức rõ về bản thân mình.

Diệp Già Lam cho rằng bệnh cô nàng nói chính là chuyện bệnh tâm thần này, cô khe khẽ thở dài: "Về sau sẽ tốt thôi."

Vân Hoan nhỏ ra vài giọt nước mắt, "Bác sĩ Diệp, em thật sự bị bệnh, là thân thể không thoải mái……"

Diệp Già Lam lúc này mới phản ứng lại, cúi người sờ sờ trán Vân Hoan.

Không nóng.

Nhiệt độ bình thường.

Cho nên, "Không thoải mái chỗ nào?"

“Đau……”

Diệp Già Lam kiên nhẫn hỏi: “Đau ở đâu?”

Vân Hoan chuyển mắt

Cô nàng nghe bạn chung phòng bệnh kế bên nói bệnh viện có một một bác sĩ soái ca, nhưng lại không biết là phòng nào, đành phải qua loa đáp: “Toàn thân đều đau.”

Diệp Già Lam: “……”

Cô đã nhìn ra.

Cô nhóc này thay đổi một bộ quần áo xinh đẹp, là định giả bệnh đi làm mấy chuyện rồi.

Diệp Già Lam thu tay lại, ngồi dậy, ngoài cười nhưng trong không cười cong cong môi, “Vậy chúng ta đi phòng chụp chụp phim trước nhé?”

Vân Hoan vội lắc đầu.

Cô nàng không thích chỗ ấy, mỗi lần đi đều giống như giảm mất 1 năm tuổi thọ vậy đó.

“Không phải toàn thân đau sao?”

Vân Hoan mếu máo, mãi đến khi môi dưới mím lại đến hoàn toàn nhìn không thấy nữa, cô nàng cũng không hé răng.

Diệp Già Lam thấy bộ dáng của cô nàng thật sự rất ủy khuất, hơi hơi mềm giọng: “Nói đi, lần này lại muốn đi xem tiểu ca ca nào?”

“Chính là bác sĩ ca ca mới đến bệnh viện đó…… em muốn đi xem, nói không chừng là vương tử của em thì sao.”

“……”

Thật đúng là vương tử của em đó.

Diệp Già Lam mím môi.

“Bác sĩ Diệp, em sẽ không quấy rối, nếu chị không yên tâm có thể đi cùng em nữa.”

“Tự em đi đi thôi.” Diệp Già Lam liếc nhìn cô nàng một cái, rốt cuộc lại nói, “Nhớ đừng gây chuyện, biết người bệnh phòng bên bị đánh vài lần để trấn định chứ hả?”

Vân Hoan gật đầu như mổ thóc, “Bác sĩ Diệp, tiểu ca ca là người phòng nào a?”

Nói để cô nàng khỏi cần chạy loan cả bệnh viên.

Tay trong túi blouse trắng của Diệp Già Lam hơi hơi nắm chặt, đè thấp giọng, “Khoa giải phẫu thần kinh.”

“Ai, kề phòng chị sao a?” Vân Hoan cơ hồ lập tức trở nên hưng phấn, “Bác sĩ Diệp, chị có quen không?”

Diệp Già Lam mặt vô cảm đáp: “Không quen.”

Trong nửa giây trả lời Vân Hoan kia, Diệp Già Lam nghĩ, cả ngày nay tính ra chỉ có câu này là có đạo lý.

Sáng nay cô bị "Thê nữ"* của Đường Ngộ ảnh hưởng tâm trạng, đến bây giờ vẫn chưa bình thường lại được.

Trầm đến khó chịu, giống hệt như bầu trời bên ngoài kia.

Diệp Già Lam hít sau một hơi, ra khỏi phòng bệnh trở về phòng.

(*Vợ và con gái)

-

Khoa tâm thần so với các khoa khác thì nhẹ nhàng không ít.

Cả một buổi sáng Diệp Già Lam cũng chẳng có việc gì, vừa làm vừa chơi mãi đến hơn 11h, Ninh Trí gửi WeChat qua:【 Bận không? 】

Di động cô xoay trong lòng bàn tay.

Lúc cô nhìn thời gian, đã qua 3 phút, cô rep lại:【 vẫn ổn. 】

Không lạnh nhạt, cũng không vồn vã.

Không muốn quen thân với người khác phái, từ trước đến nay cô đều dùng thái độ này.

Cho nên mấy đối tượng xem mắt lúc trước, cho dù không ngại cô là bác sĩ khoa thần kinh công việc "Kỳ ba", thì cũng bị thái độ của cô đánh lui, hàn huyên vài câu thì đã không còn tiếp theo nữa rồi.

Nhưng Ninh Trí không giống thế, anh lại hỏi một câu:【 ý là có thời gian nói với tôi mấy câu phải không? 】

Diệp Già Lam dựa gần vào lưng ghế, ngửa đầu nhìn chằm chằm lên trần nhà vài giây, "Có thời gian" cùng "Không có thời gian" lung lay trước mặt, cô gõ mấy chữ:【 ngại quá, có người bệnh đến. 】

Tin vừa nhắn, cửa phòng đã bị gõ.

Hứa Luyến ghé lên trên bàn mở cửa ra.

Người bệnh thật sự đến.

Vân Hoan tức giận tiến vào, "Bác sĩ Diệp, có một người phụ nữ tới đoạt trước em!"

"Cái gì?"

Vân Hoan kéo cô, "Vừa rồi em mới vừa lên tầng này, đã thấy một người phụ nữ gõ cửa phòng kế bên đi vào!"

Diệp Già Lam không hiểu lắm, không lập tức phản ứng kịp.

Chờ lấy lại tinh thần, Vân Hoan đã lôi cô ra khỏi văn phòng.

Lại đi sang bên cạnh vài bước, vừa nhấc đầu, mấy chữ "Khoa giải phẫu thần kinh" to lù lù ở ngay phía trên cực rõ ràng.

Cửa có mùi nước hoa phụ nữ, nồng đậm gây mũi, lấp đi cả mùi thuốc sát trùng vào mùi thuốc trong hành lang.

Diệp Già Lam nhíu nhíu mày.

Lúc này cửa đang đóng, cô không nhìn thấy người bên trong.

Vân Hoan gan lớn, lúc này đã giơ tay gõ gõ cửa, "Bác sĩ, em muốn xem bệnh!"

Rất nhanh đã có người ra mở cửa cho cô nàng.

Là bác sĩ nam nào đó lần trước theo chân bọn họ cùng nhau đi liên hoan.

Diệp Già Lam cứng đờ gật gật đầu với cậu ta, "Thân thể cô ấy không thoải mái lắm."

Bác sĩ nam hiểu rõ, giữ cửa mở lớn cho bọn họ vào.

Vào mùi thuốc sát trùng dường như càng đậm hơn, còn loáng thoáng mang theo chút mùi máu tươi, nhìn thấy Diệp Già Lam nhíu mày, bác sĩ nam mở miệng giải thích: "Bác sĩ Đường mới từ phòng giải phẫu ra không bao lâu…… sáng nay không phải gần đây có xảy tai nạn xe cộ sao."

Diệp Già Lam gật đầu.

"Từ hơn 6 giờ đến hơn 10 giờ," bác sĩ nam là đồng nghiệp với cô mấy năm, tuy rằng không cùng một phòng, nhưng số lần gặp mặt lại không ít, chuyện hài thô tục há mồm liền tới luôn, "Làm tình cũng không làm được lâu thế."

Diệp Già Lam: "……"

Cô rút tay ra khỏi tay Vân Hoan, ý bảo cô nàng tự đi qua.

Hiện tại bác sĩ nam đang che trước mặt cô, ngay cô nói cô cũng không dám, gấp không chờ nổi muốn chuồn đi trước khi bị Đường Ngộ phát hiện.

Kết quả vừa muốn xoay người, cô đã nghe thấy một giọng nữ so với Vân Hoan còn nũng nịu hơn vang lên: "Bác sĩ Đường, người ta buổi tối ngủ không ngon, hôm nay hình như còn có chút sốt, không tin anh sờ sờ xem……"

Làm ra vẻ.

Bác sĩ nam nghẹn cười vài giây, xuy một tiếng trở về làm việc.

Khoa bọn họ không khoa tâm thần, công việc lớn lớn bé bé, một người lại thêm một người.

Một phút đồng hồ cũng không thể chậm trễ.

Cậu ta này vừa đi, Diệp Già Lam lập tức bị bại lộ.

Cô ngừng thở, lặng lẽ nhìn sang bên kia.

Đường Ngộ an vị ngồi sau bàn làm việc đối diện cô, anh cúi đầu, mắt đeo kính, đang xem phim chụp CT của người bệnh.

Anh cầm bút viết cái gì đó, "Cảm mạo đi nội khoa hô hấp, giấc ngủ không ngon thì đi nội khoa thần kinh."

Người phụ nữ ngồi đối diện không chịu đi.

Đường Ngộ cũng không ngẩng đầu lên, "Người tiếp theo."

Vân Hoan chính là người tiếp theo.

Cô nàng vội vàng nhỏ giọng cầu cứu Diệp Già Lam, "Bác sĩ Diệp, khoa giải phẫu thần kinh thì khám bệnh gì a?"

Lỡ như cô nàng nói sai, chẳng phải cũng sẽ có kết cục giống người phụ nữ kia sao?

Vân Hoan sợ tới mức run lên một cái, mới vừa kéo kéo tay áo Diệp Già Lam, lại nghe cô cũng nhỏ giọng nói một câu: "Động kinh."

Những cái khác như là u não mà đặt trên người Vân Hoan thì không thích hợp lắm.

Vân Hoan: "……"

Cô nàng cảm thấy động kinh cũng không phải quá thích hợp đâu.

Vừa muốn tay làm hàm nhai, tra Baidu một chút, người phụ nữ kia đã nhẹ nhàng "Ai" một tiếng, "Bác sĩ, anh có bạn gái chưa?"

Mắt cô ta nhìn thoáng qua tay trái đang đè lên phim chụp của Đường Ngộ.

Ngón tay sạch sẽ thon dài, không đeo nhẫn.

Vậy cô ta coi như là không có.

Người phụ nữ hơi cúi người, rất có dáng vẻ nữ tính hất hất tóc, "Không đúng, bác sĩ thích kiểu phụ nữ thế nào?"

Diệp Già Lam nhíu mày.

Mùi hương trong văn phòng đã hoàn toàn bị mùi nước hoa của người phik nữ kia xâm chiếm, cô vừa muốn xoay người ra ngoài hít thở không khí, đã bị người nọ ở phía gọi lại: "Diệp Già Lam."

Anh gọi là Diệp Già Lam.

Không phải bác sĩ Diệp

Bước chân của Diệp Già Lam dừng lại.

Ánh mắt của tất cả mọi người trong văn phòng đều dừng trên người cô.

Đường Ngộ rốt cuộc cũng nâng mắt, anh nhìn chằm chằm cằn cổ lộ ra một nửa của cô, gằn từng chữ một, "Em nói cho cô ta biết tôi thích kiểu phụ nữ thế nào đi."

Bạn đang đọc truyện *Chín Chương Thành Thơ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Là họ Đường

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Diệp Già Lam không quay đầu lại, mắt cô vẫn nhìn về phía trước, ánh mắt vừa vặn dừng trên cửa văn phòng.

Ánh mắt mấy người đều tập trung trên người cô, phía sau cô lại có một ánh mắt cực nóng.

Diệp Già Lam càng ngày càng không hiểu được ý Đường Ngộ

Trước kia anh thích kiểu con gái gì cô còn có thể miễn cưỡng đáp được, chứ đến hiện tại…… cô chỉ nghĩ tới người phụ nữ gặp ở quán trà ngày hôm đó.

Dịu dàng hiền lành, mỗi cử chỉ mỗi nụ cười đều là phong tình.

Không phải do cô nghĩ nhiều.

Thật sự là không khí lúc đó thật sự quá ấm áp, ai liếc mắt một cái xem qua đi đều sẽ cảm thấy giống người một nhà.

Diệp Già Lam nhẹ nhàng nuốt xuống.

Vân Hoan bên cạnh dẫn đầu không kìm nén nổi, kéo tay áo cô hỏi: "Bác sĩ Diệp, sao chị không nói lời nào?"

Ý thúc giục của cô nàng cực kì rõ ràng.

Diệp Già Lam nhíu mày, "Chị cũng không biết."

Lời này không lớn không nhỏ, giọng điệu cũng không nóng không lạnh.

Nữ bệnh nhân vừa rồi nhẹ nhàng xuy một tiếng, "Bác sĩ Đường, cô ấy nói cô ấy không biết kìa……"

Cô ta vừa nói vừa hất hất tóc, mùi nước hoa trên người lại theo động tác này tản ra không ít, người phụ nữ hồn nhiên không phát hiện ra, một tay chống lên bàn làm việc nhìn về phía Đường Ngộ, "Bác sĩ Đường, ba mẹ người ta mua cho người ta hai căn hộ, nếu anh với người ta bên nhau, người ta chuyển hết hai căn hộ này về tên anh được không?"

Diệp Già Lam: "……"

Đây là muốn bao dưỡng Đường Ngộ đó sao?

Ý nghĩ này mới vừa thành hình, Vân Hoan đã hừ một tiếng, "Mới có hai căn mà giả bộ người giàu có cái gì!"

Cô nàng cũng không đợi Diệp Già Lam mở miệng, ánh mắt cực kì khinh miệt liếc nhìn người phụ nữ kia một cái, sau đó lấy từ trong túi xách ra mấy cái thẻ ngân hàng, ném một cái đè nặng lên cái bàn gần cạnh người phụ nữ kia.

Người phụ nữ kia bị hành động bất thình lình của cô nàng dọa sợ, sắc mặt trắng nhợt, tay không tự giác rụt rụt về.

Vân Hoan nắn vuốt làn váy, tầm mắt thoáng nhìn về phía bạch mã vương tử của mình, giọng điệu nhất thời lại mềm xuống, "Tiểu ca ca, anh ở bên em đi, nhà em còn có tiền hơn nhà ả ta."

Cô nàng đẩy đẩy thẻ ngân hàng đến trước mắt anh, "Tiền đều đưa anh giữ!"

Diệp Già Lam cảm thấy sau khi Vân Hoan khỏi hẳn thì có thể tiến công giới giải trí rồi.

Lật mặt như lật bánh tráng, mấu chốt là trong nhà còn có tiền, hoàn toàn có thể đưa cô nàng lên.

Cô quay đầu lại nhìn, hai phụ nữ kia đã hoàn toàn che mất dáng người của Đường Ngộ, không thấy rõ vẻ mặt hiện tại của anh thế nào.

(Ờ, chắc anh vui lắm)

Nhưng còn hai người phụ nữ kia, ánh mắt như lang tựa hổ, cơ hồ ngay giây tiếp theo thôi sẽ đánh nhau ngay trong văn phòng mất.

Ngón tay Đường Ngộ gõ gõ lên phim chụp, bút bị anh ném qua một bên, anh khẽ nâng mắt, "Nói xong rồi?"

Hai người liếc nhau, không ai lên tiếng.

"Có hai căn hộ thì đã muốn bao dưỡng tôi?"

Ánh mắt anh lạnh xuống, đến giọng nói cũng lộ ra vẻ lạnh lùng khiến người ta không dám đến gần: "Nằm mơ!"

Hai người kia càng không dám nói.

Diệp Già Lam nghe anh nói như vậy, khí tức ở ngực lại thuận lợi trôi xuống.

Cô thích nhất chính là điểm này ở Đường Ngộ.

Lúc từ chối người khác chưa bao giờ lưu lại cho ai nửa đường sống cả.

Tuy rằng hiện tại anh có thể là vì một người phụ nữ khác mà từ chối.

Đường gia có tiền, Diệp Già Lam sớm đã biết.

Về cha của Đường Ngộ, sau khi cô tới Bắc thành học y, cũng từng gặp qua một lần.

Chỉ gặp một lần như thế.

Sau đó không bao lâu, hai người liền chia tay.

Bắc thành dù sao cũng là một thành phố lớn, dân số ngàn vạn, cùng sống ở Bắc thành, cô và cha Đường Ngộ cũng chưa từng chạm mặt lần nữa.

Diệp Già Lam khe khẽ thở dài, lúc quay mắt lại, thoáng nhìn một bác sĩ nam khác bê một chồng bệnh án thiệt là dày, "Nhà bác sĩ Đường của chúng tôi rất có tiền…… Không bằng các cô suy xét đến tôi một chút, tôi chỉ cần một căn phòng là đủ rồi……"

Cô không tiếp tục nghe nữa, nhấc chân đi ra ngoài.

Nửa phút sau, Diệp Già Lam trở lại phòng mình.

Cửa văn phòng vừa đóng, cô lần tức hít vào không khí tươi mát, thấy vẫn chưa đủ, sau khi hít mấy hơi, cô lại lấy nước súc miệng mấy lần.

Hứa Luyến trợn mắt há mồm: "Loan Loan, cậu…… Cậu bị người bệnh cưỡng hôn đó à?"

Qua một hồi như thế, mùi nước hoa trong khoang mũi cuối cùng cũng nhạt dần.

Diệp Già Lam đặt mông ngồi xuống, thoải mái hít một hơi, "Không có."

Hứa Luyến nhìn chằm chằm môi cô.

Sắc môi thật nhạt, bờ môi căng mọng.

Nhìn dáng vẻ thật sự không giống bị người ta cưỡng hôn.

Hứa Luyến cũng liền không tiếp tục đề tài này nữa, "Đi nhà ăn ăn cơm khônh?"

Diệp Già Lam nhìn đồng hồ, vừa lúc tới giờ ăn, cô đứng dậy, "Đi."

-

Thức ăn của bệnh viện Hoa Khê Bắc thành vốn có tiếng rất ngon.

Diệp Già Lam còn nhớ rõ năm 4 đại học có làm thực tập mấy tháng ở một bệnh viện tư khác, bệnh viện tư kia kinh phí không đủ, món khoai tây hầm thịt bò, tỉ lệ khoai tây và thịt bò chắc tầm một ngàn so một, món canh cà chua trứng, tất cả đều là hành với cà chua.

Cô thực tập có mấy tháng, từ hơn 90 cân đã xuống còn hơn 80 cân chút xíu.

(1 cân TQ = 1/2 kg)

Dư Thu Hoa nhìn đau lòng không chịu được, tận tình khuyên bảo cô nửa ngày, nói thế nào cũng không cho cô ở lại bệnh viện tư kia nữa.

Khuyên cũng như không khuyên.

Diệp Già Lam vốn dĩ cũng không muốn ở lại cái bệnh viện tư kia.

Từ lúc bắt đầu cô đã muốn tới Hoa Khê rồi.

Lúc Tô Cẩm Kha mới vừa biết, đã từng không ngừng hỏi cô vì sao lại không thể không vào Hoa Khê.

Bệnh viện Hoa Khê quả thật là tốt, nhưng khoa tâm thần tốt hơn ở Bắc thành cũng còn mấy bệnh viện, cô hoàn toàn có năng lực vào bệnh viện tốt hơn.

Lúc ấy Diệp Già Lam chỉ cười cười: "Đồ ăn ở nhà ăn rất ngon."

Là thật hay giả chỉ có mình cô biết.

Kỳ thật không phải bởi vì nhà ăn Hoa Khê ngon hay không ngon.

Cô là vì Đường Ngộ.

Hoa Khê là bệnh viện có khoa giải phẫu thần kinh mạnh nhất trong nước, lúc ấy Diệp Già Lam đi phỏng vấn, lúc chờ đều nghĩ, nếu có một ngày Đường Ngộ về nước, khẳng định Hoa Khê sẽ là lựa chọn số 1 của anh.

(Anh vì chị, chị lại vì anh. Hai người bớt rắc cẩu lương đê!)

Vì thế cách mấy năm, anh thật sự tới Hoa Khê rồi.

Diệp Già Lam cảm thấy tâm lý bản thân không được bình thường lắm.

Lúc Đường Ngộ ở nước ngoài cô cứ nghĩ sẽ có một ngày gặp mặt; Đường Ngộ đã trở lại đứng ngay trước mặt cô, cô lại từng phút từng giây đều muốn tránh anh.

Muốn tới gần, nhưng lại phải rời xa.

Đặc biệt là sau lần ở trà lâu nhìn thấy dáng vẻ 3 người hài hòa kia.

Lúc ấy Diệp Già Lam nghĩ, lần này cô thật sự không còn lí do tiến gần thêm một bước nữa rồi.

Cũng khá tốt, chặt đứt ý niệm của cô.

Cơm trưa ở nhà ăn bệnh viện rất phong phú, hơn nữa không hạn chế số lượng.

Diệp Già Lam lại thấy vô vị.

Cô ăn một miếng cơm và đồ ăn, nhai kỹ nuốt chậm, tổng cộng có khả năng còn không đến mười miếng cơm, lại ăn ước chừng mất mười lăm phút.

Có nàng như thế, Hứa Luyến ngồi đối diện đã ăn gấp 3 lần đồ ăn của cô rồi.

Cuối cùng hai người cùng đi rửa sạch bộ đồ ăn, Hứa Luyến vì ăn quá no, vừa nói chuyện với còn vừa ợ một cái: "Ăn ít như vậy no rồi sao?"

Diệp Già Lam "Ừm" đáp.

Bên cạnh có hai cô y ta rửa bộ đồ ăn, tiếng nước ào ào vang lên, hai người sợ đối phương nghe không rõ, cố tình nâng giọng nói chuyện.

"Giữa trưa bác sĩ Đường không tới ăn cơm sao a?"

"Đúng vậy, cả buổi sáng anh ấy cũng không có thời gian ăn cơm nữa?"

"Vừa rồi tớ có đi văn phòng tặng đồ, thấy mắt anh ấy có chút hồng."

"Vô nghĩa, cả buổi sáng cậu phải trong phòng phẫu thuật nửa ngày, mắt có thể không hồng sao?"

"Oa, thật muốn hôn lên mắt anh ấy!."

"…… cậu là biến thái sao?"

Hai người ồn ào nhốn nháo dần đi xa.

Tay Diệp Già Lam rửa bộ đồ ăn cứng lại trong giây lát.

Hứa Luyến phát hiện cô có chút không thích hợp, "Làm sao vậy?"

Diệp Già Lam cúi đầu đóng vòi nước lại, "Không có việc gì, tớ đi toilet, cậu về trước đi."

"…… Ừm."

Diệp Già Lam không đi toilet, cô đi vài vòng trong hoa viên nhỏ dưới lầu một.

Hơn 12 giờ trưa, ánh nắng rất mạnh, Diệp Già Lam ngồi trên xích đu đón ánh mặt trời chói chang, cô ngửa đầu nhìn không trung, sau đó tầm mắt chuyển qua phía mặt trời.

Chỉ một giây, mắt cô đã bị ánh mặt trời chiếu phải nhanh chóng nhắm lại.

Tiếp theo nháy mắt, tiếng chuông di động vang lên.

Cô không xem tên, trực tiếp nghe máy luôn, "Alo, Xin chào."

"Bác sĩ Diệp."

Mắt Diệp Già Lam lập tức mở ra.

Cô không lên tiếng.

"Em không biết tôi thích kiểu phụ nữ gì sao?"

"……"

Diệp Già Lam xiết chặt tay, móng tay đâm vào lòng bàn tay, lập tức lập cúp điện thoại.

Đường Ngộ đứng bên cửa sổ văn phòng lầu bốn, cúi đầu là có thể nhìn thấy thân ảnh nho nhỏ kia.

Khoảng cách quá xa, anh nhìn không thấy vẻ mặt cô.

Đường Ngộ nhìn chằm chằm vào dáng người kia vài giây, sau đó lại nói với cái di động đã sớm bị cúp: "Giống như em vậy đó."

Đáng tiếc cô không nghe thấy.

Lúc thu di động lại, Đường Ngộ hơi hơi nhíu mi.

Đau dạ dày.

Lăn qua lộn lại, đau quặn mấy giây.

(Mó, đọc tới đây lại xót anh. Thôi thì xin má Câm cứ phát cẩu lương tiếp. Cẩu lương em còn ăn được chứ muối mặn thì em chịu thôi má ơi!)

-

Tô Cẩm Kha gần nhất có nhận mấy buổi trị liệu tâm lý.

Mỗi ngày cô nàng đều bận đến đầu óc choáng váng, đến cả đời sống tình cảm của Diệp Già Lam cũng chả hỏi đến, càng đừng nói đi làm sáng tỏ với Đường Ngộ.

Chuyện sau khi Đường Ngộ đưa Diệp Già Lam về, Tô Cẩm Kha đã sớm ném qua sau đầu mất rồi.

Lúc nhớ ra thì đã là thứ bảy.

Tô Cẩm Kha nhắn tin cho Diệp Già Lam:【 Loan Loan, tối có thời gian không? 】

Diệp Già Lam đang tập yoga.

Eo mới vừa gập lại, cô lại thấy được hàng chữ, một tay chống đỡ, sau đó một tay khác rep cô nàng:【 hôm nay không được, tớ phải đến nhà chủ nhiệm Ngô ăn cơm tối. 】

Tô Cẩm Kha thở dài, lui hẹn:【 Mai thì sao? 】

【OK. 】

Là thật sự OK.

Ngày mai cũng là ngày nghỉ của Diệp Già Lam.

Sau khi tập xong yoga, cả người Diệp Già Lam đều ra mồ hôi.

Trước khi đến nhà chủ nhiệm Ngô, cô vào phòng tắm, tắm rửa trước.

Đến 5 giờ rưỡi, Diệp Già Lam đánh xe tới tiểu khu nhà chủ nhiệm Ngô.

Tiểu khu cũng ở gần bệnh viện, là một khu biệt thự xa hoa.

Vì đã tới nhà chủ nhiệm Ngô mấy lần nên Diệp Già Lam cũng là ngựa quen đường cũ.

Từ cửa đến nhà, phải đi bộ năm phút.

Lúc Diệp Già Lam vào cửa tiểu khu có xem thời gian, di động mới vừa thả lại vào trong túi, đi không được mấy bước, vừa ngẩng đầu, cô đã thấy một cô bé đứng ở bậc thang phía trước, trong tay còn dắt một con Collie lông ngắn màu xám trắng

Cô có chút sợ loại chó lớn như thế này, dù Bách Khoa Baidu có nói loại chó này trời sinh tính ôn hòa.

Diệp Già Lam vẫn không nhìn nhiều, ngay cả cô bé kia, cô cũng chỉ liếc nhẹ một cái.

Định bước nhanh qua một người một chó kia.

Lúc vừa ngang qua bên cạnh cô bé, áo đột nhiên bị túm chặt.

Diệp Già Lam hoảng sợ.

Cô tưởng bị con Collie kia cắn.

Kết quả vừa quay đầu lại, cô bé con đối diện nhìn hít hít cái mũi, một đôi mắt to ngập nước đong đầy nước mắt, mới vừa nháy mắt đã khóc luôn rồi: "Chị ơi, em không tìm thấy nhà ở đâu……"

Diệp Già Lam ngẩn ra.

Đôi mắt này, trước đó không lâu cô mới thấy qua.

Là cô bé con ngày đó ghé lên vai Đường Ngộ làm nũng.

Khóe môi Diệp Già Lam cứng đờ, "Em…… Người nhà em đâu?"

"Hôm nay bố mẹ em đều không ở nhà, em với anh trai……"

Còn chưa nói xong, phía sau đã có giọng nam vang lên, giọng rất nhạt, mang theo vài phần sủng nịnh không dễ phát hiện: "Đường Yên Ninh."

Lông mi Diệp Già Lam hơi rũ.

Quả nhiên.

Là họ Đường.

_____

Editor: Quà Trung thu theo yêu cầu. Mải đi chơi quá mọi người thông cảm nha! Moa moa!

Đây là con Collie lông ngắn

À, tiện thể tâm sự xíu. Má Câm lại ra truyện mới rồi mấy thím ạ. Lần này má đổi vị, không phải hiện đại sủng nữa, mà là "xuyên qua", tên là "Ngược văn nữ chủ cần phải chết" (tạm dịch) mới có 5 chương cũng được lắm. Có gì ai qua Tấn Giang ủng hộ thì ủng hộ nha!

(Phải sửa lại sợ hiểu lầm thì mệt) ý ai muốn ủng hộ má ấy thì qua trang Tấn Giang tự đọc nha

Bạn đang đọc truyện *Chín Chương Thành Thơ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Chỉ ngủ cùng em

Một tiếng "Đường Yên Ninh" này giống như đã chứng thực suy nghĩ trong lòng Diệp Già Lam.

Cảm tính luôn nhanh hơn lí tính một bước, tay cô theo bản năng nắm chặt lại.

Đường An Ninh vẫn lôi kéo vạt áo cô không buông tay, tay cô bé con chỉ bằng nửa bàn tay cô, nhìn mập mạp lại mềm mại.

Khóe môi Diệp Già Lam giật giật, vừa định rút vạt áo trong tay cô bé ra, lại thấy con Collie kia thè lưỡi về phía cô.

Giống như chỉ cần cô động một chút thôi là sẽ lập tức xông lên cắn vậy.

Động tác của Diệp Già Lam lập tức cứng lại, động một chút cũng không dám động.

Người đàn ông phía sau đã đến gần.

Có mùi thuốc lá từ phía sau cô bay đến, ùa vào xoang mũi, Diệp Già Lam không quen, giơ tay che mũi lại.

Điếu thuốc trên Đường Ngộ chả đến vài giây, khóe môi anh hơi nâng, giơ tay lấy điếu thuốc xuống, ánh lửa thuốc tắt ngòm trong khe thùng rác kế bên.

Đường Yên Ninh lập tức nhào tới, ôm chặt đùi anh, "Ô ô" hai tiếng, làm nũng nói: "Vừa rồi em không tìm thấy đường……"

Có thể nhìn ra được, cô bé con này rất dính Đường Ngộ.

Diệp Già Lam không quay đầu nhìn hai người kia "thân mật".

Tâm tư cô chủ yếu đều đặt hết lên con Collie kia, loại chó Collie này, đứng lên có khi còn cao hơn cả cô đó, hoàn toàn có thể dễ dàng "knock out" cô luôn.

Chính yếu là, sau khi Đường Yên Ninh chạy qua bên kia lại ném chú chó này xuống đất.

Hiện tại chỉ còn mỗi nó đối diện với Diệp Già Lam chảy nước miếng.

Cũng không biết là vì thời tiết nóng, hay là coi cô thành cơm trưa mà thèm nhỏ dãi nữa không biết.

Cô đoán cả hai đều có.

Da đầu Diệp Già Lam tê dại, định thử dịch ra sau nửa bước.

Mới dịch nửa bước, con Collie kia đã nóng lòng nâng nâng chân trước.

Diệp Già Lam nháy mắt như bị điểm huyệt khựng ở đó.

Sau khi giằng co nửa phút, cô mới quay qua nhìn cô bé con kia xin giúp đỡ, con Collie đã nhào lên chân cô mất rồi.

Nó dùng sức cực nhẹ, cọ cọ cẳng chân lộ ra dưới vạt váy của Diệp Già Lam.

Mọi việc thoạt nhìn rất hữu hảo, nửa điểm công kích tính cũng không có, nhưng Diệp Già Lam vẫn sợ đến nhũn cả chân.

Lần này không phải là cô không dám động nữa, mà là hoàn toàn không có sức để động.

Diệp Già Lam thậm chí còn cảm thấy bản thân sắp ngã vật ra đến nơi, may mà Đường Yên Ninh phát hiện đúng lúc, giơ tay lên vỗ đầu con Collie: "Kem, mau thả chị gái ra!"

Kem vẫn liếm lưỡi.

Đường Yên Ninh thấy nó không nghe lời, bẹp miệng nhìn Đường Ngộ.

Trong miệng Đường Ngộ vẫn còn vị thuốc lá chưa tản ra, anh chỉ nhìn thoáng qua Kem, sau đó chuyển mắt, dừng trên mắt cá chân mảnh khảnh của người con gái, tay anh lại sờ lấy hộp thuốc, "Nghe lời, buông ra."

Chuyên bắt nạt kẻ yếu, Kem lúc này mới cọ người khỏi chân Diệp Già Lam.

Nó thoạt nhìn ủy khuất cực kì, đến cả lưỡi cũng không hé ra nữa.

Diệp Già Lam không có cách nào đồng tình với nó nổi.

Vì câu "Nghe lời" Đường Ngộ vừa nói kia, trước kia thường xuyên dùng để nói với cô.

Thể chất của Diệp Già Lam không tính là kém, nhưng cơ bản cứ vừa đến mùa đông đều sẽ bị cảm mạo, cái cô không chịu được nhất chính là đắng.

Đơn thuần là khẩu vị sẽ đắng.

Thế mà thuốc thì lại không có vỏ bọc đường, mỗi lần cô không muốn uống thuốc, Đường Ngộ sẽ nói hai chữ này với cô.

Giọng anh dễ nghe, mềm nhũn, so vỏ bọc đường còn ngọt hơn nhiều.

Diệp Già Lam không đếm nổi đã được anh dỗ thế bao nhiêu lần.

Đường Ngộ học đại học ở nước ngoài, lúc mà không ở trong nước, anh sẽ gọi điện thoại dỗ cô uống thuốc.

Mặc kệ chỗ anh là buổi sáng hay nửa đêm, mỗi lần đều chờ Diệp Già Lam uống thuốc rồi ngủ say mới cắt điện thoại.

Khi đó Diệp Già Lam đã nghĩ, trừ cô ra, chắc hẳn sẽ không có ai có thể nhìn thấy một Đường Ngộ dịu dàng như thế.

Hiện tại mà nói, có người từng thấy hay chưa thì cô không chắc.

Nhưng khẳng định có chú cún thấy được rồi.

Ngữ khí Đường Ngộ vừa nói với Kem, giống y đúc giọng anh lúc nói với cô trước kia.

Diệp Già Lam cảm thấy hiện tại mình còn không bằng một chú cún.

Trong lòng cô trống rỗng, thu hồi tầm mắt, không hề nhìn một lớn một nhỏ một cún bọn họ một cái nào, thừa dịp Kem thành thành thật thật không tiến lên, mới vừa nhấc chân phải đi, giọng nói non nớt của Đường Yên Ninh đã nhắc nhở cô: "Chị ơi…… Dây giày của chị bị tuột rồi."

Diệp Già Lam cúi đầu.

Hẳn là vừa rồi lúc Kem bò lên cọ tuột, dây giày trái của cô quả nhiên bị tuột ra.

Hôm nay cô mặc váy tuy không tính là ngắn, nhưng mà cũng chỉ dài đến gần đầu gối thôi, nếu ngồi xổm xuống, tám chín phần mười là lộ mất.

Diệp Già Lam liếc nhìn Đường Yên Ninh.

Cô nhìn đối mắt tương tự với ánh mắt người nào đó, bên tai nóng lên.

Vừa định nhìn xem xung quanh có chỗ nào tiện cho cô buộc dây giày không, thì người nó đã bước lên nửa bước, trên người anh vẫn còn lưu lại mùi thuốc nhàn nhạt, trộn cùng với mùi kem cạo râu, thanh đạm lạnh lẽo, không khó ngửi chút nào.

Giây tiếp theo, Diệp Già Lam còn chưa kịp phản ứng lại, Đường Ngộ đã nửa ngồi xổm xuống, buộc đơn giản lại dây giày bị tuột ra của cô.

Động tác của anh liền mạch lưu loát, chỉ vài giây, anh đứng dậy, giơ tay chạm chạm đầu Kem, "Đi rồi."

Diệp Già Lam vẫn cúi đầu.

Nhìn thấy tay trái Đường Ngộ đang sờ đầu Kem, ngón tay xinh đẹp, trên ngón áp út có một chiếc nhẫn bạc.

Không phải cái cô từng tặng.

Ánh mắt Diệp Già Lam nhẹ nhàng lóe lên, hốc mắt chớp mắt hơi nóng, lại dùng sức nháy mắt, đáy mắt ướt át cứ thế bị cô đẩy xuống.

Cô hít một hơi thật sâu, mãi đến khi người nọ đi cách xa mấy mét, cô mới nhấc chân đi đến nhà chủ nhiệm Ngô.

Bởi vì là một tiểu khu xa hoa, nên cây cối ở đây cũng tươi tốt hơn nhiều so với những tiểu khu bình thường.

Tuy đã sắp hoàng hôn, nhưng mặt trời vẫn rất gay gắt.

Diệp Già Lam luôn đi dưới bóng cây.

Đi thêm mấy chục mét cô mới phát hiện, hướng cô và Đường Ngộ đi là giống nhau.

Cô nhìn một lớn một nhỏ dưới ánh mặt trời kia, đúng lúc Đường Yên Ninh quay đầu lại, cô bé con nghịch ngợm đầu tiên làm một cái mặt quỷ với cô, sau lại ném qua một nụ hôn gió.

Khóe môi Diệp Già Lam cong cong.

Đối phương là một cô bé con đáng yêu, cô theo bản năng cũng đáp lại một nụ hôn gió, kết quả tay mới vừa dán dấu môi đưa ra, Đường Ngộ đang nắm tay Đường Yên Ninh chợt quay lại.

Diệp Già Lam: "……"

Cô vội vàng lại đưa mắt lên nhìn trời.

Bên này Đường Yên Ninh nhảy nhót, không chịu đi đường cẩn thận, "Anh ơi, có phải anh thích chị gái kia không a?"

"Cái gì?"

“Em ở nhà anh từng thấy anh chị ấy.”

Bằng không cô bé cũng không đi lên nắm áo một người xa lạ.

Đường Yên Ninh bẻ bẻ ngón tay ngắn ngủn chỉ, “Vừa rồi anh còn buộc dây giày cho chị ấy nữa.”

“Ba em chỉ cho buộc dây giày cho mẹ em thôi á.”

Đường Yên Ninh: “Nhưng hình như chị ấy không thích anh.”

“……”

“Anh à, anh thật đáng thương a.”

“……”

-

Từ cửa tiểu khu đến nhà chủ nhiệm Ngô, đại khái phải đi thêm 500m.

Diệp Già Lam cả một đường cũng không dám nhìn loạn khắp nơi.

Lúc đến cửa nhà chủ nhiệm Ngô, cô mới nâng mắt lên, bóng dáng Đường Ngộ và Đường Yên Ninh đã chẳng thấy đâu.

Biệt thự nhà chủ nhiệm Ngô có một cái sân nhỏ, bên trong trồng không ít loại hoa cỏ, thời gian hoa nở vẫn chưa qua, lúc này trong sân tràn đầy mùi thơm. gia biệt thự mang theo cái tiểu viện tử,

Cửa sân mở ra, sau khi Diệp Già Lam đi vào mới gõ gõ cửa nhà.

Qua ba tiếng, cửa nhanh chóng được mở ra.

Bên trong có một người một cẩu đang đứng, không hẹn mà cùng chớp mắt: “Chị ơi, chị tới tìm em đi chơi sao?”

Diệp Già Lam xác nhận mình không đi nhầm.

Cô sửng sốt vài giây, vừa muốn xác nhận lại một lần nữa, chủ nhiệm Ngô trong phòng khách đã hô: “Tiểu Diệp tới đó hả? Nhóc con Ninh Ninh này còn đứng ở cửa làm gì đó a?”

Diệp Già Lam: “……”

Còn không bằng cô đi nhầm chỗ cho rồi.

Cứ như vậy, không phải chính là, cô và Đường Ngộ phải ăn tối với nhau sao?

Tuy rằng không chỉ có hai người bọn họ.

Đường Yên Ninh nghe lời lui về, cô bé còn thuận tiện kéo theo Kem, “Chị, chị vào đi, Kem không cắn người đâu.”

Diệp Già Lam gật gật đầu, tận lực nở ra một nụ cười dịu dàng hiền lành.

Đường Yên Ninh: “Nó là đực, nên thích chạy tới trước mặt con gái ấy mà.”

“……”

Diệp Già Lam đổi dép ở ngoài cửa, sau đó đi vào.

Phòng khách rộng mở, có tiếng dương cầm.

Chủ nhiệm Ngô đứng ở trước mặt, mang kính viễn thị lật xem bản nhạc: “Tiểu Đường a, cái này đàn làm sao?”

Ông đang học dương cầm với Đường Ngộ.

Diệp Già Lam đối với nhạc lý cũng không hiểu lắm, trước kia nghe Đường Ngộ đánh đàn, ánh mắt cũng chỉ là nhìn theo ngón tay anh lưu loát di chuyển trên phím đàn mà thôi.

Hết một khúc, đánh giá của Diệp Già Lam cũng chỉ có mấy chữ: Dễ nghe, quá dễ nghe.

Tuy rằng nghe không ra cái gì, nhưng cô lại rất thích dáng vẻ Đường Ngộ lúc đàn dương cầm.

Anh ăn mặc áo sơ mi trắng ngồi trước dương cầm, dáng ngồi thẳng tắp ưu nhã.

Chỉ nhìn bóng dáng thôi đã biết người này trời sinh tự phụ.

Diệp Già Lam mấy năm rồi chưa thấy lại dạng vẻ này của anh, thất thần, không khỏi nhìn thêm mấy lần.

Trên đùi cô đột nhiên bị Kem cọ dọa mới hoàn hồn.

Kem tội nghiệp ngửa đầu nhìn, hai chỉ chân trước quy quy củ củ quỳ rạp trên mặt đất, không dám vượt Lôi Trì nửa bước.

Đường Yên Ninh kéo ghế ngồi bên cạnh, trong tiếng dương cầm, nhỏ giọng hỏi cô: "Chị ơi, anh em có rất đẹp đúng không?"

Diệp Già Lam không nghe rõ.

Cô ngồi xổm xuống dịch tại qua, "Cái gì?"

Đường Yên Ninh giơ tay chụm lại: "Có phải anh ấy rất đẹp đúng không?"

Diệp Già Lam gật đầu.

Đây là sự thật không thể phủ nhận.

Đường Yên Ninh cười tủm tỉm, "Vậy chị có thích anh ấy không?"

Bọn trẻ con thời nay đều là một đám quỷ tinh quái, Diệp Già Lam chớp mắt, không trả lời vấn đề này, đứng dậy nói với con bé một câu: "Chị vào phòng bếp hỗ trợ đã."

Kỳ thật dựa theo tuổi của cô, Đường Yên Ninh kêu cô là dì cũng không sai.

Nhưng nếu con bé đã tự nguyện gọi thế, Diệp Già Lam cũng cứ thuận theo thế thôi.

Rốt cuộc cái từ "chị" này, so với "dì" cũng tốt hơn nhiều.

Diệp Già Lam không ở phòng khách lâu, thật sự vào phòng bếp giúp chủ nhiệm Tiểu chuẩn bị cơm tối.

Hôm nay có khách tới, trong nhà chủ nhiệm Ngô chuẩn bị không ít đồ ăn.

Diệp Già Lam phụ trách rửa rau.

Mới vừa đưa cà chua vào vòi nước rửa, chủ nhiệm Tiểu Ngô đã nhìn qua, "Tiểu Diệp a, con thấy Tiểu Đường thế nào?"

Quả cà chua trong tay Diệp Già Lam rơi vào trong bồn.

Cô vội vàng lại nhặt lên, "…… Khá tốt."

"Con có thích loại này không?"

Diệp Già Lam dùng sức xoa cà chua, "Chủ nhiệm Ngộ…… Người ta con cũng đã có rồi, hỏi thế này không tốt lắm đâu?"

"Con gì cơ?"

Thấy cà chua trong tay cô sắp bị niết bẹt, chủ nhiệm Ngô vội vàng duỗi tay đoạt lại, "Ai nói thằng nhóc đó có con?"

"Bên ngoài không phải sao?"

Chủ nhiệm Ngô quả thực là dở khóc dở cười, "Không phải a, đó là em nó đó, hôm nay nó chỉ trông một ngày thôi."

Dương cầm sư ngoài phòng khách càng ngày càng không ổn.

Nghe mà cay cả tai.

Chủ nhiệm Tiểu Ngô một phen quăng bối rửa bát, "Ông già kia lại làm loạn cái quỷ gì không biết!"

Bà thật sự nghe không nổi nữa, lau khô tay đi ra khỏi phòng bếp.

Giọng bà cực lớn, sau khi ra cửa la lên mà bên trong vẫn có thể nghe được rõ ràng: "Lão Ngô, ông có thể học Tiểu Đường một cách cẩn thận không hả?"

Chuyện này là chuyện hằng ngày của vợ chồng.

Tuy rằng ầm ĩ, nhưng lại có hơi thở chung sống ấm áp.

Diệp Già Lam cười một cái, cũng không biết là bị không khí lây nhiễm, hay đơn thuần vì câu giải thích cho Đường Ngộ vừa rồi của chủ nhiệm Ngô.

Cô vớt đậu que ra tiếp tục rửa.

Diệp Già Lam không nóng nảy, rửa từng cây từng cây một, lúc rửa đến cái thứ ba, cô nghe thấy tiếng cửa phòng bếp đóng lại.

Cô chỉ nghĩ là chủ nhiệm Tiểu Ngô không chịu nổi ma âm độc hại bên ngoài, đóng cửa lại cho thanh tịnh, nên cũng không quay đầu hỏi một câu: "Chủ nhiệm Ngô……"

Mới vừa nói xong, một bàn tay duỗi qua, tiến tới dưới vòi nước, sau đó cầm đậu que lên, cùng cô không nhanh không chậm rửa sạch lên.

Đó là tay đàn ông.

Diệp Già Lam ngậm miệng lại, dịch sang bên cạnh nửa bước, không nói.

Cổ tay áo Đường Ngộ xắn nửa nửa đoạn, anh nghiêng đầu liếc nhìn cô một cái: "Vừa rồi người em nói cũng đã có con rồi…… Là tôi sao?"

Diệp Già Lam sửng sốt một giây, sau đó cúi đầu như không có việc gì tiếp tục rửa rau: "Ừm."

Cô cũng không nghĩ ra ai khác cả.

Đường Ngộ ném cây đậu que đã rửa sạch vào trong bồn, Diệp Già Lam vừa muốn xoay người cách xa anh thêm một chút, anh đã nắm cổ tay cô kéo về phía trước, eo cô bị bàn bếp chặn lại, không thể động đậy.

Diệp Già Lam nghe thấy anh nhẹ nhàng nói: "Tôi cũng chỉ mới ngủ cùng em, ở đâu lại nhảy ra được con thế?"

Bạn đang đọc truyện *Chín Chương Thành Thơ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Một trăm vạn tệ

Khoảng cách giữa hai người thực sự quá gần, đúng lúc có ma âm quấy nhiễu, vậy mà Diệp Già Lam vẫn có thể nghe rõ ràng được hai câu này.

Ánh mắt cô hơi lóe, hai tay đặt bên người, nắm chặt lấy bệ bếp bên cạnh.

Kinh hỉ khó có thể kiềm chế chọt dâng lên, không đến hai giây, ngay sau đó lại cực kì bất đắc dĩ.

Diệp Già Lam đương nhiên bất đắc dĩ.

Đường Ngộ với cô căn bản đều đã là quá khứ mất rồi.

Khóe mắt Diệp Già Lam hơi hơi nóng lên, nước mắt tụ tại đó tựa hồ từng chút từng chút ăn mòn làm hốc mắt cô muốn bỏng cháy, cô nhắm mắt lại, nghiêng mặt qua một bên: "Bác sĩ Đường, anh ngủ với ai đều chẳng có quan hệ gì với tôi cả."

Cô nâng mắt lên nhìn anh, "Có thể buông tôi ra trước không?"

Môi Đường Ngộ nhấp lại, không chớp mắt nhìn cô chằm chằm.

Dưới đáy mắt đen láy của Diệp Già Lam có ánh nước thanh triệt lóe lên.

Bên trong rõ ràng chỉ hiện lên có bóng hình anh, thế mà lại đem anh đẩy xa đến ngàn dặm.

Đường Ngộ nhìn cô chằm chằm mấy giây mới chậm rãi nở nụ cười.

Giây tiếp theo, anh buông ra tay nắm Diệp Già Lam ra.

Diệp Già Lam cúi đầu, "Chuyện hôm nay tôi có thể coi như chưa từng xảy ra."

Giọng cô càng ngày càng thấp, nói xong lời cuối cùng đến cả mình cũng không muốn nghe thấy, nhưng cô lại không thể không nói ra miệng: "Chúng ta vẫn là thích hợp làm đồng nghiệp bình thường thôi."

Đường Ngộ không nói một lời, khóe môi giơ lên độ cung lại càng thêm rõ ràng hơn, sau một lúc lâu, anh ý vị không rõ "xuy" một tiếng, xoay người ra khỏi phòng bếp.

Diệp Già Lam vẫn cúi đầu đứng đó, mãi đến khi qua hai ba phút, chủ nhiệm Tiểu Ngô rốt cuộc cũng kêu ngừng được tiếng dương cầm bên ngoài đi vào, cô mới chậm rì rì xoay người lại tiếp tục rửa rau.

Phụ nữ trời sinh tính mẫn cảm thận trọng, chủ nhiệm Ngô lại là chủ nhiệm khoa tâm thần, liếc mắt một cái đã phát hiện ra cô có điểm không thích hợp.

Nghĩ tới khuôn mặt không biểu cảm của người đàn ông vừa ra khỏi cửa, chủ nhiệm Ngô càng cảm thấy mọi việc không ổn.

Bà với lão Ngô rõ ràng thấy hai người trẻ tuổi này đều không tồi, dạng vẻ nhân phẩm cũng đều xứng đôi, muốn thử thúc đẩy một đoạn nhân duyên……

Kết quả chỉ qua vài phút, hai người này sao lại như vừa đánh nhau một trận là thế nào?

Làm chủ nhà, chủ nhiệm Ngô cảm thấy mình cần phải đứng giữa giải hòa một chút, vì thế bà ho khan vài tiếng, chờ Diệp Già Lam nhìn mình mới từ từ mở miệng: "Tiểu Diệp a, con với Tiểu Đường vừa rồi nháo cái gì không thoải mái sao?"

Nụ cười trên mặt Diệp Già Lam cười đến gian nan vô cùng, "Không có đâu chủ nhiệm Ngô."

"Có chuyện gì ngàn vạn đừng nghẹn ở trong lòng…… Cô với lão Ngô cũng là nhìn……"

Chủ nhiệm Ngô thở dài.

Bà vẫn cảm thấy mọi chuyện không nên phát triển theo cái hướng này.

Lão Ngô lúc muốn dụ lợi Đường Ngộ đã phải dụ mất rất nhiều năm.

Tiền người ta không thiếu, kinh nghiệm tích lũy ở bệnh viện nước ngoài cũng nhanh hơn tốt hơn.

Lão Ngô dùng đủ các loại lí do, cuối cùng dứt khoát trực tiếp hỏi có cậu nhóc ấy không có là gì.

Đường Ngộ lúc ấy thế mà lại đáp lại, suy nghĩ vài giây, sau đó nói một câu: "Không có bạn gái."

(Anh giỏi đấy Ngộ Ngộ! Má Câm, thêm thùng muối nữa! Ngược Ngộ Ngộ tơi tả đi!)

Lão Ngô vừa nghe, vừa vui vẻ vừa buồn bực.

Vui vẻ là vì bệnh viện chưa bao giờ thiếu nữ bác sĩ nữ y tá, chỉ tính trên tay ông thôi, không đến một trăm thì cũng phải có mấy chục.

Buồn bực là vì ông biết tiêu chuẩn của Đường Ngộ cao, mấy chục người ở mấy chục dặm xung quanh có khả năng anh đều chướng mắt cả.

Lão Ngô phải lấy lí lịch của nhân viên công chức năm nay nhận vào ra xem thử, xem từng người từng người, lúc xem đến Diệp Già Lam, ông mới thuận miệng nói: "Phòng của sư mẫu cậu có một cô bé, mấy năm trước tới bệnh viện, mấy năm nay vừa lúc cũng đang đi xem mắt suốt……"

Ông đã lật danh sách đến trang sau, kết quả trầm mặc nửa ngày Đường Ngộ đột nhiên hỏi một câu: "Ai?"

"Họ Diệp."

"Diệp gì?"

"A…… Diệp Già Lam."

Kia đầu lại trầm mặc.

Lần này thời gian càng dài, lão Ngô vừa thở dài, lại nghe thấy người đầu kia nhẹ nhàng "Ừm" một tiếng, "Cảm ơn thầy Ngô."

Mãi đến khi cắt đứt điện thoại, lão Ngô vẫn hoàn toàn mông lung.

Chủ nhiệm Tiểu Ngô ngồi dự thính toàn bộ quá trình ôm gối ngủ đi qua: "Tiểu Diệp mấy ngày nay vẫn đi xem mắt đó, lỡ đâu thật sự nhìn trúng người ta, ông làm sao với Tiểu Đường hả?!"

Lão Ngô sờ cái mũi, "Đi một bước tính một bước thôi……"

Vì thế đi tới đi lui cứ thế đi tới ngày hôm nay.

Đối tượng xem mắt Ninh Trí, Diệp Già Lam không nhìn trúng, nhưng đôi vợ chồng này cũng không có thể tác hợp cho bọn họ được.

Chủ nhiệm Tiểu Ngô thở dài, giơ tay vỗ vỗ bả vai Diệp Già Lam: "Chuyện riêng của con với Tiểu Đường, cô với lão Ngô không can thiệp tới."

"Cảm ơn chủ nhiệm Ngô."

Diệp Già Lam cúi đầu nhợt nhạt cười, nước mắt lại rơi xuống một giọt, rơi xuống cái bồn đựng đầy nước tạo thành một cái bọt nước cực nhỏ.

Chỉ thoáng lướt qua.

Tựa như cô chưa từng rơi nước mắt.

-

Vì náo loạn giữa chừng có chút không thoải mái, lúc Diệp Già Lam ăn cơm tối xong cơ bản không nói gì nữa.

Đường Ngộ nói càng ít, anh ngồi đối diện cô, anh mắt chưa từng dời khỏi phía này dù chỉ một giây.

Bữa cơm này, làm không khí thêm sinh động chỉ có Đường Yên Ninh và Kem.

Một người một chó, miễn cưỡng làm cho bữa cơm này không đến mức cứng đờ.

Khoảng 7 giờ, chủ nhiệm Ngô đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại.

Rõ ràng là chuyện quan trọng, đầu kia nói chưa tới nửa phút, ông đã chụp bả vai Đường Ngộ đứng dậy, "người bệnh 407 đột phát xuất huyết não, hai bác sĩ trực đêm nay bị đau dạ dày, Tiểu Đường, em cùng thầy đến bệnh viện một chuyến."

Lời rơi xuống, Đường Ngộ đã thu mi.

Anh buông chiếc đũa, sau đó lấy chìa khóa xe trong túi ra, trước khi theo chủ nhiệm Ngô ra cửa, lại quay đầu lại nhìn người con gái đưa lưng về phía mình, lời lại là nói với Đường Yên Ninh: "Ninh Ninh, ở nhà nghe lời bà nghe chưa."

Nói xong anh mở cửa đi ra ngoài.

Chủ nhiệm Ngô theo phía sau hận sắt không thành thép nhắc mãi: "Đã bảo bọn họ lúc không ăn cơm uống ít rượu thôi, đấy rồi lại đau dạ dày!"

Giọng hai người càng ngày càng nhỏ.

Cửa phịch một tiếng đóng lại.

Diệp Già Lam nhìn bát cơm phía đối diện.

Cơm chỉ mất một ít, vừa rồi anh còn chưa ăn được mấy miếng.

Ngón tay cô siết chặt chiếc đũa, sau đó nghe thấy Đường Yên Ninh bên cạnh lẩm bẩm: "Anh lại không ăn hết cơm rồi……"

Diệp Già Lam quay đầu sờ sờ tóc cô bé: "Anh em thường xuyên không ăn cơm sao?"

Cô bé con gật đầu vài cái.

Cô bé ngồi trên chiếc ghế so với chân mình còn cao hơn, gót chân nhỏ lắc qua lắc lại, "Chị ơi, nếu chị có thể nấu cơm cho anh ăn mỗi ngày thì tốt rồi."

Diệp Già Lam cười cười, không đáp.

"Anh em rất thích chị……"

Chủ nhiệm Tiểu Ngô ngồi bên cạnh bị sặc canh, vẻ mặt xấu hổ xoay qua khụ vài tiếng

"Vừa rồi lúc anh ăn cơm, vẫn luôn nhìn chị."

Đường Yên Ninh dừng một chút, "Dùng cái loại ánh mắt kiểu muốn ăn chị ý."

Diệp Già Lam: "……"

Đây không phải thích cô, mà là muốn giết cô đúng không?

-

Diệp Già Lam ở Ngô gia đợi đến 9 giờ rưỡi, hai người đi ra ngoài từ lúc 7 giờ kia vẫn không về.

Đường Yên Ninh đã bị chủ nhiệm Ngô dỗ dành ôm vào phòng ngủ cho khách, lúc này phòng khách an an tĩnh tĩnh, chỉ có tiếng Kem hô hô thở dốc.

Diệp Già Lam xoa xoa mắt, chờ chủ nhiệm Ngô đóng cửa đi ra mới đứng dậy: "Chủ nhiệm Ngô, vậy em về trước đây."

"Cũng đã trễ như này, Tiểu Diệp……"

"Không có việc gì, người ra ngoài giờ này vẫn đông lắm ạ."

Lời này không hề giả, Bắc Thành là môth thành phố, hơn 9h, cuộc sống về đêm mới vừa bắt đầu thôi.

Cô đã nói như vậy, chủ nhiệm Ngô cũng không lại giữ lại nữa, sau khi dặn dò vài câu chú ý an toàn thì tiễn cô ra cửa.

Diệp Già Lam sợ tối, nên không dám đi dưới bóng cây nữa.

Cô đi dọc theo đèn đường, đi chưa được mấy bước, đã nhận được điện thoại của Tô Cẩm Kha.

Vừa tiếp nghe, Tô Cẩm Kha bên kia còn làm bộ làm tịch nức nở vài tiếng: "Ô ô ô Loan Loan tớ không còn nhà để về nữa rồi!"

"Mẹ cậu lại ép cậu về nhà xem mắt sao?"

"Cũng không phải…… mấy ngày nay tớ gạt mẹ tớ nói phải đi công tác, kết quả người ta khen ngược, đến chung cư tớ thuê để chờ luôn!"

"Hiện tại ở đâu?"

"Cửa nhà cậu."

"……"

Diệp Già Lam đánh xe về nhà.

Tiểu khu không cho xe taxi đi vào, Diệp Già Lam xuống xe lại đi hơn nửa phút, vừa đến dưới lầu đã nhìn thấy chiếc xe nhỏ màu đỏ của Tô Cẩm Kha.

Cô đi qua gõ gõ cửa sổ xe: "Xuống xe."

Tô Cẩm Kha chờ đến muốn ngủ luôn rồi, vừa ngáp vừa mở cửa xuống dưới: "Loan Loan……"

"Ăn cơm chưa?"

"Vẫn chưa."

Diệp Già Lam liếc cô nàng một cái, "Muốn ăn cái gì?"

"Tùy tiện tùy tiện, cậu làm cái gì tớ cũng ăn hết!"

Tô Cẩm Kha khóa lại cửa xe xông sang, "Loan Loan, tớ có việc muốn nói với cậu……"

Diệp Già Lam cảm thấy cô nàng hẳn là không có chuyện gì tốt đẹp cả, nhưng cô vẫn gật gật đầu, phối hợp hỏi: "Chuyện gì?"

"Đường Ngộ vẫn chưa có vợ con."

Hai người đã vào thang máy.

Diệp Già Lam mặt không đổi sắc ấn số tầng, "Tớ biết rồi."

"Mấy năm nay sau khi anh ấy chia tay cậu, thậm chí còn không bạn gái!"

"……"

Cái này cô cũng biết.

Diệp Già Lam gật gật đầu.

Tô Cẩm Kha đánh giá cô vài lần, thấy tâm lý bài xích của cô không tính là nặng, vẫn không nhịn được mở miệng hỏi một câu: "Rốt cuộc khi ấy vì sao cậu với Đường Ngộ lại chia tay?"

Trước kia không hỏi qua là không muốn nhắc tới chuyện này làm Diệp Già Lam đau lòng.

Nhưng hiện tại Đường Ngộ cũng đã về nước, hai người ngẩng đầu không thấy cúi đầu sẽ gặp, cô nàng cũng không cần thiết giấu giếm nữa.

Diệp Già Lam nhìn chằm chằm con số đang nhảy lên từng số một: "Cậu đoán xem?"

"Đường Ngộ đề nghị sao?"

Không đúng a, Tô Cẩm Kha vội vàng lắc lắc đầu, "Cậu đề nghị à?"

Nếu mà Đường Ngộ đề nghị chia tay, thì làm gì có chuyện vừa về nước đã giống như không có chuyện gù xảy ra ôm ôm ấp ấp cô, còn đưa cô về nhà nữa chứ, đấy không phải là kẻ chỉ có một chữ "Tra" là có thể gột tả được đâu.

Quả nhiên, Diệp Già Lam gật gật đầu.

Cửa thang máy vừa lúc mở ra.

Tô Cẩm Kha dậm dậm chân, đèn cảm ứng âm thanh ngoài hành lang sáng lên.

Còn chưa kịp truy vấn tiếp, Diệp Già Lam đã mở cửa đi vào, "Ăn mì được không?"

"…… Được."

Diệp Già Lam vào phòng bếp.

Tô Cẩm Kha: "……"

Thật vất vả gợi chuyện, kết quả cứ như vậy không bệnh mà chết.

Tô Cẩm Kha vừa nghĩ chờ lát nữa làm sao có thể tiếp tục hỏi chuyện này, vừa di động ra, nhàm chán một quyển ngôn tình.

Mệt mỏi cả một ngày, đầu óc cô nàng cần phải được thả lỏng.

Vài phút sau, lúc Diệp Già Lam bê mì ra, Tô Cẩm Kha đã chọn ra được cuốn hợp khẩu vị từ mấy chục quyển rồi.

Thật vất vả tìm được một quyển, cô nàng kích động đọc tóm tắt ra: "Anh là người đàn ông quyền thế bậc nhất Đồng Thành, mà cô chỉ là một cô bé lọ lem làm rơi chiếc giày thủy tinh, một lần ngoài ý muốn, hai người rơi vào bể tình……"

Diệp Già Lam: "……"

Cô lấy chiếc đũa gõ gõ lên bát, "Nhanh qua ăn cơm."

Tô Cẩm Kha "Nga" một tiếng, vẻ mặt vì cái cốt truyện cẩu huyết cực kì xuất sắc này mà phấn khởi, vừa ăn còn vừa nói: "Lại nói tới khi hai người kia đang trong giai đoạn tình nồng ý mật, mẹ nam chủ đột nhiên xuất hiện trước mặt nữ chủ, ném lên mặt nữ chủ một tờ chi phiếu một trăm vạn, 'một trăm vạn tệ, rời khỏi con trai tôi đi!'……"

Những lời này nói còn chưa hết, Diệp Già Lam đã buông tay nắm đũa, chiếc đũa nhẹ nhàng va vào bát vang lên môth tiếng.

Không lớn không nhỏ.

Lúc hấp dẫn của Tô Cẩm Kha nháy mắt bị chuyển dời, tầm mắt cô nàng từ trên màn hình di động dời đi, sau đó rơi lên mặt Diệp Già Lam.

Đáy mắt cô gái đối diện trống rỗng, sắc mặt hơi hơi trắng bệch, hàm răng không tự giác cắn môi dưới.

Khẳng định không phải bị cốt truyện cô vừa đọc dọa rồi.

Tô Cẩm Kha vừa thấy biểu tình của cô, sửng sốt nửa giây mới nuốt một ngụm nước miếng: "Con mẹ nó……"

"Loan Loan, nguyên nhân cậu với Đường Ngộ chia tay…… Sẽ không cẩu huyết như thế chứ?"

Tô Cẩm Kha biết mẹ Đường Ngộ mất sớm, nên trực tiếp chuyển sang ba Đường Ngộ: "Bố anh ấy cầm chi phiếu tìm cậu, bảo cậu chia tay anh ấy à?"

Quá cẩu huyết.

Cẩu huyết, quá dọa người rồi.

Tô Cẩm Kha không dám tin.

Diệp Già Lam rũ mi rũ, ký ức xưa kia chợt hiện lên, cô mím môi: "Trước khi bọn tớ chia tay một ngày, ông ấy quả thực có cầm chi phiếu tới tìm tớ."

Bạn đang đọc truyện *Chín Chương Thành Thơ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Trao mình cho anh*

Tên chương đã có sự thay đổi cho phù hợp với phần edit bên dưới. Cái tên của nó là ý là: ngủ với anh (nhưng là kiểu chủ động ý)

_____

Tô Cẩm Kha ngạc nhiên há to miệng, miếng ăn vừa bỏ vào trong miệng còn chưa kịp nhai đã lại rơi ra bát.

Cô nàng "A" một tiếng, hoàn toàn không ăn nổi nữa, dứt khoát buông đũa, ngồi nghiêm chỉnh nhìn cô chằm chằm: "Bao nhiêu tiền?"

"Để trống."

"Bảo cậu tự điền sao?"

Diệp Già Lam gật gật đầu.

Cũng từ ngày đó, cô mới biết được, gia đình Đường Ngộ thật ra so với tưởng tượng của cô còn giàu hơn nhiều.

"Sau đó thì sao?"

Tô Cẩm Kha nghĩ tới nghĩ lui đều cảm thấy hẳn sẽ không đơn giản như vậy, nửa người trên của cô nàng nghiêng về phía trước, "Loan Loan, nhà cậu hẳn là không thiếu tiền đâu nhỉ?"

Lại nói, Diệp gia tuy rằng không tính là hào môn, nhưng cũng có thể coi là một gia đình giàu có.

Quả nhiên, Diệp Già Lam đáp: "Không thiếu a."

Cô lùi lại phía sau lưng ghế, cúi đầu nhìn ngón tay mình, lại nhìn từng cái móng tay.

Mấy năm trước có một bác sĩ bị người bệnh quấy rầy đã ra tay, không cẩn thận đã cào rách mặt bệnh nhân, sau đó, phòng cô không cho nữ bác sĩ nuôi móng nữa.

Hơi một chút cũng không được, mỗi tuần đều phải cắt.

Móng tay Diệp Già Lam mới cắt mấy hôm trước, hiện tại mượt mà chỉnh tề, không có bất kì lực công kích nào.

Cô nhìn chằm chằm tay mình đến thất thần, mãi đến khi Tô Cẩm Kha ở phía đối diện gõ đũa lêb bàn, cô mới nâng mắt lên: "Cho nên không phải vì cái đó."

Tô Cẩm Kha nghiêm túc quan sát vẻ mặt của cô, vì sợ sẽ xé rách miệng vết thương khiến cô chảy máu đầm đìa, nên dùng một giọng cực kỳ dịu dàng cẩn thận hỏi: "Vậy là vì cái gì?"

Bình thường cô nàng khi thôi miên người bệnh chính là dùng loại giọng điều này.

Sau khi hỏi xong, lực chú ý của Tô Cẩm Kha cũng không từ trên mặt cô dời đi nửa phần.

Cho nên Diệp Già Lam hơi hơi nhíu mày, khóe miệng không tự giác nhẹ nhấp, cùng với động tác giơ tay theo bản năng che mắt đều bị cô nàng nhìn thấy rõ ràng.

Rốt cuộc đã nhiều năm làm bạn tốt, Tô Cẩm Kha thở dài, cũng không lại tiếp tục truy hỏi nữa: "Bỏ đi Loan Loan, chuyện này về sau rồi nói vậy."

Diệp Già Lam đối với nguyên nhân chia tay này vẫn rất mâu thuẫn, từ ánh mắt đên vẻ mặt đều hiện rõ ra.

Tô Cẩm Kha nhìn đồng hồ, "Không còn sớm, đi nghỉ ngơi trước đi."

Diệp Già Lam thở hắt ra, từ trên ghế đứng dậy, "Ăn xong rồi bỏ bát vào bồn là được, mai tớ sẽ dọn."

Nói xong không hề nhìn ánh mắt phức tạp lại bất đắc dĩ của Tô Cẩm Kha, cô cũng không quay đầu, đi vào phòng ngủ.

Vì tâm trạng không được tốt, đêm nay Diệp Già Lam cũng tắm lâu hơn ngày thường.

10 giờ rưỡi, cô mới từ phòng tắm ra.

Bên ngoài Tô Cẩm Kha gõ gõ cửa: "Loan Loan cậu ngủ chưa?"

"Vẫn chưa."

"Ngủ không được?" Tô Cẩm Kha hối hận muốn chết, "Nếu không tớ pha cho cậu ly sữa nóng để làm an thần nhé?"

Đáy lòng Diệp Già Lam mềm nhũn, "Tớ không sao, ngủ ngay đây."

Người bên ngoài lúc này mới yên lòng, sau khi đáp lời, không có động tĩnh gì nữa.

Diệp Già Lam lấy khăn lông xoa xoa tóc, sau đó kéo cái ghế dựa cạnh bàn ra ngồi xuống.

Lấy di động ra xem, WeChat đã có mấy tin.

Có chủ nhiệm Ngô hỏi cô có về nhà an toàn không, còn có một tin là Ninh Trí hỏi cô đã ngủ chưa.

Diệp Già Lam rep lại người trước.

Còn người sau, cô nhìn thời gian, quyết định không rep lại nữa.

Vào thời gian này, không thích hợp rep mấy tin nhắn kiểu này.

Tin nhắn trong nhóm đồng nghiệp hôm nay cũng không ít, Diệp Già Lam mọi khi không xem, nhưng hôm nay cô nhàm chán, lại thật sự không buồn ngủ, nên tùy tay click mở ra nhìn thử.

Thành viên trong nhóm WeChat này chính là các bác sĩ y tá trong tầng của bọn họ, tính ra cũng có mấy chục người.

Diệp Già Lam vừa lau tóc vừa xem nội dung nói chuyện phiếm bên trong.

Rõ ràng là người trực ca đêm hôm nay khởi xướng ra:【 Cách giờ tan ca còn có chín giờ. 】

【 hơn nửa đêm, phòng cấp cứu vẫn đang sáng đèn. 】

【 Hôm nay khoa ngoại thần kinh ai vào phòng giải phẫu thế? 】

【 Bác sĩ Đường. 】

【 hôm nay không phải là anh trực ban sao, bác sĩ Chu? 】

【 đừng nói nữa, buổi tối ăn mấy con tôm hùm nhỏ lại bị viêm dạ dày, mới vừa đi truyền nước về xong đây. 】

Lập tức có y tá đáp lại:【 cái này tôi có thể chứng minh, bác sĩ Chu và bác sĩ Lưu bị đau dạ dày tập thể, hố bác sĩ Đường về. 】

Người cùng một phòng, kỳ thật cũng không thể nói hố hay không hố.

Diệp Già Lam khóa điện thoại lại, để chuông báo cẩn thận rồi tùy tay đặt ở trên bàn.

Đường Ngộ 7 giờ hơn đã đi bệnh viện.

Hiện tại đã hơn 10 giờ rưỡi.

Diệp Già Lam hít sâu, cưỡng bách thu lại tâm tư đặt trên người anh về.

Bắc thành đã vào thu, nhiệt độ buổi tối hạ xuống không ít.

Diệp Già Lam đã đóng cửa sổ, không thể nào chỉ dùng khăn lông lau khô tóc, chỉ có thể lấy máy sấy sấy qua.

Tóc dài, sấy phải mất hơn mười phút.

Đêm đã khuya, nhưng Diệp Già Lam lại hoàn toàn không thấy buồn ngủ.

Cô cũng không sốt ruột lên giường, ghé lên trên bàn, tìm một bộ phim cũ xem trên di động.

Lúc xem đến một nửa, lời nhắc tắt máy hiện lên màn hình.

12 giờ.

Lại là một ngày mới.

Diệp Già Lam nhìn chằm chằm lời nhắc nhở nhìn một hồi lâu, mãi đến khi đếm ngược chỉ còn lại có mấy giây cuối cùng, cô mới ấn "Hủy bỏ".

Đóng phim lại, cô thấy lịch ngày.

00: 01 Ngày 27 tháng 9

Hôm nay là sinh nhật Dư Oánh.

Diệp Già Lam muốn buổi trưa đi ăn với Dư Thu Hoa, cô xoa xoa đôi mắt, kéo ngăn kéo ra, lấy lọ thuốc ngủ ra.

Loại thuốc này tuy rằng để trong ngăn kéo, nhưng đã mấy năm rồi Diệp Già Lam không chạm đến.

Tác dụng phụ của thuốc ngủ rất mạnh, hơn nữa tính ỷ lại cũng rất mạnh, bình thường cô kê đơn cho bệnh nhân cũng sẽ nhắc nhở không nên dùng thường xuyên.

Nhưng trước kia, chính Diệp Già Lam cũng hay uống thuốc này.

Lúc cô mới vừa chia tay với Đường Ngộ, mất ngủ mấy ngày liền, thật vất vả ngủ được lại mơ thấy ác mộng, chỉ cần có gió thổi cỏ lay thôi là lại bị bừng tỉnh khỏi giấc mơ.

Diệp Già Lam không dám nói cho Dư Thu Hoa với Tô Cẩm Kha biết, tự mình đến khoa nội thần kinh của bệnh viên cầm lọ thuốc ngủ về.

May mà thời gian ấy việc học tương đối nặng, uống mấy ngày, trọng tâm của cô dần dần chuyển từ thất tình sang học tập, cũng không đụng vào thứ này nữa.

Là thuốc thì có ba phần độc.

Huống chi lại là thuốc có liên quan đến não bộ với thần kinh.

Diệp Già Lam mở lắp lọ thuốc ra lại vặn vào, sau khi lặp lại vài lần, cô bỏ lọ thuốc lại vào ngăn kéo.

Nhưng lần này, cô không lập tức đóng ngăn kéo lại.

Tay cô dời khỏi lọ thuốc, nhẹ nhàng chuyển đến bên cạnh, là một loạt hộp quà tặng.

Hộp không lớn, tổng cộng có năm cái.

Phía trên có viết con số, từ 22 đến 26.

Có cà vạt, có đồng hồ, còn có cổ tay áo.

Đồ vật trong hộp đều không giống nhau, duy nhất điểm giống là, đều là đồ nam.

Đây là quà sinh nhật Diệp Già Lam chuẩn bị cho Đường Ngộ sau khi chia tay.

Từ sinh nhật 22 tuổi đến 26 tuổi, mỗi một năm cô đều không ở bên cạnh anh.

21 tuổi là ngoại lệ, năm ấy không có quà tặng.

Nhưng Diệp Già Lam cảm thấy, có khả năng đối với Đường Ngộ món quà sinh nhật năm ấy vĩnh viễn khó quên.

Bởi vì sinh nhật năm ấy, Diệp Già Lam thật sự nghe lời Tô Cẩm Kha, đem chính mình tặng cho anh.

Ngày hôm sau, cô nói chia tay với Đường Ngộ.

(Cứu tui! Shock ngất! Người đâu mau cứu người! Chòi oi, hèn gì hôm trước anh lại bảo chỉ "ngủ" với chị làm tui quá hoang mang. Ai cứu tui! Má Câm cảnh thịt sắc của chị em đâu? Where? Má định ém mất đó hả? Cứu!)

-

Diệp Già Lam trằn trọc nằm trên giường, mãi cho đến hơn 1 giờ sáng mà vẫn không ngủ được.

Cuối cùng cô vẫn phải vào phòng khách pha ly sữa nóng, sau đó uống một viên thuốc ngủ.

Công hiệu của thuốc phát rất nhanh, chỉ hơn mười phút, cô đã ôm chăn ngủ say.

Nhưng giấc ngủ này lại không quá kiên định.

Diệp Già Lam mơ một giấc mộng.

Trong mơ cô đang ngồi cùng một người đàn ông trung niên ở quán cà phê.

Hơn 5 giờ chiều, thời tiết không được tốt, rõ ràng là tháng sáu giữa hè, bên ngoài thời tiết lại tối sầm, đèn đường còn chưa tới sáng, đen như mực.

Trong quán cà phê ánh đèn sáng tỏ, nhưng lại lạnh.

Lạnh đến tận xương tủy.

Diệp Già Lam nghe được người đàn ông đối diện nói lời dạo đầu: "Cháu là bạn gái Tiểu Ngộ?"

"……"

"Tôi là bố Tiểu Ngộ."

"……"

Lời đối thoại phía sau như là bị tắt tiếng, Diệp Già Lam không nghe được giọng của ông ấy, chỉ có thể nhìn thấy miệng ông ấy động, sau đó lại động động, đột nhiên há miệng biến thành bồn máu to, giống như muốn đem cô nuốt vào xương thịt tan nát.

Lúc đầu thấy người lớn, Diệp Già Lam không có khẩn trương cũng không có thất thố gì.

Cô cực kì bình tĩnh, bình tĩnh đến khi thấy người đàn ông đối diện đưa tờ chi phiếu qua: "Cô bé, tôi nói nhiều như vậy, trong lòng cháu hẳn cũng rõ ràng, cháu với Đường Ngộ không hợp đâu."

Thấy cô không nhận, người đàn ông kia lại đặt chi phiếu lên trên bàn, duỗi tay đẩy qua: "Coi như là tôi có lỗi với Diệp gia các cháu vậy."

Diệp Già Lam thậm chí không biết mình ra khỏi quán cà phê thế nào nữa.

Cô chỉ nhớ rõ ngày đó trời mưa đến cực kì lớn, không nên ra ngoài.

Nhưng Diệp Già Lam vẫn ở bên ngoài mấy giờ liền, mãi đến hơn 9 giờ tối.

Sau đó cô uống rượu, uống thuốc.

Lại sau đó, cô dựa vào rượu, tới khách sạn chỗ Đường Ngộ ở, trao mình cho anh*.

(*Đoạn này má Câm để là: "cấp anh ngủ" T-T)

Cô và Đường Ngộ bên nhau ba năm, hai bên có một người châm lửa lên, bên còn lại tất nhiên sẽ thuận lý thành chương tiến tới rồi.

Lúc Diệp Già Lam bị anh áp lên trên giường còn đang nghĩ, nếu cô cứ luôn thanh tỉnh thì thật tốt.

Đêm đó màn dạo đầu ngắn ngủi, lúc người nọ tiến vào, Diệp Già Lam đau đến mức cắn một ngụm lên vai anh.

Sau đó rũ mi, cô nhìn đến trên vai Đường Ngộ có một nét cong màu đen dài hai ba tấc.

Là một hình xăm, là một hình xăm chưa hoàn thành.

Diệp Già Lam nhớ rõ Hạ Chí có nhắc tới cái hình xăm này với mình.

Có nó là do Hạ Chí muốn, nên thừa dịp chiếm được thân thể Đường Ngộ đã chạy tới tiệm xăm; còn lí do không hoàn thành, cũng giống như tình huống lần Hạ Chí trộm đi bắn lỗ tai.

Xăm được một nửa, Đường Ngộ đã trở lại.

Giọng điệu ai oán của Hạ Chí khi tự thuật chuyện này còn phảng phất ở bên tai, móng tay Diệp Già Lam sờ tới chỗ hình xăm kia, nước mắt đột nhiên rơi xuống.

Nước mắt cô rơi, chỉ có loáng thoáng tiếng hít mũi.

Nhưng Đường Ngộ vẫn phát hiện ra điểm không thích hợp, động tác của anh ngừng lại, nghiêng đầu hôn lên tóc vướng bên tai cô: "Đau không?"

Nước mắt Diệp Già Lam rơi càng hoan, cô cũng không nói lời nào, chỉ cắn lên vai anh một ngụm.

Lúc ấy cô nghĩ, một đêm cuối cùng thì sao, ít nhất phải cẩn thận khắc ghi dáng vẻ anh, cùng với mùi hương trên cơ thể anh.

Qua đêm nay, anh sẽ không còn là Đường Ngộ của cô nữa rồi.

Diệp Già Lam ngày đó thậm chí không biết mình ngủ lúc nào, chỉ biết là mình ngủ không tốt, cô uống rượu, đầu óc choáng váng, lúc mở mắt ra bên ngoài trời còn chưa sáng.

Đường Ngộ phải đến sân bay bay qua New York, cũng không biết đã tỉnh dậy rời giường hay căn bản là không ngủ, ngồi trên ghế bên mép giường, tùy tay lật xem tạp chí.

Diệp Già Lam ghé vào trên giường, hơn nửa khuôn mặt vùi vào trong gối, giọng cô nhẹ nhàng, nhưng lại kiên định vô cùng.

Cô nói: "Đường Ngộ, chúng ta chia tay đi."

———

Editor: Má Câm, quá cẩu huyết rồi đó! Một xô máu chó dội thẳng rồi đó nhá! Sao má lại ngược Lam Lam của tui như thế hả? Thương Lam Lam của tui quá!

Bạn đang đọc truyện *Chín Chương Thành Thơ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Muốn yêu đương

Lời này vừa ra, cả phòng yên tĩnh.

An tĩnh đến mức như thể cô chưa từng nói gì.

Nhưng Diệp Già Lam biết Đường Ngộ nghe thấy.

Cô đưa lưng về phía sau, ghé vào giường, đầu cũng không chuyển dù chỉ một chút, nên không nhìn thấy vẻ mặt của anh.

Một lúc lâu sau, hai người đều không mở miệng.

Ngay khi Diệp Già Lam hoài nghi có phải bản thân chưa nói gì không thì lại nghe thấy tiếng bật lửa vang lên ở bên cạnh.

Đường Ngộ đốt một điếu thuốc.

Vì đây là khách sạn cao cấp nên trong ngăn kéo tủ đầu giường luôn chuẩn bị sẵn thuốc lá.

Diệp Già Lam trước đó không để ý, không ngờ hôm nay, thật sự phải dùng đến.

Mùi thuốc lá cùng làn khói trắng nhanh chóng tản ra, dù Diệp Già Lam chôn mặt trong gối đầu, vẫn không thể tránh được mùi thuốc lá gay mũi.

Cô không duỗi tay bịt mũi, cũng không mở miệng bảo Đường Ngộ tắt thuốc.

Diệp Già Lam từ đầu đến cuối không lên tiếng, an an tĩnh tĩnh chờ Đường Ngộ đáp.

Đại khái qua thêm hai ba phút, cô nghe thấy Đường Ngộ nói: "Lý do."

Diệp Già Lam lạnh nhạt, "Chúng ta không hợp nhau."

"Nhìn anh nói."

Cả người Diệp Già Lam chua xót vô lực, đầu trướng đau, mắt cũng khô khốc khó chịu, ngón tay dưới chăn của cô xiết chặt ga trải giường, sau đó quay đầu nhìn anh: "Chúng ta không hợp."

Người nọ vẫn chưa hút hết điếu thuốc, cách một tầng khói mơ hồ nhìn qua, ngay cả cảm xúc nơi đáy mắt anh cũng trở nên mơ hồ.

Có thể là do thiên tính của đàn ông, đối với chuyện hút thuốc hay là chuyện lên giường đều là sinh ra đã có sẵn thiên phú.

Tuy rằng tư thế lấy thuốc của Đường Ngộ không thành thạo, nhưng không nhìn kỹ cũng biết đây là lần đầu tiên anh hút thuốc.

Anh thật sự rất nghe lời.

Diệp Già Lam cảm thấy mùi thuốc khó chịu, với chuyện hút thuốc hại người hại mình này thì không cho anh chạm vào, anh thật sự chưa từng chạm đến.

Hôm nay là ngoại lệ.

Diệp Già Lam đan ngón tay dùng sức nắm lấy ga giường, giống như muốn lập tức bẻ gãy tay mình, đầu ngón tay đầy mồ hôi tẩm ướt cả ga trải giường.

Mới vừa buông tay ra, cô đã nghe được tiếng Đường Ngộ cười nhạt: "Không thích hợp em còn lên giường với anh?"

Diệp Già Lam quay đầu lại, đảo loạn mắt nửa ngày mới phản bác được: "Hôm qua em uống say."

May mà hôm qua cô thật sự uống rượu, nên còn có thể miễn cưỡng tìm được lí do mà bịa.

Lần này Đường Ngộ không lên tiếng nữa.

Anh lại đốt thêm một điếu thuốc, rít mấy cái rồi dập vào trong gạt tàn.

Anh nghiêng đầu nhìn cô, tia sáng yếu ớt nơi đáy mắt vẫn chưa tan hết, dịu dàng lại mê hoặc.

Đêm đó Đường Ngộ hút 3 điếu thuốc.

Hút xong 3 điếu, giọng anh hơi khàn khàn, gằn từng chữ một phun ra một câu đáp lại: "Vậy thì chia tay."

Anh biết Diệp Già Lam vì sao lại muốn chia tay.

Vì mấy tiếng trước, Bạch Diệp đã gọi điện cho anh.

Chẳng qua lúc ấy tâm tư Đường Ngộ đều đặt trên người Diệp Già Lam nằm trên giường, không nhận được cuộc gọi này.

Mãi đến rạng sáng kết thúc rồi, sau khi tắm rửa sạch sẽ cho Diệp Già Lam xong, anh mới nhắn tin cho Bạch Diệp.

Thời gian không còn sớm, anh sợ quấy rầy Bạch Diệp nghỉ ngơi.

Kết quả tối đó Bạch Diệp trực ban, lúc anh ta gọi điện lại là 3 phút sau, lúc ấy anh ta vừa kéo được bệnh nhân cưỡi lên đầu một nữ đồng nghiệp xuống trấn an, "Alo, Tiểu Ngộ?"

Đường Ngộ cầm di động đi ra ban công.

Bạch Diệp cũng không đợi anh đáp lại, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: "Hôm nay bạn gái cậu gọi điện tìm tôi."

"Tìm anh làm gì?"

"Cô bé hỏi tôi có quen Dư Oánh không."

"……"

Đường Ngộ không nói tiếp, tay cầm di động dùng sức, trên mu bàn tay loáng thoáng có thể thấy được nhưng đường máu không rõ ràng lắm.

Rạng sáng hơn 1 giờ, tại thành phố không đêm này đèn đường vẫn sáng rực.

Anh đứng trên ban công thoáng nhìn ánh đèn từ vạn nhà, sau đó lại nghe thấy tiếng Bạch Diệp lật giấy tờ, "Tên này tôi cảm thấy có chút quen a, nhưng ban đầu lại không nhớ nổi là ai."

"Cậu biết tôi cũng coi như là một bác sĩ Tâm lý đẹp trai ngời ngời lại là tuổi trẻ đầy hứa hẹn mà, mỗi năm bệnh nhân tới tìm tôi khám bệnh cũng rất nhiều, lật xem danh sách bệnh nhân nửa năm nay nửa ngày, sau đó xem đến mấy năm đầu mới phát hiện ra."

"Tôi đã bảo lần đầu tiên gặp bạn gái cậu sao lại thấy quen thế, cô bé với Dư Oánh quả thực là một từ khuôn mẫu đúc ra mà."

"Đoán chừng là chị em ruột."

Đường Ngộ nhìn chằm chằm ánh sáng lấp lóe không ngừng phía bên dưới, vẫn không nói lời nào.

Bạch Diệp lại nhìn về bệnh án của Dư Oánh đặt trước mặt lần nữa: "Bản thân Dư Oánh đã bị trầm cảm nhẹ, sau khi sẩy thai thì bị nặng hơn, uống thuốc dường như chẳng có chút tác dụng nào."

"Nhưng mà cô ấy ở chỗ tôi khám không bao lâu, sau đó thì không quay lại nữa."

Anh ta cũng thử gọi mấy lần vào số di động của cô ấy rồi, lần nào cũng không được.

Bạch Diệp cũng là người bận rộn, anh cũng không nghĩ nhiều, chỉ nghĩ cô thay đổi bác sĩ khám khác, sau đó lâu dần, anh ta cũng quăng người này ra sau đầu.

Mãi đến khi Diệp Già Lam gọi điện hỏi anh về người này, anh mới lại lục kí ức tìm ra.

"Nhưng tôi nhớ cậu cũng quen một người tên Dư Oánh, có phải là một hay không a?"

Đường Ngộ "Ừ" một tiếng.

Bạch cũng nghẹn một chút.

Tên này không đặc biệt gì, nên chuyện trùng tên tỷ lệ không nhỏ, anh ta chỉ thuận miệng hỏi thôi, không nghĩ thật sự lại trúng.

Bạch Diệp: "Kia Tiểu Ngộ…… Cậu biết vì sao cô ấy bị trầm cảm sao? Lúc cô ấy tới tìm tôi khám, trạng thái không được tốt, tôi hỏi có chuyện gì phiền lòng, cô ấy chỉ nói chuyện tình cảm không thuận lợi."

Nhưng không thuận lợi thế nào thì Bạch Diệp vẫn chưa kịp hiểu biết, Dư Oánh đã cắt đứt liên lạc với anh ta mất rồi. n

Đường Ngộ châm điếu thuốc, "Bởi vì Từ Chấn."

Từ Chấn, cha Đường Ngộ.

Bạch Diệp sợ tới thiếu chút nữa rớt cằm, "Tiểu Ngộ……?"

"Chị Dư Oánh là cô bé Từ Chấn quen dài nhất trong mấy năm nay."

Quả thật là cô bé, bởi vì Dư Oánh khi đó mới đầu 20, so với anh cùng lắm thì chỉ hơn vài tuổi.

Từ Chấn phong lưu tính tình, sau khi Đường Dung qua đời, ông ta càng thêm không biết thu liễm, phụ nữ mang về nhà cứ từng người lại từng người.

Dư Oánh không đếm được người thứ bao nhiêu rồi.

Chị với những người phụ nữ khác lại không giống nhau, dịu dàng lại sạch sẽ, mỗi ngày ở biệt thự Đường gia, an an tĩnh tĩnh tưới hoa nấu cơm, còn muốn nói chuyện phiếm với con của người mình yêu để kéo gần khoảng cách.

Đường Ngộ ban đầu căn bản không muốn nói chuyện với chị.

Tính anh trời sinh lạnh lùng, đôi khi đến cả Tạ Cảnh Phi anh cũng chả muốn nói cùng.

Càng đừng nói tới người ở trong nhà anh, lại còn là một người phụ nữ xa lạ.

Cứ như thế, Đường Ngộ vẫn như cũ duy trì lễ phép, ban đầu tuy không tiếp lời, nhưng mỗi lần đều nghe chị nói hết.

Chị nói luyên thuyên đủ thứ chuyện.

Nói quê nhà mình, nói về cậu nhóc thích thầm thời trung học, nói đến em gái vừa ngoan ngoãn lại vừa phản nghịch của mình.

Thời gian lâu rồi, dần dần Đường Ngộ cũng có thể nghe vào.

Trừ mỗi tên em gái Dư Oánh là gì còn lại anh biết hết tất cả mọi thói quen sinh hoạt của cô.

Lúc Dư Oánh vào Đường gia thì đã có thai.

Nhưng mà Từ Chấn vẫn y như cũ không biết thu liễm, ở bên ngoài ăn chơi đàng điếm, một đám tiểu tam tiểu tứ đều chạy tới cửa khiêu khích.

Dư Oánh thật tâm thích ông ta.

Sự nghiệp Từ Chấn thành công, bề ngoài không tồi, thoạt nhìn thành thục ổn trọng, quan trọng nhất chính là, ban đầu ông ta đối với Dư Oánh thật sự cũng rất tốt.

Dư Oánh nhảy vào bẫy của ông ta rồi, làm sao cũng không thoát ra nổi.

Đường Dung và Dư Thu Hoa tuy là bạn thân thuở thiếu nữ, nhưng từ sau khi Đường Dung qua đời, Đường gia và Diệp gia cũng chẳng còn qua lại nữa.

Trước đó anh căn bản không biết Dư Oánh.

Nhưng Dư Oánh lại biết anh, chị biết Từ Chấn và Đường Ngộ là chồng và con trai của dì Đường Dung.

Vì vậy, vào một chiều đang cắt tỉa hoa, chị nhìn nụ hoa nói với Đường Ngộ một câu: "Tiểu Ngộ, thực xin lỗi."

Khi đó chị đã có dấu hiệu trầm cảm, không có việc gì là lại thích nghĩ miên man, sai lầm đều ôm hết vào mình.

Sau khi nói xin lỗi, ngày hôm sau, Dư Oánh trượt chân khi xuống lầu, lăn từ lầu hai lăn xuống.

Chị sẩy thai, vì xuất huyết nhiều nên phải nằm trong phòng cấp mấy giờ liền.

Thật vất vả cứu về, bệnh trầm cảm của chị lại tăng thêm không ít, mỗi ngày lời nói đều trở nên ít ỏi chả được bao nhiêu câu.

Đường Ngộ bắt đầu chủ động nói chuyện với chị, lời được đáp lại đã ít lại càng ít.

Sau cũng không biết chị đột nhiên thông suốt hay làm sao, đột nhiên lại nói với anh muốn ra ngoài chơi.

Chị muốn đi thuyền, anh cùng chị đi.

Kết quả thực không hay, ngày đó con thuyền giữa sóng to gió lớn chìm xuống đáy biển.

Đường Ngộ may mắn sống sót.

Mà Dư Oánh, lại sống không thấy người, chết không thấy xác.

Sau đó lại có người sống sót nhận phỏng vấn nói: "Cô bé kia rất xinh đẹp, nói chuyện dịu dàng, tâm địa còn thiện lương, chỉ là ý chí muốn sống lại không đủ mạnh, sau khi cô bé kéo cậu bé kia lên, lại không chịu bắt lấy tay nhân viên cứu hộ, tự mình chìm xuống."

"Ngày đó là buổi tối, gió to mưa lớn, sau đó cũng không thể vớt lên được."

Chẳng qua Đường Ngộ không ngờ bản thân lại chính là cậu bé được cứu kia.

Sau chuyện đắm tàu, Đường Ngộ bị đuối nước sốt cao mấy ngày, lúc tỉnh lại, anh quên sạch chuyện liên quan đến chị Dư Oánh.

Bác sĩ nói đây là xuất phát từ việc tự bảo vệ mình nên lựa chọn quên đi.

Không cần phải cố tình làm anh nhớ lại.

Cho nên từ đó về sau, Đường Ngộ hoàn toàn không còn nghe đến cái tên Dư Oánh từ bất kì ai nữa.

Anh là tự mình nhớ ra Dư Oánh.

Bởi vì lần thứ hai sau khi cứu người chết đuối, Hạ Chí mang theo kí ức bị anh xóa bỏ xuất hiện.

Hạ Chí nhớ rõ Dư Oánh, hơn nữa còn tự cho mình là em gái Dư Oánh hay nhắc đến nhất.

Nên cô nàng sợ tối, lại thích ăn ngọt, khi đến phía nam thì tần suất xuất hiện lại cao hơn.

Chẳng qua là trước nay Diệp Già Lam không nghĩ đến hướng này.

Vì sao cô đánh bốn cái lỗ khuyên, Hạ Chí cũng chạy đi làm.

Trên vai cô xăm con bướm, Hạ Chí cũng chạy tới tiệm xăm.

Đường Ngộ vì sao đến Nam thành, vì sao lại đối xử với cô khác biệt. sẽ

Ngay cả thói quen viết nhật ký.

Hai người đều viết hai ba câu một ngày.

Diệp Già Lam là mỗi ngày đều viết còn Hạ Chí là mỗi khi tới thì sẽ viết.

Thói quen sinh hoạt của Diệp Già Lam và Hạ Chí trùng nhau quá nhiều.

Không phải là do Diệp Già Lam và Đường Ngộ trước kia có tiếp xúc mà là do chị gái Dư Oánh của cô và Đường Ngộ có tiếp xúc.

Tốt xấu gì cũng ảnh hưởng tới tâm lý Đường Ngộ, khiến anh hình thành chứng rối loạn nhân cách.

Mà nguyên nhân Đường Ngộ không liên hệ cô với Dư Oánh là vì anh căn bản không nhớ Dư Oánh là ai.

Sau khi thi đại học xong, Bạch Diệp cùng một bác sĩ cực giỏi khác tiến hành 3 lần thôi miên cho anh, vốn dĩ nếu không được, Đường Ngộ sẽ phải chuyển đến bệnh viện chuyên nghiệp.

Sau đó, lần thứ ba lúc anh tiến hành thôi miên, có khả năng thật sự là thiên thời địa lợi nhân hoà, đoạn kí ức bị anh chọn cách lãng quên kia dần dần hiện ra.

Kế tiếp trị liệu cũng coi như thuận lợi.

Uống thuốc rồi trị liệu tâm lý, số lần Hạ Chí xuất hiện càng ngày càng ít, mãi đến khi dung hợp lại được với nhân cách thực.

Nên Đường Ngộ biết chuyện này sớm hơn Diệp Già Lam 2 năn.

Anh biết Diệp Già Lam sớm muộn gì cũng sẽ biết, cũng đoán được cô biết rồi sẽ có phản ứng thế nào.

Đường Ngộ trao quyền lựa chọn cho Diệp Già Lam.

Sau đó Diệp Già Lam lựa chọn chia tay.

Vậy thì chia tay.

-

Lúc Diệp Già Lam tỉnh lại, cả người ướt đẫm mồ hôi.

Giấc mộng tối qua cực kì chân thật, toàn thân cô đều đau, đặc biệt là hai đùi mềm nhũn không chịu được, vừa muốn rời giường lại mất lực ngồi lại.

Bên ngoài trời vẫn còn tối, Diệp Già Lam nhìn đồng hồ, hơn 5h.

Tác dụng của thuốc ngủ bị giảm, cô chỉ ngủ ba bốn giờ.

Diệp Già Lam ngồi trên đầu giường nửa ngày, không thể ngủ tiếp nữa, cô dứt khoát vào phòng tắm rửa mặt.

Sáng Diệp Già Lam cần đến bệnh viện, định 11 giờ gọi taxi qua chỗ Dư Thu Hoa.

Hai mẹ con mấy năm trước dọn tới Bắc thành, nhưng chỗ ở lại không giống nhau.

Diệp Già Lam ở khu náo nhiệt gần bệnh viện, còn Dư Thu Hoa lớn tuổi thích yên tĩnh tìm một chung cư nhỏ ở vùng ngoại thành, ở gần ngay phòng khám tại gia.

Tiền mỗi năm kiếm vào cũng tạm, nhưng so với khi làm chủ nhiệm trong bệnh viện lại còn thanh nhàn hơn không ít.

Diệp Già Lam ở bệnh viện cùng Hứa Luyến đi quanh một vòng các phòng bệnh, đến hơn 10h 2 người về phòng, Hứa Luyến dựa cửa nhìn cô: "Bác sĩ Diệp của chúng ta thật chuyên nghiệp, cuối tuần không phải trực ban còn tới bệnh viện."

Diệp Già Lam cười một cái, "Này không phải do sợ cậu mệt sao."

"Bớt xạo đi."

Hứa Luyến bật điều hòa, "Không phải nói hôm nay phải về nhà sao?"

Khóe miệng Diệp Già Lam cứng đờ, cười không nổi: "Mới sáng sớm mẹ tớ gọi điện thoại nói với tớ, bảo tớ gọi Ninh Trí tới nhà ăn cơm."

Nếu không cô cũng không cần mới sáng sớm đã có nhà mà không được về, vội vội vàng vàng chạy tới bệnh viện.

Cô cũng không phải Lôi Phong thời kì mới.

Hứa Luyến phụt cười một tiếng, "Vậy cậu định ở bệnh viện trốn đến khi nào?"

Diệp Già Lam nhìn đồ hồ, "Hơn nửa tiếng nữa đi."

Cô quyết định hôm nay sẽ nói rõ ràng rành mạch với Ninh Trí ——

Cô không muốn yêu đương.

Không muốn cùng anh ta yêu đương.

Bạn đang đọc truyện *Chín Chương Thành Thơ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 42: Cặn bã triệt để

11 giờ đúng, sau khi Dư Thu Hoa gọi điện giục mấy cuộc, Diệp Già Lam không thể không mở cửa văn phòng đi ra.

Cuối cùng trong điện thoại, Dư Thu Hoa nữ sĩ hạ tối hậu thư: "Trong vòng mười phút nhanh chóng xử lý xong việc trong bệnh viện, phòng mấy đứa không phải còn một bác sĩ khác sao, Đại Chu hôm thứ 6 còn kêu bị tăng ca kìa?"

Diệp Già Lam không còn lời gì để nói.

Dư Thu Hoa nhiều ít có thể đoán được nguyên nhân giờ này cô vẫn còn ở bệnh viện, giọng điệu cũng nghiêm khắc lên: "Hiện tại lập tức ra ngoài cửa, Tiểu Ninh nói cậu ấy tiện đường, sẽ đưa con về cùng."

"……"

Dư Thu Hoa cúp điện thoại.

Diệp Già Lam nhìn di động, sau khi điện thoại cắt, 4G cũng kết nối, cô nhanh chóng nhận được tin WeChat của Ninh Trí:【 Anh chờ em ở cửa bệnh viện, Audi trắng. 】

Phía sau còn gửi qua cả số xe luôn.

Diệp Già Lam đứng gần phòng khoa giải phẫu thần kinh kế bên, cửa phòng mở ra, bên trong có một người phụ nữ ngồi trên ghế đưa lưng về phía cô, giọng cô ta không nhỏ, thanh thúy êm tai: "Bác sĩ Đường, tôi nghe nói sáng nay anh chưa ăn gì…… Đây là tôi tự tay làm, hy vọng anh không ngại."

Tựa hồ sợ người đàn ông phía đối diện hiểu lầm, cô gái còn giải thích: "Tôi là con gái của người bệnh bị xuất huyết não tối qua, cảm ơn anh tối qua đã vất vả phẫu thuật lâu như thế……"

Diệp Già Lam lui nửa bước, đứng yên sau cánh cửa.

Như vậy thì người bên trong có quay đầu nhìn, cũng không phát hiện ra cô được.

Giọng người đàn ông bên trong không mặn không nhạt, "Không cần."

"Đừng mà…… Bác sĩ Đường, đây là một chút tâm ý của tôi, anh liền……"

Đường Ngộ giương mắt nhìn cô, mặt mày nhiễm nửa phần cười, " Hôm qua ở trong phòng giải phẫu không phẩu chỉ có mình tôi."

Cô gái sửng sốt.

"Mổ chính một người, gây tê một người, trợ mổ chính một người, trợ mổ phụ ba người, còn có y tá là 2 người."

Đường Ngộ đã hạ thấp tầm mắt, "Tâm ý tôi nhận."

"Nhưng mà ——"

Ngón tay áp út bên bàn tay trái của anh khẽ nâng lên, cô gái kia thoáng nhìn thấy chiếc nhẫn bạc phía trên, vội vàng thu hồi tầm mắt, bên tai cô nóng lên: "Xin, xin lỗi bác sĩ Đường, tôi không biết anh đã kết hôn."

Cô gái cúi người chào anh, liếc thêm một cái cũng không dám, vội ôm hộp cơm đi ra.

Thiếu chút nữa đã thành kẻ thứ ba.

Hô.

Cô gái hít một hơi, mặt cô giờ vẫn còn nóng, giơ tay chạm lên tai, thế nên cũng không chú ý tới người đang đứng ở cửa.

Diệp Già Lam đứng ở cửa hai phút, từ đầu đến cuối câu chuyện đều nghe rõ ràng rành mạch.

Vừa muốn nhấc chân rời đi, bả vai đã bị người ta chụp lấy.

Giọng đàn ông từ phía sau vang lên: "Bác sĩ Diệp, cô lén lút ở trước cửa phòng chúng tôi làm gì thế?"

"……"

Người đến là một bác sĩ nam cùng khoa với Đường Ngộ.

Diệp Già Lam nâng khóe miệng cười gượng một tiếng: "Đi ngang qua."

Cô cũng mặc kệ bác sĩ nam kia tin hay không tin, không nói thêm nữa, vội đi thẳng.

Nam bác sĩ nhìn chằm chằm bóng dáng cô nhìn vài giây, sau đó đi vào văn phòng, dựa vào cửa.

"Bác sĩ Đường, vừa rồi tôi thấy bác sĩ Diệp ở cửa."

Tay Đường Ngộ đang viết dừng một chút, sau đó mới đặt bút, dường như không có việc gì, tiếp tục viết.

"Cô ấy tới tìm anh sao?"

"Không có."

Nam bác sĩ mới từ phòng chụp X quang về, anh ta đưa phim mới chụp trong tay qua, mắt thoáng nhìn, chọt "Ai" một tiếng, "Bác sĩ Đường, nhẫn trên tay anh là sao thế kia?"

"Bạn cho."

Vốn dĩ anh không có thói quen đeo nhẫn, không tiện lắm.

Vì lúc vào phòng mổ, hầu như đều phải tháo nhẫn ra.

Nhưng trước đó vài ngày, sau khi nữ bệnh nhân kia giả bệnh tới văn phòng tìm anh, Đường Ngộ liền đeo nhẫn.

Cứ như vậy, loại bỏ được không ít phiền toái.

Nam bác sĩ đoan trang vài giây, "Bạn trai hay bạn gái?"

"Bạn trai."

"……"

Nam bác sĩ yên lặng đứng xa chút.

Anh t cảm thấy có khả năng bản thân không an toàn lắm.

Đường Ngộ liếc nhìn vẻ mặt kinh dị của đồng nghiệp nam, anh cũng không mở miệng giải thích, chỉ nhẹ nâng khóe môi.

Nhẫn quả thật là bạn trai đưa.

Tạ Cảnh Phi biết người theo đuổi anh đông đảo, nên lấy kinh nhiệm phong phú của mình, dứt khoát mua cho anh một chiếc nhẫn, để anh giả thành đàn ông có vợ.

Còn cái bạn gái tặng, anh lại mang cất đi rồi.

Vì lúc trước đi học cần làm thực nghiệm, lúc Đường Ngộ tháo ra thiếu chút nữa bị tổ viên cùng tổ lấy sai cho vào dạ dày con thỏ luôn.

Từ đó về sau, Đường Ngộ không đeo chiếc nhẫn Diệp Già Lam tặng nữa.

Vì sợ đánh mất.

-

Con đường trước cổng lớn của bệnh viện vì phải để xe cứu thương, nên bên cạnh không cho dừng xe.

Xe Ninh Trí ngừng ở đối diện.

Diệp Già Lam đi xuyên qua đường, sau khi xác định biển số xe đúng rồi, cô mở cửa lên xe.

Sau khi thắt đai an toàn, cô mới nói lời cảm ơn: "Cảm ơn Ninh tiên sinh."

"Ninh tiên sinh?"

"……"

Diệp Già Lam lại quên chuyện gọi thẳng tên mất rồi.

Cô có chút xin lỗi cười cười, "Trí nhớ của tôi không tốt lắm."

Ninh Trí thấy cô ngồi rồi, vừa khởi động xe vừa mở miệng hỏi cô: "Muốn nghe nhạc không?"

"Không cần đâu."

Diệp Già Lam sở thích khác người, thích kiểu nhạc nước ngoài trữ tình mềm nhẹ cơ.

Nhạc thuần là tốt nhất.

Trên di động của Tô Cẩm Kha còn đặt riêng cho cô một list nhạc, tên là: Lão niên Disco.

Xe xa lạ, người đàn ông nửa quen thuộc nửa xa lạ.

Diệp Già Lam nhiều ít có chút không quen, bả vai cô hơi cứng, không sao buông lỏng nổi.

Ninh Trí từ kính chiếu hậu nhìn cô, "Sáng nay rất bận sao?"

"…… Vẫn ổn"

Kỳ thật nửa chuyện cũng không có.

"Người bệnh có nhiều không?"

"Vẫn vậy thôi."

Kỳ thật một người tới tìm cô khâm cũng chả thấy đâu.

Tìm Hứa Luyến thì có một người, nhưng là lo âu quá độ đi sai khoa.

Diệp Già Lam ở trong văn phòng đọc lại hết đống tài liệu hồ sơ lúc trưoca chưa đọc hết.

Ninh Trí lại hỏi, "Không bị người bệnh bắt nạt chứ?"

“Tình huống ấy chỉ là cá biệt thôi.”

“Cá biệt ý là có sao?”

Diệp Già Lam “Ừm” đáp, lúc trước có một y tá bị một bệnh nhân coi thành mục mà cắn một cái.

Bệnh kia hạ miệng còn rất mạnh, làm y tá bị anh ta cắn thiếu chút hủy dung.

Loại chuyện này Diệp Già Lam chưa bao giờ dám nói cho Dư Thu Hoa biết, cô sợ Dư Thu Hoa nghĩ nhiều cả ngày lo lắng cho mình.

Diệp Già Lam lại bổ một câu: “Nhìn chung thì vẫn rất an toàn.”

“Phần lớn bệnh nhân có tính công kích đều sẽ bị cách ly, nghiêm trọng hơn thì có khả năng trực tiếp đưa đến bệnh viện tâm thần.”

Ninh Trí gật gật đầu, “Em từng bị người bệnh bắt nạt chưa?”

“Vẫn chưa.”

Không có nguyên nhân, đại khái là mấy năm nay cô mới từ các phòng chuyển đến, thời gian vào khoa tâm thần cũng chưa tình là dài nên vẫn chưa có cơ hội gặp phải loại người này.

Chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Diệp Già Lam đã chuẩn bị tâm lý tốt cả rồi.

Hai người nói chuyện phiếm nội dung rất quy củ.

Ninh Trí vừa định nói nữa, tiếng chuông di động của Diệp Già Lam đã vang lên.

Là một bệnh nhân gọi điện thoại xin cố vấn.

Cô nghiêm túc lại, đeo tai nghe, mở ra ghi âm trên di động, vừa cùng gọi điện thoại cho người nhà để hiểu thêm tình huống vừa ghi chép nhanh.

Chờ sau khi cuộc điện thoại chấm dứt, Ninh Trí đã dừng xe tới chỗ Dư Thu Hoa ở.

Diệp Già Lam hơi hơi nhẹ nhàng thở ra, mở cửa xe, sau đó chờ Ninh Trí tìm vị trí đỗ xe rồi cùng anh lên lầu.

Chắc là do Ninh Trí cũng đến nên trưa này Dư Thu Hoa làm một bàn đồ ăn đầy bụ.

Thịt cá đầy đủ hết.

Trong bữa tiệc Dư Thu Hoa câu được câu không nói chuyện phiếm với Ninh Trí, còn Diệp Già Lam chỉ phụ trách giải quyết thịt cá.

Trò chuyện mãi cũng không biết sao lại nói đến Dư Oánh, Dư Thu Hoa thở dài, quay đầu nhìn về phía Diệp Già Lam đang vùi đầu ăn: “Nếu mà chị con còn, có lẽ con cũng chạy được rồi.”

Bà biết Dư Oánh lúc học đại học có quen một người bạn trai, nhưng mà bà không biết bạn trai con bé là ai.

Dư Thu Hoa lại thở dài, Diệp Già Lam khẽ nhíu mày, “Mẹ ——”

Ánh mắt cô nâng lên, ý bảo trong nhà còn có người khác.

Dư Thu Hoa vội vàng cười một cái, lại xoay đề tài lại: “Tiểu Ninh a, con cảm thấy Loan Loan nhà cô thế nào a?”

Ninh Trí ăn ngay nói thật: “Khá tốt.”

Nếu không tốt thì anh cũng không chủ động tìm cô lần 2.

Diệp Già Lam cắn cắn chiếc đũa, cô rũ mắt, thực vô vị.

Ninh Trí làm người xử thế cũng rất tốt.

Nhưng lại có một chút không ổn: Không hợp với cô.

Một bữa cơm ăn hơi lâu, Diệp Già Lam vốn dĩ muốn ở phòng bếp rửa chén dọn dẹp, kết quả lại bị Dư Thu Hoa đẩy ra: “Con ra tiếp Tiểu Ninh mấy phút đi.”

“Mẹ, hai người bọn con không hợp.”

“Sao lại không hợp?”

Dư Thu Hoa căn bản không nghe lọt lời cô nói, "Hay là con vẫn còn nhớ đến đứa nhỏ Tiểu Ngộ kia? Tiểu Ngộ tốt thì tốt thật, nhưng hai đứa chia tay nhiều năm như thế rồi, con nhà người ta có khi còn đi mua nước tương được rồi mà đứa ngốc nhà con còn trông chờ người ta chờ mình sao a?"

"Con nói xem lúc ấy con tùy hứng cái gì, muốn chết muốn sống chia tay với thằng bé hả?"

Bà hoàn toàn không biết chuyện giữa Dư Oánh và Từ Chấn.

Diệp Già Lam thở dài, sau đó giây tiếp theo, cô đã bị Dư Thu Hoa nhốt ra bên ngoài phòng bếp.

Vì thế Diệp Già Lam lại cùng Ninh Trí trầm mặc nhìn TV hơn mười phút.

Mười lăm phút sau, Ninh Trí nhận được một cuộc điện thoại công tác, lái xe rời đi trước

Diệp Già Lam lại ở nhà ngủ trưa, hơn 3 giờ, cô gọi taxi đến trường đại học ở Bắc thành ngày xưa Dư Oánh theo học.

Dư Oánh học tập tốt, trường đại học cũng là trường trọng điểm.

Hôm nay thời tiết thật sự quá nóng, lại vừa hay là ngày nghỉ nên người đi lại trong khuôn viên trường không nhiều lắm, Diệp Già Lam đi thẳng đến khán đài sân thể dục, sau khi tìm chỗ ngồi xuống, không chớp mắt nhìn về phía sân bóng rổ.

Trên sân nam sinh kết bè kết đội, mồ hôi chảy như mưa chạy vội trong sân bóng.

Diệp Già Lam nhìn nhìn, đột nhiên nhớ tới cảnh tượng hôm lần đầu tiên xem Đường Ngộ đánh bóng rổ.

Anh rất đẹp, đứng trong đám người liếc mắt một cái là có thể nhìn ra, sau khi tan cuộc, anh đi về phía cô.

Nữ sinh bên cạnh nín thở không dám lên tiếng, chỉ có mình Diệp Già Lam đưa nước qua.

Nước cô đã uống.

Dáng vẻ thiếu niên tựa hồ còn ở trước mắt, nhưng duỗi tay chạm đến, lại không sao bắt được.

Diệp Già Lam đưa tay ôm đầu gối, cả khuôn mặt đều chôn gục trong đầu gối.

Cô nhớ tới đoạn đối thoại không hoàn chỉnh với Từ Chấn trong giấc mơ tối qua.

Kỳ thật không tính là đối thoại, bởi vì toàn bộ hành trình Diệp Già Lam không nói được lời nào.

Chỉ có mình Từ Chấn, không nề phiền lại lời lẽ chính đáng khuyên cô: "Chị cháu không nói với cháu bạn trai mình là ai đúng không?"

"……"

"Cháu cảm thấy cô ấy có thể nói cho cháu hay người nhà cháu không?"

"……"

"Cùng một người có thể đáng tuổi cha mình lên giường còn mang thai, mấu chốt là người này còn là chồng bạn tốt của mẹ mình, ngay cả cô ta cũng nói không nên lời đi."

"……"

"Hiện tại Đường Ngộ có khả năng còn chưa biết nội tình này, nhưng mà cô bé, cháu có nghĩ tới, lỡ như có một ngày nó đã biết, cháu muốn nó cả đời này đều sống trong sự áy náy với Diệp gia cháu sao?"

"Đến lúc đó nó đối với cháu là áy náy hay là yêu, với cháu mà nói đều không tốt, đúng chứ?"

"Đường Ngộ tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, nhưng cháu hẳn cũng biết rõ chứ?"

"Tôi thừa nhận tôi rất cặn bã,"

Từ Chấn cặn bã một cách triệt để, hơn nữa còn rất thản nhiên, ông ta đưa tờ chi phiếu qua, "Coi như là tôi xin lỗi Diệp gia các cháu, tờ chi phiếu coi như để bồi thường đi."

Tiếng ồn ào bên tai dần dần lớn lên.

Sân thể dục có lớp tới học thể dục.

Lúc này Diệp Già Lam mới phục hồi tinh thần lại, ngón tay cô chọt nắm chặt, móng tay tuy ngắn, nhưng vẫn in lên đùi một vết hồng.

Cô hít sâu mấy hơi, sau đó chậm rãi ngẩng mặt.

Cả khuôn mặt người con gái như mới vớt trong nước ra, tóc tai ướt sũng dính bên thái dương, cô duỗi tay lau lau.

Ninh Trí vừa lúc gửi tin nhắn qua:【 về nhà chưa? 】

Diệp Già Lam gĩ từng chữ một:【 buổi tối tôi mời anh ăn cơm nhé, vừa lúc có chuyện muốn nói với anh. 】

【 mấy giờ? 】

【 7 giờ đi. 】

Hiện tại mới hơn bốn giờ, Diệp Già Lam còn muốn ngồi thêm một lát.

【 Được, 】

Ninh Trí đáp rất nhanh,【 Đến lúc đó anh đón em ở đâu? 】

【 Cửa đại học Đại học Khoa học Chính trị và Luật Bắc thành. 】

-

Cùng thời gian, Tạ Cảnh Phi du lịch Châu Âu vừa mới về, vali ném qua một bên cho tài xế đến đón, rồi đi thẳng tới bệnh viện Hoa Khê.

Cậu ta làm bộ làm tịch gõ gõ cửa khoa giải phẫu thần kinh, "Bác sĩ Đường, em muốn khám bệnh nè."

Đường Ngộ liếc nhìn cậu ta một cái, không để ý đến cậu ta.

Tạ Cảnh Phi lại tự đạo tự diễn vài câu, cuối cùng đặt mông ngồi lên bàn làm việc của Đường Ngộ, "Ngộ Ngộ, chúng ta chờ lát nữa đi thả lỏng nha?"

Nam bác sĩ kế bên sợ tới mức đỡ mắt.

…… Đây không phải chính là bạn trai đã đưa nhẫn cho bác sĩ Đường chứ?

Đường Ngộ không tiếp lời anh, "Hôm nay ngày bao nhiêu?"

"A……Ngày 27 a."

Đường Ngộ nâng mắt, "Cùng tớ đến một chỗ."

"Đi đâu cơ?"

Đường Ngộ tháo mắt kính xuống, anh giơ tay nhẹ đè đè ấn đường, đáy mắt ẩn có chút mỏi mệt: "Đại học Khoa học Chính trị và Luật."

Bạn đang đọc truyện *Chín Chương Thành Thơ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 43: Say rượu loạn tính

Tạ Cảnh Phi mơ hồ đi theo Đường Ngộ tới đại học Khoa học Chính trị và Luật*.

(*gọi tắt là đại học Chính Pháp nha)

Là một trường đại học trọng điểm, khu dạy học của đại học chính pháp an an tĩnh tĩnh, trong phòng học, các bạn học không phải đang trên lớp thì cũng là tự học, ngẫu nhiên ngoài hiện sẽ có mấy người ngồi trên bậc thang hỏi đáp học các điều khoản luật.

Tiếng không lớn, chỉ giống tiếng muỗi vo ve.

Tạ Cảnh Phi hoàn toàn không biết hôm nay Đường Ngộ tới đây làm gì.

Anh, một sinh viên khoa y tài giỏi, lại tới trường luật, trong mắt Tạ Cảnh Phi, trừ lãng phí thời gian thì vẫn là lãng phí thời gian.

Tạ Cảnh Phi không dám phá hư bầu không khí an tĩnh này, nhưng cậu ta thật sự quá tò mò, ép giọng xuống hỏi: "Ngộ Ngộ, cậu tới đây làm gì?"

Tạ Cảnh Phi mấy năm nay gọi "Ngộ Ngộ" đến càng thêm thuần thục.

Mà bản nhân Đường Ngộ, có thể là do đã dung hợp nhân cách với Hạ Chí nên cũng đặc biệt không chỉnh đốn cậu ta.

Mới vừa nói xong, chuông tan học đã vang lên tới.

Cửa phòng học lập tức bị người mở ra, bên trong sinh viên nối đuôi nhau ra về.

Tạ Cảnh Phi nhìn chằm chằm vài người đi về phía toilet, hỏi thử: "Có quen người ở đại học Chính Pháp sao?"

Đường Ngộ ừ một tiếng.

Quả thật có, nhưng mà người nọ từ rất nhiều năm trước cũng đã không còn nữa rồi.

Hôm nay là sinh nhật Dư Oánh.

Đường Ngộ không phải lần đầu tiên tới đại học Chính pháp.

Lúc Dư Oánh mới vừa vào Đường gia, tâm tính cũng không tệ lắm, tuổi cô còn nhỏ, lại xinh đẹp, tuy rằng an tĩnh nhưng cũng như ánh mặt trời.

Sau khi bắt đầu thân quen với Đường Ngộ, Dư Oánh cũng có mang anh đến đại học Chính Pháp một lần.

Lần đó tới cũng là phòng học này.

Khu dạy học tuy rằng đã trang hoàng lại vài lần, nhưng cách bài bố và vị trí cũng không thay đổi quá nhiều, hơn nữa bên này đối diện khán đài sân thể dục nên Đường Ngộ nhớ rất rõ.

Trong phòng học lớp người cũ còn chưa đi hết, lại có một lớp tiếp theo đi vào giữ chỗ.

Đợi người vào không ít rồi, Đường Ngộ mới từ cửa sau đi vào, sau đó ngồi ở hàng ghế cuối cùng, Tạ Cảnh Phi tốt nghiệp đã mấy năm, lúc này lại ngồi vào trong phòng học, cứ cảm thấy không tự nhiên, cậu ta dịch mông: "Ngộ Ngộ, chúng ta phải ở đây nghe giảng sao?"

"Cậu thì học y, tớ lại học truyền thông, nghe cái này không hợp lắm thì phải?"

Đang nói, đã có giáo sư đi lên bục giảng, bà mở màn hình máy chiếu lên, phía trên nhanh chóng xuất hiện một trường hợp tố tụng hình sự, "Phía dưới chúng ta bắt đầu đi học."

Trong phòng học lập tức an tĩnh lại.

Vì tránh để bị giáo sư kia chú ý tới, Tạ Cảnh Phi ngậm chặt miệng không dám ho he câu nào nữa, lại bò lên mặt bàn nghịch di động.

Cậu chơi cực kì nghiêm túc, hết lướt Weibo lại bắt đầu chơi game.

Hết hai tiết giảng bài, Tạ Cảnh Phi chơi cực kì vui vẻ, chờ đến lúc chuông tan học vang lên, cậu ta vừa chuyển đầu đã phát hiện chỗ ngồi bên cạnh trống không.

Không thấy Đường Ngộ đâu.

Tạ Cảnh Phi lập tức đứng lên, sau khi nhắn tin cho Đường Ngộ, mới hỏi một bạn học nữ: "Bạn học, cậu có nhìn thấy một anh đẹp giai giống hệt tớ ngồi chỗ này không?"

Bạn học nữ nghẹn cười đến mức lợi hại, "Vừa rồi lúc đi WC có thấy cậu ta đến chỗ cửa sổ hành lang đầu tiên phía đông hút thuốc đó."

Cô nàng lại sửa lại đúng lời cho Tạ Cảnh Phi: "Tớ cảm thấy cậu ấy lớn lên đẹp trai hơn cậu một chút đó."

Ngay vừa nãy thôi, cô nàng còn cùng bạn cùng phòng thảo luận hai người bọn họ đó.

Cô nàng đoán Đường Ngộ và Tạ Cảnh Phi cũng không phải là học trưởng nghiên cứu sinh trong khoa, vừa định hỏi là người khoa nào, đã thaya người nọ nói cảm ơn rồi chạy ra khỏi phòng mất tiêu rồi.

Lúc Tạ Cảnh Phi chạy như bay đến chỗ cửa sổ mà nữ sinh kia nói, Đường Ngộ cũng vừa lúc dập tắt một điếu thuốc cuối cùng.

Có thể là do cửa sổ được mở, vị thuốc không nặng lắm.

Anh cúi đầu dập điếu thuốc, sau đó ném vào thùng rác, "Về thôi."

Tạ Cảnh Phi châm điếu thuốc: "Người cậu tìm thì sao?"

Tạ Cảnh Phi cho rằng trong khoảng thời gian Đường Ngộ từ phòng học ra ngoài là đi để tìm người.

Đường Ngộ cũng không phản bác, sau khi lên tiếng thì xoay người đi ấn thang máy.

Tạ Cảnh Phi: "Buổi tối đi chơi đi?"

"7 giờ có cuộc giải phẫu."

"Khi nào mới xong a?"

"Trong vòng một ngày."

"……"

Đường Ngộ đã vào thang máy.

Tạ Cảnh Phi hút được một nửa, vội vàng tắt điếu thuốc rồi đi vào theo.

Từ trước đến nay cậu ta vẫn luôn hiểu cách làm sôi động không khí, thoáng thấy trên tay Đường Ngộ có đeo nhẫn, lập tức kéo ra một đề tài mới: "Ngộ Ngộ, cậu đeo cái nhẫn tớ đưa cậu rồi sao a?"

Những người khác trong thang máy nháy mắt an tĩnh như gà, ánh mắt nhìn chằm chằm hai người đã thay đổi, ban đầu là kinh diễm sau biến thành một loại hưng phấn kì lạ.

Đường Ngộ liếc cậu ta, "Câm miệng!"

Tạ Cảnh Phi quả nhiên ngoan ngoãn ngậm miệng.

Cậu ta sợ lát nữa lại không cẩn thận nói sai gì đó sẽ bị Đường Ngộ khâu miệng lại, nên một chữ cũng không dám nói bậy, thành thành thật thật cùng anh ra khỏi khu dạy học.

Đại học Chính pháp diện tích không nhỏ, từ khu dạy học đến cổng chỗ Tạ Cảnh Phi đậu xe đi bộ ước chừng còn hơn 15 phút lận.

Chờ đến khi lên xe, hai bên thái dương đã mướt mồ hloi.

Tạ Cảnh Phi quay đầu nhìn người đàn ông ngồi bên ghế phó lại, "Đưa cậu về bệnh viện?"

Đường Ngộ hạ tầm mắt, dừng trên logo giữa vô lăng, Tạ Cảnh Phi bừng tỉnh đại ngộ: "Nga nga nga…… Xe của Ngộ ca a……"

Cậu ta sợ Đường Ngộ lái xe mệt, nên mới chủ động xin giết giặc, đi làm tài xế.

Tạ Cảnh Phi thở dài: "Ngộ ca, quả nhiên tớ yêu cậu nhất."

Cậu ta mới vừa xuống máy bay đã lái xe tới đưa anh đi, nói không yêu anh thì cũng chả có ai tin, Tạ Cảnh Phi nhất thời hứng khởi, hát một bài rất hợp không khí ——

《Người yêu em nhất là anh》.

Đường Ngộ giơ tay che che mắt, đầu hơi hơi nặng.

Xe chậm rãi khởi động.

Chưa tới nửa phút, lại bị Tạ Cảnh Phi đột ngột thắng lại, cậu ta vỗ vỗ lưng ghế phụ: "Ngộ Ngộ, Ngộ Ngộ, cậu xem có phải tớ nhận sai người rồi không?"

Tạ Cảnh Phi nuốt một ngụm nước miếng, chỉ về phía xe phía trước, "Kia không phải là Lam tỷ sao?"

"……"

Đường Ngộ hạ cửa xe, nhìn qua.

Tuy rằng anh không thấy rõ khuôn mặt người kia, nhưng cũng chắc đến tám chín phần chính là Diệp Già Lam.

Bọn họ ở bên nhau lâu như vậy, dáng vẻ tư thế của cô lúc đi đường anh đều nhớ rõ rõ ràng.

Đường Ngộ nhíu mày.

Ngay sau đó Tạ Cảnh Phi nói một câu làm lông mày anh nhăn càng sâu, "Mẹ nó! Sao lại còn có một gã đàn ông thế kia?"

Biết Đường Ngộ nhìn không rõ, Tạ Cảnh Phi dứt khoát thuyết minh hiện trường cho anh nghe: "Gã đàn ông đó còn mở cửa xe cho Lam tỷ?"

"Lam tỷ lại còn cười với gã…… Lên xe lên xe!"

"Bọn họ đi rồi!"

Đường Ngộ nhắm mắt, "Lái xe."

Tạ Cảnh Phi nháy mắt nhiệt huyết sôi trào: "A…… Đi theo bọn họ sao?"

"Về bệnh viện."

"…… Nga."

(Đọc truyện tại Wattpad Diepdiep1314 để ủng hộ editor)

-

Nhà hàng tư mà Ninh Trí nói với Diệp Già Lam lúc trước là một nhà hàng Pháp.

Nhà hàng không tồi, mỗi một bàn ăn đều được trang trí trang nhã, có thể ăn tối trong bầu không khí lấp lánh ánh nến.

Diệp Già Lam cảm thấy cô và Ninh Trí cùng ăn ở chỗ này thì không thích hợp lắm.

Nhưng dù sao cũng là mình mời khách, đối phương chọn địa điểm cô không từ chối được, chỉ có thể tận lực ép cái không khí ái muội này xuống mà thôi.

Bên ngoài ngựa xe như nước, bên trong âm nhạc nhẹ nhàng.

Một bữa tối lại ăn đến gần 9 giờ.

Vì hai người đều uống rượu nên không thể lái xe, nhà hàng cách nhà Diệp Già Lam cũng không xa, đi bộ về cũng chẳng mất bao nhiêu thời gian.

Lúc Ninh Trí đưa cô đến dưới lầu đã là mười lăm phút sau.

Ánh đèn trong tiểu khu không quá sáng, Diệp Già Lam nói lời cảm ơn: "Cảm ơn."

Ninh Trí cười cười, "Không mời anh lên trên ngồi sao?"

Anh ta nói trắng ra, nhưng giọng điệu lại không làm người ta cảm thấy chán ghét.

Diệp Già Lam cũng cười: "Được thôi."

Vừa lúc cô có chuyện muốn nói với anh.

Dù sao thì cũng là người sống một mình lâu rồi, ý thức phòng bị không hề yếu, Diệp Già Lam lúc vào thang máy còn không quên nhắn tin cho Tô Cẩm Kha:【 nửa tiếng sau gọi cho tớ. 】

Không phải cô không tin được Ninh Trí, đơn giản chỉ là do thói quen.

Dù sao đàn ông phần lớn đều là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới, những lời này cũng không phải là hoàn toàn không có lí.

Tô Cẩm Kha rất nhanh đã rep:【 không thành vấn đề. 】

Cửa thang máy khép lại, mấy chục giây sau, lại mở ra.

Diệp Già Lam lấy chìa khóa ra mở cửa, "Ngồi đi."

Cô mở tủ lạnh, cầm hai lon Coca ra, một lon đặt trước mặt mình, một lon đưa cho Ninh Trí.

"Cảm ơn."

Diệp Già Lam cười cười, cô cũng không mở lon Coca kia ra, chỉ cầm lấy trong tay mà thôi, "Ninh tiên sinh."

Ninh trí nhướng mày.

Hơi lạnh trong lon Coca từ lòng bàn tay truyền tới đầu ngón tay, mãi đến khi toàn bộ tay đều trở nên lạnh lẽo, Diệp Già Lam mới tỉnh rượu hơn phân nửa, "Chúng ta không hợp đâu."

Ninh Trí bắt đầu nhíu mày, "Anh có chỗ nào……"

"Thật xin lỗi, là vấn đề ở tôi."

Diệp Già Lam nhìn thẳng anh ta, ánh mắt thấu triệt sạch sẽ, "Tôi cảm thấy tôi với ai cũng không hợp."

"……"

“Anh xứng đáng gặp được một cô gái tốt hơn.”

Ninh Trí rót nửa lon Coca, “Em có người mình yêu rồi sao?”

Diệp Già Lam không phủ nhận.

Cô cúi đầu nhìn lon Coca, phía trên có một giọt nước rất lớn, từ phía trên trượt xuống, rơi xuống khe hở ngón tay cô: “Tôi thích anh ấy rất nhiều năm rồi.”

Ninh Trí hít một hơi thật sâu, “Thổ lộ với anh ta rồi sao?”

Diệp Già Lam lắc đầu: “Không dám nói.”

“……”

Dường như vẫn là một tình yêu thầm kín từ rất lâu rất lâu rồi.

Ninh Trí cảm thấy mình từ lúc bắt đầu đã thua mà còn là thua thảm hại.

“Ninh tiên sinh, hôm nay tôi chính là muốn nói rõ với anh, không cần lãng phí thời gian trên người tôi, chỗ mẹ tôi, tôi sẽ nói rõ ràng, tôi đảm bảo về sau bà ấy sẽ không quấy rầy đến anh nữa.”

Giọng Diệp Già Lam thực nhẹ, “Thật xin lỗi, vốn dĩ nên nói sớm một chút.”

Ninh Trí lắc đầu.

Kỳ thật Diệp Già Lam từ lúc bắt đầu đã từ chối anh rất rõ ràng, chẳng qua Ninh Trí cảm thấy là do ít tiếp xúc, chỉ cần thêm thời gian là tốt rồi mà thôi.

“Vậy sau này em sẽ làm gì? Vẫn không định tìm bạn trai sao?”

“Sau hãy nói đi!”

Trước khi không quên được Đường Ngộ, cô tìm ai thì cũng là không công bằng với người đó.

Ninh Trí thở dài, uống cạn sạch nửa lon Coca còn dư lại, “Cảm ơn em.”

Diệp Già Lam nâng mắt, Ninh Trí cười tự giễu, “Ít nhất không đối với ạn như lốp xe dự phòng.”

Anh đứng dậy, rất có phong độ quân tử, “Ngồi cũng ngồi xong rồi, sớm nghỉ ngơi đi, anh đi trước.”

Lúc này giữ lại nói gì thì đều có vẻ vô lực lại còn dối trá, Diệp Già Lam đứng dậy tiễn anh ra tới cửa.

Thang máy vẫn ngừng ở tầng này, nên xuống lầu mới ấn xuống, cửa thang máy nhanh chóng mở ra, Ninh Trí nhấc chân đi vào, đứng yên một lúc lại cười với cô: “Nhưng mà anh vẫn không cam tâm a, bác sĩ Diệp, hi vọng có cơ hội có thể gặp được người đàn ông em thích rất nhiều năm.”

Lời nói còn chưa nói xong, cửa thang máy đã chậm rãi khép lại.

Nửa câu còn lại của Ninh Trí bị chặn bên trong, Diệp Già Lam không nghe quá rõ.

Cô nhìn chằm chằm số tầng hạ dần hạ dần, mãi cho đến khi ngừng ở lầu 1, cô mới xoay người về nhà.

Mà giờ phút này, người đàn ông Diệp Già Lam thích rất nhiều năm đanh an vị ngồi trên chiếc Cayenne đen dừng dưới lầu nhà cô.

Đường Ngộ ở trên xe đã hai mươi phút.

Cuộc giải phẫu tối nay diễn ra quá ngắn, 7 giờ bắt đầu, hơn 8 giờ đã kết thúc.

Vì người bệnh xuất huyết não trong quá nhiều, nên không thể cứu nổi.

Vừa ra khỏi phòng mổ, Đường Ngộ đã bị chủ nhiệm Ngô cưỡng chế ra lệnh phải về nhà ngủ một giấc, đáy mắt anh giăng đầy tơ máu, chủ nhiệm Ngô còn đặc biệt cho anh nghỉ nửa ngày: "Trước buổi chiều ngày mai, đừng để tôi nhìn thấy cậu!"

Đường Ngộ ra khỏi bệnh viện lúc 9h, sau đó trực tiếp lái xe tới tiểu khu của Diệp Già Lam.

Trí nhớ của anh tốt, nên vẫn nhớ rõ nhà cô ở chỗ nào.

Nhưng hiện tại tâm tình anh không được tốt.

Vì vừa rồi lúc anh dừng xe, đã nhìn thấy một gã đàn ông đi vào cùng Diệp Già Lam.

Lúc Đường Ngộ vừa tới, trên tay vẫn còn có mùi máu nhàn nhạt hòa lẫn mùi thuốc sát trùng, lúc này đã qua hơn mười phút, đầu ngón tay anh đã hoàn toàn bị

mùi thuốc lá nồng nặc bao trùm.

Đường Ngộ châm điếu thuốc thứ năm.

Lúc hút được một nửa, thì thấy gã đàn ông vừa rồi đi ra.

Vì khoảng cách quá xa, anh không thấy rõ khuôn mặt cùng biểu cảm của gã đàn ông kia, nhưng anh có thể nhìn ra, bước chân người nọ rộng hơn, đi cũng nhanh hơn.

Đường Ngộ cảm thấy, hẳn là nhẹ nhàng.

Gã đàn ông kia ở trong nhà Diệp Già Lam hơn mười phút.

Hơn mười phút có thể làm gì?

Nói chuyện phiếm, ôm, rồi hôn……

Tốc độ nếu nhanh một chút, trực tiếp tiến tới, thì còn có thể làm xong một lần.

Ánh mắt Đường Ngộ nâng lên, đèn ở vị trí cửa sổ nhà Diệp Già Lam còn sáng, anh nhìn chằm chằm vài giây, tay kẹp điếu thuốc dùng chút lực, nửa điếu thuốc còn lại cứ thế bị bẻ gãy trong tay anh.

Tàn thuốc còn chưa dập, ngón trỏ của anh bị bỏng nhẹ.

Nhưng mà Đường Ngộ cũng chẳng thấy đau, anh ném mẩu thuốc vào gạt tàn, ngồi trên xe gần nửa tiếng nữa, mãi đến khi vị thuốc lá dần dần tản ra, anh mới lấy di động đi ra ngoài.

Anh dùng tay trái.

Ngón tay người đàn ông sạch sẽ trắng nõn, chẳng qua chỗ hổ khẩu* lại có thêm một vết rạch.

(*chỗ khe tay giữa ngón cái và ngón trỏ)

Là buổi tối làm phẫu thuật bị dao phẫu thuật cắt qua, mũi đao sắc bén, máu của anh cùng với máu của bệnh nhân kia hòa lẫn cùng nhau.

Nhưng hiện tại anh hoàn toàn không cảm thấy đau.

Đường Ngộ hơi hơi nâng đầu, nhìn cửa sổ nhà cô vẫn còn sáng đèn, giây tiếp theo, trong điện thoại truyền đến giọng nữ: "Uy…… Anh là bác sĩ Đường nào thế?"

Diệp Già Lam uống say.

Suy nghĩ đầu tiên của Đường Ngộ là, lần đầu tiên của anh với Diệp Già Lam, chính là vì cô uống say.

Uống say, nên có gan dám say rượu loạn tính.

Nên, cô với gã đàn ông kia, vừa rồi, có phải cũng ——

Bạn đang đọc truyện *Chín Chương Thành Thơ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Tôi cưỡng ép cô ấy?

Không thể tiếp tục nghĩ nữa.

Lý trí Đường Ngộ từng chút từng chút bị bào mòn, nếu còn nghĩ nhiều thêm dù chỉ một giây, anh sợ sẽ không thể khống chế nổi bản thân mất.

Mà giờ phút này trên lầu, Diệp Già Lam ôm một vại vỏ bia rỗng, cô nhẹ nhàng đánh cái cách, thấy không ai trả lời lại nhìn tên báo hiện lên: "Đường y tăng*…… Ai, là Đường Tăng sao?"

("Bác sĩ Đường" là /Tángyīshēng/, theo cú pháp là Đường bác sĩ; bạn Lam Lam say rượu luyên thuyên đổi thành /Tángyīsēng/, cú pháp là Đường y tăng, dịch thuận theo mình là Tăng y (họ) Đường, nhưng mình để như cú pháp để thấy được tại sao đoạn sau Lam Lam lại chuyển thành Đường Tăng. Tăng y hiểu đơn giản là tăng sư lại hiểu biết về y học.

Mình chắc chắn bạn Ngộ Ngộ là y, nhưng không phải tăng đâu. Bạn đừng có đùa nha bạn Lam Lam!)

Bên cạnh có mấy lon bia rỗng rơi xuống, cô uống đã nhiều, hơn nữa lại nhanh, nên cũng chóng say.

Tên trước mắt cứ chồng bóng, lúc nói chuyện, lưỡi Diệp Già Lam cũng níu cả vào, bắt đầu phân biệt không rõ.

"Người lấy kinh về rồi sao?"

Diệp Già Lam lại sờ soạng rót bia ra, trước khi mở ra còn lắc lắc mấy cái, kết quả, vừa mở ra, bọt bia phun ra đầy tay đầy mặt.

Đường Ngộ nghe cô nhắc mãi nửa ngày, sau đó không hề báo trước đột nhiên "A" một tiếng.

Điện thoại bị cô gái đầu bên kia cắt đứt.

Tay Đường Ngộ nắm chặt, lại nắm chặt, mãi đến khi miệng vết thương trên tay trái chảy ra vết máu mới chịu buông ra.

Giây tiếp theo, anh mở cửa xuống xe, vào tòa nhà Diệp Già Lam ở.

Đường Ngộ nhớ rõ số nhà Diệp Già Lam, nhưng anh lại không có chùa khóa nhà cô.

Anh sợ Diệp Già Lam uống say ở nhà xảy ra chuyện, thời gian do dự đổi ý cũng không có, trực tiếp duỗi tay gõ gõ cửa phòng.

Bên trong không có động tĩnh gì.

Đường Ngộ gõ lần hai.

Vẫn không có động tĩnh.

Anh lại lấy di động ra gọi cho Diệp Già Lam, lần này vang lên vài tiếng cũng không ai nhận.

Đường Ngộ gọi điện cho Tạ Cảnh Phi: "Gửi số Tô Cẩm Kha cho tôi."

Tạ Cảnh Phi đang ở quán bar làm ầm ĩ, tiếng âm nhạc đinh tai nhức óc, cậu ta cơ hồ phải gào thét báo một chuỗi số.

Mới vừa rống xong, điện thoại đã bị Đường Ngộ cắt đứt.

Anh nhấn gọi dãy số của Tô Cẩm Kha, đầu kia tiếp nghe một cái, anh liền trầm giọng mở miệng: "Tôi là Đường Ngộ."

"A…… Nga nga nga."

Tô Cẩm Kha dừng xe đúng lúc, thiếu chút nữa đâm vào vành đai xanh.

"Cậu có chìa khóa nhà Diệp Già Lam không?"

"Có," tim Tô Cẩm Kha nâng lên một chút, "Hiện tại tôi đã đến dưới nhà cô ấy rồi, lập tức lên đây."

Trước đó không lâu cô nàng theo yêu cầu của Diệp Già Lam gọi điện tới.

Kết quả cô có nhận thật, nhưng lại ăn nói lộn xộn, hơn nữa còn nói bằng giọng mũi rất nặng.

Tô Cẩm Kha không yên lòng, vội vàng lái xe tới gặp cô.

Sau khi Đường Ngộ cắt điện thoại, Tô Cẩm Kha bước nhanh vào thang máy, hơn 10s trong thang máy đã lấy ra được chìa khóa dự phòng nhà Diệp Già Lam.

Lúc cửa thang máy mở ra, cô nàng liếc mắt một cái liền thấy người đàn ông đang đứng trước cửa nhà Diệp Già Lam.

Anh nhìn vừa tùy ý lại thẳng tắp, nghe được tiếng động mới quay đầu liếc nhìn cô nàng một cái, "Cô ấy hình như uống say rồi."

Tô Cẩm Kha gật gật đầu, không có thời gian dư thừa nói chuyện, vội vàng cầm chìa khóa mở cửa đi vào.

Phòng khách cực tối, chỉ có chỗ gần cửa có một cái đèn sáng

Tô Cẩm Kha ngựa quen đường cũ bật đèn lên.

Ánh sáng sáng ngời, trên sàn nhà là một đống chất lỏng kia không chỗ che giấu.

Mấy lon bia nằm lăn lóc tứ tung, toàn bộ phòng khách đều tràn ngập một vị chua nhàn nhạt.

Diệp Già Lam không ở phòng khách.

Má ôi!

Tô Cẩm Kha bị hiện trường này dọa sợ, vội vàng chạy vào phòng Diệp Già Lam tìm người: "Loan Loan?"

Đường Ngộ đi theo sau cô nàng.

Tô Cẩm Kha chạy đến lật chăn trên giường, Đường Ngộ vào phòng tắm.

Cửa phòng tắm vừa mở ra, anh liền nhìn thấy một người quần áo không chỉnh tề ngồi trong bồn tắm, cô an an tĩnh tĩnh ôm đầu gối ngồi, vẫn không nhúc nhích giống như đã ngủ mất rồi.

Đường Ngộ gõ cửa kính mờ của phòng tắm, "Ở đây."

Tô Cẩm Kha vội vàng chạy tới, từ cửa chen vào vỗ vỗ mặt Diệp Già Lam, "Loan Loan?"

May mà bồn tắm không có nước, nếu không ngày mai chắc chắn bị cảm mất thôi.

Mắt Diệp Già Lam mở ra, nhìn chằm chằm cô nàng vài giây, sau đó nhỏ giọng nức nở: "Tớ muốn tắm."

"……"

Tô Cẩm Kha quay đầu nhìn về người đàn ông duy nhất phía cửa.

Không đợi cô nàng mở miệng, Đường Ngộ đã đóng cửa đi ra ngoài.

Phòng khách ngoài phòng tắm một mảnh hỗn độn.

Đường Ngộ thu dọn đơn giản, sau đó vào phòng bếp nấu một chén canh giải rượu cho Diệp Già Lam.

Nửa giờ sau, Tô Cẩm Kha cuối cùng đã giúp Diệp Già Lam tắm rửa xong.

Người sau nửa mộng nửa tỉnh, đôi mắt đại đa số thời gian vẫn nhắm tịt, cô còn ngoan ngoãn, không khóc cũng không nháo, nên tắm rửa cũng khá thuận lợi.

Tô Cẩm Kha thay cho cô một bộ váy ngủ, sau khi đỡ cô nằm xuống giường, mới cầm quần áo ném vào máy giặt.

Lúc từ phòng ngủ đi ra, phòng khách đã sạch sẽ không ít, cửa sổ cũng được mở ra, gió lùa, mùi rượu bên trong tản ra không ít.

Tô Cẩm Kha cầm bình xịt không khí phun vài cái.

Cô nàng chú ý tới phòng bếp có tiếng động, nhưng vì tránh để gặp mặt lại xấu hổ không biết nói gì, Tô Cẩm Kha không qua xem nữa, cô đã gửi WeChat cho Tạ Cảnh Phi:【 Hiện tại Đường Ngộ đang ở nhà Loan Loan, có phải tôi nên yên lặng rời đi không? 】

Tạ Cảnh Phi:【 cậu có được giác ngộ như vậy thật tốt. 】

"……"

Lời nói là nói như vậy, nhưng Tô Cẩm Kha vẫn không yên lòng.

Cô nàng phải chính mắt nhìn Đường Ngộ rời khỏi nhà Diệp Già Lam, nếu không sẽ rất dễ xảy ra sự cố đó.

Tô Cẩm Kha lại quay đầu nhìn vào phòng bếp,【 Đường Ngộ mà cũng biết nấu cơm à? 】

【 cậu cho rằng ai cũng như cậu hả? 】

【 ha hả, cậu thì sao? 】

Tạ Cảnh Phi không nói.

Tô Cẩm Kha và cậu ta chặt chém nhau vài câu, mới mở tủ lạnh lấy một hũ sữa chua ra, cửa phòng bên cạnh đã bị người ta mở ra, cả người Diệp Già Lam treo lên khung cửa, "Thật đói a……"

Ánh mắt cô mông lung, cơn say tuy chưa qua, nhưng hình như cũng có chút lý trí rồi.

Tô Cẩm Kha "A" một tiếng, "Uống sữa chua không?"

"Ăn cháo cơ."

"……"

Cô nàng không biết nấu cháo a.

Tô Cẩm Kha gãi gãi tóc, nghĩ dù sao lúc này Đường Ngộ cũng ở trong phòng bếp, da mặt dày chạy tới cửa phòng bếp: "Cái kia…… Bạn học Đường Ngộ, Loan Loan nói muốn ăn cháo……"

Cũng không biết Diệp Già Lam từ khi nào chạy tới đây.

Tô Cẩm Kha níu khung cửa bên trái, cô liền bám khung cửa bên phải, dùng sức gật gật đầu: "Em muốn ăn cháo …… Ngộ ngộ."

Tô Cẩm Kha: "……"

Cô nàng đột nhiên không hiểu lúc này Diệp Già Lam đang say hay đang tỉnh.

Đường Ngộ rõ ràng cũng không ngờ cô đột nhiên gọi anh như thế, động tác trên tay dừng nửa giây, sau đó anh nghiêng đầu nhìn qua.

Người anh nhìn, là Tô Cẩm Kha.

"……"

Bóng đèn siêu bự Tô Cẩm Kha yên lặng lăn ra ngoài.

May mà Diệp Già Lam cũng không có hành động gì quá đặc biệt, Tô Cẩm Kha ngồi trên chỗ tay vịn sô pha nhìn chằm chằm bóng dáng cô mấy giây, lại gửi tin nhắn cho Tạ Cảnh Phi:【 Hiện tại Loan Loan với Đường Ngộ đang ở cùng một chỗ, có phải tôi không nên quấy rầy bọn họ nữa không? 】

【 Phải.】

【 nhưng mà Loan Loan uống say a. 】

【 uống say càng tốt a! 】

【? 】

【 ý tui là, uống say thì Ngộ ca càng không thể phát sinh chuyện gì với cô ấy, cậu cũng biết Ngộ Ngộ không thích uống rượu, cậu ấy với một người phụ nữ miệng đầy mùi rượu, muốn hôn cũng không hôn nổi đâu. 】

Tô Cẩm Kha cảm thấy có lý.

Vừa muốn yên lòng ăn sữa chua, trong phòng bếp lại truyền đến một tiếng động.

Lại nâng đầu, ngoài cửa phòng bếp đã không thấy bóng dáng Diệp Già Lam đâu.

Tô Cẩm Kha cũng không rảnh lo uống sữa chua nổi nữa, cất bước chạy đến nhìn, không biết Diệp Già Lam từ khi nào đã chạy tới leo lên người Đường Ngộ rồi.

Sau khi uống rượu sau, cô bắt đầu trở nên không giống mọi khi nữa, tay mềm như không xương, đang cởi từng nút áo sơmi của người đàn ông.

"…… Loan Loan?"

Diệp Già Lam giống như không nghe thấy, nửa điểm phản ứng cũng không có.

Thật vất vả cởi một nút, lúc muốn cởi một nút nữa, tay cô lại bị xiết lấy, mày Đường Ngộ hơi nhăn, giọng hạ thấp, "Đừng nháo."

Tô Cẩm Kha nhìn vẻ mặt Đường Ngộ đoán, ngay giây tiếp theo anh sẽ quăng Diệp Gia Lam ra ngoài mất.

Nhưng anh không làm thế.

Đường Ngộ chỉ kéo cô cách ra nửa phân, xoay người bưng bát canh giải rượu bưng tới, "Há miệng."

Khóe môi Diệp Già Lam nhẹ nhàng mím, "Anh bón cho em."

"……"

Tô Cẩm Kha cảm thấy, cô nàng càng ngày càng giống một cái bóng đèn.

Hơn nữa hiện tại khẳng định, ngày mai sau khi Diệp Già Lam tỉnh lại sẽ hận không thể giết chết chính mình.

Đường Ngộ hiện tại đã muốn giết cô rồi.

Yết hầu anh nặng nề lăn vài cái, nhẫn nại cầm chén đưa qua, kết quả cô gái kia vừa mới uống một ngụm, liền thừa dịp anh cúi đầu ngẩng đầu, đưa môi qua.

Tô Cẩm Kha lại lần nữa yên lặng lui ra ngoài, lúc ra ngoài còn vô cùng tri kỷ đóng cửa lại cho hai người.

Trong ngoài phòng bếp nháy mắt biến thành hai thái cực hoàn toàn đối lập.

Bên ngoài Tô Cẩm Kha nín thở nghe động tĩnh bên trong, mà trong phòng bếp, mấy nút áo của Đường Ngộ đã hoàn toàn bị Diệp Già Lam tháo ra.

Móng tay Diệp Già Lam tuy ngắn, nhưng khi dùng sức vẫn để lại trên cổ ấy mấy vết liền.

Tay cô nhỏ như thể gập vào sẽ gẫy vậy.

Đường Ngộ không dám dùng sức giữ cô, trên người anh ra không ít mồ hôi, mày càng nhăn càng chặt, thật vất vả kéo cô ra được một chút, vừa mới đặt cái chén lên bàn bếp, Diệp Già Lam lại dán qua.

Lần này cô dán lại còn chặt hơn vừa rồi.

Vì không mặc nội y, nên lúc thân thể cô dán lên người anh, đường cong mềm mại duyên dáng.

Đường Ngộ cảm thấy lúc này mình còn có thể nhẫn được, thì tự chủ đã mạnh đến mức không giống đàn ông nữa rồi.

Anh ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của người con gái trước mặt, còn chưa kịp làm gì, tay Diệp Già Lam đã di động từ bụng anh chạy xuống dưới, sau đó bắt đầu lung tung muốn kéo tháo khóa quần của anh.

Đường Ngộ cũng bất chấp cầm có làm cô đau không, cầm cổ tay không cho cô động, "Diệp Già Lam."

Diệp Già Lam tuy rằng say, nhưng vẫn là có thể nhận ra tên của mình, cô "Ừm" một tiếng, cái tay không bị Đường Ngộ giữ lại duỗi ra sờ soạng.

Nháy mắt tiếp theo, áo ngủ của cô đã bị vén lên.

Động tác trên tay Diệp Già Lam chỉ cứng lại trong chớp mắt, sau cao giọng "A" lên.

Tô Cẩm Kha ngoài phòng khách sợ tới mức làm rơi cả hộp sữa chua bên chân, cô nàng cả giày cũng không đi, vội vàng chạy tới cửa phòng bếp, vừa mới cầm nắm cửa mở ra, đã bị người bên trong đóng lại.

Giọng Đường Ngộ thấp thấp, rõ ràng đang chịu một áp lực nào đó: "Đừng vào."

Tô Cẩm Kha ở bên ngoài lắp ba lắp bắp, "Đường Đường Đường…… Đường Ngộ, Loan, Loan Loan, hôm nay cô ấy uống nhiều quá, cậu không thể cưỡng cưỡng cưỡng ép cô ấy……"

Đường Ngộ đè Diệp Già Lam lên trên cửa bếp, cúi đầu nhìn, thấy người con gái dưới thân nhăn mày, nước mắt cũng rơi ra vài giọt rồi, anh nhẹ nhàng nâng khóe môi, "Cậu xác định là tôi cưỡng ép cô ấy sao?"

"……"

Tô Cẩm Kha nói không ra lời.

Đường Ngộ nhẹ giật mình, bên trong lại lập tức truyền ra tiếng phụ nữ uyển chuyển hừ nhẹ một tiếng.

Tô Cẩm Kha mặt đỏ tai hồng, "Ngày mai Loan Loan còn phải đi làm, cậu…… cậu……"

"Ừ," giọng người đàn ông bên trong thấp đến có chút phát ách, "Tôi sẽ tận lực."

Bạn đang đọc truyện *Chín Chương Thành Thơ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Nam chính mộng X!

Tận lực…… Tận lực cái gì?

Tận lực làm cô ấy sáng mai có thể đi đi làm, hay là sáng mai không đi được hả????

Tô Cẩm Kha đứng ở ngoài cửa, rõ ràng là bị hơi lửa nóng bên trong làm ảnh hưởng, da mặt cô nàng hiếm khi mới mỏng được một lần, mặt đỏ rần tới tận cổ luôn.

Cách một cánh cửa, tiếng kêu khe khẽ đứt quãng cứ không ngừng truyền ra, Tô Cẩm Kha ở bên ngoài đi cũng không được mà ở lại cũng chẳng xong.

Cô nàng đứng tầm nửa phút, sau đó thật sự không chịu đựng được nữa, vội che lại lỗ tai chạy vào phòng cho khách.

Phanh một tiếng, những tạp âm kia đều bị cô nàng ngăn ở bên ngoài.

Trong phòng an tĩnh, Tô Cẩm Kha nghĩ thầm, ngày mai có khả năng sẽ là một ngày khảo nghiệm năng lực tâm lí của Diệp Già Lam.

Cô nàng không dám tưởng tượng, cũng không có cách nào tưởng tượng.

Mà bên ngoài phòng cho khách, Tô Cẩm Kha vừa mới đi, cánh cửa phòng bên phía sau đã bị đá ra.

Đường Ngộ ôm Diệp Già Lam đi nhanh về phía phòng ngủ.

Người con gái trong ngực gắt gao nhăn mày, cả khuôn mặt đỏ ửng chưa tan, nhìn cực kì vũ mị đáng yêu, càng làm người ta thương tiếc.

Nhưng Đường Ngộ không có cách nào thương tiếc cô nổi.

Hôm nay anh đã bị dục vọng nuốt chửng mất rồi, ánh mắt cực nóng, động tác thô bạo, sau khi áp xuống người cô, không chút do dự xỏ xuyên qua thân thể nhỏ bé.

Ván giường vận động kịch liệt xóc nảy đập lên tường phát ra những tiếng động rất nhỏ, tựa như một liều thuốc kích thích lợi hại nhất, từng chút kích thích bên tai anh.

Đường Ngộ đã không rảnh lo Diệp Già Lam sáng mai còn có thể đi làm nữa hay không rồi.

Lý trí bị cướp đoạt, trong đầu anh giờ này tất cả đều là lời Diệp Già Lam vừa nói bên tai mình, cô nói: "Đường Ngộ, làm sao bây giờ, em vẫn còn rất thích anh."

Còn có thể làm sao bây giờ?

Anh không cũng vẫn còn rất thích cô, không phải cô thì không thể đó sao?

Tô Cẩm Kha với Tạ Cảnh Phi, thậm chí ngay cả chính Diệp Già Lam, cả 3 người đều cho rằng sau khi anh và Diệp Già Lam chia tay thì chẳng còn dính líu gì nữa.

Nhưng Đường Ngộ biết căn bản không phải như vậy.

Anh không buông xuống được, cũng không có cách nào giả bộ buông xuống được.

Cho nên tháng đầu tiên sau khi chia tay, anh đã gọi cho Diệp Già Lam.

Số của anh có mã vùng nước Mỹ, sợ Diệp Già Lam phát hiện chỗ không thích hợp, không chịu nhận, Đường Ngộ còn đặc biệt đổi một số khác để gọi cho cô.

Diệp Già Lam quả nhiên nhận, hơn nữa tâm trạng còn rất tốt, nói "hello".

Lúc ấy, hô hấp Đường Ngộ hơi hơi nặng, không đáp.

Diệp Già Lam lại nhìn điện báo hiện lên, là một mã khu vực xa lạ, một số điện thoại xa lạ, cô dùng tiếng Anh hỏi một câu "Có chuyện gì sao?", đầu bên kia vẫn không có ai trả lời.

Cô tưởng là cuộc gọi trêu đùa, nên cúp máy luôn.

Nhưng mà cúp không bao lâu, số điện thoại kia lại nhanh chóng gọi qua thêm lần nữa.

Diệp Già Lam vốn dĩ không định nghe nữa, kết quả người đầu bên kia thật sự có nghị lực, một lần không nhận thì gọi hai lần, hai lần không được thì gọi ba lần, lúc gọi tới lần thứ 4, cô ấn nghe: "Người bạn này, quốc tế đường dài rất đắt đó, tiền điện thoại cậu sẽ cho tôi sao?"

Vốn dĩ cô nghĩ vừa vào đã mắng người ta vài câu, sau đó sẽ giống như chị đại cúp điện thoại cái rụp.

Nhưng tính cô lại quá mềm mỏng, từ khi trưởng thành mấy câu thô tục đều nói không nên lời, nghẹn nửa ngày cũng chỉ nghẹn ra tới một câu: "……fuck you!"

Đầu kia loáng thoáng cười một tiếng.

Khắc chế, hơn nữa còn rất dịu dàng.

Diệp Già Lam vô tâm nghe, lại thấy ảo não, cô cúp điện thoại, cũng kéo số kia vào danh sách đen luôn.

Vài phút sau, di động cô nhận được một tin nhắn thông báo mã nạp thẻ.

Người nọ thế mà lại thật sự nạp tiền cho cô, hơn nữa còn là hơn một ngàn nữa đó.

Nhưng mà, trên trời tự nhiên roi xuống một cái bánh có nhân, Diệp Già Lam vẫn không dám nhận.

Hôm sau cô bỏ luôn cái số di động kia đi.

Từ đấy về sau, Diệp Già Lam và Đường Ngộ không gọi cho nhau được nữa.

Sau lại biết số điện thoại mới của cô, là vì cô uống say, mơ màng hồ đồ gọi vào số điện thoại Đường Ngộ dùng trước kia.

Đường Ngộ, loại người này là điển hình của nhà tư bản, tiền điện thoại nạp một lần dùng mấy năm, số di động cũ vẫn luôn cài trong một máy di động khác, mỗi lần đều tự động kéo dài hạn.

Nhưng anh không thường mở máy.

Lần đó mở máy chỉ là do ngẫu nhiên, Đường Ngộ vốn định tùy tiện xem hai cái rồi tắt máy, kết quả chỉ liếc hai cái đã có một số gọi vào.

Đường Ngộ không nhận.

Nhưng cũng không lập tức đem tắt.

Chờ anh rửa mặt xong từ toilet đi ra, số điện thoại kia đã gọi tới mấy chục cuộc.

Đường Ngộ nhướng mày.

Sau đó, lúc tiếng chuông lại vang lên, anh nhận.

Nhận hay không nhận thật ra cũng chả khác nhau là bao nhiêu, bởi vì đầu kia căn bản chẳng có tiếng động gì.

Đường Ngộ bắt đầu nghĩ là trò đùa dai, mãi đến khi cô gái nhỏ đầu bên kia khẽ hừ nhẹ một tiếng.

Chỉ một tiếng, động tác của anh bỗng cứng lại trong chớp mắt.

Giây tiếp theo, giọng Tô Cẩm Kha truyền đến: "Loan Loan, sao cậu lại uống rượu rồi?"

"Ai? Uống say lại còn gọi cho một số điện thoại lạ nữa chứ?"

Cô nàng lấy điện thoại từ tay Diệp Già Lam qua, "Ngại quá, quấy rầy rồi, bạn tôi vừa rồi uống say ấn loạn một dãy số, thực xin lỗi thực xin lỗi……"

Sau khi nói vài lời xin lỗi xong, Tô Cẩm Kha cúp điện thoại.

Đường Ngộ vẫn duy trì tư thế trước đó không hề động đậy.

Có thể thấy, Diệp Già Lam say, chỉ cần hừ nhẹ một tiếng, cũng có thể đoạt mạng anh.

Cũng bắt đầu từ ngày đó, di động cũ của Đường Ngộ chưa từng tắt máy bao giờ.

Diệp Già Lam cũng thật sự có gọi tới vài lần, mỗi lần đều là uống rượu say không nói lời nào, nhẹ nhàng rầm rì với ống nghe.

Sau đó giống như là Đường Ngộ đơn phương mơ một giấc mộng, mơ rồi sau khi tỉnh lại mọi thứ lại trở về nguyên vị trí của nó.

Diệp Già Lam hoàn toàn không nhớ rõ bản thân từng gọi cho anh.

Loại tình huống này vẫn luôn liên tục cho đến trước khi Đường Ngộ về nước không lâu, cuối cùng cũng có một lần anh nhận được điện thoại của Diệp Già Lam.

Lúc ấy là đầu tháng 3 mùa xuân, hơn 12h đêm giờ Bắc kinh.

Lần đó Diệp Già Lam cũng uống say.

Bất tỉnh nhân sự nói với điện thoại muốn anh.

Sau đó rượu tỉnh, cô lại rất nhanh vứt anh qua sau đầu, sau đó lại ngậm miệng không đề cập gì tới nữa.

Đường Ngộ đã liệu được cả nguyên nhân gây ra lẫn kết quả rồi.

Nhưng anh muốn không phải là lời thật lòng của Diệp Già Lam sau khi sau rượu phun ra.

Đường Ngộ muốn, là Diệp Già Lam cùng anh, thanh tỉnh mà rơi vào vực sâu.

-

Hôm sau Diệp Già Lam tỉnh dậy rất sớm.

Đồng hồ sinh học đã hình thành, hơn nữa thân thể không thoải mái lắm, hơn 6 giờ cô đã sờ di động xem tin nhắn.

Là do bệnh nghề nghiệp, nên vừa mở mắt cô liền theo bản năng xem có đồng nghiệp nào tìm mình không, người bệnh nội trú có vấn đề gì không.

Trong nhóm vẫn gió êm sóng lặng.

Diệp Già Lam trở mình.

Động tác không mạnh, nhưng là cực kì không thoải mái.

Eo giống như bị ai cắt vậy, chân cũng giống như bị dùng sức bẻ ra rất lâu, cả người đều khó chịu.

Giống như cô thể đã vận động kịch liệt, tiêu hao quá nhiều năng lượng ấy.

Diệp Già Lam nhớ rõ hôm qua có uống không ít rượu, nhưng mà nghĩ tới nghĩ lui cũng không nhớ nổi hôm qua mình đã làm gì.

Chắc cũng không thể hơn nửa đêm chạy xuống dưới lầu chạy mấy vòng đâu nhỉ a?

Diệp Già Lam nhíu nhíu mày, hai ngón trỏ nhấc lên nhẹ nhàng xoa lên huyệt thái dương.

Hai giây sau, trong đầu cô đột nhiên hiện lên hình ảnh bản thân cưỡng hôn Đường Ngộ.

Diệp Già Lam theo bản năng nuốt một ngụm nước miếng.

Tay trái cô ấn lên bên đùi nhức mỏi, sau đó dùng một tay khác gửi tin nhắn cho Tô Cẩm Kha:【 Kha Kha, tối qua tớ nằm mơ. 】

Tô Cẩm Kha rep siêu nhanh:【 a? 】

【 Cậu dậy sớm thiệt đó. 】

【……】

Tô Cẩm Kha không phải dậy sớm, cô nàng căn bản là không ngủ được.

Lúc bắt đầu cô nàng còn có ý định đi ngủ, kết quả cái chung cư này, hiệu quả cách âm không hề tốt như trong tưởng tượng gì cả, tiếng giường lắc lư bên cạnh cứ truyền thẳng tới, lắc lư đến mức đánh tan luôn cơn buồn ngủ của Tô Cẩm Kha thành mây khói luôn.

Thật vất vả chờ cách vách ngừng nghỉ, cô nàng lại ngủ không được.

Tô Cẩm Kha lăn qua lộn lại hơn nửa buổi tối, khó khăn lắm mới mê man ngủ được một tí, lại bị tiếng rung WeChat làm tỉnh.

Cô nàng hỏi Diệp Già Lam:【 Mơ cái gì thế? 】

【 mộng xuân. 】

Diệp Già Lam:【 tớ mơ thấy hôm qua tớ uống say cưỡng hôn Đường Ngộ. 】

Tô Cẩm Kha:【 Hôm qua, cậu thật sự uống say. 】

【 nhưng tớ không cưỡng hôn Đường Ngộ đúng chứ? 】

Diệp Già Lam hoạt động vòng eo một chút,【 nằm mơ làm tớ mệt mỏi quá a…… Thật sự rất giống thật đó. 】

Tô Cẩm Kha giả chết.

Diệp Già Lam nằm trên giường vài phút, Tô Cẩm Kha mãi không rep lại, cô mới vừa xốc chăn đi lấy quần áo, cửa phòng lại đột nhiên bị người ta đẩy ra.

Động tác của cô cứng đờ, sau đó giương mắt, nhìn người đứng ở cửa, người đàn ông không kiêng dè chút nào nhìn chằm chằm bả vai lõa lồ bóng loáng bên ngoài của cô.

Người này hình như là……

Nam chính trong giấc mộng xuân của cô mà.

———

Editor: Chương hôm trước có mấy thím bảo tui "cây kéo vàng"? Lại có mấy bạn bảo "đừng để đứt gánh giữa đường"?

Ủa? Gì kì zậy? Là do mọi người quá trong sáng hay do tui quá "trong tối"? Sao không ai thấy là đoạn trong bếp là cao trào rồi à? Cái đoạn.... đó đó. Mà thôi, ai muốn thì tự đọc lại để cảm nhận, tui hông muốn đi phá hoại mầm non của Tổ quốc đâu!

Iu thương mọi người!

Bạn đang đọc truyện *Chín Chương Thành Thơ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Bữa sáng tình yêu!

Diệp Già Lam hoàn toàn hóa đá, quần áo cũng quên phải mặc luôn.

Cô ngơ ngẩn mắt đối mắt với người đàn ông hơn nửa phút, cuối cùng vẫn là Đường Ngộ mở miệng trước: "Tỉnh rồi?"

"……"

Giọng nói rõ ràng, không phải ảo giác.

Diệp Già Lam lúc này mới phản ứng lại, vội vàng kéo chăn che khuất thân thể: "Anh…… Anh sao lại ở nhà tôi hả?"

Đường Ngộ đẩy cửa vào.

Trong tay anh có bưng một chén cháo, lúc đặt lên tủ đầu giường, hương cháo ngào ngạt tỏa ra bốn phía, nháy mắt đã che lấp một hương vị kì quái nhàn nhạt trong phòng.

Diệp Già Lam không tự giác nhăn mũi.

Đường Ngộ không trả lời vấn đề của cô, khóe mắt hơi hơi nhíu: "Không phải muốn tới bệnh viện sao?"

Ngụ ý: cô nên rời giường rồi.

Diệp Già Lam đương nhiên có thể hiểu rõ ý anh.

Nhưng mà Đường Ngộ đang đứng cách cô còn chưa đủ nửa thước kia kìa, đừng nói rời giường, ngay cả dũng khí kéo chăn xuống Diệp Già Lam cũng chả có.

Cô xiết chặt ngón tay, lúc khẩn trương đến mức móng tay hơi hơi trắng, màn hình di động lóe sáng một cái.

Tô Cẩm Kha rep lại rất đúng thời điểm:【 Loan Loan, tuy tớ biết có thể cậu không tiếp nhận nổi, nhưng tớ vẫn muốn nói với cậu, hôm qua cậu…… Không chỉ cưỡng hôn Đường Ngộ thôi đâu……】

câu kế tiếp Tô Cẩm Kha chưa nói xong.

Không cần cô nàng nói xong, tự Diệp Già Lam cũng biết là chuyện gì.

Hèn gì toàn thân cô hôm nay giống như bị nghiền qua vậy, hóa ra không phải là do mơ mộng xuân thấy Đường Ngộ.

Anh hôn cô, anh ôm cô, kể cả việc anh không hề lưu tình xâm chiếm, hết thảy đều chân thật xảy ra rồi.

Màn hình di động vẫn còn sáng, ánh mắt Diệp Già Lam dừng phía trên, cô trấn định một hồi lâu, mãi đến khi màn hình tự động tối dần đi, cô mới thu tầm mắt về.

Ngón tay Đường Ngộ gõ nhẹ lên mặt tủ, Diệp Già Lam không dám nhìn anh, nên chỉ có thể nhìn chằm chằm vào ngón tay anh.

Chiếc nhẫn trên ngón áp út tay trái của người đàn ông tuy chỉ có kiểu dáng đơn giản nhưng lại sáng ngời lóa mắt.

Vài giây sau, Diệp Già Lam nhìn chằm chằm chiếc nhẫn kia, bắt đầu chột dạ, "Đường Ngộ……"

Đường Ngộ nghiêng mắt nhìn cô.

Tuy Diệp Già Lam không ngẩng đầu, nhưng cũng có thể cảm nhận được ánh mắt nghiêm túc cực nóng của anh.

Cô khẽ cắn chặt khớp hàm: "Chuyện tối hôm qua…… Là vì tôi uống say."

"Cho nên?"

Anh nói tiếp không chút để ý, nhưng ánh sáng trong mắt đã dần dần lạnh đi.

"Cho nên, chúng ta vẫn nên đem chuyện hôm qua……" cô thật sự có chút khó có thể nói ra lời, dừng một chút mới lại tiếp, "Đều quên đi."

Người nọ không trả lời.

Sau một hồi lâu yên tĩnh, anh cười nhạt một tiếng.

Diệp Già Lam theo bản năng ngẩng đầu lên nhìn vẻ mặt của anh.

Kết quả mặt vừa nâng lên, Đường Ngộ lại đột nhiên cúi thấp người nghiêng qua.

Tay trái anh nhẹ chống bên người Diệp Già Lam, sau đó tay phải nâng lên, dừng trên tay Diệp Già Lam đang níu chăn.

Trên người anh vẫn còn lưu lại hương sữa tắm nhàn nhạt giống như trên người cô, Diệp Già Lam run rẩy, trực giác nói với cô, anh sắp làm gì đó không bình thường đâu.

Quả nhiên, giây tiếp theo, tay Đường Ngộ chống bên người cô cũng nâng lên, gỡ từng ngón tay Diệp Già Lam ra khỏi cái chăn.

Anh dùng sức rất kì diệu, không làm cô đau, nhưng vẫn có thể dễ như trở bàn tay khiến cô buông ra.

"Em có thể quên sao?"

Lời nói rơi xuống, Đường Ngộ đã trực tiếp kéo cái chăn trên người cô xuống.

Trên người Diệp Già Lam còn mặc một cái áo ngủ, là kiểu dây đeo, tuy có mặc, nhưng cảnh xuân lại chẳng che được vao nhiêu.

Ngón tay người đàn ông mơn trớn từ xương quai xanh của cô dần xuống, theo độ cung bả vai trượt dài, "Thật sự có thể quên sao?"

Ý anh là gì đây?.

Diệp Già Lam cúi đầu nhìn, sau đó thấy ngay mấy vết đỏ trên xương quai xanh của mình.

Nhìn thấy mà ghê người, tất cả đều là ấn ký đêm qua lưu lại.

Diệp Già Lam chỉ nhìn thoáng qua rồi lập tức nghiêng đầu đi, vừa muốn trả lời, Đường Ngộ đã cúi đầu, anh hôn lên vành tai Diệp Già Lam, "Nhưng mà anh không quên được."

"……"

Nụ hôn chỉ có một giây, Diệp Già Lam đã nghiêng mặt lại, tránh đi nụ hôn của anh: "Đường Ngộ, chúng ta vẫn nên bình tĩnh một chút đi."

Cô cần bình tĩnh,

Cần đủ thời gian để tự hỏi tương lai của bọn họ.

Diệp Già Lam hít sâu một hơi, lại quay đầu nhìn chiếc nhẫn trên ngón áp út của Đường Ngộ, mắt cô hơi lóe lên, "Anh……"

"Sao vậy?"

Đường Ngộ hạ tầm mắt, theo ánh nhìn của cô đến chiếc nhẫn Tạ Cảnh Phi đưa cho mình.

Anh đại khái đã biết Diệp Già Lam để ý cái gì.

"Lúc trước anh đã nói rồi, anh chưa từng có người phụ nữ nào khác."

Anh chậm rãi đứng thẳng dậy, duỗi tay tháo chiếc nhẫn trên ngón áp út xuống, sau đó nhẹ nhàng đặt trên tủ đầu giường, "Nhẫn là Cảnh Phi đưa."

Là chuyện trong dự kiến mà cũng là ngoài ý liệu.

Thật ra Diệp Già Lam đã sớm nên biết, Đường Ngộ vẫn chưa có bạn gái.

Vì nếu đã có bạn gái rồi, anh khẳng định sẽ không làm ra chuyện này với cô đâu.

Tính Đường Ngộ tuy lạnh lùng, nhưng khẳng định sẽ không làm ra hành vi cặn bã như thế.

Cô "Nga" một tiếng, tim đập rõ ràng không thể bình thường nổi, nhưng giọng điệu lại cực kì bình tĩnh, "Tôi muốn mặc quần áo."

Đường Ngộ liếc nhìn cô một cái, mày hơi nhăn, nhưng rốt cuộc cũng không nói gì từ chối, chỉ nhẹ nhàng "Ừm" một tiếng, "Nhớ ăn cơm sáng."

Chính anh cũng biết tác hại của việc bỏ bữa, nên không muốn Diệp Già Lam cũng có thói quen không tốt này.

Đường Ngộ không nhìn Diệp Già Lam nữa, xoay người ra cửa.

Lúc mở cửa, Diệp Già Lam đột nhiên lại gọi anh lại: "Đường Ngộ."

Người đàn ông đứng lại, nhưng vẫn không quay đầu.

"…… Không có gì."

"Diệp Già Lam."

"…… Ừm?"

Diệp Già Lam nghi ngờ giây tiếp theo thôi Đường Ngộ sẽ nói ra câu "Không có gì", không chớp mắt nhìn chằm chằm bóng dáng anh.

Sau khi nhìn vài giây lúc, Đường Ngộ đột nhiên quay đầu nhìn lại.

Sau đó, khóe mắt anh hơi nâng, mím môi, nói: "Anh chờ em!"

Diệp Già Lam cảm thấy tim mình nhũn cả ra.

Giây phút ấy, cô cảm thấy bản thân thật muốn bổ nhào vào lòng anh, kết quả, ý niệm ấy còn chưa kiên định, người nọ đã đi ra ngoài đóng cửa lại.

Căn phòng yên tĩnh lại.

Diệp Già Lam nhìn đồng hồ, 6 giờ rưỡi.

Mới vừa mặc xong áo trên, tiếng chuông di động lại vang lên.

Diệp Già Lam đang mặc quần.

Cơ thể cô không thoải mái, tay chân đều không phối hợp nổi, mặc quần được một nửa lại ngã xuống giường nhận điện thoại.

Một giọng nữ trẻ tuổi lập tức truyền tới: "Bác sĩ Diệp, chị nhanh qua đây đi, bệnh nhân phòng 307 hôm nay không biết làm sao lại náo loạn muốn nhảy lầu đó!"

Diệp Già Lam lập tức từ trên giường bò lên, kết quả mới vừa ngồi xuống giường, lại không tự chủ được ngã đổ trở lại.

Cô vội vàng ừ một tiếng, "Sao lại thế này, hôm qua dì có chỗ nào không bình thường không?"

Cô nhớ rõ người bệnh phòng 307 là dì bốn năm mươi tuổi, vì bị chồng bạo hành nhiều năm nên trạng thái luôn không được tốt, mãi đến khi con gái trưởng thành cả mới đưa dì ấy đến bệnh viện.

Cũng không biết đơn thuần là vì trị liệu, hay là ngại trói buộc cô ta nữa.

Diệp Già Lam cũng không còn thời gian rửa mặt, cầm di động hấp tấp ra cửa, lúc tới bên cửa thì tùy tay lấy giàu thay, vừa muốn ra ngoài, đã thấy Đường Ngộ hỏi: "Sao vậy?"

"Phòng bọn tôi có người bệnh náo loạn muốn nhảy lầu, tôi phải qua xem đã."

Đường Ngộ nhíu mày, ba bước đi tới trước mặt cô, "Anh đưa em qua."

Diệp Già Lam không từ chối.

Một là vì tình huống quả thật quá khẩn cấp, hai là vì cho dù chỉ là đồng nghiệp bình thường, anh đưa cô qua cũng không phải chuyện gì không thể chấp nhận nổi.

Diệp Già Lam cũng không làm ra vẻ gì, sau đó nhẹ giọng nói: "Cảm ơn."

Đường Ngộ rũ mắt liếc cô một cái.

Diệp Già Lam có thể là lần đầu tiên đụng phải chuyện kiểu này, sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, trên trán cùng chóp mũi toát ra một tầng mồ hôi mỏng.

Đường Ngộ mở cửa cho cô, "Bệnh nhân bị bệnh gì?"

Anh vừa ra khỏi cửa, Diệp Già Lam lập tức đi theo, "Tâm thần phân liệt."

Diệp Già Lam cúi đầu đi theo anh vào thang máy, lấy di động ra dùng WeChat hỏi y tá vừa rồi gọi điện thoại cho cô:【 Tình huống hiện tại thế nào rồi? 】

【 vừa rồi mấy bác sĩ đã kéo dì ấy từ trên cửa sổ xuống rồi, nhưng mà tình huống vẫn không ổn định lắm. 】

Đinh một tiếng, cửa thang máy mở ra.

Diệp Già Lam gõ mấy chữ:【 tôi lập tức đến ngay. 】

Vì vẫn còn sớm, thành phần phải đi làn phần lớn vẫn chưa đi làm nên đường đi cũng tính là thông suốt.

Từ nhà Diệp Già Lam đến bệnh viện, lái xe cũng chỉ mất vài phút.

Vừa đến cửa bệnh viện, xe còn chưa dừng hẳn, Diệp Già Lam đã nhanh chóng cởi đai an toàn, hai chữ "Cảm ơn" cũng chỉ nói cho có lệ, căn bản không thèm đợi người kia nghe rõ cô đã mở cửa xuống xe.

Vóc người cô cao, chân cũng dài, đi đường còn tạo ra một trận gió, tóc dài ở sau lưng bay lên, hình như cô ngại vướng, vừa túm tóc buộc lại vừa đi vào bệnh viện.

Chưa tới nửa phút, bóng người cô đã hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt.

Đường Ngộ lúc này mới thu tầm mắt lại, lái xe đi, sau đó tìm chỗ đậu.

-

Bệnh nhân phòng 307 thật ra không thể hoàn toàn coi là bệnh nhân của Diệp Già Lam.

Dì ấy nhập viện hơn ba tháng, Diệp Già Lam chỉ phụ trách dì ấy một tháng, hai tháng sau là bác sĩ khác trong khoa phụ trách.

Sở dĩ gọi điện thoại cho cô, là vì bác sĩ kia xin nghỉ đông đi du lịch.

Y tá nhớ ra cô từng phụ trách bệnh nhân kia, nhiều ít so với những người khác hiểu tình huống hơn, nên mới gọi cô qua.

Thật sự là không còn cách nào.

Diệp Già Lam đi thang máy lên lầu, mới ra khỏi, đã thấy y tá gấp đến độ xoay vòng ở đón, "Bác sĩ Diệp……"

"Hiện tại thế nào?"

Diệp Già Lam vừa muốn đẩy cửa đi vào, lại bị y tá kia túm chặt, "Bác sĩ Diệp, bệnh nhân vừa rồi tiêm dị Bính tần, lúc này vừa mới ngủ."

"Mấy mũi?"

"Hai mũi."

Diệp Già Lam ừ một tiếng, "Tôi về văn phòng thay áo đã."

Cô xoay người đi.

Y tá chạy nhanh theo, " Bác sĩ Diệp, vừa rồi em có nghĩ lại, sau đó nhớ ra chiều qua người nhà bệnh nhân có tới thăm dì ấy."

Diệp Già Lam khẽ nhíu mày, "Sao lại thế này?"

Chiều qua cô không ở bệnh viện, nên căn bản không biết truyện thế nào.

"Bọn họ nói gì thì em không biết a, nhưng sau khi người nhà đi rồi, bệnh nhân liền an an tĩnh tĩnh, chẳng nói câu nào……"

"ừ" Diệp Già Lam ngừng hai giây, "Chờ dì ấy dậy thì gọi tôi một tiếng, cảm ơn."

Khi nói chuyện, hai người đã tới tầng khoa tâm thần.

Diệp Già Lam ấn ấn đường, đẩy cửa văn phòng đi vào.

Hứa Luyến vẫn chưa tới.

Trong văn phòng an tĩnh lại có chút buồn buồn.

Diệp Già Lam mở cửa sổ hết cỡ, lòng cô vẫn chưa yên tĩnh nổi, dứt khoát mở di động ra, tùy tện bật một bản nhạc lên.

Chưa đến 7h sáng, lúc ca khúc quay lại lần hai, Diệp Già Lam đã ghé lên bàn ngủ mất tiêu rồi.

Ngủ một giờ, cô mới bị Hứa Luyến đánh thức, "Bảo bối, nên đi kiểm tra phòng rồi."

Diệp Già Lam vẫn còn buồn ngủ, "…… Nga."

“Hôm qua không phải chủ nhật sao? Sao hôm nay lại không tinh thần thế này?”

“Ngủ hơi muộn,” Diệp Già Lam đi rửa tay tiện thể lấy nước lạnh rửa mặt luôn, “Luyến Luyến, chiều qua cậu ở bệnh viện à?”

“Ừ, sao thế……” Còn chưa nói xong, Hứa Luyến đã bừng tỉnh đại ngộ mà “Nga” một tiếng, “Vừa rồi lúc tớ tới có nghe bọn họ nghị luận chuyện dì ở phòng 307.”

“Hôm qua tớ thấy con dâu dì ấy đến bệnh viện.”

“Nhưng cũng chỉ tầm mười phút thôi, cô ta đã đi rồi.”

Diệp Già Lam gật gật đầu.

Cô nhớ rõ bệnh trạng của bệnh nhân kia, khi thanh tỉnh lúc lại hồ đồ, có khi thì điên khùng.

Thay đổi thất thường, nên mới gọi là tâm thần phân liệt.

Dì ấy và Đường Ngộ trước kia bị nhân cách phân liệt tuy đều là bệnh tâm thần nhưng tình huống lại hoàn toàn khác nhau.

Hứa Luyến không tốn quá nhiều thời gian vào đề tài này, cô nàng liếc thấy khóe mắt Diệp Già Lam bị đè tới hồng hồng, “Mới sáng bảnh mắt ra cậu đã bị gọi tới hả?”

Diệp Già Lam hữu khí vô lực gật đầu.

Cô vẫn còn eo đau chân mỏi, làm gì cũng cảm thấy không có sức lực.

“Ăn cơm chưa?”

Diệp Già Lam lắc đầu, cô lại nhớ tới chén cháo sáng nay Đường Ngộ mang vào cho cô, sau đó khe khẽ thở dài.

Nửa giây sau, cô ngẩng đầu nhìn Hứa Luyến: “Tớ còn chưa đánh răng rửa mặt cơ.”

Người kia lập tức ra vẻ ghét bỏ lùi lại mấy bước, “Đi đi đi, ghét bỏ cậu đó.”

Tình chị em y như hoa nhựa vậy đó*.

(Là ngôn ngữ lưu hành trên internet, dùng để hình dung tình cảm chị em như là hoa nhựa, bên ngoài nhìn vào thì vĩnh viễn không héo tàn, thật ra bên trong lại lục đục với nhau, thoạt nhìn hai người đều thân mật khăng khít thật ra bên trong lại lén lút, nói trở mặt liền trở mặt, là nghĩa xấu, thường để tự giễu, hoặc có thể coi là một loại trêu chọc.)

Diệp Già Lam hơi hơi bẹp miệng, cô đè thấp giọng, “Có người không chê tớ là được rồi”

Hứa Luyến: “Ai không chê cậu cơ?”

Diệp Già Lam làm bộ không nghe thấy.

Có người chính là có người đó.

Người nọ sáng nay còn hôn tai cô kìa, dù biết khi đó cô còn chưa rửa mặt kìa.

Không thể nghĩ nữa.

Diệp Già Lam lắc lắc đầu, sửa lại ống tay áp blouse bị nhăn một chút, sau đó cầm bệnh án kéo Hứa Luyến ra khỏi văn phòng.

Diệp Già Lam sáng ra vốn không có tâm trạng ăn cơm.

Kiểm tra phòng bệnh xong lại bị Vân Hoan quấn lấy nửa giờ, cơn đói cũng đã sớm bay đi mất, kết quả, vừa mơia về căn phòng không lâu, cửa phòng đã bị gõ mấy tiếng.

Một nam bác sĩ phòng cách vách thăm dò đi vào, “Bác sĩ Diệp, tôi có thể vào không?”

Diệp Già Lam gật đầu.

Nam bác sĩ lập tức đẩy cửa vào, anh ta khụ một tiếng, sau đó cực kì trịnh trọng đưa hộp giữ ấm bên người qua, “Bác sĩ Diệp, sáng nay cô chưa ăn cơm đúng không?”

Hứa Luyến vốn dĩ cho rằng anh ta tìm Diệp Già Lam là vì công việc, không ngờ nói chưa đến mấy câu, phương hướng đã thay đổi mất tiêu rồi.

Vẻ mặt cô nàng mờ mịt luôn.

Về mặt Diệp Già Lam cũng mờ mịt, đồng nghiệp với nhau mấy năm, chỉ cần không phải là người mới vào, nam bác sĩ trong bệnh viện cơ bản đều biết tính tình cô ra sao.

Chính là Loan Loan không thể khiến người ta rời mắt, lại không thể chạm vào được.

Đã lâu lắm rồi không ai đưa hoa với cơm trưa linh tinh các thứ cho cô nữa rồi

Diệp Già Lam nhẹ nâng khéo môi, “Tôi…… Không cần……”

Bác sĩ kia bất chấp tất cả, căn bản không đợi cô nói xong, đã nhét hộp giữ nhiệt vào tay cô, “Bác sĩ Diệp, đây là bữa sáng tình yêu bác sĩ Đường đặc biệt chuẩn bị cho cô đấy, cô mau ăn đi!”

Hứa Luyến: “……”

Có phải cô nàng nghe lầm cái rồi không?

Bạn đang đọc truyện *Chín Chương Thành Thơ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Đóa hoa cao ngạo lạnh lùng!

Hứa Luyến nghĩ tai mình có vấn đề rồi, theo bản năng hỏi lại: "Bác sĩ..... Đường á?"

Nam bác sĩ lập tức đáp, "Bác sĩ Đường, Đường Ngộ a!"

"....."

Cảm giác càng giống tai Hứa Luyến có vấn đề rồi.

Thế giới dường như đều trở nên huyền ảo cả lên, thân phận của Đường Ngộ và Diệp Già Lam trong cảm nhận của cô nàng nháy mắt đã đảo ngược.

Người từ trước đến nay trong mắt cô nàng luôn là một đóa hoa cao ngạo lạnh lùng để người ta theo đuổi, nay đột nhiên lại biến thành bạn trai nhị thập tứ hiếu* theo đuổi người ta.

Hứa Luyến vô cùng khiếp sợ rời mắt từ hộp giữ nhiệt đến mặt Diệp Già Lam.

Dường như, Diệp Già Lam cũng sửng sốt một chút, nhìn hộp giữ nhiệt, lại nhìn nam bác sĩ đối diện.

Ánh mắt cô hơi dao động, trong mắt vị nam bác sĩ nọ lại tưởng cô đang do dự, nên vội vàng, không ngừng cố gắng bỏ thêm một câu: "Tay bác sĩ Đường hôm qua bị dao phẫu thuật cắt bị thương vẫn còn nấu cơm cho cô, bác sĩ Diệp, cô sẽ không ý chí sắt đá giống mấy bác sĩ khoa ngoại chứ?"

Bác sĩ khoa ngoại đã quen chuyện sinh tử, so với bác sĩ ở phòng bọn cô, dễ thể hiện ta được một loại cảm giác sắt đá lạnh lùng.

Nam bác sĩ cảm thấy Diệp Già Lam khẳng định không như thế đâu.

Cô đối với ai cũng đều dịu dàng, đến cả khi từ chối người ta cũng rất mực mềm mỏng nữa kìa.

Có thể là vì đánh giá Diệp Già Lam quá cao nên đợi nửa ngày không có được đáp án mình mong muốn, giọng điệu cũng trở nên không xác định: "Bác sĩ Diệp.....?"

Mới vừa nói xong, Diệp Già Lam giương mắt nhìn qua, "Tay anh ấy bị làm sao vậy?"

"Cuộc giải phẫu lúc 7h đêm qua đó, bác sĩ Đường làm trợ mổ, lúc mổ không cẩn thận cắt phải tay trái....." Nam bác sĩ khẽ thở dài, "Tuy rằng chuyện này đối với bác sĩ khoa ngoại là chuyện thường, nhưng tôi nghe chủ nhiệm Ngô nói, bác sĩ Đường trước kia rất ít khi xảy ra loại vấn đề này."

Mỗi một chữ này đều mơ mơ hồ hồ rơi vào tai cô, nhưng kết hợp lại lại trở nên vô cùng rõ ràng.

Đáy mắt Diệp Già Lam có tia hoảng loạn nhỏ đến khó phát hiện hiện lên, giọng cũng run hơn bình thường nửa phần: "Người khác thì sao?"

Lúc sáng nay vì trong lòng loạn cả lên nên Diệp Già Lam cố ý tránh nhìn vào người anh, căn bản không chú ý tới trên tay có vết thương hay không nữa.

Hiện tại nghe nam bác sĩ nói vậy, trong đầu cô đã hiện lên hình ảnh miệng vết thương của Đường Ngộ.

Dài mấy centimet trường, máu chảy thấm ra, vắt ngang ở lòng bàn tay ——

Diệp Già Lam không lớn dám suy nghĩ nữa.

Cô không thể chịu được máu, theo bản năng nhắm mắt, giọng càng run: "Nghiêm trọng lắm sao?"

"Vẫn ổn, phản ứng của bác sĩ Đường vẫn như thường thôi, đến lông mày cũng chả thèm nhăn lấy một cái....."

"Sáng nay anh ấy nghỉ sao?"

"Vốn dĩ không phải..... Nhưng hôm qua chủ nhiệm Ngô cảm thấy trạng thái của anh ấy không tốt, cho anh ấy nghỉ ngơi nửa ngày," nam bác sĩ nói đến chỗ kích động, giọng điệu cũng cao lên, "Nên mới nói bác sĩ Đường là đặc biệt vì đưa bữa sáng cho cô nên mới đến bệnh viện đó."

"....."

"Tôi thấy trạng thái của anh ấy hôm nay cũng không tốt lắm đâu."

Thấy Diệp Già Lam nhìn mình, lại vội vàng giải thích một câu: "Nhìn giống như tối qua không ngủ ngon ý."

Diệp Già Lam: "....."

Cô nghĩ Đường Ngộ hẳn là cũng ngủ không tốt.

Bác sĩ khoa ngoại thần kinh từ trước đến nay vốn bận, anh ta vừa nói vừa nhìn đồng hồ, sau đó lại nhìn cái hộp giữ nhiệt trong tay Diệp Già Lam một cái, "Nhưng mà bác sĩ Diệp, có một bệnh nhân hẹn lịch giờ này, tôi phải về trước đây, bữa sáng tình yêu cô nhớ phải ăn đó."

Anh ta nhấn mạnh bốn chữ "Bữa sáng tình yêu".

Nói xong cũng không đợi Diệp Già Lam đáp, trực tiếp chạy khỏi văn phòng.

Cửa vừa đóng lại, Hứa Luyến từ ghế trên đứng đi qua, "Chuyện của cậu với bác sĩ Đường rốt cuộc là như thế nào?"

Diệp Già Lam còn nhớ đến câu "Trạng thái không tốt" của nam bác sĩ kia, ngơ người vài giây mới "A" một tiếng, "Cái gì?"

Vừa thấy là biết không nghiêm túc nghe cô nàng nói chuyện rồi.

Hứa Luyến lấy hộp giữ nhiệt từ tay cô ra đặt lên bàn, "Anh ấy theo đuổi cậu sao?"

Diệp Già Lam không nói lời nào.

Hứa Luyến coi như cô cam chịu, đáy mắt rõ ràng khiếp sợ, "Anh ấy thật sự theo đuổi cậu à?"

Hứa Luyến: "Hôm qua tớ còn cùng y tá khoa bên nói, loại như bác sĩ Đường chính là đóa hoa cao ngạo lạnh lùng, chỉ có thể đứng nhìn từ xa chứ không thể dâm loạn ——"

"Dâm loạn?"

"....." Hứa Luyến thiếu chút nữa cho cô một quyền, "Ý tớ là cái khác cơ."

Tâm tư Diệp Già Lam còn chưa về kịp, thất thần "Nga" một tiếng, "Sau đó thì sao?"

Sau đó?

Sau đó hôm nay cô nàng đã bị vả lệch mặt rồi nè.

Hứa Luyến nhiều ít có chút không hiểu nổi, cô nàng nhìn bữa sáng đặt trên bàn, lại nhìn Diệp Già Lam, "Anh ấy bắt đầu từ khi nào?"

"..... Hôm nay."

Tối hôm qua, sau khi có một lần ngoài ý muốn, Đường Ngộ giống như đột nhiên đâm thủng tầng giấy cửa sổ ngăn cách giữa họ.

Diệp Già Lam biết bản thân Đường Ngộ hoặc nhiều hoặc ít vẫn còn tình cảm với cô, nhưng trong khoảng thời gian này vẫn luôn mông lung, cô vốn dĩ cho rằng còn phải mông lung như thế mãi, cho đến tối qua.

Diệp Già Lam trong khoảng thời gian ngắn không tiếp thu được, nhưng anh vẫn thật thản nhiên, đến cả bữa sáng cũng đưa đến phòng cô luôn.

Hứa Luyến nhìn chằm chằm biểu tình của cô không hề chớp mắt, "Hôm qua, các cậu đã làm cái gì?"

Cô nàng cẩn thận hồi tưởng lời nam bác sĩ vừa rồi nói, suy nghĩ vài giây, bừng tỉnh đại ngộ "Nga" một tiếng, "Vừa rồi tớ nghe thấy anh ta nói bác sĩ Đường thoạt nhìn có vẻ tối qua ngủ không ngon——"

Hứa Luyến cảm thấy giác quan thứ sáu của mình chuẩn đến mức khiến người ta giận sôi mất rồi, "Là như tớ nghĩ sao?"

Diệp Già Lam gật đầu, "Say rượu loạn tính."

Cô đột nhiên nói trắng ra, Hứa Luyến ngược lại cảm thấy có chút không thích ứng, bị nghẹn vài giây mới nhẹ nhàng khụ một tiếng, "Nga..... Tớ đoán mấy cô bé con phòng kế bên nhất định sẽ hối hận đã không mượn rượu làm loạn một lần đấy."

Diệp Già Lam mím môi, không đáp.

Mới vừa mở nắp hộp giữ nhiệt ra, màn hình di động của cô ở một bên lại sáng lên.

Là một cái tin nhắn, người gửi là bác sĩ Đường.

Diệp Già Lam không có WeChat của Đường Ngộ, sau khi chia tay, cô đã xóa hết tất cả các cách liên lạc với anh.

Ít nhất từ bên ngoài nhìn vào, cô cắt đứt vô cùng sạch sẽ.

Cho dù cô không bỏ xuống được.

Cho dù sau khi xóa cô vẫn nhớ rõ số của anh.

Trên màn hình di động, người nọ chỉ gửi một câu:【 ăn chưa? 】

Anh hỏi là cơm sáng mình làm.

Ánh mắt Diệp Già Lam lệch về một bên, nhìn đến đồ ăn trong hộp giữ nhiệt, có cháo để ăn sáng, còn có một quả trứng ốp.

Hứa Luyến biết là xem tin tức của người khác là bất lịch sự, vội vàng quay đầu đi, vừa đi về phía cửa, vừa nói thầm một câu: "Tui đi xem bệnh nhân người ta mỗi ngày chỉ được ăn rau xanh a."

Cửa văn phòng rất nhanh bị mở ra, sau đó lại bị đóng lại.

Ánh mắt của Diệp Già Lam vẫn không lệch đi nửa phần, cô vòng qua bàn làm việc ngồi lại lên ghế, cách hơn nửa phút mới rep:【 chưa ăn. 】

【 Sao vậy? 】

【 mới vừa kiểm tra phòng bệnh về. 】

Không đợi người bên kia rep, Diệp Già Lam lập tức hỏi:【 Hôm qua tay anh bị thương à? 】

【 ừ. 】

【 Chủ nhiệm Ngô nói trạng thái của anh không tốt, vì sao trạng thái lại không tốt? 】

Trực giác nói cho cô biết hôm qua có chuyện gì đó không bình thường đã xảy ra.

Nếu không không có khả năng Đường Ngộ lại xảy ra vấn đề như thế.

Diệp Già Lam lúc học đại học làm thực nghiệm, có bạn học bị chuột bạch cắn bị thương, còn bị dao phẫu thuật cắt phải, bị kẹp kẹp chảy máu thì nhiều đếm không xuể.

Nhưng Đường Ngộ không giống thế, anh tinh tế tỉ mỉ, lại rất chuyên nghiệp, Diệp Già Lam chưa từng nghe nói anh bị dao phẫu thuật làm bị thương.

Một lần cũng không có.

_____

Editor: bạn trai nhị thập tứ hiếu trong truyền thuyết là:

1. Vĩnh viễn yêu vợ.

2. Vĩnh viễn bảo vệ vợ.

3. Muốn cướp làm việc nhà.

4. đánh không đánh trả, mắng không cãi lại.

5. Mỗi ngày đón đưa bà xã về nhà.

6. quyết không thể chọc bà xã giận.

7. trong lòng thời khắc đều nghĩ đến vợ mình.

8. Không thể cãi nhau với vợ.

9. Vợ đã gọi là phải đến.

10. Không thể nói bậy bạ linh tinh với bà xã.

11. Bà xã bị bệnh phải cùng đồng cam cộng khổ.

12. Thường xuyên bồi bà xã đi dạo phố.

13. thăm hỏi ân cần tuyệt đối không thể thiếu.

14. Trong lòng chỉ có thể có một mình bà xã thôi.

15. tuyệt đối không thể cưỡng ép bà xã làm việc gì

~~~không hiểu sao chỉ có 15. Vốn dĩ nhị thập tứ hiếu là tuyển tập kể về 24 người con hiếu thảo, sao được mấy thím chuyển nghĩa ra thế đây. Đại khái cứ hiểu nam thần chồng chuẩn 3 tốt là được.

Một kiểu định nghĩa khác: lên được phòng khách, xuống được phòng bếp, hiếu thuận cha mẹ, quan tâm bà xã, yêu thương con cái, có thể kiếm tiền, quản lý tài sản, biết giáo dục con cái, hiểu cách sống, phẩm đức cao thượng, tính khí lại tốt.

Túm cái quần lại là kiểu đàn ông đã tuyệt chủng. Chấm hết!

Bạn đang đọc truyện *Chín Chương Thành Thơ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Hay là làm?

Nên Diệp Già Lam mới cảm thấy không đúng.

Nhưng một chốc cô lại nghĩ không ra vấn đề ở đâu, nên dứt khoát trực tiếp hỏi đương sự.

Vừa hỏi xong, sự khác nhau giữa công việc và nghỉ ngơi lập tức lộ ra.

Tin nhắn của người nọ đến cực nhanh:【 trạng thái gì không tốt? 】

【 không phải anh cắt cào tay sao? 】

【 Ừ. 】

Cách hai giây, Đường Ngộ lại bổ thêm một câu:【 bình thường. 】

Tay của bác sĩ khoa ngoại sẹo chỗ nào cũng có, tính ra anh còn là ngoại lệ trong ngoại lệ, ngón tay đến bây giờ vẫn đều sạch sẽ.

Vết sẹo chỉ có một cái, dài nửa tấc, là do lần bị đắm tàu lần đó bị lá sắt cứa vào.

Anh là đàn ông nên tất nhiên cũng chả đi trị sẹo làm gì.

Huống chi vết sẹo này lại có nguyên nhân đặc thù.

Mỗi lần nhìn thấy, anh lại có thể nhớ tới Dư Oánh.

Lại sau đó, anh sẽ nhớ tới Diệp Già Lam.

Nên anh thường xuyên nhìn vết sẹo giữa lòng bàn tay kia đến mức xuất thần, người khác nhìn cũng chỉ cho là anh tự luyến, bắt đầu vốn đang có người muốn cười nhạo, kết quả cúi đầu nhìn tay anh, lời nói trào phúng lại thu về.

Đường Ngộ không phải không gặp tình huống ấy, nhưng trước nay anh chả bao giờ giải thích cả.

Lười giải thích, cũng không có cách nào giải thích.

Sau thì do chương trình học nhiều, việc học quá nặng, lại sau nữa vào bệnh viện làm việc, thời gian riêng tư càng ngày càng ít, anh cũng không thể chú ý quá tới
~~~

vết sẹo nào.

Nhìn thấy thì nhớ ra.

Không nhìn thấy thì coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Giống như với Diệp Già Lam.

Không cần cố ý nghĩ đến, nhưng đã khắc ghi nói đáy lòng mềm mại nhất của anh rồi.

Vết sẹo này, Diệp Già Lam biết.

Nên lúc Đường Ngộ nói "Bình thường", cái cô nghĩ đến đầu tiên là nói vết sẹo kia.

Diệp Già Lam gõ chữ rồi lại xóa, xóa lại gõ, sau khi lặp lại vài lần, cô lại goc từng chữ từng chữ:【Hôm qua có phải anh tới đại học chính pháp không? 】

Vì vừa rồi cô mới đột nhiên nhớ ra, hôm qua là sinh nhật Dư Oánh.

Đường Ngộ hiện tại không thể so với trước kia, sau khi có lại đoạn ký ức kia, hơn nữa lại ở trong nước, nói không chừng anh thật sự tới đại học chính pháp rồi.

Quả nhiên, người nọ rep một chữ:【 Ừ. 】

Trùng hợp như vậy.

Diệp Già Lam thăm dò nhắn một câu:【 hôm qua tôi cũng đi. 】

【 anh biết. 】

Chữ Diệp Già Lam đã gõ lại phải xóa sạch.

Cô cảm thấy hôm nay nói với Đường Ngộ cũng đủ nhiều rồi, không phù hợp với quan hệ ái muội lại cứng đờ của bọn họ bây giờ, mới vừa buông di động chuẩn bị làm việc lại nhận được tin nhắn:【 không phải hỏi hôm qua vì sao trạng thái của anh không tốt sao? 】

Ngón tay Diệp Già Lam run lên, còn chưa nghĩ ra phải rep lại sao cho ổn đã thấy anh đáp luôn:【 Vì thấy em lên xe của một gã đàn ông khác. 】

Những lời này vô cùng đơn giản, đến dấu chấm câu thể hiện cảm xúc anh cũng chả cho vào, nhưng Diệp Già Lam lại cảm nhận rõ cảm giác buồn bực bên trong của anh.

Diệp Già Lam không rep.

Cô xoa xoa mắt, sau đó mở bệnh ám ra xem.

Tâm thần không yên, mí mắt phải nhảy lợi hại.

Vừa xem xong bệnh án của bệnh nhân thứ nhất, cửa văn phòng đã bị đẩy ra, Hứa Luyến thở hổn hển, "Loan Loan, bệnh nhân 307 tỉnh rồi, còn đập nát bình hoa đầu giường muốn lấy mảnh sứ cắt cổ tay……"

Lời còn chưa nói xong, Diệp Già Lam đã giật mình, không cầm di động, bút cũng quên buông, nhấc chân chạy ra khỏi văn phòng, đến thẳng đến khu nội trú.

Hứa Luyến không đuổi kịp cô, đến thang máy cũng đến chậm một bước.

Cô nàng đối diện với cửa thang máy đóng chặt thở dài, vừa rồi lúc Diệp Già Lam đi ra, cô nàng nhìn thấy di động trên bàn của cô có một tin nhắn.

Vẫn là của bác sĩ Đường, phía trên viết một câu:【 Lúc ấy anh đã nghĩ, rốt cuộc hai người sẽ ở trên xe làm cái gì. 】

Vị dấm quá nặng.

Hứa Luyến không nhịn xuống lại thở dài, lúc cửa thang máy lại mở ra, cô nàng không vào.

Một bệnh nhân thôi mà, cô nàng tin Diệp Già Lam có thể xử lý tốt.

-

Diệp Già Lam cũng cảm thấy bản thân có thể xử lý tốt, nhưng đó là trước khi vào phòng 307.

Chờ sau khi tới phòng 307 rồi, cửa phòng mới mở ra, mùi máu tươi lẫn với mùo thuốc sát trùng và cồn hòa vào nhau ập tới trước mặt, Diệp Già Lam không tự giác nhíu nhíu mày.

Cô không bịt mũi, lúc đi vào thuận đường giữ cửa rồi đóng lại.

Vừa rồi hẳn là xảy ra động tĩnh không nhỏ, hành lang ngoài cửa phòng bệnh còn có bệnh nhân tụ lại vây xem, lúc này còn có người bò lên cửa kính trên cửa mấy chục centimet để nhòm vào.

Diệp Già Lam dứt khoát kéo mành lên.

Trong phòng bệnh, phảng phất cũng lập tức thanh tịnh.

Bệnh nhân giường bệnh kế bên vừa được điều tới phòng khác, bên trong chỉ còn bệnh nhân kia cùng ba y tá.

Trong đó có một y tá đang ở quét lại những mảnh vỡ trên mặt đất, cái bình hoa chia năm xẻ bảy nằm trên mặt đất, vệt nước hất đầy đất, y tá ngẩng đầu nhìn cô, nháy mắt nhẹ nhàng thở ra: "Bác sĩ Diệp……"

Bệnh nhân vừa rồi có xuống giường nên lúc này bàn chân đã có vết máu loang lổ, hai y tá khác vừa rửa sạch chân cho dì ấy vừa thở dài: "Mấy ngày nay lúc tỉnh táo thật ra còn nhiều hơn lúc trước nhiều……"

Một y tá khác nói tiếp: "Còn không bằng không tỉnh táo cho xong!"

Cũng không phải là còn không bằng không tỉnh táo sao.

Lúc không tỉnh táo nhiều nhất cũng chỉ cho mình là một phu nhân nhà giàu, có đứa con gái xinh đẹp hiếu thuận, trong nhà siêu xe mấy trăm chiếc, thậm chí dì ấy còn chưa từng phải vào bếp.

Trong hiện thực lại túng thiếu, dì ta tự tạo cho mình một thế giới tinh thần hài hòa tốt đẹp.

Diệp Già Lam đi qua vài bước đá cáu thùng rác đến bên chân y tá, "Dùng Promethazine?"

"Vâng, lại tiêm một liều."

Diệp Già Lam rốt cuộc nghiêm túc liếc nhìn dì ta một cái.

Đây là một phụ nữ trung niên bình thường, hiện tại bộ dạng an tĩnh chả khác gì người bình thường cả, chỉ có ánh mắt hơi chút dại ra.

So sánh với trước kia, lúc dì ta phát bệnh tinh thần mới càng sảng khoái.

Diệp Già Lam chớp chớp mắt, "Gọi người nhà chưa?"

"Mới vừa gọi điện thoại, không ai nhận ra."

"Dùng điện thoại nào gọi?"

"Bệnh viện ạ."

Diệp Già Lam sờ sờ túi, mấy lần vẫn không thấy di động của mình, chỉ có thể đưa tay về phía mấy cô y ta, "Đi cho chị mượn di động một chút được không?"

Lập tức có một y tá đưa di động qua.

Bệnh án bên cạnh giường bệnh có ghi cách liên lạc với người nhà bệnh nhân, Diệp Già Lam ghé sát vào, ấn số điện thoại rồi gọi đi.

Sau khi gọi, điện thoại chỉ vang lên hai tiếng, đã có người bên kia tiếp nghe: "Alo, ai đó?"

"Tôi là Tào Kim Mai, bác sĩ."

Mới vừa nói xong, đầu kia lập tức trầm mặc.

"Anh là con trai của dì đúng không?"

Đầu kia ấp úng, không trả lời thẳng vấn đề này.

"Hôm nay trạng thái của dì không tốt lắm, anh có thể tới bệnh viện gặp dì một chút không?"

"Tôi……"

Giọng nam còn đang do dự, bên kia đã có giọng nữ sắc nhọn xuyên tới, to đến mức y tá bên cạnh cô cũng nghe rõ rành mạch: "Anh cái gì mà anh? Anh thật sự muốn đến bệnh viện gặp bà già đó chứ? Cái đồ kia là lão bất tử, chết ở bệnh viện không phải càng tốt sao!"

Mấy y tá đều ngơ ngẩn.

Y tá quét dọn mảnh sứ còn làm rơi cả cây chổi, chỉ còn Diệp Già Lam bình tĩnh.

Hiện tại cô bình tĩnh, không phải vì chuyện này ảnh hưởng tới cô ít, mà thật sự là vì, trước đó cô đã nghĩ tới loại kết quả này.

Bệnh nhân bị tâm thần, nếu không phải là bẩm sinh, thì cơ bản đều là vì đã từng trải qua chuyện gì đó khiến cho người ta không thể chấp nhận nổi.

Mà bệnh trạng của dì này, từ lúc bắt đầu đã ảo tưởng gia tài bạc triệu, con gái song toàn lại có ông chồng nâng niu trong lòng bàn tay.

Hiện thực thì sao?

Nhà dì ta chỉ có bốn vách tường, chồng là dân cờ bạc chuyên bạo hành vợ, con cái cũng vô công rỗi nghề.

Hoàn toàn tương phản với thế giới dì ta ảo tưởng ra.

Diệp Già Lam đoán được cũng không hề vui vẻ gì, cô chỉ cảm thấy nản lòng thoái chí, đến mức giọng cô lạnh xuống: "Tôi khuyên anh vẫn nên qua đây một chuyến đi, trạng thái của mẹ anh cực kì không tốt, hôm nay còn chưa hết một nửa ngày, bà ấy đã đòi tự sát đến hai lần rồi đấy."

Nói xong không đợi đối phương mở miệng, Diệp Già Lam đã cúp điện thoại.

Quay đầu nhìn lại, ánh mắt của dì kia tựa hồ càng dại ra.

Diệp Già Lam càng thêm đau đầu, cô nhìn quanh phòng một vòng, sau khi thu lại hết các vật có thể gây thương tích rồi, không quên nhắc nhở mấy y tá, "Đừng để dì ấy đợi một mình."

Sau khi mấy người kia đáp lời, Diệp Già Lam mới đẩy cửa đi ra.

Phòng bệnh lầu 3 cô đều vòng qua một vòng, xác nhận không có vấn đề mới về lại văn phòng của mình.

Hứa Luyến đang tiếp khám bệnh nhân.

Lần này hỏi khám là một cậu bé hơn mười tuổi, mẹ của cậu bé vừa gạt nước mắt vừa kể lại bệnh trạng của con mình: "Hai năm trước nó đặc biệt thích chơi game, thường xuyên đi ra ngoài đến mấy ngày mấy đêm, sau tôi với bố nó nghĩ mua cho nó cái máy tính, biết đâu lại kìm được, không ngờ sau khi mua máy tính, thời gian nó chơi còn nhiều hơn trước kia……"

"Sau ba nó giận quá mới đập máy tính, nó mới đỡ hơn."

Người đến đây khám sao có thể chỉ đơn giản như thế.

Hứa Luyến ghi chép vài câu, "Sau đó thì sao?"

Diệp Già Lam liếc người hai người ngồi đối diện mình một cái, lại gật đầu với người phụ nữ, rồi kéo ghế ngồi xuống.

Người phụ nữ kia khóc càng lợi hại hơn, "Sau đó qua một thời gian chúng tôi phát hiện, lúc ăn cơm hoặc làm việc gì đó nó thường hay nói mấy câu trong game……"

Bọn họ mới đầu cũng không hiểu, sau lên Baidu mới biết là trong game.

Đây là điển hình chơi game đến si ngốc.

Hứa Luyến kê đơn thuốc đưa cho bà ấy, "Đến phòng thuốc phía trước lấy thuốc, dùng theo đơn này, trong khoảng thời gian này chú ý trạng thái của cậu bé, chú ý kiên nhẫn nói chuyện với cậu ấy một chút, sau đó mỗi tuần tới bệnh viện tái khám một lần."

Diệp Già Lam lấy di động qua, thay bạn nhấn mạnh hai chữ: "Kiên nhẫn."

Cô nói xong cúi đầu, nhìn thấy tin nhắn Đường Ngộ nhắn cho mình:【 Lúc ấy anh đã nghĩ, rốt cuộc hai người sẽ ở trên xe làm cái gì. 】

Lại xem thời gian nhận tin, bốn mươi phút trước.

Diệp Già Lam sửng sốt một chút.

Người đàn ông bên kia giống như đã đoán chắc thời gian, lại gửi một tin qua:【 tối qua kết thúc ca mổ, anh ở dưới nhà em, thấy hai người cùng nhau lên lầu. 】

Đường Ngộ hiếm khi nói một lần mà nhiều như thế.

Diệp Già Lam còn chưa kịp cảm khái một chút, lại thấy tin nhắn nhắn lại ngay sau đó:【 hắn ta ở nhà em 16 phút 47 giây. 】

Tim Diệp Già Lam cứng lại.

【 anh đã suy nghĩ, là ôm hôn hay là làm. 】

Ngón tay Diệp Già Lam hơi run, hô hấp run rẩy, ba chữ gõ nhanh chóng vô cùng:【 em không có! 】

Sau đó còn chưa đến hai giây, người nọ đã gọi điện thoại qua đây.

Bạn đang đọc truyện *Chín Chương Thành Thơ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Bị em giết chết

Gần như là theo bản năng, Diệp Già Lam lập tức ấn nghe.

Sau đó, từ ống nghe truyền đến một giọng nói quen thuộc, cô mới nghĩ đến không gian thời gian này không hợp để nghe điện thoại của Đường Ngộ chút nào.

Cách chưa đến 5m ngay phía trước kia, người nhà bệnh nhân vẫn cầm khăn giấy lau nước mắt, hốc mắt dì ta hồng hồng, nếp nhăn nơi khóe mắt cũng sâu hơn rồi.

Lúc phụ nữ khóc quả thật nhìn sẽ già đi.

Diệp Già Lam nhẹ nhàng hít một hơi thật sâu, cô đứng dậy, chuẩn bị ra ngoài nhận điện thoại.

Tâm tư của cô bị phân tán lên người dì kia, nên lời Đường Ngộ vừa nói cô cũng chẳng nghe thấy gì, Diệp Già Lam cũng không hỏi, mãi đến khi khép cửa văn phòng lại mới nhẹ nhàng "Ừm" một tiếng.

Tỏ vẻ cô vẫn đang nghe.

Tuy rằng nội dung cô chả nghe lọt chữ nào cả.

Đường Ngộ nằm trên giường nửa híp mắt nghỉ ngơi, giọng thực nhẹ, mang theo vẻ lười nhác tùy ý hơn ngày thường, anh hỏi: "Đang làm việc sao?"

"Ừm, vừa rồi có bệnh nhân."

Cũng không tính là nói bừa, vừa rồi quả thật có bệnh nhân mà.

Đường Ngộ rõ ràng đối với việc có bệnh nhân hay không không chút hứng thú, chỉ thấp giọng khẽ hừ một tiếng, "Em không có cái gì?"

Anh đột nhiên nói sang chuyện khác.

Diệp Già Lam sửng sốt một chút mới phản ứng lại được, yên lặng một lát mới lại lặp một câu: "Cái gì cũng không có."

Không có hôn môi, không có ôm, không có bất luận tiếp xúc thân thể nào.

Cái gì cũng không có.

Đường Ngộ yên lặng nghe, tiếng hít thở của anh thanh thiển vững vàng, lúc không lên tiếng cứ tựa như là ngủ rồi.

Trong lòng Diệp Già Lam yên lặng tính toán thời gian.

Lúc tới giây thứ 31 giây, cô nhìn thời gian trò chuyện.

Bên cạnh có y tá trải qua, thấy cô gọi điện thoại đều rất có nhãn lực không lên tiếng quấy rầy, chỉ gật đầu chào hỏi một chút, sau đó lại bay chóng biến mất khỏi phạm vi tầm nhìn của cô.

Đường Ngộ không biết là trầm mặc hay là ngủ mất tiêu rồi nữa, Diệp Già Lam chậm chạp đi từ cửa khoa tâm thần đến cuối hành lang.

Cô đứng bên cửa sổ, kéo cửa sổ ra một nửa.

Gió lạnh mùa thu thổi vào làm tóc cô bay bay.

Diệp Già Lam bị gió thổi ho nhẹ một tiếng, tiếng còn chưa rõ cô đã nghe giọng nam đầu bên kia vang lên: "Anh biết."

Đường Ngộ đương nhiên biết giữa Diệp Già Lam và Ninh Trí không có gì cả.

Vì lúc anh hôn cô, có thể cảm nhận được trên người cô không có mùi hương của gã đàn ông khác, lúc anh muốn cô, cảm giác ấy lại càng rõ ràng hơn.

Diệp Già Lam vẫn như lần đầu tiên, trúc trắc đến có chút khó khăn.

Buồn bực đêm đó của Đường Ngộ chính trong một giây ấy thôi đã tan thành mây khói.

Không phải anh ghen ghét Diệp Già Lam lên giường với gã đàn ông khác.

Mà anh ghen ghét việc cô có bất kì một hành động tiếp xúc thân mật nào với gã đàn ông khác.

Đường Ngộ không phải một người cố chấp, chẳng qua tất cả cố chấp và dục vọng chiếm hữu của anh đều đặt cả trên người Diệp Già Lam.

Khóe môi người đàm ông hơi hơi gợi lên, giọng cũng nhiễm nửa phần ý cười thấp thấp: "Nếu không hôm nay em đã chẳng thể đến bệnh viện rồi."

Diệp Già Lam đột nhiên đóng cửa sổ lại.

Vì dùng lực quá mạnh lại nhanh nên gió tạo ra còn mạnh hơn gió tự nhiên bên ngoài, nửa khuôn mặt của Diệp Già Lam bị tạt vào đến phát đau, cô chậm chạp quay người lại, tay đút túi, cuối cùng cũng không nhịn được hỏi một câu: "Để ý như vậy sao?"

Đường Ngộ mở mắt.

Diệp Già Lam không ở trước mặt anh, nhưng anh dường như lại có thể tưởng tượng ra vẻ mặt cô giờ này.

Lúc này mày người con gái hơi nhăn, mi buông nhẹ, bàn tay để trong túi sẽ xiết chặt, bên tai còn có sắc đỏ mỏng manh.

Không phải vì thẹn thùng, mà là vì khi cô chờ đợi đáp án sẽ không tự giác thể hiện sự khẩn trương.

Yết hầu Đường Ngộ hơi lăn, hỏi lại cô: "Nếu anh lên giường với người phụ nữ khác, em có để ý không?"

"……"

Diệp Già Lam không biết nói gì.

Đương nhiên để ý.

Nhưng cô nói không nên lời.

Hiện tại cô với Đường Ngộ cứ nhập nhằng như vậy, nói như thế thì quá mức ái muội rồi.

Ngón tay Diệp Già Lam siết chặt lại, rất nhanh đã buông ra: "Nếu không có chuyện gì khác——"

"Trả lời anh!."

Diệp Già Lam ngơ ngẩn, sau đó trầm mặc.

Cũng không biết qua bao lâu, có thể là một phút hoặc hai phút, có thể còn lâu hơn, lâu đến khi bụng Diệp Già Lam kêu lên một tiếng.

Từ tối qua đến sáng nay vẫn chưa ăn gì, lại uống không ít rượu, tuy rằng cũng đã uống canh giải rượu rồi, nhưng cũng không ổn lắm, hiện tại đầu cô không vững, bụng cũng khó chịu.

Cơn buồn nôn ập đến, hơi chua bốc lên, Diệp Già Lam vội che miệng chạy nhanh vào WC.

Lúc đi làm cô chỉ đi giày đế bằng nhưng vì đi nhanh nên vẫn có thể nghe được tiếng bước chân.

Đường Ngộ khẽ nhíu mày, anh đứng dậy mặc quần áo, "Làm sao vậy?"

Mới vừa hỏi xong, trong điện thoại đã truyền đến tiếng nôn khan.

Cô đã cố kìm lại, tiếng không lớn, hòa cũng tiếng nước chảy, càng nghe càng làm người ta thêm đau lòng.

Diệp Già Lam bỏ điện thoại từ bên tai bỏ lên bồn rửa tay, tay trái ôm bụng hơi hơi cong lưng.

Câu nói tiếp theo của Đường Ngộ, cô cũng chả nghe thấy gì.

Thậm chí cô còn không biết điện thoại có bị cô bất cận cúp luôn hay chưa nữa ấy chứ.

Diệp Già Lam nôn tới sắc mặt trắng bệch, trên mặt đổ ra một tầng mồ hôi, nhưng nhìn vào bồn rửa tay thì giống như lại chưa nôn được gì cả.

Nhưng rồi nôn một lúc lâu, bụng cuối cùng cũng thoải mái hơn không ít.

Diệp Già Lam dùng nước lạnh rửa mặt, rút tờ giấy khăn tùy ý chà lau vài cái, cũng mặc kệ lau khô chưa đã ra khỏi toilet.

Lúc này cô mới nhớ ra, liếc xem di động một cái.

Vẫn đang trong cuộc trò chuyện, tên ghi chú Đường Ngộ vẫn đang hiện rõ.

Diệp Già Lam ho nhẹ một tiếng.

Người nọ lúc này mới mở miệng, "Không thoải mái?"

"Ừm."

Diệp Già Lam không phủ nhận.

"Muốn ăn cái gì?"

Diệp Già Lam lúc này cả người không còn bao nhiêu sức lực, cũng không biết đơn thuần là vì đói bụng hay là nôn đến cạn cả sức nữa, lúc nói chuyện, giọng cũng cực nhẹ, mềm như bông vậy: "Đường Ngộ, anh có ý gì chứ?"

Đường Ngộ đã cầm chìa khóa xe ra cửa.

Từ trước đến nay anh đều rất thẳng thắn, có thể nói một câu mà làm rõ ràng một chuyện thì đến một chữ anh cũng lười dùng đa nghĩa, anh "Ừm" một tiếng, như tự hỏi vài giây, rồi đáp "Ý muốn theo đuổi em."

Diệp Già Lam không đáp lại.

Cả nửa dựa vào tường đi về phía văn phòng, có một đồng nghiệp đang vội vàng đi qua thấy cô thả chậm bước chân hỏi: "Bác sĩ Diệp, cô có khỏe không?"

Diệp Già Lam gật gật đầu, "Tôi hông sao."

"Không thoải mái nhất định phải đi xem bác sĩ a, bị ốm không tốt đâu!"

Cô vẫn gật đầu, "Được."

Y tá kia đi rồi, Diệp Già Lam lại nhìn di động, Đường Ngộ thế mà còn chưa cúp máy.

Hôm nay chắc anh nhàn rỗi lắm.

Nghe cô nôn khan nửa ngày không nói, còn ngồi nghe câu chuyện nhạt nhẽo thiếu muối của cô với đồng nghiệp nữa chứ.

Diệp Già Lam thật sự không còn sức lực, dứt khoát dựa tường đứng yên, nghỉ ngơi vài giây, "Đường Ngộ."

"Ừ?"

Đại khái là thần trí có chút không rõ, cô nhìn chằm chằm lên đèn chân không trên đỉnh đầu hỏi: "Nếu em thật sự từng có gì với người đàn ông kia, anh sẽ làm gì?"

"Chẳng làm gì cả."

Anh còn có thể giết hắn ta được sao?

"Nhưng Diệp Già Lam," Giọng Đường Ngộ chuyển thấp, như là trong mộng nói mớ, "Có thể đừng tàn nhẫn với anh như vậy được không?"

Lời còn chưa dứt, điện thoại đã bị anh cúp.

Đây là lần đầu tiên, Diệp Già Lam vẫn tỉnh táo mà Đường Ngộ lại chủ động cúp điện thoại.

Đến cho cô thời gian phản ứng lại chút xíu cũng không có.

Diệp Già Lam sau một lúc lâu vẫn không phục hồi lại tinh thần.

Trong mắt, ánh đèn lại lớn lên từng vòng từng vòng, sau đó trở nên thực mơ hồ.

Cô đột nhiên nhớ tới lúc học đại học, lúc cô mới vừa học cách ghim kim cho bệnh nhân không sao làm cho tốt nổi, cả một đám bạn cùng phòng đều bị cô ghim thử đến biến dạng, cuối cùng cứ thấy cô là chạy biến.

Diệp Già Lam cũng thật sự thấy ngại lấy tay bạn cùng phòng ra luyện nữa, nhưng không tập, không qua môn lại không được, nên cô bắt đầu lấy tay Đường Ngộ rất vất vả mới về nước một lần để luyện kim.

Cô sợ đến tay phát run, vị trí mạch máu thường xuyên tìm không đúng, lực cũng không khống chế tốt, không phải nhẹ quá không cắm ống tiêm được thì lại là mạnh quá làm anh nhíu cả mày.

Lúc ghim đến lần thứ 6, Đường Ngộ hít một hơi nhìn cô: "Xuống tay tàn nhẫn như vậy, rốt cuộc anh là ngươi bạn trai của em hay là kẻ thù của em?"

"……"

Diệp Già Lam buồn bực liếc anh một cái.

"Lại đây."

Diệp Già Lam vừa chuẩn bị châm kim thứ bảy vừa dịch sang nửa bước, mới vừa tìm đúng vị trí châm kim, người nọ liền kéo cổ cô xuống hôn.

Sau đó, thần kì thay, Diệp Già Lam lại châm chuẩn.

Chỉ vài giây, Đường Ngộ khẽ cắn lên môi cô một cái, lúc thu tay lại, anh duỗi tay lau vết máu trên cánh tay bị châm, "May mà em không ở khoa ngoại."

"Có ý gì?"

"Nếu không sớm muộn gì cũng có người bị em giết chết."

Anh vẫn chưa nói nửa câu sau kia.

Bị em giết chết cũng nguyện ý.

Bạn đang đọc truyện *Chín Chương Thành Thơ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Anh cũng thích

Diệp Già Lam vội nhắm mắt.

Đầu ngón tay dường như vẫn còn lưu lại độ ấm trên tay người nọ, cô lúc này giống hệt như khi châm kim vào tay Đường Ngộ vậy, cả tay và mi mắt đều run rẩy.

Diệp Già Lam đột nhiên mở to mắt.

Cô nhẹ nhàng dựa vào vách tường hành lang, cũng không biết qua bao lâu, bên tai có tiếng vang lên, mỗi một chữ gọi đều rất rõ ràng.

Diệp Già Lam cứ tưởng tâm trạng mình không tốt nên xuất hiện ảo giác, mãi đến khi bả vai bị người ta vỗ một cái, "Bác sĩ Diệp ——"

Gọi cô là một nam bác sĩ hiếm hoi trong phòng.

Do lí do công việc nên ngày thường hai người qua lại không ít, nhưng hôm nay lại là lần đầu tiên anh ta thấy Diệp Già Lam như thế.

Hốc mắt cô hơi hơi phiếm hồng, lúc mở mắt lại lóng lánh ánh nước, tựa như có thể lập tức khóc ra vậy.

Nam bác sĩ không tự giác hạ thấp giọng, "Người nhà bệnh nhân 307 đến rồi."

Diệp Già Lam lau mắt, sau đó gật gật đầu, "Tôi qua xem."

Vừa rồi lúc nhắm mắt thì không cảm thấy có gì,

Hiện tại vừa mở mắt ra, ánh đèn trên trần hành lang tỏa ra, trắng đến lóa mắt.

Mùi nước sát trùng có vẻ hơi nặng, Diệp Già Lam hút sâu mấy hơi, lúc đi qua bên kia thì hỏi đồng nghiệp mấy câu, "Con trai bệnh nhân sao?"

"Còn có con dâu, bác sĩ Diệp, có cần tôi đi cùng cô không?"

"Không cần đâu," Diệp Già Lam bước nhanh hơn, cô nghiêng mắt liếc anh ta một cái, "Anh cứ đi làm việc của mình đi, tự tôi đi là được rồi."

Nam bác sĩ nhíu mày, do dự vài giây, rồi cũng đưa ra một quyết định gian nan: "Không được, cứ để tôi đi cùng cô đi."

Mới vừa nói xong, anh ta đã ghé sát lại thấp giọng nói: "Bác sĩ Diệp, cô không biết chứ, con dâu của dì ấy nhìn qua cũng thấy dữ lắm rồi, lỡ đâu mà nóng giận lên có khi còn đánh được cả hai cô ấy chứ……"

Diệp Già Lam: "……"

Cô vẫn chưa gặp con dâu dì kia bao giờ, giờ nghe anh nói vậy cũng hơi nhíu mày.

"Tôi đi với cô qua xem thử, mấy hôm trước còn có người nhà bệnh nhân tới chỗ chủ nhiệm khoa u bướu đập phá đấy……"

Ý của anh, Diệp Già Lam hiểu rõ cả.

Văn phòng chủ nhiệm còn có người dám đến làm loạn chứ đừng nói đến một nữ bác sĩ tay trói gà không chặt như cô.

Diệp Già Lam nhíu mày, cũng biết chuyện thế này vẫn thường xuyên xảy ra.

Lần này cô không từ chối nữa, chỉ nhẹ nhàng gật đầu, "Sáng nay anh có bận lắm không?"

"Không đâu, không đâu, mới vừa "hộ tống" một bệnh nhân xuất viện thôi."

"Khỏi hẳn ư?"

"Không, chuyển tới bệnh viện tâm thần."

"……"

Nam bác sĩ nói chuyện cẩn thận, hơn nữa hai người cũng tính là tính quen thuộc, câu có câu không nói chuyện, không được mấy phút đã đến 307.

Cửa phòng bệnh mở ra, nhưng Diệp Già Lam vẫn gõ cửa: "Người nhà của Tào nữ sĩ đúng không?"

Ngày đầu tiên khi bệnh nhân nhập viện, Diệp Già Lam đã từng gặp qua người nhà dì ấy.

Lúc ấy người tới là con trai dì, dáng người cao lớn, thoạt nhìn cực kì đôn hậu thật thà.

Lúc này người đàn ông đang đứng trong phòng bệnh, so với mấy tháng trước thì dường như trong gầy đi một ít.

Anh ta đã đi vòng quanh giường bệnh mấy phút, mãi đến khi nghe có người hỏi mới dừng lại, anh ta quay đầu nhìn về phía cửa, sắc mặt không được tốt lắm: "Phải phải phải…… Bác sĩ, mẹ tôi bà ấy……"

Còn chưa hỏi xong, người phụ nữ bên cạnh đã khụ một tiếng.

Cô ta chả nói lời nào, xụ mặt ngồi kia, khóe miệng xệ xuống, nếp nhăn nơi khóe mắt rất sâu.

Diệp Già Lam chuyển tầm mắt.

Dì bệnh nhân vẫn nằm ngủ trên giường, vì không đánh thức dì ấy, Diệp Già Lam hạ thấp giọng xuống "Có tiện ra ngoài nói chuyện không?"

Người phụ nữ lập tức lườm người đàn ông.

Người đàn ông muốn nói lại thôi, sau một lúc lâu, cuối cùng vẫn kéo bước chân ra khỏi phòng bệnh.

Diệp Già Lam đóng cửa lại, cô cũng không quay đầu lại, chỉ liếc qua cửa kính nhìn vào bên trong, "Sáng nay mẹ anh leo lên cửa sổ tầng 17...."

Cô không nói hết.

Nhưng người đàn ông cũng hiểu cả.

Chuyện lớn như vậy, lúc xảy ra, bệnh viện tất nhiên gọi cho anh ta đầu tiên.

Kể cả vừa rồi Diệp Già Lam gọi cho anh ta, không biết đã được mấy chục cuộc rồi nữa.

Người đàn ông sờ soạng tìm điếu thuốc, vẫn chưa tìm được bật lửa đã nghe thấy cô gái phía đối diện nói: "Ngại quá, bệnh viện cấm hút thuốc."

Anh ta chỉ đành thu điếu thuốc lại.

Chắc là do không có cách nào giải sầu, mày anh ta càng nhăn chặt, nôn nóng đi mấy vòng trước cửa phòng bệnh.

Sắc mặt Diệp Già Lam còn chưa khôi phục lại, nhưng ánh mắt nhìn anh ta cực dọa người: "Vị tiên sinh này, hình như hôm qua vợ anh có đến thăm bệnh thì phải."

Cô cẩn thận nhìn thay đổi trên nét mặt anh ta, nhìn anh ta cắn răng, sườn cơ mặt rõ ràng căng lên, giống như đang cố nhẫn nại.

Giọng Diệp Già Lam hơi hơi trầm, "Buổi sáng ở bệnh viện ít người, nếu không phải có thai phụ ở lầu 17 không thoải mái, có thể sẽ không ai phát hiện mẹ anh muốn nhảy lầu."

Cả người cô không có sức lực, nên mỗi chữ đều nhả cực chậm.

Càng chậm, lại càng như dao nhọn, từng chút từng chút xẻo từng miếng thịt trên người người đàn ông kia.

Môi người kia giật giật, vừa muốn nói chuyện, cửa phòng bệnh lại đột nhiên bị mở ra, người phụ nữ hận sắt không thành thép trừng mắt nhìn mắt anh ta, sau đó lại nhìn về phía Diệp Già Lam: "Bác sĩ, chúng tôi đưa bệnh nhân đến bệnh viện là để chữa bệnh, hiện tại các người không chỉ không chữa khỏi được cho bà ấy, ngược lại còn chưa đến mức bà ấy muốn nhảy lầu, bệnh viện của các người mở ra là để coi mạng người như cỏ rác đó à?"

Diệp Già Lam nhíu mày.

Người phụ nữ hùng hùng hổ hổ, thật sự ứng với câu "Nhìn rất dữ" đồng nghiệp nói với cô.

Cô vẫn có thể bình tĩnh, nhưng nam đồng nghiệp lại không nhìn nổi, giọng điệu cũng cao lên: "Chị gái này, cô nói gì vậy? Bệnh liên quan đến tâm thần nói chữa được là chữa được sao? Lại nói, nếu không phải bởi vì hôm qua cô tới bệnh viện không biết nói chuyện ma quỷ gì với bệnh nhân mà hiện tại dì ấy mới thế chứ?"

Người phụ nữ hừ một tiếng, "Các người có ý gì, không cho tôi thăm mẹ chồng sao? Bệnh viện các người là cường đạo đó hả?"

"Bệnh viện các người không chữa được hết bệnh của người ta; lại còn thu viện phí cao thế làm gì hả?"

Cô ta giơ tay chỉ chỉ chồng mình, "Anh còn thất thần cái gì? Còn không nói giúp tôi mấy câu đi?"

Người đàn ông trầm mặc không nói.

Diệp Già Lam chú ý thấy anh ta yên lặng sờ ví tiền đến lần thứ 5.

Rõ ràng là do dự.

Hướng đi của mọi chuyện chợt trở nên quỷ dị.

Bệnh nhân tâm thần đột nhiên náo loạn đòi tự sát, hai vợ chồng với thái độ hoàn toàn bất đồng, cùng với mỗi câu người phụ nữ kia nói ra, đều dẫn hướng đến chuyện bệnh viện bọn họ thu loạn viện phí, bức ép bệnh nhân.

Diệp Già Lam nhíu mày, thất thần vài phút, hai người kia đã loạn lên ——

Người phụ nữ chỉ vào mũi đồng nghiệp nam mà mắng bệnh viện, mắng vài câu còn ngại không đã ghiền, định duỗi tay đánh anh ta; người kia phản ứng nhanh nhẹn, lập tức lưu loát lui về phía sau vài bước, "Chê bệnh viện bọn tôi chữa không được thì các người đến bệnh viện khác đi, đi xem xem bệnh viện khác viện phí cao có hiệu quả thế nào ——"

"Đi thì đi," người phụ nữ lại nhào lên, "Trước cứ trả lại tiền viện phí mấy tháng nay của bà ra đây! Mẹ chồng bà muốn tự sát, chuyện này bà cũng không để yên đâu, trách nhiệm đều ở mấy người, tiền bồi thường thiệt hại tinh thần cũng phải bồi thường!"

"Chị gái, chị ăn vạ cũng không nên quá mức như thế chứ?"

Mới vừa nói xong, anh ta đã "A" một tiếng, trên mặt bị cào một nhát.

Diệp Già Lam cũng không kịp nghĩ nhiều, người xem náo nhiệt xung quanh đã càng ngày càng nhiều, cô giơ tay chắn di động một bệnh nhân muốn chụp ảnh, "Thực xin lỗi, đừng ghi hình, cảm ơn."

Nếu chuyện này bị truyền lên mạng, thì dù tính lý ở trong tay bọn họ, không chừng cũng sẽ bị mang tiếng mất.

Diệp Già Lam nhíu mày kéo người phụ nữ vẫn còn muốn cào mặt nam bác sĩ, kết quả người nọ rõ ràng cực kì có kinh nghiệm với loại chuyện thế này, nâng tay dùng sức đánh qua, không chỉ dễ dàng tránh tay cô, mà còn dùng lực đẩy cô sang một bên.

Sức người phụ nữ kia vốn dĩ đã mạnh, hơn nữa còn đang nổi nóng, nên không chút lưu tình gì hết.

Diệp Già Lam bị đẩy, bả vai đập vào vách tường, hôm nay cô đã không có sức lực, lần này không thể nghi ngờ là dậu đổ bìm leo, toàn thân giống như tan ra, cô dựa vào vách tường nhẹ nhàng trượt xuống.

Đầu đau, bả vai đau, bụng cũng đau.

Nơi nào cũng đau hết, cả người Diệp Già Lam đổ mồ hôi lạnh.

Đám người vây quanh xem náo nhiệt càng thêm náo nhiệt, Diệp Già Lam nhắm mắt, miệng khẽ nhếch hít thở mấy hơi.

Diệp Già Lam nghe thấy tiếng sốt ruột của nam bác sĩ truyền tới, nhưng cũng chỉ nghe thấy thế thôi, còn anh ra nói gì cô hoàn toàn nghe không rõ.

Cô chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, giống như có người ôm cô lên.

Lại sau đó, trước mắt tối sầm, cô đã hoàn toàn không có ý thức.

-

Đường Ngộ hơn mười một giờ mới đến bệnh viện.

Một bệnh nhân tiến hành mổ buổi chiều có chút vấn đề, anh tới khu nội trú xem rồi đối chiếu thông tin cho người bệnh kia xong, mới vừa đi ra ngoài đã thấy có không ít người tụ tập.

Một nam một nữ ồn ào vô cùng.

Anh không định ở lâu, vừa xoay người muốn xuống lầu lại thấy một khuôn mặt quen.

Gương mặt kia thoáng qua đáy mắt anh không đến nửa giây, vì bị người phụ nữ kia đẩy một cái, giây lát đã biến mất khỏi phạm vi tầm mắt anh.

Đường Ngộ không hề nghĩ ngợi, nhấc chân đi qua.

Chân dài trường, bước chân lại nhanh, góc áo blouse trắng mang theo từng trận gió lạnh, y tá đi cùng vội đi theo, "Bác sĩ Đường, anh làm gì vậy a?"

Anh không trả lời.

Đến gần một chút đã nhìn thấy Diệp Già Lam ôm bụng ngồi dưới đất, cô hơi run, môi cắn chặt, không chút huyết sắc.

Đường Ngộ liếc mắt nhìn hai vợ chồng đang dại ra kia, sau đó không nói lời nào, bế cô đi xuống lầu.

11 giờ rưỡi, Diệp Già Lam nhăn mày nhắm hai mắt nằm trên giường bệnh.

Bác sĩ khoa dạ dày là một cậu chàng trẻ tuổi, cậu ta lấy chai truyền dịch ra, sau đó châm vào mu bàn tay cô: "Mấy ngày nay trời lạnh, hơn nữa ăn uống không cẩn thận nên dạ dày co rút, truyền mấy chai dịch là tốt rồi."

Cậu ta nhìn Đường Ngộ: "Nhưng mà bác sĩ Đường, vì sao anh lại bế bác sĩ Diệp qua đây thế a?"

Đường Ngộ không nhìn cậu ta, anh vẫn chuyên chú nhìn Diệp Già Lam.

Sắc mặt cô tái nhợt, mồ hôi trên trán ướt sũng, tóc dính lại, thoạt nhìn yếu ớt vô cùng, giống như chạm vào sẽ lập tức tan ra.

"Bác sĩ Đường, anh cũng thích bác sĩ Diệp sao?"

Cổ họng Đường Ngộ hơi nghẹn, không tiếp lời này.

Giây tiếp theo, màn hình di động của anh sáng lên.

Đường Mộ Bạch gửi tin nhắn qua:【 vừa rồi tìm người hỗ trợ hỏi thăm một chút, căn cứ vào ghi chép sổ khám sức khỏe định kì mấy năm nay thì sức khỏe cũng không tệ lắm, nhưng mà ——】

【 nói. 】

【 cô bé từng sẩy thai. 】

Bạn đang đọc truyện *Chín Chương Thành Tho* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Em từng sảy thai, phải không?

Có thể là sợ một hai câu không nói rõ được, vừa nhắn tin qua xong, Đường Mộ Bạch cũng lập tức gọi sang.

Điện thoại Đường Ngộ để chế độ rung, từng đợt chấn động khiến lòng bàn tay anh tê dại.

Anh liếc nhìn Diệp Già Lam vẫn đang yên tĩnh nằm trên giường bệnh, sau đó liếc nhìn một bác sĩ khác ở trong phòng ý bảo ra ngoài một chút, rồi cầm di động ra khỏi phòng.

Cửa phòng khép lại, Đường Ngộ đi dọc theo hành lang mấy bước rồi mới tiếp nghe.

Giọng Đường Mộ Bạch nhanh chóng truyền tới, "Phiếu kiểm tra sức khoẻ là hỏi xin từ phòng khám ở bệnh viện mấy đứa, còn chuyện sảy thai này ——"

Anh dừng một chút, dường như đang suy xét đến việc Đường Ngộ có tiếp nhận nổi không, rồi sắp xếp ngôn ngữ lại cho đơn giản nhất "Trước đây con bé tới bệnh viện bên này làm phẫu thuật."

Đường Mộ Bạch biết chuyện này cũng chỉ là do ngẫu nhiên.

Vừa rồi lúc anh đi xuống lầu lấy giấy khám sức khỏe mấy năm nay của Diệp Già Lam thì gặp một bác sĩ khoa sản, nữ bác sĩ tầm 40 tuổi, vừa mới kiểm tra cho một thai phụ 17 tuần đi ra, thấy anh cầm giấy tờ thì hơi liếc qua một chút.

Chỉ một cái liếc mắt như thế, bà vừa định thu lại tầm mắt lại liếc đến ảnh và tên họ bệnh nhân, "Tôi từng gặp cô bé này rồi a."

Đường Mộ Bạch hơi nhíu mi.

Không đợi anh hỏi, nữ bác sĩ đã ghé sát vào, như là để xác nhận lại, sau đó cực kì xác định gật gật đầu: "Chính là cô bé này."

Cô bé này rất xinh đẹp, tên lại không phải kiểu trên đường cái bắt đại là sẽ thấy, mặt khác lại khác biệt hoàn toàn với mấy người phụ nữ tới khoa sản nữa.

Nhưng mà nguyên nhân sâu xa nữ bác sĩ nhớ rõ cô lại không phải như thế. Bà nhớ rõ lúc Diệp Già Lam tới làm phẫu thuật tuổi cũng chưa tính là lớn, vừa nhìn là biết còn đang học đại học, bà cũng đã thấy nhiều tình huống như thế, không trách gì mà đưa phiếu điền thông tin qua, sau đó hỏi qua về sức khỏe của cô.

Cô bé con khuôn mặt trắng như tuyết, nhưng tai lại đỏ hồng.

Cô yên lặng trầm mặc, cũng chỉ câu nệ trả lời, rõ ràng là lần đầu tiên tới mấy chỗ thế này.

Nữ bác sĩ thở dài, "Bạn trai cháu đâu? Sao không đưa cháu đi?"

Diệp Già Lam hạ tầm mắt, tay cô nhẹ đặt trên cái bụng nhỏ, dịu dàng vuốt ve hai cái: "Chia tay rồi ạ."

Bác sĩ giương mắt nhìn cô.

Một cô bé tốt như thế, thế mà lại bị một tên cặn bã vứt bỏ.

Cô bé này thật sự làm cho người ta rất thích, chỉ là ngồi ở đây cũng đủ khiến người ta đau lòng, bà cũng nhiều chuyện hơn so ngày thường nhiều chút, "Không dùng biện pháp an toàn sao?"

Diệp Già Lam lắc đầu: "Có ạ."

Buổi tối hôm đó, kí ức trước nửa đêm cô không rõ lắm, nhưng sau khi tỉnh táo lại, cô có nhìn qua thùng rác, thật sự có mấy cái áo mưa.

Hẳn là có dùng biện pháp an toàn mà.

Nữ bác sĩ lại câu nệ liếc nhìn cô một cái, "Thả lỏng đi nào."

Diệp Già Lam không thả lỏng nổi.

"Chúng ta hẹn thời gian trước nhé!"

"Được ạ."

Thời gian hẹn nhanh chóng được định ra, là vào cuối tuần.

Kết quả tới cuối tuần, cô bé kia đứng ở cửa phòng phẫu thuật, ngón tay đan vào nhau, đầu ngón tay hơi trắng bệch, nhưng chỗ khớp xương lại hồng hồng.

Cô thực sự quá lo lắng.

Người tới mấy chỗ này, chỉ cần không phải là kiểu tới thành quen, thì đều lo lắng cả.

Nữ bác sĩ vỗ vỗ bả vai cô, "Không cần lo lắng, rất nhanh sẽ tốt thôi."

Diệp Già Lam như rơi vào hầm băng, cô cắn chặt môi, đi theo một y tá vào trong.

Sau đó còn chưa tới năm phút đồng hồ, vô lại đi ra.

Bác sĩ vừa lúc đụng phải cô, vẻ mặt kinh ngạc lộ rõ, "Sao lại đi ra đây rồi?"

"Thực xin lỗi bác sĩ…… Cháu không làm nữa."

Diệp Già Lam cũng không giải thích nhiều, giao tiền, kết quả lại không làm phẫu thuật.

Bác sĩ hành nghề mười mấy năm, đã cho cả nghìn sinh linh hy vọng, cũng đã bóp nát cơ hội tồn tại của quá nhiều những sinh mệnh nhỏ bé rồi.

Nhưng bà cũng chưa từng gặp phải kiểu đã vào phòng phẫu thuật rồi còn chạy ra như thế này.

Lúc đó, mấy cô bé trong phòng còn lấy câu chuyện này ra làm chuyện trà chiều mấy ngày liền, sau đó không bao lâu, Diệp Già Lam lại tới bệnh viện lần nữa.

Thế nhưng lần này không giống lần trước.

Lần trước là tự cô tới, lần này là bị người khác đưa vào.

Là vì lúc qua đường, có một bà lão thiếu chút bị đụng xe, cô đưa tay kéo lại, kết quả, cả người bà lão quá nặng, không cẩn thận lại xô ngã cô.

Trong 3 tháng đầu thời kì mang thai vốn rất nhạy cảm, bị đẩy ngã như thế, dù cho lần trước Diệp Già Lam không làm phẫu thuật thì lần này cũng bị sảy thai.

Cũng may sức khỏe cô không tệ, nên cũng không để lại di chứng gì.

Diệp Già Lam ở bệnh viện hai ngày.

Lúc nữ bác sĩ đi thăm cô còn thấy cô nhìn chằm chằm lên trần nhà phát ngốc.

Bà nghĩ thầm, cái nha đầu ngốc này.

Vì một tên đàn ông tồi tệ mà muốn sinh con còn chưa đủ, nay lại còn vì người khác mà sảy thai.

Bà đến mép giường, vỗ nhẹ nhẹ lên bàn tay để bên ngoài chăn của Diệp Già Lam: "Mấy ngày nay nghỉ ngơi cho tốt, đứa trẻ không có nữa, cũng chưa chắc đã không phải chuyện tốt……"

Diệp Già Lam vẫn nhìn chằm chằm lên trần nhà, cô không nói lời nào, giống như căn bản không nghe thấy bà nói gì.

Nhưng nếu nhìn kỹ lại, khóe mắt cô gái nhỏ rõ ràng có giọt nước mắt chảy xuống, tuy rất nhanh đã biến mất sau làn tóc.

"Hôm nay vẫn chưa thể xuất viện, hay là gọi người nhà cháu qua đây một chút đi?"

Diệp Già Lam lúc này mới lên tiếng: "Bác sĩ, việc này có thể đừng nói cho ba mẹ cháu biết được không?"

Cô không thể để ba mẹ biết, thậm chí đến cả gọi điện cho Tô Cẩm Kha cũng chưa gọi.

Bác sĩ biết ý, lại hỏi: "Bạn trai cháu đâu? Không định đến thăm cháu sao?"

Diệp Già Lam lắc đầu, "Anh ấy ở nước ngoài rồi ạ."

"Hối hận không?"

Cô vẫn lắc đầu, nhắm mắt lại không nói chuyện nữa.

Đương nhiên không hối hận.

Nếu hối hận, cô đã không quyết định chia tay, rồi lại trao mình cho anh.

Đạo lý cô từng nghe rất nhiều.

Diệp Già Lam biết đời này sau Đường Ngộ, cô sẽ còn quen rất nhiều những người đàn ông khác nữa.

Thậm chí rất nhiều người đều cảm thấy sau này cô sẽ cùng một người đàn ông nào đó, không phải Đường Ngộ, cùng kết hôn sinh con, đến lúc đó sẽ hối hận vì đã làm lỡ mình.

Nhưng Diệp Già Lam không nghĩ thế.

Đường Ngộ vốn chỉ có một.

Cho dù không phải là Đường Ngộ của cô, cũng là Đường Ngộ tốt nhất trên đời.

-

Nữ bác sĩ kể với Đường Mộ Bạch mất 15 phút, Đường Mộ Bạch trần thuật lại cho Đường Ngộ chỉ mất đúng 3 phút.

Cuối cùng anh yên lặng hai giây rồi hỏi: "Con có phát sinh quan hệ không?"

Đầu kia nhẹ "Ừm" một tiếng.

"Không dùng biện pháp sao?."

"Có"

"Cháu không hỏi có phải của minhg hay không à?"

Yết hầu Đường Ngộ nhẹ lăn, "Không có gì khác biệt cả."

“Sao lại đột nhiên hỏi đến sức khỏe của cô bé thế?”

“Hôm nay cô ấy khó chịu”

Đường Ngộ cũng không dùng mấy từ như “Giống như”, trực tiếp dùng câu khẳng định luôn.

Đường Mộ Bạch đặt phiếu kiểm tra sức khỏe sang một bên, “Tiểu Ngộ, cháu nghĩ kỹ rồi chưa?”

“Nghĩ kỹ rồi.”

“Vẫn muốn ở bên cô bé đó sao?”

“Muốn.”

“Nếu đứa trẻ kia không phải của cháu thì sao?”

Đường Ngộ hơi cúi người, anh nhìn xuống góc áo blouse trắng của mình, trên góc túi áo trên có 2 cây bút, anh yên lặng vài giây rồi khẽ cong môi: “Không sao cả.”

“Cúp đây.”

Nói xong cũng không đợi Đường Mộ Bạch nói lời vô ích gì, Đường Ngộ trực tiếp cúp điện điện thoại.

Vừa cất điện thoại vào túi xong, ngẩng đầu lên, lại thấy cách đó không xa có 2 bóng người thậm thà thậm thụt đi nhòm vào các phòng bệnh đang đi dần qua phía bên này.

Là cặp vợ chồng vừa mới cãi nhau ở lầu ba.

Đường Ngộ hơi hơi nhíu mày.

Hai người kia nhanh chóng đi qua, họ không nhìn bên này, người phụ nữ còn đang nói gì đó. Cổ áo người đàn ông đột nhiên bị ai đó túm lấy, ngay sau đó, có một nắm đấm bay vào mặt hắn ta.

Người đàn ông lui về phía sau nửa bước, che lại mặt sửng sốt vài giây mới nhớ ra phải nhìn lại ai là kẻ đánh mình.

Người phụ nữ bên cạnh rõ ràng cũng bị dọa sợ, run run tay chỉ nửa ngày, cũng không lớn giọng nổi: “Anh anh anh …… Bác sĩ đánh người aaaa!”

Đường Ngộ không để ý tới cô ta, túm lấy cổ áo gã đàn ông, vừa muốn nện thêm một quả đấm nữa đã có một y tá chạy tới ngăn: “Bác sĩ Đường, bình tĩnh, bình tĩnh một chút!”

Anh còn bình tĩnh cái rắm ý.

Trên mặt Đường Ngộ không có biểu cảm gì, chỉ cặp mắt kia càng thêm trầm lãnh, lần này lúc nắm đấm lại muốn rơi xuống, người kêu anh bình tĩnh đã thay đổi.

Cũng không biết chủ nhiệm Ngô chạy qua đây từ lúc nào, anh khụ một tiếng, hiếm khi nghiêm túc: “Bác sĩ Đường, anh qua đây với thầy một chút.”

Đường Ngộ nhíu mày, vẫn chưa thu tay.

Người phụ nữ bên cạnh khóc sướt mướt, dường như sợ thật, nên giọng cũng nhỏ hơn lúc trước không ít.

Thấy anh bất động, giọng chủ nhiệm Ngô lại trầm thêm một chút: “Nhanh vào văn phòng với tôi.”

Ông nói rồi nhìn mấy y bác sĩ tụ lại bên cạnh “Nhìn cái gì, còn không nhanh đi làm việc của mình đi!”

Đám người lập tức làm như chim vỡ tổ chạy mất.

Đường Ngộ liếc mắt nhìn gã đàn ông che mặt không dám lên tiếng kia, nhẹ buông tay, mặt không biểu cảm đi theo chủ nhiệm Ngô lên lầu.

Chủ nhiệm Ngô mặt lạnh băng, chưa đến văn phòng ông cũng không mở miệng, dọc đường đi mọi người nhìn vẻ mặt đen kịt của ông cũng tự động dạt ra, không dám chào hỏi gì hết.

Đường Ngộ cũng không nói lời nào.

Lúc đi đường tiếng anh phát ra không nhiều, vẻ mặt cũng chẳng có biểu cảm gì như thể chuyện chả có xu quan hệ gì với mình.

Tiếng bát quái của mấy bác sĩ đi ngang qua truyền tới ——

“Bác sĩ Đường chọc gì chủ nhiệm à?”

"Không thể nào, tôi nhớ rõ chủ nhiệm rất thích bác sĩ Đường a……"

"Cho nên vừa thấy là biết bị anh ấy chọc tức không nhẹ rồi a!"

"Còn chưa thấy chủ nhiệm Ngô đen mặt như thế bao giờ nữa……"

Ánh mắt Đường Ngộ chưa từng chuyển.

Chủ nhiệm Ngô đi đằng trước đã đẩy cửa văn phòng chủ nhiệm ra, "Đóng cửa lại."

Đường Ngộ theo vào, sau đó trở tay đóng cửa.

Chủ nhiệm Ngô nhìn anh chằm chằm, "Nói xem vừa rồi có chuyện gì."

"Như thầy nhìn thấy đấy ạ."

"Thầy hỏi anh vì sao đánh người!"

Chủ nhiệm Ngô càng nói giọng lại càng lớn, ông vội vàng uống ngụm nước trà cho hạ hỏa: "Vừa rồi tôi nghe nói Tiểu Diệp bị người ta đẩy ngã nên bị ngất, vì chuyện này?"

Quan hệ của Đường Ngộ với Diệp Già Lam không bình thường, sáng sớm ông đã bắt đầu lưu ý.

Người đàn ông đứng ở cửa, vẻ mặt anh lạnh nhạt, nhưng lại không phủ nhận.

Chủ nhiệm Ngô lập tức không biết phải xuống tay thế nào, ông bỏ chén trà lên bàn, "Thế thì cũng không thể đánh bệnh nhân được chứ a!"

"Nếu bị người khác thấy rồi quay clip tung lên mạng, thầy xem anh làm thế nào!"

Chủ nhiệm Ngô quả thật rất thích Đường Ngộ.

Cũng vì quá thích anh, nên hôm nay ông mới tức giận như vậy.

Hành vi đánh người của anh hôm nay hoàn toàn là hành vi lỗ mãng không màng hậu quả mà.

Khuôn mặt chủ nhiệm Ngô lạnh lùng sắc bén, vì tức giận nên hơi đỏ lên, ông vỗ vỗ ngực cho thuận khí, cũng biết lời mình nói Đường Ngộ đều hiểu cả, chờ hơi bình tĩnh lại mới hỏi: "Hiện tại Tiểu Diệp thế nào?"

"Dạ dày co bóp, hiện tại đang truyền dịch."

"Vẫn chưa tỉnh?"

"Vẫn chưa"

"Hai người nhà này cũng thật là, sao lại làm loạn nên ở bệnh viện chứ?"

Đường Ngộ không đáp.

"Bỏ đi," Chủ nhiệm Ngô đã đỡ hơn không ít, giọng điệu cũng dịu xuống: "Lát nữa em đến xin lỗi hai người kia đi."

Đường Ngộ nói lời xin lỗi, có thể là hòa giải tốt nhất..

Dù sao thì quan hệ người nhà bệnh nhân với bác sĩ có căng thẳng cũng không phải hiếm thấy, nhưng có thể không làm mọi chuyện tệ đi nữa thì tốt nhất không nên làm tệ đi nữa a.

Chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ, chuyện nhỏ coi như không có, đây là chuẩn tắc bất thành văn của bác sĩ bọn họ.

Chủ nhiệm Ngô nghĩ đơn giản, kết quả mới vừa nói xong, đã nghe thấy Đường Ngộ cười nhạt một tiếng: "Cũng được."

Anh còn lời sau chưa nói.

Chủ nhiệm Ngô còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, đã nghe anh bảo: "Vậy trước đó, bọn họ phải đến xin lỗi bác sĩ Diệp đã."

"……"

Khó khăn lập tức tăng lên.

Người nhà bệnh nhân làm loạn lên với bác sĩ như thế thì nào có dễ dàng xin lỗi bao giờ.

“Thầy Ngô, không còn gì thì em xin phép về trước.”

Chủ nhiệm Ngô buồn bực gãi đầu chỉ còn lại mấy túm tóc, “Tiểu Đường a……”

Còn chưa nói xong, cửa đã bị người ta đóng lại.

Đường Ngộ thật sự về luôn.

Chủ nhiệm Ngô rút mấy cọng tóc xuống, đi gọi một bác sĩ khoa tâm thần có qua lại với Diệp Già Lam từ trước qua ——

Ông nghe kể lại hết câu chuyện.

-

Lúc Diệp Già Lam tỉnh lại đã là giữa trưa.

Đã qua giờ cơm trưa, nhưng trong phòng bệnh vẫn còn hương thơm đồ ăn bay lượn.

Diệp Già Lam phảng phất nghe thấy tiếng bụng mình réo, vừa muốn duỗi tay che bụng, kim tiêm trên mu bàn tay trái lại kéo lại, cô “A” một tiếng, đau đến nhăn chặt mày.

Lăn lộn như vậy, nam bác sĩ ngồi ở bàn làm việc đối diện đã chú ý tới cô, quay đầu nhìn qua: “Bác sĩ Diệp, cô tỉnh rồi sao?”

Anh ta lập tức đứng dậy đi tới, “Cảm thấy thế nào? Dạ dày còn khó chịu không?”

Lúc nam bác sĩ đứng dậy, Diệp Già Lam chú ý thấy trên bàn anh ta có một cái hộp.

Bên trên viết ba chữ: Mì chua cay.

Diệp Già Lam nuốt nuốt nước miếng: “Vẫn ổn…… Chỉ là hơi đói thôi.”

“Bác sĩ Diệp, cô muốn ăn cái gì, tôi gọi người lấy từ nhà ăn về cho cô?”

Thấy cô nhìn chằm chằm mì chua cay của mình, nam bác sĩ vội vàng vẫy vẫy tay, “Cái kia thì cô đừng suy nghĩ, mấy ngày nay dạ dày cô không tốt, không thể ăn đồ lạnh hay cay được.”

“Tự nhớ mà chú ý một chút, đồ ăn kích thích dạ dày tốt nhất đều không được ăn, còn có mấy món đồ ăn vặt nhúng đầu hóa chất thực phẩm nữa a……”

Nam bác sĩ còn chưa nhắc xong, cửa đột nhiên bị mở ra.

Thật ra đây cũng coi là một phòng bệnh.

Chỉ là văn phòng phòng dạ dày thôi, chẳng qua bên trong có thêm hai cái giường bệnh cùng mấy cái ghế dựa, chuyên môn dùng để truyền dịch nhưng lại không phải chuẩn bị cho người bệnh.

Nên nam bác sĩ mới có thể trong giờ làm mà đi ăn mì chua cay.

Nghe được tiếng động, giọng anh ta hơi ngừng, quay đầu nhìn về phía cửa, sửng sốt vài giây mới hỏi: “Bác sĩ Đường, sao anh lại tới đây a?”

Người đàn ông không nói, cầm theo một cái hộp đi vào.

Nam bác sĩ lập tức hiểu ý anh, anh ta nhìn đồng hồ, thấy vẫn còn sớm, vội vàng bưng ly mỳ chua cay của mình lên, “Đột nhiên nhớ ra tôi có việc phải nói với lão Từ, hai người cứ nói chuyện đi ha……”

Nói xong, lòng bàn chân anh ta như được bôi mỡ, bay nhanh ra khỏi văn phòng.

Diệp Già Lam còn chưa kịp phản ứng lại, cô nhìn chằm chằm cửa phòng mở ra rồi khép lại, sau đó nhìn về phía Đường Ngộ, lại hỏi anh một vấn đề y hệt: “Sao anh lại tới đây?”

Đường Ngộ đi đến bên mép giường, đặt cái hộp lên bàn, cúi đầu cởi bỏ nút dây, không đáp mà hỏi lại: “Đói không?”

Diệp Già Lam rất thành thật gật đầu.

Sao không đói được chứ, cô còn sắp chết đói đây này.

“Thế sao lại không ăn sáng?”

“…… Em quên mất.”

Sáng nay thật sự rất bận.

Thời gian để cô ngồi thở trong văn phòng thôi cũng không có nữa kìa.

Đường Ngộ liếc cô một cái, sau đó đưa chén cháo qua, lấy cái muỗng ăn thử một miếng, sau khi thử độ ấm mới đưa tới bên môi cô: "Bác sĩ Hứa nói em thích ăn cháo nhà cô ấy làm."

Người anh nói hẳn là Hứa Luyến.

Diệp Già Lam: "……"

Cái này gọi là cái gì……

Đánh cận chiến, tiêu diệt người bên cạnh kẻ địch à?

Cô thất thần mấy giây, cái muỗng trong tay người nọ đã đưa qua, chạm vào khóe môi cô, sau đó không cho phép từ chối đút cho cô một miếng cháo.

Diệp Già Lam cũng không để ý cái muỗng kia có bị anh dùng qua chưa, cứ theo động tác của anh ăn hơn nữa bát cháo.

Lót bụng được không ít, nhưng dường như thấy thiếu thiếu cái gì.

Diệp Già Lam chú ý tới quả trứng gà để bên cạnh, tầm mắt dính chặt, không sao thu lại được.

Khóe môi Đường Ngộ cong cong, nhưng trong đáy mắt lại chẳng có ý cười.

Từ lúc anh đi vào, Diệp Già Lam đã chú ý thấy anh có chút không đúng lắm.

Lúc này lại càng rõ, cô thấy người đàn ông duỗi tay bóc quả trứng gà, ngón tay anh cực đẹp, phía dưới ngón trỏ bên tay trái quả nhiên có một vết thương.

Còn chưa kết vảy, nhưng cũng không rỉ máu.

Diệp Già Lam nhìn chằm chằm tay anh, chờ đến lúc anh đưa trứng gà qua mới rời mắt.

Giọng người đàn ông vang lên: "Há miệng."

Diệp Già Lam thuận theo há miệng ra.

Một quả trứng gà cô ăn thành 5 miếng, dùng mất hai phút.

Chờ sau khi nuốt xuống miếng cuối cùng, vừa lúc chai dịch cũng hết.

Đường Ngộ nhìn chai dịch, qua mấy giây, anh mới ấn tay lên vị trí kim tiêm rồi nhanh chóng rút kim ra.

Diệp Già Lam thậm chí còn không thể đau.

Chỉ là lúc tay anh ấn lên tay cô, lại dường như có chút áp lực.

Diệp Già Lam nâng mi, nhìn về phía người đàn ông đang ngồi đối diện cách cô còn chưa đến nửa thước.

Hôm nay anh rất không bình thường.

Ngày thường, tuy Đường Ngộ cũng ít nói, nhưng cũng không đến mức như hôm nay.

Diệp Già Lam nhìn đến khó chịu, không nhịn được hỏi một câu: "Anh…… Làm sao vậy a?"

Chắc không thể là vì hôm nay cô ngất xỉu chứ?

Diệp Già Lam không hiểu sao lại thấy khẩn trương, khuôn mặt vừa rồi vì cháo nóng mà hơi đỏ, đáy mắt mông lung, ánh sáng lấp lánh.

Đường Ngộ hơi hơi nghiêng đầu nhìn cô, động tác nhẹ chớp mắt của anh như bị tua chậm lại, từng cái chớp mắt đều cực rõ ràng.

Diệp Già Lam không chớp mắt nhìn chằm chằm nốt ruồi nhỏ dưới khóe mắt phải của anh, đáy lòng từng chút từng chút lại mềm xuống.

Bất chợt, cô lại bị anh kéo ôm vào lòng.

Cằm Đường Ngộ tì nhẹ lên vai cô, tay để bên hông cô siết chặt, đến mức làm cho cô hít thở không thông.

Diệp Già Lam chớp chớp mắt nhìn cánh cửa phòng phía đối diện.

Cô thậm chí còn chưa kịp phản ứng lại, tay trái Đường Ngộ vốn ôm sau lưng cô lại đột nhiên di chuyển xuống, sau đó ngang qua eo cô, dừng lại trên bụng nhỏ, sau đó không động nữa.

Yên lặng một một lát, Diệp Già Lam nghe thấy anh hỏi: "Em từng sảy thai, phải không?"

Diệp Già Lam ngẩn ra.

Máu toàn thân như đông lại trong chớp mắt, sau đó nhanh chóng chảy ngược lên, cô dường như còn nghe được cả tiếng máu đang chảy, ào ào cuồn cuộn, không ngừng kích thích bên tai cô.

Cô không ngờ Đường Ngộ sẽ biết chuyện này.

Cũng không ngờ anh là vì chuyện này mà khác lạ thế.

Tay Diệp Già La xiết chặt, hơi chớp mắt, ép cho nước mắt xuôi trở lại.

Sau một lúc lâu, cô nghe được giọng nói bình tĩnh kì lạ của chính mình: "Phải."

Cánh tay trên eo lại xiết chặt thêm một chút.

Người đàn ông cúi mặt chôn vào trong hõm cổ cô, giọng anh thấp thấp, có chút nghẹn, còn có chút mơ hồ không rõ: "Xin lỗi em, Loan Loan, xin lỗi em."

Diệp Già Lam nhìn cửa chằm chằm, nước mắt vẫn chảy dày, nhưng giọng lại không chút nghẹn ngào: "Không liên quan đến anh, chỉ là ngoài ý muốn."

Cô không hỏi Đường Ngộ đêm đó có dùng biện pháp không.

Bởi vì từ đầu cô đã cảm thấy, Đường Ngộ khẳng định có dùng.

Từ đầu tới cuối cô đều tin tưởng anh sẽ không chỉ lo cho mình đến mức không đeo bao.

Nên không cần thiết phải hỏi.

Nhưng cô vẫn hơi hơi ngừng thở, chờ Đường Ngộ giải thích một câu.

Sau đó anh thật sự có giải thích: "Lần đó anh có dùng biện pháp."

Chẳng qua lúc ấy hai sinh viên khoa y kia đều quên mất, tỉ lệ tránh thai khi mang áo mưa chỉ có 85% mà thôi.

Còn có 15% khả năng thụ thai bọn họ lại không suy xét đến.

Nên mới thứ đùa giỡn con người nhất chính là vận mệnh.

Người không nên mang thai, lại chỉ cần một lần là trúng.

Mấy năm Diệp Già Lam cố tình không thèm nghĩ đến chuyện này.

Thời gian qua lâu rồi, đến cô dường như cũng đã quên mất, thế mà không hiểu sao Đường Ngộ lại biết.

Nhưng mà, đã tới nước này, làm sao anh biết cũng chẳng còn quan trọng nữa rồi.

Diệp Già Lam cũng không quá rối rắm vấn đề này, cô tùy ý để Đương Ngộ ôm, tiếng hít thở của anh rất nhẹ, ở bên tai cô như có như không.

Anh cứ lẳng lặng ôm cô như thế, không nói gì, cũng không làm gì.

Bả vai Diệp Già Lam vẫn hơi hơi nặng, cũng không biết qua bao lâu, trên cổ cô đột nhiên có chút ướt át.

Là một loại chất lỏng rất nóng.

Diệp Già Lam hơi hơi nghiêng đi, "Đường Ngộ……"

"Ừm."

Giọng anh càng nghẹn hơn, giống như là hừ khẽ ra.

Cổ Diệp Già Lam giống như bị phỏng, cô theo bản năng rụt rụt bả vai, "…… Anh khóc đấy à?"

Bạn đang đọc truyện *Chín Chương Thành Thơ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 52: Một lần hai lần

Cô không thể tin được, nhưng cảm giác ướt át trên cô lại khiến cô không thể không tin.

Diệp Già Lam chưa từng thấy Đường Ngộ khóc, nhưng, cô đã từng thấy Hạ Chí khóc rồi.

Cô vẫn nhớ lần đó Hạ Chí khóc, cô ấy cũng ôm cô như thế, siết chặt thật chặt, giống như chỉ cần buông tay ra thì cô sẽ biến mất ngay vậy.

Cô cũng không nhìn thấy vẻ mặt Hạ Chí, nhưng lại nghe rõ lời cô ấy nói.

Lời Hạ Chí nói hôm đó, với lời hôm nay Đường Ngộ nói, thậm chí chẳng khác nhau là bao.

Lúc ấy cô ấy nói: "Xin lỗi,, chị ơi, em xin lỗi……"

Cứ một lần lại một lần.

Giọng càng lúc càng nhẹ, dần dần trùng khít với lời Đường Ngộ nói bên tai.

Diệp Già Lam muốn quay đầu nhìn anh, kết quả mới vừa giật mình, vòng tay anh ôm lại càng thêm chặt.

Giọng Đường Ngộ cực nhẹ, "Đừng nhúc nhích."

Diệp Già Lam nghe thế, thật sự không động nữa.

Hai tay vẫn rũ bên người, cách mấy giây, cô mới chậm chạm nâng tay lên, nhẹ nhàng đặt trên lưng anh.

Cô ôm thực cẩn thận, tay còn hơi run run, vì cảm thấy quá không chân thật.

Mọi chuyện giống hệt như giấc mộng trước kia của cô.

Tựa như, chỉ cần siết chặt một chút thôi, mọi thứ sẽ tan biến hết.

Còn chưa ôm được bao lâu, cửa phòng đã bị gõ vang, nam bác sĩ vừa rồi đi ra ngoài nói từ ngoài vào: "Bác sĩ Đường bác sĩ Diệp, cái kia…… hai người có ổn không?"

Giọng điệu anh ta giống hệt như hai người bọn họ trốn trong văn phòng làm chuyện gì không thể để ai biết được ý.

Vẫn là Đường Ngộ phản ứng lại trước, tay đang ôm eo Diệp Già Lam của anh hơi nới lỏng, nâng mặt lên cách cổ cô đoạn, giọng anh hơi khàn đáp:" Chờ một lát. "

Cửa phòng cạch 1 tiếng, hai người bên trong phòng cực kì đứng đắn.

Nhưng nam bác sĩ ở ngoài cửa lại dựa vào giọng khàn khàn kia suy ra 1 hồi ác chiến, anh ta há to miệng, sau với tiếng "Nga" mới hiểu rõ nói: "Hiểu rồi hiểu rồi……"

Diệp Già Lam cảm thấy lời này của anh ta còn có thâm ý khác.

Còn chưa kịp nghe cẩn thận, người kia đã hoàn toàn buông cô ra.

Bên hông tựa như vẫn còn lưu lại độ ấm nóng bóng từ tay anh, đến lúc Diệp Già Lam phản ứng lại, tay cũng đột nhiên rũ xuống, vừa muốn quay đầu xem vẻ mặt Đường Ngộ một chút, mắt đã bị anh nhẹ che lại.

Trước mắt lập tức đen kịt.

Diệp Già Lam không nghe được tiếng gì, cũng không nhìn được gì, khóe môi cô hơi hạ xuống, không tự giác gọi: "Đường Ngộ……"

Lần này Đường Ngộ không đáp.

Hai giây sau, anh buông tay ra.

Lúc Diệp Già Lam giương mắt lên, anh đã hoàn toàn khôi phục vẻ bình thường, trừ một bên khóe mắt có chút hồng ra, thậm chí căn bản không nhìn ra được anh vừa khóc.

Cô nhìn chằm chằm khuôn mặt so với mấy năm trước càng đẹp trai hơn, không hề suy chuyển.

Mãi đến khi tiếng đập cửa lại vang lên, "Bác sĩ Đường…… Có bệnh nhân tới cần khám gấp…… hai người có ổn không?"

Đường Ngộ quay đầu nhìn ra cửa, sau đó lại quay đầu nhìn Diệp Già Lam.

Vì ăn cơm rồi, cũng nghỉ ngơi một lát rồi, nên sắc mặt cô đã tốt hơn không ít.

Mắt Diệp Già Lam rất to, trắng đen rõ ràng, trên hàng mi dài còn đọng lại chút ẩm ướt, nước mắt bên khóe tuy đã hết, nhưng Đường Ngộ vẫn vươn tay, nhẹ nhàng lau khóe mắt cô: Ổn không?"

"…… Ổn."

Làm như là cô không cho anh đi ra ngoài không bằng.

Khóe môi Diệp Già Lam mím lại, lau mắt, sau đó xốc chăn xuống giường.

Chân tê rần, mất mấy giây đứng trên đất cô mới thích ứng được nhấc chân lên.

Đường Ngộ đi phía trước, mới mở cửa, đã thấy nam bác sĩ đang ở đối diện nhìn xung quanh.

Nam bác sĩ vừa rồi chẳng nghe được động tĩnh gì, còn tưởng rằng hai người bọn họ ở bên trong thân thiết, vốn đang muốn xem một chút náo nhiệt, kết quả lại vừa lúc đụng trúng đương sự, anh ta xấu hổ sờ sờ cái mũi: "Nhanh như vậy thì tốt rồi."

Đường Ngộ giơ tay đè đè ấn đường, Diệp Già Lam đứng sau anh hơn mười centimet, nhẹ giọng nói lời cảm ơn: "Cảm ơn."

"Không cần khách khí, không cần khách khí…… Mọi người đều là đồng nghiệp cả mà……"

Nam bác sĩ bất động thanh sắc liếc nhìn hai người, cứ xoay từ người nọ sang người kia, mãi cũng không phát hiện trên mặt ai có vết đỏ khả nghi, anh lại mở mắt to thêm một chút, chưa kịp nói gì, người đàn ông trước mặt đã mở miệng trước: "Phiền anh lui ra một chút."

Anh ta ngẩn ra, sau đó lập tức lui xuống nửa bước.

Đường Ngộ không nhìn anh ta, nhấc chân ra khỏi văn phòng.

Diệp Già Lam gật đầu với anh, "Tạm biệt."

Vẻ mặt nam bác sĩ cứng đờ.

Đến khi bệnh nhân thúc giục anh ta một câu, anh chàng mới nhớ tới việc đi vào.

Phòng bệnh vẫn còn tràn ngập hương cháo, nhưng mà hộp giữ nhiệt ăn xong đã được mang đi rồi, chai dịch truyền cũng bị người ta gỡ xuống ném vào thùng rác luôn, trừ những cái này, mọi thứ cũng không có gì khác biệt so với lúc anh ra khỏi phòng.

Một xíu dấu hiệu hay mùi lạ cũng không có.

Nam bác sĩ cực kì không hiểu.

Lúc vừa gõ cửa, ba chữ "Chờ một lát" của Đường Ngộ rõ ràng rất khàn mà, nhưng hiện tại xem ra, căn bản không phải là khàn do sau khi thoả mãn.

Cho nên cơ hội tốt như thế…… hai người bọn họ rốt cuộc làm gì bên trong chứ hả?

Nam bác sĩ lắc đầu nghĩ trăm lần cũng không ra, cảm thấy vấn đề này hẳn nên đưa vào 10 điều không thể giải thích của bệnh viện Hoa Khê.

-

Diệp Già Lam và Đường Ngộ một trước một sau trở về phòng.

Vừa mới đẩy cửa văn phòng ra, Hứa Luyến đã bay qua ôm lấy cô: "Loan Loan, cậu vẫn ổn chứ?"

"Vốn đang tốt, nhưng hiện tại sắp bị nghẹn chết rồi."

Hứa Luyến lập tức buông ra tay.

Cô nàng trên dưới đánh giá Diệp Già Lam một lượt, sau đó lại kéo tay cô ra xem.

Trên mu bàn tay Diệp Già Lam còn có một cái băng dán, thậm chí còn rỉ ra chút máu, Hứa Luyến nhìn chằm chằm mấy giây, "Mấy ngày nay cậu rốt cuộc bị làm sao thế?"

"Ăn uống không được tốt thôi."

Diệp Già Lam nói thật.

Hứa Luyến thở dài, nâng cằm hất hất, ý bảo cô nhìn về phía hộp cơm đặt trên bàn phía đối diện, "Bác sĩ Đường làm bữa sáng tình yêu cho cậu còn không ăn."

"Lúc nãy ăn rồi. "

Diệp Già Lam vừa xé miếng dán trê tay vừa đi về phía bàn làm việc.

Hộp cơm vẫn mở, lúc này đã hoàn toàn lạnh ngắt, cô đậy hộp cơm lại, "Ăn cơm trưa chưa?"

"Ăn rồi," Hứa Luyến dựa vào cửa nhìn cô, "Đừng nói sang chuyện khác, gần nhất rốt cuộc cậu bị làm sao thế?"

Diệp Già Lam mới vừa ngồi xuống.

Còn chưa giở ra được tờ bệnh án ghi chép tình hình của các bệnh nhân mình phụ trách nào, cô ngẩng đầu nhìn Hứa Luyến, "Khốn khổ vì tình"

Cô nói ra dáng ra hình, vừa nói vừa thở dài, mày cũng nhíu lại.

Hứa Luyến không tin lắm, hồ nghi nhìn cô hỏi: "Thiệt hay giả đó?"

Diệp Già Lam gật đầu: "Cực kì chính xác."

"Xảy ra vấn đề với Ninh Trí hả?"

"Bọn tớ không hợp, không thể phát triển hơn được."

Diệp Già Lam đối với Ninh Trí thật sự không quá bận tâm.

Hứa Luyến đã sớm nghĩ tới kết quả này, "Vậy cậu vì ai mà đau khổ hả?"

"Bạn trai cũ."

Hứa Luyến: "……"

"Cậu cũng có bạn trai cũ sao?"

Diệp Già Lam giương mắt nhìn cô nàng, khóe miệng nâng lên, "Không giống sao?"

Hứa Luyến kiên quyết lắc đầu.

Không chỉ không giống, nhìn cô còn có vẻ không thích đàn ông nữa kìa.

"Quen khi nào thế?"

"Nghỉ hè năm 3 cao trung."

Hứa Luyến bị kinh sợ không nhỏ.

Kiểu thi đại học xong là ở bên nhau như hai người này, trên cơ bản chính là cả năm ba đã liếc mắt đưa tình với nhau rồi, Hứa Luyến nhớ rõ Diệp Già Lam là học bá điển hình, nhìn không giống người sẽ làm ra chuyện như thế.

Cô nàng kinh ngạc đến quên cả uống nước, bỏ ly nước sang bên, thò qua, "Kích thích thế cơ á?"

Diệp Già Lam: "……"

Lúc ấy cô chẳng những không cảm thấy kích thích, ngược lại còn cảm thấy thuận lý thành chương, rất tự nhiên nữa kìa.

"Yêu xa hả?"

Diệp Già Lam gật đầu, rốt cuộc cô cũng mở bệnh án ra, xem hết một lượt.

Hứa Luyến không hề có ý thức rằng bản thân đang quấy rầy đến công việc của cô, vẫn hỏi tiếp: "Chia tay lúc nào?"

"Năm 3 đại học."

"Cho nên…… Hiện tại anh ta muốn quay lại với cậu sao?"

"Cứ xem là như vậy đi."

Diệp Già Lam cuối cùng cũng xem xong bệnh án của bệnh nhân thứ nhất.

"Rốt cuộc là vị đại thần nào, vì muốn qua lại với cậu mà lại khiến cậu không buồn ăn uống hả?"

Diệp Già Lam cầm cán bút gõ xuống ót, "Cậu có quen đấy."

“A?”

“Đường Ngộ.”

“A!”

Lập tức, mắt Hứa Luyến trợn to, ngã gục trên bàn, “Thật á?”

Diệp Già Lam gật đầu.

Hứa Luyến sửng sốt, vài giây sau, cô nàng giơ ngón cái với Diệp Già Lam: “Trâu chó!.”

“……”

“Loan Loan, tớ cảm thấy cậu không nên làm bác sĩ.”

“Vì sao?”

“cậu nên đi viết ngôn tình đi thôi, tên cuốn tiểu thuyết sẽ là《 Năm đó chinh phục nam thần 》.”

“……”

Cô cảm thấy Hứa Luyến mới là người nên đi viết tiểu thuyết, năng lực tưởng tượng, bổ não rất tuyệt đó.

Diệp Già Lam lười nói lý với cô nàng, cúi đầu tiếp tục làm việc.

Năm phút đồng hồ sau, cô ra một quyết định.

Tuy rằng thời gian để ra quyết định này hơi ngắn, nhưng Diệp Già Lam lại cảm thấy nó có ý nghĩa rất trọng đại, cô gửi tin nhắn cho Tô Cẩm Kha:【 tớ muốn thử qua lại với anh ấy. 】

Cô cho rằng Tô Cẩm Kha có thể hiểu ý cô, nên dùng tân ngữ "anh ấy" để thay thế.

Kết quả nửa phút sau, Tô Cẩm Kha gọi điện thoại qua, mới đoán mò một trận: “Cậu muốn thử qua lại với cái người tên Ninh Trí ý hả?”

“Con mẹ nó, Loan Loan, không được đâu, mới hôm qua cậu còn cùng Đường Ngộ gặp gỡ, hôm nay đã muốn thử qua lại với gã đàn ông khác là sao?”

“Có phải kỹ thuật của Đường Ngộ không được không hả?”

“Trước kia hai người chia tay không phải là vì cậu ấy không ổn chứ?”

“Không được không được, tớ phải đi hỏi Tạ Cảnh Phi một chút……”

Diệp Già Lam nghe từng câu từng chữ xong, chờ cô nàng nói xong câu cuối cùng mới ho nhẹ một tiếng: “Tớ bảo muốn thử qua lại với Ninh Trí khí nào?”

“Vậy cậu với ai?”

Tô Cẩm Kha suy nghĩ hai giây, có chút không xác định hỏi: “Đường Ngộ sao?”

“Đúng vậy.”

“……”

“Sao đột nhiên lại…… muốn thử qua lại với cậu ấy hả?”

“Vì ——” Diệp Già Lam ngừng một lát.

Vì cô nhớ tới lần đó Hạ Chí ôm cô, khóc lóc nói “Thật xin lỗi” với cô, sau đó, Hạ Chí không còn xuất hiện nữa.

Cô sợ sau này Đường Ngộ cũng sẽ không xuất hiện trước mặt cô nữa.

Cực kì cực kì sợ.

Giọng Diệp Già Lam hơi nghẹn ngào, “Sợ anh ấy không muốn chờ tớ nữa.”

-

Cũng không biết hai người nhà bệnh nhân kia có phải vì vụ ầm ĩ giữa trưa mà im lặng hay không nữa, cả chiều của Diệp Già Lam trôi qua rất bình lặng.

Bệnh nhân 307 không có việc gì, người nhà cũng không làm ầm lên nữa.

Lúc tan ca chiều, cả người Diệp Già Lam đều thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Mới vừa thu dọn chuẩn bị ra khỏi văn phòng, Dư Thu Hoa đã gọi điện thoại qua.

Bà thẳng thắn nói vào chủ đề, nghe ra được đang rất không vui: "Loan Loan, chuyện của con với Tiểu Ninh là thế nào? Mới vừa về nhà ăn chung bữa cơm, trở về đã tan là sao?"

"Mẹ, hai bọn con không hợp, sớm phân rõ đối với hai người có gì không tốt chứ?"

"……"

Đầu kia trầm mặc hồi lâu, giọng nữ mới lại truyền tới, "Con gái à, năm nay con đã hai mươi bảy rồi, tìm bạn trai rồi quen nhau đi, đến lúc đó kết hôn cũng không còn sớm nữa rồi."

"Con lại bác sĩ, biết thời gian rảnh rỗi ít, đến lúc đó lại thành sản phụ lớn tuổi sản phụ, với con hay đứa bé cũng đều không tốt đâu."

Diệp Già Lam thở dài, "Mẹ, để con tự tìm đi."

"Con xác định tự con có thể tìm?"

"Có thể ạ"

"Bỏ đi," Dư Thu Hoa rõ ràng đã làm một trận đấu tranh tư tưởng, yên lặng một hồi lâu mới nói: "Hy vọng khi mẹ còn sống có thể thấy con đưa con rể về. Haizz"

"……"

Còn không đợi cô nói gì, Dư Thu Hoa đã cúp điện thoại.

Diệp Già Lam rũ bả vai, cô mở WeChat ra, click vào 1 nick có ảnh đại diện thuần trắng ngay ở đầu, sau đó xin kết bạn.

Một phút đồng hồ qua đi, người nọ không đáp

Hai phút qua đi, WeChat vẫn không có động tĩnh.

Năm phút đồng hồ qua đi, Diệp Già Lam cau mày cất điện thoại vào túi, đứng dậy ra khỏi phòng.

-

Qua vài ngày, Diệp Già Lam không chỉ không kết bạn WeChat với Đường Ngộ, hơn nữa ở bệnh viện cũng không gặp anh.

Bình thường lúc cô cố ý tránh mặt vẫn đụng phải một hai lần, lần này không tránh, ngược lại chẳng gặp được lần nào.

Như thể thật sự ứng với suy đoán lúc trước của cô.

Tỉ lệ ngẫu nhiên gặp mặt ít đến đáng thương, như thể Đường Ngộ không hề xuất hiện ở bệnh viện nữa vậy.

Nội tâm Diệp Già Lam càng thêm bất an.

Tới thứ bảy, Diệp Già Lam không nhịn nổi, gõ một hàng chữ gửi qua số điện thoại của Đường Ngộ:【 Anh có ý gì? 】

Lần này lại có phản ứng.

Diệp Già Lam gửi buổi sáng, đến hoàng hôn thì anh rep lại.

Một dấu chấm hỏi.

Nước mặt Diệp Già Lam cũng chảy ra luôn rồi.

Cô vất vả lắm mới có đủ dũng khí không trốn tránh nữa, kết quả người này ngược lại lập tức lạnh nhạt với cô.

Diệp Già Lam đặt điện thoại sang bên, không nói nữa.

Năm phút đồng hồ sau, tiếng chuông di động vang lên.

Tên báo hiện "Bác sĩ Đường".

Lý trí Diệp Già Lam nói không nên tiếp, nhưng tay cô lại không khống chế được duỗi qua, sau đó tiếp nghe.

Giọng người nọ nháy mắt truyền tới, thấp thấp, vang bên tai cô: "Làm sao vậy?"

Diệp Già Lam không nói lời nào.

"Bác sĩ Diệp?"

…… Bác sĩ Diệp?

Tâm Diệp Già Lam lập tức trầm xuống, dứt khoát cúp điện thoại.

Nửa phút sau, điện thoại lại gọi lại lần nữa.

Lần này Diệp Già Lam không tiếp.

Cô mặc cho tiếng chuông di động vang, vốn đĩ mấy năm nay đều không có cảm xúc kiểu thế này, hôm nay lại dễ dàng bị Đường Ngộ châm ngòi lên.

Diệp Già Lam tự cảm thấy mình đang vô cớ gây sự.

Vì một cách xưng hô, lại cúp máy của đồng nghiệp.

Tuy rằng đồng nghiệp này là bạn trai cũ của cô.

Tiếng chuông di động vang lên hơn nửa phút, sau đó tự động gián đoạn.

Sau đó lại vang lên, vang lên lại đoạn.

Sau khi lặp lại vài lần, Diệp Già Lam vẫn nhận điện thoại, lần này cô đánh đòn phủ đầu trước: "Bác sĩ Đường, ạn tìm tôi có chuyện gì?"

"Xác định không phải em tìm anh có việc chứ?"

"……"

Giống như khẳng định cô gửi tin nhắn trước.

Diệp Già Lam mím môi, "Sáng tôi gửi nhầm số."

"Ừ."

Diệp Già Lam đợi vài giây, không nghe thấy anh nói gì nữa, vừa muốn cúp điện thoại, lại nghe thấy anh hỏi: "Tức giận đấy à"

"……"

Dù có tức giận thật thì cô cũng không thể nói đang tức giận.

Diệp Già Lam không đáp.

"Loan Loan?"

"……"

Có thể là vì không nghe thấy đáp lại, giọng người nọ thấp lại càng thấp, càng thêm ái muội: "Bảo bối?"

"……"

Di động Diệp Già Lam thiếu chút nữa trượt khỏi tay.

Trước kia Đường Ngộ là không thường gọi cô là "Loan Loan", anh thích gọi cả tên lẫn họ cô: "Diệp Loan Loan".

Đến nỗi hai chữ "Bảo bối" này, Diệp Già Lam cũng chỉ nghe được 2 lần ở trên giường thôi.

Giọng anh rất dễ nghe, sạch sẽ ôn nhu, lúc ở trên giường lại thêm nửa phần gợi cảm.

Hiện tại thanh tỉnh, lại thêm một phân gợi cảm.

Diệp Già Lam bị anh gọi bên tai phát ngứa, mới theo bản năng sờ sờ tai, đã nghe được bên kia có giọng nam khác truyền đến ——

"Bác sĩ Đường đang nói chuyện với bạn gái sao?"

"Bác sĩ Đường có bạn gái khi nào thế?"

"Các cậu không biết đó, mấy hôm trước bác sĩ Đường đi Thượng Hải có đeo 1 chiếc nhẫn ở ngón áp út! Ngón áp út đấy! Là nhẫn cưới đó!"

"Nhưng mà cái tên Loan Loan này, nhũ danh của bác sĩ Diệp cũng là Loan Loan thì phải nhỉ?"

Diệp Già Lam: "……"

Tiếng đầu bên kia không gián đoạn chút nào, loáng thoáng còn có giọng nữ hỗn loạn truyền tới.

Hình như nói tiếng Anh, Diệp Già Lam không nghe được, mới vừa tập trung lực chú ý nghe giọng nữ kia, người đàn ông an tĩnh trong chốc đã mở miệng: "Mấy hôm nay anh ở nước ngoài."

"…… Nga."

Đường Ngộ đúng là ra nước ngoài.

Mấy hôm nay có hội thảo lớn về giải phẫu thần kinh ở nước ngoài, anh cùng với mấy nam bác sĩ trẻ tuổi bị chủ nhiệm Ngô sắp xếp đi học tập.

Đường Ngộ biết ý chủ nhiệm Ngô.

Một phần thật sự là vì muốn anh học tập, một phần khác là sợ mấy ngày nay ở bệnh viện sẽ ra chuyện gì.

Dù sao trước đó mấy ngày anh cũng có ra tay với người nhà bệnh nhân.

Khách sạn tư nhân, New York, nước Mỹ, Đường Ngộ cùng mấy bác sĩ cùng đoàn khác ra khỏi thang máy, "Nhớ anh sao?"

Lời này vừa ra, không quá hai giây, Diệp Già Lam lại nghe được giọng nữ bên kia.

Câu chữ rõ ràng, lần này là hai chữ thuần tiếng Trung: Đường Ngộ.

Giọng nói này, có chút quen tai.

Diệp Già Lam không cẩn thận nghĩ lại, không tự giác đáp "Ừm".

Đầu điện thoại bên kia, người nọ tựa hồ đang thấp giọng cười, "Anh cũng nhớ em."

Phi.

Nhớ cô mà không gọi điện thoại cho cô sao?

Không chỉ không gọi cho cô, ngay cả WeChat cũng không đồng ý kết bạn kìa.

Lời đàn ông nói đều là dối trá cả, Diệp Già Lam hừ một tiếng, lúc cúp điện thoại khóe môi vẫn hơi hơi dương lên.

Cúp điện thoại được nửa phút, lúc cô nhận được tin báo điện thoại hết tiền thì Đường Ngộ gửi tin qua:【 thật sự. 】

Diệp Già Lam gõ một chữ, suy nghĩ vài giây sau lại xóa đi, lại gửi vấn đề vừa muốn hỏi qua:【 vậy sao anh không gọi cho em? 】

【 đang đợi em. 】

Anh sợ mình bức Diệp Già Lam quá, nên mấy ngày nay vẫn luôn khắc chế, không nhắn tin, không gọi cho cô.

Đến nỗi WeChat, nhóm công việc cái gì đó, mấy ngày nay anh căn bản cũng không đăng nhập.

【 nếu em không gọi cho anh thì sao? 】

Diệp Già Lam lại gõ ra một hàng "Có phải anh cũng không định gọi cho em phải không?", vừa muốn gửi đi, Đường Ngộ đã rep lại:【 Vậy anh sẽ gọi cho em. 】

Loại tâm lý này của Đường Ngộ, nói dễ nghe chút là chấp niệm.

Nói không dễ nghe thì là cố chấp.

Không sao cả.

Dù sao cố chấp cũng không phải một lần hai lần.

Bạn đang đọc truyện *Chín Chương Thành Thơ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.